

АН РАЙС

ИНТЕРВЮ С ВАМПИР

Част 1 от „Вампирски хроники“

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

— Разбирам... — каза вампирът замислено и бавно тръгна към прозореца. Стоя там дълго, озаряван от мътното сияние на Дивисадеро Стрийт и светлините на преминаващите автомобили. Сега момчето виждаше мебелите в стаята по-ясно — кръглата дъбова маса, креслата. На едната стена имаше огледало и мивка. Той остави куфарчето си на масата и зачака.

— Колко лента си донесъл? — попита вампирът, като се обърна така, че момчето виждаше профила му. — Достатъчна ли е за историята на цял живот?

— Разбира се, ако историята си струва. Понякога интервюирам по трима-четирима души на вечер, ако имам късмет. Но историята трябва да е добра. Честно е, нали?

— Възхитително честно — отвърна вампирът. — Тогава бих искал да ти разкажа историята на моя живот. Даже много го искам.

— Страхотно — каза момчето и бързо извади малък касетофон от куфарчето си, след което провери касетата и батериите. — Нямам търпение да чуя защо смятате, че...

— Не — прекъсна го вампирът. — Не можем да започнем така. Машината готова ли е?

— Да — отговори момчето.

— Тогава седни. Ще светна лампата.

— Мислех, че вампирите не обичат светлината — каза момчето. — Мракът може би допринася за атмосферата.

Замълча. Вампирът го гледаше, застанал с гръб към прозореца. Момчето не можеше да различи лицето му, но нещо в неподвижната му фигура го смути. Понечи да заговори и спря. Въздъхна с облекчение, когато вампирът тръгна към масата и дръпна шнурчето, което висеше от тавана. Ярка жълта светлина озари стаята. Момчето се втренчи във вампира и не можа да сподави възклицанието си:

— Господи Боже!

Взираше се безмълвен във вампира. Той беше съвсем блед и някак гладък — сякаш изваян от кост. Лицето му беше безизразно като на статуя, ако не се брояха блестящите зелени очи, които пламтяха като огньове. Но тогава вампирът се усмихна някак тъжно и съвършено гладкото му лице се осея с малки бръчици като пукнатини по стенопис.

— Видя ли? — попита той тихо.

Момчето потрепери и вдигна ръка, сякаш да се предпази от ярката светлина. Огледа бавно черното палто с изящна кройка, което само беше зърнал в бара, дългите дипли на наметалото, черната копринена вратовръзка с голям възел и сиянието на бялата якичка — бяла като плътта на вампира. Вгледа се в гъстата черна вълниста коса, сресана назад и прибрана над ушите. Къдриците едва докосваха бялата якичка.

— Е, все още ли искаш интервю? — попита вампирът.

Момчето понечи да отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Затова то само кимна. После каза:

— Да.

Вампирът седна бавно срещу нещо, наведе се напред и каза тихо и поверително:

— Не се страхувай. Просто включи касетофона.

Пресегна се през масата, а момчето се отдръпна и по слепоочията му започна да се стича пот. Вампирът го потупа по рамото и каза:

— Повярвай ми, няма да те нараня. Имам нужда от това интервю. Не можеш да си представиш колко е важно за мен. Да започваме. — Отдръпна ръката си, отпусна се назад и зачака.

Момчето избърса с кърпичка потта от челото си и горната си устна, после включи микрофона към касетофона, натисна бутона и започна:

— Невинаги сте били вампир, нали?

— Не — отговори вампирът. — Станах вампир, когато бях на двайсет и пет, през хиляда седемстотин деветдесет и първа година.

Озадачено от този твърде точен отговор, момчето повтори датата, преди да попита:

— Как се случи?

— Този въпрос изисква прост отговор. Не ми се иска да давам прости отговори — каза вампирът. — Ще ми се да разкажа истинската

история...

— Добре — каза бързо момчето. Сгъна няколко пъти кърпичката и избърса горната си устна.

— Тя започна с една трагедия... — заговори вампирът. — Малкият ми брат... умря. — Замълча, а момчето се прокашля и избърса отново лицето си, преди да натъпче почти нетърпеливо кърпичката в джоба си.

— Сигурно е мъчително за вас? — попита колебливо младежът.

— Така ли ти се стори? — учуди се вампирът. — Не. — Поклати глава. — Просто съм разказвал тази история само на още един човек. И то много отдавна. Не, не е болезнено. Тогава живеехме в Луизиана. Купихме земя и създадохме две индигови плантации покрай Мисисипи, много близо до Ню Орлиънс...

— О, значи оттам е акцентът — тихо изрече момчето.

Вампирът се взря в него с недоумение.

— Нима имам акцент? — Засмя се, а момчето, изчервено, побърза да добави:

— Забелязах го в бара, когато ви попитах с какво се занимавате. Просто произнасяте малко по-остро съгласните. Тогава не се досетих, че е френски акцент.

— Точно така е — увери го вампирът. — Всъщност не ме учудва чак толкова. Просто забравям за това от време на време. Но нека продължа...

— Моля.

— Говорех за плантациите. Те имат много общо с това, че станах вампир. Но ще стигнем и дотам. Животът ни беше едновременно разкошен и примитивен. Смятахме това за изключително привлекателно. Живеехме много по-добре, отколкото бихме живели във Франция. Вероятно само така ни се струваше, заради безкрайната шир на Луизиана, но то е същото, нали? Помня с колко вносни мебели беше претъпкана къщата. — Вампирът се усмихна. — Имаше дори клавесин; беше прекрасен. Сестра ми свиреше. През летните вечери сядаше пред клавесина, с гръб към френските прозорци. Още си спомням бързата и фина музика и гледката на блатото зад нея — окичените с мъх кипариси на фона на небето. Помня и звуците на блатото, хорът на тварите, крясъците на птиците. Обичахме всичко това. То правеше мебелите от палисандрово дърво да изглеждат още

по-скъпоценни, възприемахме музиката като нещо още по-нежно и желано. А когато глицинията пробиваше през капациите на таванските прозорци и филизчетата ѝ плъзваха по варосаната стена поне веднъж годишно... Да, обичахме всичко това. С изключение на брат ми. Всъщност не си спомням да се е оплаквал от нещо, но знаех как се чувства. Тогава умря баща ни и аз станах глава на семейството. Трябваше постоянно да защитавам брат си от майка си и сестра си. Те все искаха да го водят на гости, на приеми в Ню Орлиънс, а той мразеше тези неща. Мисля, че спря да ходи по такива места още дванайсетгодишен. Интересуваше се само от своя молитвеник и от книгата с житията на светците, подвързана с кожа.

Накрая му построих нещо като малък параклис далеч от къщата и той стоеше там по цял ден, а понякога дори и вечерите. Каква ирония, нали? Той беше толкова различен от нас, толкова различен от всички, а аз бях съвсем обикновен! Не се отличавах с нищо необичайно. — Вампирът се усмихна. — Понякога вечер отивах при него. Намирах го в градината до параклиса — седеше напълно неподвижен на една каменна пейка, а аз му споделях грижите си, разказвах му за проблемите с робите, че не вярвам на надзирателя, говорех за времето, за брокерите... За всички проблеми, които бяха самата тъкан на моето съществуване. А той ме слушаше, правеше по някой и друг коментар, винаги със съчувствие, и аз си тръгвах с ясното усещане, че е разрешил всички проблеми вместо мен. Не бях способен да му откажа нищо и му се бях заклел, че колкото и да ме боли да се разделя с него, когато настъпи моментът, той ще стане свещеник. Разбира се, сгреших. — Замълча. За миг момчето само се взираше в него, после вампирът продължи, сякаш откъсвайки се от дълбок размисъл. Обърка се, като че не можеше да намери точните думи.

— Значи не е искал да стане свещеник? — попита момчето.

Вампирът го изгледа, сякаш не разбираше въпроса му, после каза:

— Не, имах предвид, че аз самият сгреших, като не му отказвах нищо. — Измести поглед към отсрещната стена и се вгледа в стъклото на прозореца. — Той започна да получава видения.

— Истински видения? — учуди се момчето, но вампирът пак се поколеба, сякаш мислеше за нещо друго.

— Не, не мисля — отговори той. — Случи се, когато беше на петнайсет. Тогава беше много красив. Имаше невероятно гладка кожа и големи сини очи. Беше яко момче, не слаб като мен сега, пък и тогава... но очите му... имах чувството, че като го погледна в очите, сякаш заставам на ръба на света... на брулен от вятъра океански бряг, където се чува само приглушеният рев на вълните. — Все още се вираше в стъклото на прозореца. — Е, той започна да получава видения. Първо само намекваше за тях и спря да се храни. Заживя в параклиса. Независим кога отидех да го видя, винаги го заварвах коленичил на голите каменни плочи пред олтара. А самият параклис беше много занемарен. Брат ми спря да сменя свещите и покривките на олтара, дори не помиташе листата. Една нощ сериозно се притесних. Стоях под покритата с рози арка и го гледах цял час — той не помръдна, стоеше на колене и нито за миг не свали ръцете си. Беше ги изпънал във формата на кръст. Всички роби го смятаха за луд. — Вампирът повдигна вежди учудено. — А аз бях сигурен, че той е просто... твърде ревностен. Смятах, че просто е стигнал твърде далеч в любовта си към Бог. После той ми каза за виденията. Свети Доминик и Светата Дева дошли при него в параклиса. Казали му, че трябва да продаде цялото ни имущество в Луизиана, всичко, което притежаваме, и да използва парите, за да служи на Бог във Франция. Щял да стане голям религиозен водач и да върне страната към предишната пламенна вяра, да се пребори с атеизма и Революцията. Разбира се, той самият не притежаваше никакви пари. Аз трябваше да продам плантацията и къщите ни в Ню Орлиънс и да му дам парите.

Вампирът отново замълча. Момчето стоеше неподвижно и го гледаше с изумление.

— Извинете, но... — прошепна то. — Вие какво казахте? Продадохте ли плантациите?

— Не — отговори вампирът, лицето му си оставаше спокойно. — Изсмях му се. И той... той се вбеси. Настояваше, че нареждането дошло от самата Дева Мария. Кой съм бил аз да не се подчиня? Кой наистина... — каза той тихо, сякаш отново обмисляше този въпрос. — Кой бях аз? И колкото повече ме убеждаваше, толкова повече му се присмивах. Това са глупости, казах му, родени от недорасъл и може би болен ум. Казах му, че и строежът на параклиса е бил грешка, че ще го съборя на мига. А него ще изпратя на училище в Ню Орлиънс, за да му

налеят малко здрав разум в главата. Не помня какво точно му наприказвах. Но помня усещането. Зад надменното ми пренебрежение всъщност се криеше гняв, и разочарование. Бях горчиво разочарован. Не му повярвах изобщо.

— Но това е разбираемо — каза бързо момчето, вече не изглеждаше така удивено. — Имам предвид, че никой не би му повярвал.

— Нима е толкова разбираемо? — Вампирът го погледна. — Може би е било просто проява на гняв и егоизъм. Нека ти обясня. Аз обичах брат си, както вече казах. И дори понякога го смятах за жив светец. Окуражавах го да продължава с молитвите и съзерцанието и дори исках да стане духовник. Ако някой ми беше казал, че в Арл или в Лурд има светец, който получава видения, щях да му повярвам. Бях католик, вярвах в светци. Палех свещи пред мраморните им статуи в църквите; познавах изображенията им, символите им, имената им. Но не повярвах, не можех да повярвам на брат си. Не само че не повярвах във виденията му, но и изобщо не можех да се съглася с тази идея. Защо? Защото той беше мой брат. Нека е свят, нека е най-странният човек на света; но не беше Франциск от Асизи. Не. Не и моят брат. Мой брат не може да бъде такъв. Това е егоизъм. Разбираш ли?

Момчето се замисли, после кимна.

— Вероятно наистина е имал видения — каза вампирът.

— Но вие... няма как да сте сигурен в това сега... нали?

— Не, но знам, че той беше твърдо уверен. Ето какво знам сега. Разбрах го в нощта, когато излезе от стаята ми ядосан и печален. Не се разколеба и за миг. А след минути вече беше мъртъв.

— Как? — попита момчето.

— Просто излезе през френските прозорци на голямата веранда и застана в началото на тухлените стълби. После падна. Беше вече мъртъв, когато стигнах до него. Беше си счупил врата. — Вампирът поклати глава ужасен, но на лицето му още бе изписано спокойствие.

— Вие видяхте ли го да пада? — попита момчето. — Да не се е спънал?

— Не, но двама от слугите го бяха видели. Казаха, че гледал нагоре, сякаш вижда нещо във въздуха. После цялото му тяло политнало напред като отвяно от вятъра. Единият твърдеше, че е казал нещо, преди да падне. И на мен ми се стори, че брат ми иска да ми

каже нещо, но точно тогава се извърнах от прозореца. Бях с гръб към стълбите, когато чух шума. — Погледна към касетофона. — Не можах да си го простя. Чувствах се отговорен за смъртта му. И като че ли всички останали мислеха така.

— Но защо? Нали са го видели да пада?

— Не ме обвиниха направо. Просто знаеха, че между нас се е случило нещо, нещо неприятно. Знаеха, че сме се карали, преди той да падне. Слугите ни бяха чули, майка ми също. Тя не спря да ме пита какво се е случило и защо брат ми, който е такова тихо момче, е крещял. После и сестра ми започна да ме разпитва — аз, разбира се, не им казах. Бях толкова потресен и нещастен, че няхах желание да се занимавам с тях. Кой знае защо бях твърдо решен да не казвам на никого за неговите „видения“. Те нямаше да узнаят, че той се бе превърнал не в светец, а във... фанатик. Сестра ми легна болна, само и само да не иде на погребението, а майка ми разправяше на цялата енория, че в стаята ми се е случило нещо ужасно, което аз не искам да разкрия. Дори полицията ме разпитва. Изпрати ги родната ми майка. Накрая дойде свещеникът — настояваше да разбере какво е станало. Аз обаче не казах на никого. Казах му, че просто сме разговаряли. Дори изтъкнах, че не съм бил на верандата, когато той падна, а всички са се втреничили в мен, сякаш го бях убил. Аз самият се чувствах все едно съм го убил. Седях в салона до ковчега му цели два дни и си мислех, че съм го убил. Взирах се в лицето му, докато пред очите ми започнаха да се появяват черни петна и за малко да припадна. Задната част на черепа му се бе разбила при падането на паважа и формата на главата му беше изкривена. Насилвах се да се взирам в нея просто защото вече не можех да издържам болката и миризмата на разлагаща се плът. Постоянно се изкушавах да отворя очите му. Врълхитаха ме все откачени мисли, налудничави импулси. Но ме занимаваше само една мисъл: бях му се присмял; не му повярвах; не бях добър с него. Той падна заради мен.

— Това е действителен случай, нали? — прошепна момчето. — Вие ми разказвате... нещо реално.

— Да — каза вампирът и го погледна без изненада. — И искам да продължа. — Но погледът му подмина момчето и пак се спря на прозореца. Вампирът явно не се интересуваше от събеседника си, който като че ли се разкъсваше от някаква вътрешна борба.

— Но нали казахте, че не сте знаели за виденията, че... не сте знаели със сигурност дали...

— Искам да карам подред — отговори вампирът. — Искам да ти разкажа нещата така, както се случиха. Не, не знаех за виденията. До онзи ден. — И замълча, докато момчето не настоя:

— Моля, продължавайте.

— Искях да продам плантацията. Не исках да виждам вече нито къщата, нито параклиса. Накрая ги отдадох под наем на една агенция, която щеше да движи нещата вместо мен, и уредих всичко така, че никога да не се върна там. Преместихме се заедно с майка ми и сестра ми в една от къщите ни в Ню Орлиънс. Разбира се, не успях да избягам от брат си нито за миг. Не можех да мисля за нищо друго, освен, че той гние в земята. Погребахме го в гробището „Сейнт Луис“ в Ню Орлиънс. Винаги избягвах да минавам покрай портите му и все пак постоянно мислех за брат си... Пиян или трезвен, все виждах как тялото му гние в ковчега и не можех да понеса това. Не спирах да си представям как той стои в началото на стълбата, а аз го хващам за ръката, говоря му нежно и го връщам обратно в спалнята. Казвам му, че му вярвам, че трябва да се моли и за укрепването на моята вяра. Междувременно робите в Поант дю Лак — така се казваше плантацията — започнаха да разправят, че виждали призрака му на верандата, и надзирателят не успяваше да въдвори ред. Хората в града притесняваха сестра ми с въпроси за инцидента и тя започна да става истерична. Не, не точно истерична. Просто реши, че трябва да реагира по този начин. Аз пиех непрестанно и се задържах възможно най-малко у дома. Живеех като човек, който иска да умре, но няма куража сам да сложи край на живота си. Бродех сам по тъмните улици и алеи, висях в кабаретата. Отказах се от два дуела повече от апатия, отколкото от страх, и искрено исках да ме убият. И тогава ме нападнаха. Можеше да бъде всеки — бях готов да умра от ръката на някой роб, крадец, маниак, от всеки. Но беше вампир. Хвана ме една нощ, на няколко крачки от дома ми и ме остави да умра. Поне аз така си мислех тогава.

— Искате да кажете, че... е изсмукал кръвта ви? — попита момчето.

— Да — засмя се вампирът. — Изсмука кръвта ми. Вампирите така правят.

— Но сте оживели — каза младият мъж. — Нали казахте, че ви е оставил да умрете.

— Просто изсмука кръвта ми почти до последно, бях на крачка от смъртта, когато се засити и спря. Щом ме откриха, ме сложиха в леглото. Бях объркан и не знаех какво точно ми се е случило. Мислех си, че съм получил удар от пиенето. Очаквах да умра и не исках нито да ям, нито да пия, нито да разговарям с лекаря. Майка ми изпрати да повикат свещеника. Тогава вече бях трескав и му разказах всичко. За виденията на брат ми и за моя отговор тогава. Помня, че се вкопчих в ръката му и го заклевах да не казва на никого.

— Знам, че не съм го убил — казах накрая. — Но не мога да преживея факта, че е мъртъв. Не и след начина, по който се отнесох с него.

— Това е нелепо — отговори ми той. — Разбира се, че трябва да живееш. Единственият ти грях е, че си се отдал на страстите си. Но майка ти се нуждае от теб, да не говорим за сестра ти. А брат ти е бил обсебен от Дявола. — Бях така смаян от думите му, че не успях да възразя. Дяволът бил отговорен за виденията му, обясни ми свещеникът. Дяволът се бил разбеснял по света. Цяла Франция била под неговото влияние, а Революцията била най-големият му триумф. Нищо нямало да спаси брат ми, освен екзорсизъм, молитви и някой да го удържа, докато Дяволът беснее в тялото му и го мята насам-натам.

— Дяволът го е блъснал по стълбите, това е свършено ясно — обяви той. — Тогава ти не си говорил с брат си, а с Дявола.

Това вече ме вбеси. Бях решил, че съм стигнал предела си, но явно не е било така. Той продължи да говори за Дявола, за вуду магьосниците сред слугите, за случаите на обсебване в други части на света. Аз побеснях. Изпотроших цялата стая и едва не го убих.

— Но нали сте били изтощен... вампирът...? — попита момчето.

— Бях обезумял — обясни вампирът. — Вършех неща, които не бих могъл да сторя дори и в перфектно здраве. Тази сцена ми изглежда някак объркана, неясна, почти фантастична сега. Но си спомням, че го изблъсках през задната врата на къщата, през целия двор, чак до стената на кухнята и започнах да блъскам главата му в нея и замалко да го убия. Когато най-сетне ме озаптиха, бях изтощен до смърт. Пуснаха ми кръв, глупаците. Но исках да кажа друго. В този момент си дадох сметка за егоизма си. Вероятно съм го видял отразен в свещеника.

Презрението му към брат ми отразяваше моето собствено презрение; безумните глупости за Дявола, които наговори; отказът му дори да обмисли идеята за възможна святост.

— Но той наистина е вярвал, че човек може да бъде обсебен от Дявола.

— Това е по-скоро светска идея — каза веднага вампирът. — Хората, които вече не вярват в Господ и в добротата, продължават да вярват в Дявола. Не зная защо. Не, всъщност зная. Защото злото винаги е възможно. А доброто е трудно постижимо. Като обявяваш някого за „обсебен“, ти искаш да кажеш, че е „луд“. Сигурен съм, че свещеникът имаше предвид точно това. Сигурен съм, че за него това беше лудост. Вероятно той обявяваше всеки буйстващ луд за обсебен. Когато извършваш екзорсизъм, не ти трябва да видиш Сатаната с очите си, за да повярваш. Но виж, да срещнеш светец... Да повярваш във виденията му. Не, нашият отказ да повярваме, че подобно нещо може да се случи в живота ни, е проява на егоизъм.

— Никога не съм мислил за това по този начин — каза момчето. — Но кажете какво се случи с вас? Казахте, че са ви пускали кръв, за да ви излекуват, това сигурно едва не ви е убило. — Вампирът се засмя. — Да, със сигурност. Но вампирът се върна посред нощ. Искаше Поант дю Лак, моята плантация.

Беше вече много късно, сестра ми беше заспала. Спомням си го, сякаш беше вчера. Той дойде откъм задния двор, отвори френските прозорци съвсем безшумно. Беше висок, блед мъж с гъста руса коса и грациозни, почти женствени движения. Покри очите на сестра ми с един шарф и скъси фитила на лампата. Сестра ми беше заспала до умивалника, стиснала кърпата, с която попиваше челото ми. Не помръдна чак до сутринта. Дотогава аз вече бях напълно променен.

— Каква беше тази промяна? — попита момчето.

Вампирът въздъхна. Облегна се назад в креслото и огледа стените.

— Първо си помислих, че идва друг лекар, или някой, когото семейството ми е повикало, за да ме вразуми. Но веднага разбрах, че греша. Той се приближи до леглото ми и се наведе така, че лампата освети лицето му. На мига разбрах, че не е обикновен човек. Сивите му очи пламтяха, издължените му бели ръце не бяха ръце на човешко същество. Струва ми се, че в този момент разбрах всичко. Онова, което

той ми разказа после, беше просто допълнение. Имам предвид, че в мига, в който го видях, съзрях необичайната му аура и разбрах, че е същество от непознат за мен вид. В този миг аз сякаш изчезнах. Егото ми, което не можеше да приеме присъствието на свръхестествено човешко същество, като че беше прекършено. Всичките ми възгледи, дори чувството за вина и желанието да умра, изведнъж ми се сториха крайно маловажни.

— Напълно забравих за самия себе си! — каза той и докосна с юмрук гърдите си. — Забравих напълно за себе си.

И в този миг осъзнах каква възможност ми се отдава. Когато той заговори и ми каза в какво бих могъл да се превърна, какъв е бил животът му и какъв продължава да бъде, миналото ми се изпепели. Видях целия си живот някак отстрани — суетата, егоизмът, постоянното раздражение, лицемерната служба на Бог и на Девата, почитта ми пред светците, чиито имена познавах от молитвениците, но които не бяха успели да променят моето тесногърдие, материализма ми и егоистичното ми съществуване. Видях истинските си богове... боговете на повечето хора. Храна, питиета, сигурност и удобство. Пепел, сгурия.

Лицето на момчето изглеждаше някак изопнато от объркване и удивление.

— Значи сте решили да станете вампир? — попита то.

Вампирът не отговори веднага.

— Да съм решил? Не мисля, че това е точната дума. И все пак не мога да кажа, че е било неизбежно от мига, в който той влезе в стаята. Не, всъщност не беше неизбежно. И все пак не мога да кажа, че аз го реших. Когато той спря да говори, за мен като че ли нямаше друго възможно решение и аз направих избора си, без да погледна какво оставям зад гърба си. Може би освен едно нещо.

— Освен едно? Кое беше то?

— Последният ми изгрев — каза вампирът. — Онази сутрин още не бях станал вампир и видях последния си изгрев. Помня го много добре; въпреки че не си спомням друг изгрев преди това. Помня френските прозорци, стъклата зад дантелените завеси и късчетата нарастващо сияние, струящо между листата на дърветата. Накрая слънцето нахлу през прозорците и завесите хвърлиха дантелени сенки по каменния под, дантелени сенки имаше и по шарфа, който

покриваше главата и раменете на сестра ми. Щом ѝ стана топло, тя свали шарфа от себе си, без да се събуди, а после слънцето огря очите ѝ и тя стисна клепачи. Лъчите озариха масата, където беше облегла глава на ръцете си, както и водата в каната. Почувствах слънчевата топлина по дланите си върху завивката и по лицето си. Лежах и мислех за всичко, което вампирът ми беше казал. Тогава се сбогувах с изгрева и излязох, за да стана вампир. Това беше... последният ми изгрев.

Вампирът отново гледаше към прозореца. Тишината настъпи така внезапно, че момчето имаше чувството, че я чува. След малко вече долавяше шумовете, долитащи от улицата. Трясъкът на преминаващ камион беше оглушителен. Шнурчето на лампата се залюля от вибрациите. След което шумът от камиона изчезна.

— Липсва ли ви? — попита тихо момчето.

— Не съвсем — отвърна вампирът. — Има толкова други неща. Но докъде бяхме стигнали? Искаш ли да знаеш как стана, как се превърнах във вампир?

— Да — отговори момчето. — Как точно стана промяната?

— Не мога да кажа с точност — рече вампирът. — Мога само да ти го опиша и да се опитам да ти обясня какво значение имаше всичко това за мен. Но не мога да го предам с точност, както не мога да обясня с точност какво представлява сексуалното удоволствие, ако никога не си го изпитвал. — На младия мъж като че му хрумна още някакъв въпрос, но преди да заговори, вампирът продължи разказа си: — Както ти казах, този вампир — Лестат — искаше плантацията. Да, доста тривиална причина да ме дари с живот, който щеше да трае до края на света, но той не беше особено изтънчен човек. Не смяташе малкото вампири по света за някакъв елитен клуб, ако мога така да се изразя. Имаше си човешки проблеми — сляп баща, който не знаеше, че синът му е вампир и не биваше да разбира. Животът в Ню Орлиънс беше станал твърде труден за Лестат, като се имаха предвид нуждите му и задължението да се грижи за баща си. Затова той искаше Поант дю Лак.

Отидохме в плантацията на следващата вечер. Настанихме слепия му баща в господарската спалня, а аз се подготвих за промяната. Не бих могъл да ти я опиша стъпка по стъпка, макар че тя като цяло, разбира се, беше стъпка, след която няма връщане назад. И все пак бяха изпълнени някои необходими действия и първото беше

смъртта на надзирателя. Лестат го нападна в съня му. Аз трябваше да гледам и да не се противя — като ставах свидетел на нечия смърт, аз доказвах решимостта си и готовността си за промяната. Без съмнение, за мен това се оказа най-трудната част. Както вече ти казах, не се страхувах за собствения си живот, само дето мисълта да се самоубия ми беше противна. Но много ценях чуждия живот и ужасът ми от смъртта беше нараснал след кончината на брат ми. Трябваше да гледам как надзирателят се сепва в съня си, как се опитва немошно да отблъсне Лестат от себе си, после започва да се мята под него и накрая застива, останал без капка кръв. И умира. Но той не умря веднага. Стояхме в тясната му стая и гледахме как се мъчи почти час. Това беше част от промяната ми, както вече казах. Иначе Лестат не би останал за нищо на света. После се наложи да се отървем от трупа. Вече едва издържах. Бях изтощен и треперех, бях дори леко разколебан; призля ми, когато трябваше да преместим тялото. Лестат се смееше и ми каза коравосърдечно, че ще се чувствам съвсем различно, когато съм на негово място и е мой ред да се смея. Но се оказа, че греши. Никога не съм се смял на смъртта, без значение колко често съм я причинявал.

Но нека карам подред. Потеглихме по пътя покрай реката и оставихме тялото на надзирателя в полето. Разкъсахме палтото му, взехме му парите и намокрихме устните му с алкохол. Познавах жена му, живееше в Ню Орлиънс, и знаех колко отчаяна ще бъде, когато открият тялото му. Но по-силна от състраданието ми към нея беше болката от мисълта, че никога няма да узнае какво се е случило — че съпругът ѝ не е бил пиан и не е бил нападен от разбойници край пътя. А когато започнахме да налагаме тялото, да удряме лицето и раменете му, тревогата ми започна да нараства. Разбира се, трябва да имаш предвид, че през цялото това време вампирът Лестат беше свръхестествено създание за мен — като ангелите в Библията. Но въпреки това неговото влияние започваше да отслабва. Вече виждах промяната си във вампир в нова светлина: сметнах, че съм бил просто омагьосан, когато Лестат ме посети на смъртното ми ложе. Реших, че импулсът ми към самоунищожение, желанието ми да бъда прокълнат, напълно го е улеснил. Това беше вратата, през която бях допуснал Лестат до себе си. Но сега не унищожавах себе си, а живота на друг. На надзирателя, на жена му, на семейството му. Бях ужасен и може би щях да избягам от Лестат с безвъзвратно погубен разсъдък, но

благодарение на непогрешимия си инстинкт вампирът усети какво се случва с мен. Непогрешим инстинкт... — Вампирът се замисли. — Нека го наречем просто силен инстинкт на вампир, за когото и най-леката промяна в изражението на човека е красноречива като жест. При Лестат това бе свръхестествен усет. Той ме тласна към каретата и пришпори конете към дома.

— Искам да умра — прошепнах аз. — Това е непоносимо. Искам да умра. Ти можеш да ме убиеш. Направи го. — Не смеех да го погледна, за да не бъда омагьосан отново от свършената му красота.

Той изрече тихо името ми, през смях. Както вече казах, беше решен да получи плантацията.

— Но мислите ли, че щеше да ви пусне? — попита момчето. — При каквито и да било обстоятелства?

— Не зная. Доколкото познавам Лестат, мисля, че по-скоро щеше да ме убие. Но и аз това исках. Така че нямаше значение. Не, всъщност си мислех, че искам това. Щом стигнахме до къщата, скочих от каретата и тръгнах като зомби към тухлените стъпала, където се преби брат ми. От месеци в къщата не живееше никой, надзирателят имаше отделна постройка, затова жегата и влагата на Луизиана вече бяха започнали да рушат стълбите. От всяка цепнатина стърчаха туфи трева и дори малки диви цветя. Още помня студената влага, когато седнах на долните стъпала, облегнах глава на стената и усетих тъничките стъбла на цветята. Изскубнах няколко от тях.

— Искам да умра. Убий ме. Убий ме — молех се аз на вампира. — Сега съм виновен за убийство. Не мога да живея с това.

Той ми се изсмя нетърпеливо, като човек, когото лъжат най-безочливо. И изведнъж се хвърли върху мен, както се бе хвърлил върху надзирателя. Метнах се диво назад към стената. Забих крак в гърдите му и го изритах с все сила. Зъбите му ужилиха врата ми, кръвта заблъска бясно в слепоочията ми. Той се отдръпна толкова бързо, че не можах да го видя, и застана в подножието на стълбите.

Изгледа ме презрително и каза:

— Мислех, че искаш да умреш, Луи.

Момчето издаде кратко възклицание, когато чу името му. Вампирът потвърди веднага:

— Да, така се казвам. — И продължи: — Ето как се изправих пред лицето на собственото си малодушие. Като се замисля, може би

трябваше да събера кураж, за да отнема живота си, а не да моля друг да стори това. Тогава бях на ръба, живеях в безкрайно страдание, което смятах за моето покаяние, жадувах смъртта да ме сполети неочаквано и чрез нея да получа опрощение. Видях се как стоя в началото на стълбите, също като брат ми тогава, и как се хвърлям надолу. Но нямаше време да събирам кураж. Иначе казано, Лестат не беше предвидил подобно нещо.

— Чуй ме, Луи — каза той и легна до мен на стълбите, движенията му бяха елегантни и така интимни, като на любовник. Аз се напрегнах. Той обаче само ме прегърна с дясната си ръка и ме притегли към гърдите си. Никога не бях се приближавал толкова до него и в сумрака успях да видя великолепното сияние на очите му и неестествения вид на кожата му. Когато се опитах да помръдна, той притисна пръсти към устните ми и каза: — Стой мирно. Сега ще изпия кръвта ти почти до смърт. Искам да бъдеш тих, толкова тих, че да чуваш как кръвта тече във вените ти и се прелива в моите. Само силата на волята ти ще те поддържа жив. — Понечих да се боря, но той ме притисна така силно само с пръсти, че цялото ми тяло беше в негова власт. Спрях да се противя и той заби зъби в шията ми.

Очите на момчето се разшириха. Докато вампирът говореше, то се бе отдръпвало все по-назад в креслото си и сега лицето му беше изопнато, а очите присвити, сякаш се готвеше да понесе удар.

— Губил ли си някога много кръв? — попита вампирът. — Знаеш ли какво е усещането?

Устните на момчето оформиха „не“, но от тях не излезе звук. То прочисти гърлото си и каза:

— Не.

— В салона на горния етаж горяха свещи, там бяхме планирали как да убием надзирателя. Един газов фенер се поклащаше от бриза на верандата. Изведнъж всички тези светлилки започнаха да се съединяват и потрепват, сякаш над мен кръжеше някакво златисто присъствие — висеше от тавана, увиваше се около перилата на стълбите, потрепваше и се свиваше като дим.

— Дръж очите си широко отворени — прошепна Лестат, усещах как устните му се движат до врата ми и целият настръхнах, бях обзет от чувствена тръпка, много подобна на страст... — Той замълча, вдигна дясната си ръка към брадичката и леко започна да я гали с

показалец. — Няколко минути бях като парализиран. Ужасен, осъзнах, че не мога дори да продумам. Лестат още ме държеше, разбира се, ръката му тежеше като стоманена. Зъбите му се забиха в мен с такава сила, че имах чувството, че отвориха огромни рани. Болката беше неимоверна. После се наведе над главата ми, отдръпна ръката си от мен и захапа собствената си китка. Кръвта рухна по ризата и палтото ми, а той ме гледаше с присвити искрящи очи. Сякаш остана така цяла вечност. Сиянието сега кръжеше над главата му като привидение. Мисля, че разбрах какво иска да направи, още преди да го стори. Чаках безпомощен сякаш цяла вечност. Той притисна кървящата си китка към устата ми и каза твърдо, дори леко нетърпеливо: „Пий, Луи“. И аз го направих. „По-силно, Луи. По-бързо“ — шептеше той. Аз смучех кръвта от ръката му и за първи път, откакто бях дете, изпитах наслада, сравнима със сученето от майчината гърд. Целият се устремяваш към този животворен извор. Но тогава се случи нещо. — Вампирът се облегна назад и леко се смръщи. — Опитът да опиша неописуеми неща е жалък — продължи той, гласът му стихна до шепот. Момчето стоеше като вкаменено. — Докато смучех кръвта, виждах само светлината. А после чух... някакъв звук. Първо смътен шум, а после нещо като удари на барабан. Ставаха все по-силни и по-силни, сякаш огромно създание приближаваше бавно сред мрачна, непозната гора. Стъпките му отекваха като удари на барабан. После се чу още един подобен звук. Сякаш друг гигант приближаваше след първия, спазвайки свой собствен ритъм. Звукът ставаше все по-силен, усещах го с всичките си сетива — като вибрация в устните и пръстите, в слепоочията, във вените ми. Най-вече във вените. Удар, после друг. Изведнъж Лестат отдръпна китката си и аз отворих очи. Видях се как посягам към ръката му, сграбчвам я и я дърпам неистово към устата си. Осъзнах, че барабанните звуци са всъщност ударите на сърцето ми, а другият ритъм — ударите на неговото сърце. — Вампирът въздъхна. — Разбираш ли?

Момчето понечи да отговори, но само поклати глава.

— Не... Всъщност да, разбирам. Искам да кажа, че...

— Разбира се. — Вампирът извърна поглед.

— Чакай! — извика момчето. — Касетата почти свърши. Трябва да я обърна. Вампирът го гледаше търпеливо как вади и обръща касетата.

— Какво стана после? — попита момчето. Лицето му беше обляно в пот и той я попи с носната си кърпа.

— Вече виждах като вампир — каза вампирът. Изглеждаше някак разсеян. После се съвзе и продължи: — Лестат стоеше в подножието на стълбите и аз го видях така, както не бих могъл да го видя преди. Преди това ми изглеждаше много блед, толкова блед, че нощем почти светеше. А сега го виждах изпълнен с живот, пълнокръвен: той сияеше. Тогава забелязах, че не само той изглежда променен, всичко беше различно. Сякаш за първи път виждах цветовете и формите на нещата. Бях толкова запленил от копчетата на черното палто на Лестат, че не можех да откъсна поглед от тях. Той започна да се смее, а аз чух смеха му както никога преди. Все още долавях ударите на сърцето му, а ето, че дойде и този металически смях. Догонването на двата звука беше объркващо, като смесващ се ек на камбани. Докато се науча да разграничавам звуците, те все се припокриваха, различни, но смесени. Засилващ се, звънлив смях. — Вампирът се усмихна от удоволствие. — Камбанен звън. „Престани да гледаш копчетата ми — каза Лестат. — Иди сред дърветата. Изкарай останалата в теб човешка нечистотия и гледай да не се влюбиш дотолкова в нощта, че да се изгубиш.“ Това, разбира се, беше мъдро нареждане. Когато видях лунното сияние по плочите, бях така очарован, че сигурно съм го съзерцавал цял час. Подминах параклиса на брат си, без дори да се сетя за него, и застанах сред тополите и дъбовете. Чувах нощта като хор на шептящи, зовящи ме жени. Тялото ми обаче още не беше напълно променено и щом свикнах донякъде със звуците и гледките, всичко започна да ме боли. Всички човешки телесни течности напиреха да излязат от мен. Бях мъртъв като човек, но жив като вампир. И с пробудените си сетива аз първо изпитах дискомфорт от човешката си смърт, а после дори страх. Хукнах назад и изкачих стълбите към салона, където Лестат вече преглеждаше документите на плантацията, разходите и приходите за изминалата година.

— Ти си богат човек — каза ми той, щом влязох.

— Нещо се случва с мен — изкрещях аз.

— Просто умираш; не се прави на глупак. Имаш ли газени лампи? Имаш толкова пари, а не си купил китова мас. Донеси ми онзи фенер.

— Умирам! — извиках аз. — Как така умирам?

— Случва се на всички — отвърна той с безразличие.

Като се замисля, още го мразя заради това. Не само защото бях изплашен, а и защото можеше да ми обясни какво ме чака. Можеше да ме успокои и да ми каже, че имам възможност да стана свидетел на собствената си смърт, и то да изпитам удивление, като от лунната нощ. Но той не го направи. Лестат не беше вампир като мен. Не беше.

Вампирът не каза това като самохвалство, сякаш наистина му се искаше да не беше така. Въздъхна и продължи:

— Умирах бързо, бързо се топеше и страхът ми. Жалко, че не проследих внимателно смъртта си. Лестат беше пълен идиот. Започна да крещи:

— По дяволите! Не съм ти подготвил нищо! Какъв глупак съм само!

Искушавах се да му отвърна, че наистина е глупак.

— Тази сутрин ще трябва да си легнеш с мен. Не съм ти приготвил ковчег. — Вампирът се засмя. — Споменаването на думата „ковчег“ събуди такъв ужас в мен, че вероятно в този миг изпитах целия ужас, на който бях способен. После остана само лекото притеснение от мисълта, че ще споделям един ковчег с Лестат. Той беше отишъл в спалнята на баща си, за да му каже, че ще се върне вечерта.

— Но къде отиваш, какъв е този странен график! — настояваше старецът, а Лестат започваше да се изнервя. Преди това се отнасяше внимателно с баща си, почти непоносимо внимателно, но сега се разгневи.

— Грижа се за теб, нали? Ето, осигурих ти къща, каквато не си и сънувал! Ако искам да спя цял ден и да пия цяла нощ, ще го направя!

Старецът започна да плаче. Единствено странното ми състояние и необичайното изтощение, което чувствах, ми попречиха да изразя неодобрението си. Гледах цялата сцена през отворената врата, омагьосан от багрите на покривката на леглото и хилядите цветове по лицето на стареца. Сините му вени пулсираха под сиво-розовата плът. Дори жълтевината на зъбите му ми хареса; бях почти хипнотизиран от извитата му устна.

— Какъв син имам само! Какъв син! — проплака той, без да подозира, че този реторичен въпрос всъщност има ужасен отговор. — Добре тогава, върви. Знам, че имаш държанка някъде. Ходиш при нея,

когато мъжът ѝ отиде на работа. Дай ми броеницата. Къде ми е броеницата?

Лестат изруга и му подаде броеницата.

— Но... — обади се момчето.

— Какво? Струва ми се, че май не ти оставям възможност да си зададеш въпросите.

— Искah да попитам за броеницата. Нали на броениците има кръст?

— О, да, поверието за разпятието! — засмя се вампирът. — Питаш дали се плашим от разпятието?

— Мислех си, че дори не можете да погледнете към него — отвърна момчето.

— Това са глупости, приятелю, пълни глупости. Мога да погледна каквото пожела. А особено обичам да гледам разпятия.

— Ами поверието за ключалките? Че можете... да станете на дим и да минете през ключалка.

— Ще ми се да можех — засмя се вампирът. — Щеше да е прекрасно. Щях да минавам през най-различни ключалки, за да усещам странните им форми. — Поклати глава. — Това са, как ги наричаха днес... шибани глупости.

Момчето се засмя, но бързо възвърна сериозния си вид.

— Не бива да се притесняваш толкова от мен — каза вампирът. — Какво искаш да питаш?

— Ами коловете, които се забиват в сърцето? — обади се момчето с поруменели бузи.

— И това са глупости — отвърна вампирът. — Шибани глупости — добави, като внимателно артикулира първата дума. Момчето се усмихна. — И освен това нямаме никакви магични сили. Защо не запалиш цигара? Виждам, че носиш кутия в джоба на ризата си.

— О, благодаря ви — зарадва се момчето, сякаш това беше най-прекрасното предложение на света. Лапна една цигара, но ръцете му трепереха така силно, че счупи първата клечка кибрит.

— Позволи на мен — рече вампирът и като взе кутийката, бързо поднесе запалена клечка към цигарата. Момчето вслука дима, без да откъсва очи от пръстите му. Вампирът се отдръпна и дрехите му изшумоляха. После каза:

— В мивката има пепелник.

Момчето нервно стана да го вземе. Втренчи се във фасовите в него, после ги изхвърли в малко кошче за боклук под мивката. Върна се бързо до масата. Пръстите му оставиха влажни следи по цигарата, когато я сложи в пепелника.

— Това вашата стая ли е? — попита момчето.

— Не — отвърна вампирът. — Просто стая.

— Какво се случи после? — попита момчето. Вампирът гледаше дима, който се събираше под крушката на тавана.

— Върнахме се в Ню Орлиънс с голяма бързина. Ковчегът на Лестат беше в една мизерна стая близо до крепостния вал.

— И вие влязохте в ковчегата?

— Нямах избор. Молах Лестат да ме остави в килера, но той се засмя удивен. „Не знаеш ли какво представлява това“ — попита. — Да не би да е магически? Задължително ли е да е с такава форма? — отвърнах аз. Но той отново се засмя. Не можех да понеса мисълта да вляза в ковчегата. Докато се припирахме, осъзнах, че всъщност не изпитвам страх. Странно откритие. През целия си живот се бях страхувал от затворени пространства. Роден съм и съм отгледан във френски къщи, с високи тавани и прозорци, които започват от пода. Ужасявах се от мисълта да бъда затворен. Чувствах се неприятно дори в изповедалнята в църква. Това си е нормален човешки страх. А тогава, докато спорех с Лестат, осъзнах, че вече не изпитвам това чувство. Просто си го спомнях. Бях се вкопчил в него по навик, заради невъзможността да осъзная настоящата си великолепна свобода.

— Държиш се ужасно — каза накрая Лестат. — А вече се зазорява. Заслужавах да те оставя да умреш. Ще умреш, това е сигурно. Слънцето ще разруши кръвта, която ти дадох, във всяка тъкан, във всяка вена. Изобщо не би трябвало да се страхуваш от ковчегата. Приличаш на човек, който е изгубил крак, но все още настоява, че изпитва болка в него.

Това определено беше най-позитивното и най-интелигентно нещо, което Лестат е изричал в мое присъствие. То веднага ме отрезви.

— Ето, аз влизам в ковчегата — каза ми той с презрение, — ти ще легнеш отгоре ми, ако имаш поне капка разум.

И аз го направих. Легнах с лице към него, напълно объркан от липсата на страх, но отвратен от близостта си с този красив и

пленителен мъж. Той затвори капака, а аз го попитах дали съм напълно мъртъв. Цялото ми тяло потръпваше, всичко ме болеше.

— Не, не си — отвърна ми той. — Когато умреш напълно, ще видиш и ще чуеш, че се случва, но няма да почувстваш нищо. Довечера ще си мъртъв. Сега спи.

— Така ли стана? Вие... мъртъв ли се събудихте?

— Да. Бих казал, променен. Както виждате, аз съм жив. Тялото ми беше мъртво. Минава известно време, преди да се изчистиш напълно от течностите и вече нямаш нужда от тях, но тогава бях мъртъв. Щом осъзнах това, се разделих с още една човешка емоция. Първото, което ми стана пределно ясно, още докато се вмъквахме в ковчега, беше, че никак не харесвам Лестат. Все още не бях съвсем като него, но и бях много по-близо до него, отколкото преди смъртта си. Не мога да ти обясня много ясно това по очевидната причина, че си още жив. Няма да разбереш. Но преди да умра Лестат беше най-невероятното и пленително същество, което бях виждал. Изтръскай пепелта от цигарата, ще падне.

— О, да! — сепна се момчето и бързо смачка угарката в стъкления пепелник. — Имате предвид, че когато пропадта между вас се е затворила, той е изгубил... обаянието си? — Погледът му бързо се върна на вампира, а ръцете му извадиха нова цигара и кибрита много по-лесно отпреди.

— Да, точно така — отвърна вампирът с явно удоволствие. — Обратното пътуване до Поант дю Лак беше вълнуващо. А постоянното бърборене на Лестат определено бе най-отегчителното и отчайващо нещо в живота ми. Разбира се, както вече казах, още не му бях равен. Все още не можех да се справям с мъртвото си тяло... ако мога да използвам това сравнение. Но онази нощ, когато извърших първото си убийство, се научих и на това. — Вампирът посегна през масата и леко изтупа малко пепел от ревера на младия мъж. Той се втренчи стреснато в ръката му. — Прощавай. Не исках да те плаша.

— Не, вие ме извинете — отвърна момчето. — Просто изведнъж ми се стори, че... ръката ви е неестествено дълга. Протегнахте я чак до мен, без да помръднете!

— Не — отвърна вампирът и положи длани на кръстосаните си колене. — Помръднах, но по-бързо, отколкото можеш да видиш. Просто илюзия.

— Помръднали сте? Не, не сте. Стояхте си в същата поза, облегнат в креслото.

— Не — повтори твърдо вампирът. — Наведох се напред, вече ти казах. Ето, ще го направя отново. — И той го направи, а момчето се взираше в него със смесица от объркване и страх. — Пак не го видя, нали? — попита вампирът. — Ето, виж, ще протегна ръка. Не е чак толкова дълга, нали? — И той протегна ръка нагоре. Показалецът му сочеше към небето, като на ангел, дошъл да възвести Божията воля. — Ето, това е доказателство за огромната разлика между твоята способност да виждаш и моята. Понякога собствените ми жестове ми се струват твърде бавни и дори плавни. Аз чух шума от триенето на пръста ми в твой ревер. Е, признавам, не исках да те изплаша. Но вероятно това ще ти помогне да разбереш защо завръщането ми в Поант дю Лак беше същинско угощение за сетивата. Дори само лекото полюшване на клон от вятъра беше удоволствие.

— Да — каза момчето, но очевидно още не можеше да дойде на себе си.

Вампирът го гледа известно време, после рече:

— Та какво ти разказвах...

— За първото ви убийство — подсказа му момчето.

— Да. Трябва да започна обаче с това, че в плантацията цареше пълен хаос. Бяха намерили тялото на надзирателя и слепия старец в голямата спалня. Но никой не можеше да обясни присъствието му там. Не бяха успели да ме открият в Ню Орлиънс. Сестра ми се беше свързала с полицаите и сега няколко от тях бяха в плантацията. Вече беше доста тъмно, разбира се, и Лестат бързо ми обясни, че не трябва да им позволявам да ме видят и на най-слабата светлина. Особено в това ми състояние. Затова аз говорих с тях на алеята с дъбовете пред къщата, като не обърнах внимание на молбата им да влезем вътре. Обясних им, че съм бил в Поант дю Лак предната нощ, а слепият старец е мой гост. Казах, че надзирателят не е бил в плантацията, отишъл е в Ню Орлиънс по работа.

След като уредих това, благодарение най-вече на новопридобитото си хладнокръвие, трябваше да се заема със самата плантация. Робите бяха много изплашени и цял ден не бяха свършили никаква работа. Тогава иммахме голяма фабрика за производство на индигово багрило и надзирателят се грижеше за всичко. Все пак

разполагах с неколцина изключително интелигентни роби, които вършеха тази работа от доста време, ако не се страхувах толкова от черната им кожа и непривичното им африканско поведение. Сега обмислих въпроса внимателно и реших да им прехвърля управлението. За награда обещах къщата на надзирателя на най-добрия. Наредих на две от по-младите жени да не работят на полето, а да се грижат за слепия баща на Лестат. Казах им, че искам пълна дискретност и че ще ги възнаградя не само за услугите им, но и ако осигурят на мен и Лестат пълно усамотение. Тогава не предполагах, че тези слуги ще са първите и вероятно единствените, които някога ще заподозрат, че аз и Лестат не сме обикновени смъртни. Не се досетих, че те са много по-запознати със свръхестественото от белите хора. Бях още твърде невеж и ги смятах за подобни на деца диваци, които робството не е успяло да опитоми напълно. Голяма грешка. Но нека продължа нататък. Искях да ти разкажа за първото си убийство. Лестат пак оплеска всичко с привичната си глупост.

— Как го оплеска?

— Не е било задължително да започвам с човешки същества, но разбрах за това след време. След като се оправих с полицаите и робите, Лестат ме поведе право към блатата. Вече беше много късно и колибите на робите не светеха. Скоро всички светлини в Поант дю Лак изгаснаха и у мен се събуди тревога. Пак същата история: припомнени страхове и объркване. Ако имаше поне малко ум в главата, Лестат можеше да ми обясни всичко спокойно и внимателно. Трябваше да ми каже, че не е нужно да се страхувам от блатата, защото съм напълно неуязвим за змиите и насекомите, и трябва да се концентрирам върху новопридобитото си умение да виждам в тъмното. Той обаче ме тормозеше и припираше. Беше го грижа само да си намерим жертви, за да завършим инициацията ми и да се приключи с това.

Накрая намерихме каквото търсехме и той започна да ме пришпорва да действам. Бяхме стигнали до малък лагер на избягали роби. Лестат беше ходил там и преди и беше убил поне четирима. Беше дебнал в тъмното, докато някой се отдалечи от огъня, или пък ги бе нападал в съня им. Те обаче не се досещаха какво се е случило. Наложих да ги наблюдаваме повече от час, докато един от мъжете — всички бяха мъже — най-сетне напусна полянката и навлезе на няколко стъпки сред дърветата. Разкопча панталоните си и се облекчи.

Когато се обърна да се върне при останалите, Лестат ме избута и каза: „Хайде, хвани го.“

Вампирът се усмихна, щом видя разширените очи на момчето.

— Мисля, че бях толкова ужасен, колкото теб сега. Но тогава не знаех, че мога да убивам животни вместо хора. Бързо отвърнах на Лестат, че не съм в състояние да сторя такова нещо, и робът ме чу. Замръзна на място с гръб към огъня и се втренчи в мрака. После бързо и безшумно извади ножа от колана си. Беше гол до кръста — висок, широкоплещест и строен млад мъж. Каза нещо на френски жаргон и тръгна напред. Осъзнах, че аз го виждам ясно в тъмното, но той не може да ни види. Лестат се озова зад гърба му с изумителна бързина, хвана го за врата и за лявата ръка. Робът изкрещя и се опита да го отхвърли от себе си, но Лестат заби зъби в шията му и той замръзна като ухапан от змия. Свлече се на колене, а Лестат засмука бързо кръвта му, защото останалите роби тичаха към нас.

— Призлява ми от теб — обяви той, когато се върна при мен. Бяхме като черни насекоми, напълно неразличими в нощта. Гледахме как робите се щурат пред нас, без да ни забележат. Откриха ранения, завлякоха го обратно и започнаха да претърсват гората за нападателя.

— Хайде, трябва да хванем друг, преди всички да се върнат в лагера — прошепна ми Лестат.

Бързо хукнахме след един роб, който се беше отделил от останалите. Все още ме измъчваше ужасна тревога. Бях убеден, че не съм способен да нападна човек и не чувствах никаква нужда да го сторя. Лестат можеше да направи и каже доста неща, с които да ми помогне. Но не го направи.

— Какво е можел да направи? — попита момчето. — Какво имате предвид?

— Убийството не е нещо обикновено — отвърна вампирът. — То не се изчерпва с това да се насмучеш с кръв. — Поклати глава и продължи: — Трябва да почувстваш живота на другия; да почувстваш дори загубата му чрез пиенето на кръвта, и то съвсем бавно. То е като да преживяваш отново и отново загубата на собствения си живот, която изпитах, докато смучех кръв от китката на Лестат и усещах сърцето му да тупти заедно с моето. То е като да празнуваш това изживяване отново и отново, защото за вампирите то е най-върховното. — Той изрече това абсолютно сериозно, като че ли спореше с някого. — Не

смятам, че Лестат някога е оценявал това, макар че не проумявам как би могъл да не го направи. Да приемем, че е оценявал малка част от онова, което му беше известно. При всички случаи той не си направи труда да ми напомни какво почувствах, когато се впих в китката му и в самия живот и не исках да се откажа от него; или да посочи и избере място, на което да преживея първото си убийство по-спокойно и с повече достойнство. Той се впусна стремглаво, сякаш беше нещо, което трябва да бъде забравено възможно най-бързо, поредната крачка по пътя. След като хвана роба, той му запуши устата, притисна го и оголи врата му.

— Направи го! — подкани ме. — Вече не можеш да се откажеш!

Изпълнен с отвращение, слаб и объркан, аз се подчиних. Коленичих до превития, гърчещ се мъж, сграбчих го за раменете и се наведох към врата му. Зъбите ми едва бяха започнали да се променят и трябваше да разкъсам плътта, вместо да я пробия, но щом отворих раната, кръвта потече. И тогава аз бях напълно опиянен от нея... всичко друго избледня.

Лестат и блатото, шумът на отдалечения лагер не означаваха нищо. Лестат сякаш беше насекомо, бръмчащо и светещо в един миг, а после незабележимо. Смученето на кръвта ме хипнотизираше, топлината на съпротивляващия се мъж ми действаше някак успокоително и тогава барабанът отново заби — ритъмът на сърцето му. Но този път беше в абсолютна хармония с ритъма на собственото ми сърце. Отекваше във всяка фибра на тялото ми, докато неговият започна да става все по-бавен и по-бавен, като мек безкраен тътен. Аз се унасях и се усещах почти в безтегловност, но Лестат ме дръпна.

— Мъртъв е, идиот такъв! — каза ми той с присъщата си очарователност и такт. — Не пий, след като умрат! Запомни го!

Аз побеснях, не бях на себе си. Настоявах, че сърцето на мъжа още бие, нуждата да се впия отново в него беше непоносима. Прокарах ръце по гърдите му и грабнах китките му. Щях да забия зъби в тях, но Лестат ме изправи на крака и ме зашлеви през лицето. Ударът му беше изумителен. Не беше болезнен по обичайния начин. Беше друг вид сетивен шок, който ме накара да се замая от объркване, да застина безпомощен, опрял гръб в кипариса. Нощта пулсираше в ушите ми с жуженето на безбройните си насекоми.

— Ще умреш, ако правиш така — каза Лестат. — Той ще те отнесе със себе си, ако останеш с него до момента на смъртта. Освен това вече пи твърде много. Ще ти стане зле.

Гласът му беше дрезгав. Искях да се нахвърля отгоре му, но наистина се чувствах зле. Остра болка ме сряза в стомаха, сякаш водовъртеж засмукваше вътрешностите ми. Това беше кръвта, която се смесваше твърде бързо със собствената ми кръв, но тогава още не го знаех. Лестат тръгна в нощта като котка и аз го последвах. Главата ми пулсираше, а болката в стомаха не утихна дори когато стигнахме до къщата.

Седнахме до масата в салона. Лестат редеше пасианс на полираното дърво, а аз го наблюдавах с презрение. Той дърдореше някакви безсмислици. Щял съм да свикна да убивам. Нямало да ми прави впечатление. Не трябвало да допускам това да ме разстрои. Реагирал съм така, сякаш не съм бил спасен от „житейската суета“. Щял съм да свикна с нещата много бързо.

— Наистина ли смяташ така? — попитах го накрая, но отговорът му всъщност не ме интересуваше. Сега разбирах разликата между нас.

За мен актът на убийството беше като катаклизъм, също като пиенето на кръвта от китката на Лестат. Тези преживявания бяха толкова поглъщащи и така промениха възприятията ми за всичко наоколо — от портрета на брат ми на стената в салона до зърването на една звезда през най-високия от френските прозорци, — че не можех да си представя някой вампир да приема това за даденост. Бях променен завинаги, знаех го. И изпитвах почит към всичко, дори към звука от подреждането на картите в блестящите редици на пасианса. Лестат изпитваше обратното. Или може би нищо. Той беше сляп за всичко, като лишен от сетива. Отегчителен като смъртен, банален и нещастен като смъртен, той бърбореше над играта, подценявайки преживяването ми, напълно защитен от опасността сам да изпита нещо. До сутринта разбрах, че напълно го превъзхождам, и фактът, че именно той ми е учител, е печален. Той трябваше да ме преведе през необходимите уроци, ако изобщо имаше други уроци, и се налагаше да търпя отношението му, което по същността си беше оскърбително към самия живот. Изпитвах студенина към него. Не го презирах от висотата на превъзходството си. Просто изпитвах глад за нови преживявания, за нещо красиво и за нещо опустошително като убийството. И разбрах, че

ако искам да извлека всичко от достъпните ми преживявания, трябва да впрегна собствените си сили в обучението си. Лестат нямаше да ми е полезен.

Отдавна беше минало полунощ, когато станах и тръгнах към верандата. Голямата луна висеше над кипарисите, а през отворените врати се процеждаше светлината на свещите. Дебелите колони и стените на къщата бяха прясно варосани и летният дъжд бе оставил нощта чиста и блестяща от капчици вода. Наведох се към крайната колона на верандата и главата ми докосна нежните филизи на жасмина, който растеше там в постоянна битка с глициниите. Помислих за това, което се простираше пред мен, в света и във времето, и взех решение да мина през него с внимание и почит, като се уча от всяко нещо по пътя си. И сам не бях сигурен какво точно означава това. Разбираш ли какво имам предвид, когато ти казах, че не исках да се втурвам в преживяването, че това, което изпитвах като вампир, беше твърде силно, за да го пропиляя?

— Да — отвърна нетърпеливо момчето. — Прилича на това да си влюбен.

Очите на вампира проблеснаха.

— Точно така. То е като любовта — усмихна се той. — Ще ти опиша моето състояние през тази нощ, за да разбереш, че между вампирите има огромна разлика и как успях да възприема различен подход от този на Лестат. Трябва да разбереш, че не го презирах заради това, че не оценява собствения си опит. Просто не можех да разбера как подобни усещания могат да се пропилят. Но тогава Лестат направи нещо, което ми подсказа начин да започна обучението си.

Той изпитваше необикновено задоволство от богатството на Поант дю Лак. Красотата на китайския порцелан, в който сервираха вечеря на баща му, му доставяше огромно удоволствие. Харесваше допира на кадифените завеси и проследяваше шарките на килимите с пръст. Сега той взе кристална чаша от един китайски скрин и каза:

— Обожавам чаши.

Думите бяха изречени с дяволита наслада, която ме накара да го погледна напрегнато. Определено не го харесвах!

— Искам да ти покажа един номер — продължи той. — Стига и ти да обичаш чаши, разбира се.

Той остави чашата на масата за карти, излезе на балкона при мен и отново заприлича на дебнещо животно, пронизващо с очи мрака отвъд светлините на къщата, взиращо се под извитите клони на дъбовете. Прескочи перилата за секунда и се приземи тихо на земята. После се шмугна в мрака и улови нещо с ръце. Когато застана пред мен с плячката си, ахнах при вида на един плъх.

— Не се дръж като идиот — каза Лестат. — Никога ли не си виждал плъх?

Беше голям полски плъх с дълга опашка, който се мятеше в ръцете му. Лестат го държеше за врата, за да не може да хапе.

— Плъховете могат да са доста хубави — добави той, после задържа плъха над винената чаша, преряза гърлото му и напълни чашата с кръв. Изхвърли мъртвото животно през перилата и вдигна чашата триумфално пред свещта. — Можеш да преживяваш и с плъхове от време на време, така че не ме гледай така. Плъхове, пилета, добитък. Когато пътуваш с кораб, е много по-добре да се храниш с плъхове, ако не искаш да предизвикаш паника на борда и да намерят ковчега ти. Пък и така ще прочистиш кораба от гризачи. — Той отпи от кръвта толкова внимателно, сякаш беше бургундско. Леко се намръщи. — Изстива много бързо.

— Да не искаш да кажеш, че можем да се храним с животни? — попитах.

— Да. — Той изпи цялата чаша и я хвърли небрежно в камината. Загледах се в парчетата. — Нямах нищо против, нали? — Лестат посочи парчетата стъкло със саркастична усмивка. — Дано да нямаш, защото и без това нищо не можеш да направиш.

— Мога да прогоня теб и баща ти от Поант дю Лак — отвърнах. Мисля, че това беше първото ми избухване.

— И защо ще го правиш? — попита той с престорена тревога. — Още не си научил всичко... нали? — После се разсмя и бавно се разходи из стаята. Прокара пръсти по сатенената повърхност на клавишина. — Свириш ли?

Отвърнах му нещо като: „Не го докосвай“, а той ми се изсмя.

— Ще го докосвам, ако искам! Ти например още не знаеш всички начини, по които можеш да умреш. А да умреш сега ще е голямо нещастие, нали?

— Сигурно има и други, които да ме научат на тези неща — предположих аз. — Ти със сигурност не си единственият вампир! Ами баща ти, той сигурно е на седемдесет. Не вярвам да си вампир от доста време, така че някой сигурно те е обучил...

— И ти смяташ, че можеш да намериш другите вампири сам? Те могат да забележат приближаването ти, приятелю, но ти няма да ги видиш. Не мисля, че имаш особен избор на този етап. Аз съм ти учител и ти се нуждаеш от мен — няма какво да сториш. И двамата има за кого да се грижим. Баща ми се нуждае от лекар, ти имаш майка и сестра. Не се поддавай на смъртното желание да им разкриеш, че си вампир. Просто се грижи за тях и за баща ми, което означава, че утре вечер трябва да убиеш бързо и после да се захванеш с делата на плантацията. А сега е време да си лягаме. Ще спим в една стая, това ще намали значително риска.

— Не, намери си друга спалня — възразих аз. — Нямам намерение даделя една стая с теб.

Лестат побесня.

— Не прави глупости, Луи. Предупреждавам те. Няма как да се защитиш, когато слънцето изгрее. По никакъв начин. Отделни стаи означават да осигурим двойна защита. Двойни предпазни мерки и два пъти по-голяма вероятност да ни открият. — Той започна да изброява опасностите, за да ме уплаши и да му се подчиня, но аз не се поддадох. Наблюдавах го внимателно, но не го слушах. Изглеждаше ми глупав и слаб, като направен от сухи вейки, с тънък, заядлив глас.

— Ще спя сам — отсякох и нежно покрих с ръка свещите една по една.

— Почти сутрин е! — настоя той.

— Тогава се заключи — отвърнах аз, взех ковчега си и го понесох надолу по тухленото стълбище. Чух щракането на ключалките на френските врати горе и дърпането на завесите. Небето беше бледо, но звездите още блещукаха. Бризът откъм реката донесе отново лек дъждец, който напръска каменните плочи. Отворих вратата към параклиса на брат си, като разбутах розите и бодлите, които почти го бяха запечатали, и поставих ковчега на каменния под, пред молитвения стол. Почти можех да си представя образите на светците по стените. „Пол — обърнах се мислено към брат си, — за първи път в живота си не изпитвам нищо към теб, не чувствам нищо във връзка със смъртта

ти. Безчувствен за първи път, аз изпитвам всичко към теб, изпитвам съжаление за загубата ти, каквото досега не съм познавал.“

— Разбираш ли — каза вампирът на момчето, — в този момент за първи път бях напълно и изцяло вампир. Затворих дървените капаци на малките прозорци с решетки и залостих вратата. После се покатерих в ковчег, тапициран със сатен, който проблясваше едва забележимо в мрака, и се затворих в него. Ето как станах вампир.

— И така сте се озовали с друг вампир, когото мразите — завърши момчето след кратка пауза.

— Но трябваше да остана с него — продължи вампирът. — Както ти казах, той имаше надмощие над мен. Беше ми намекнал, че има много неща, които не знам, а трябва да знам, и само той може да ми ги каже. Всъщност основното, на което ме научи, можех да открия и сам. Как можем да пътуваме, например с кораб, като пренасяме ковчезите си под предлог, че съхраняват останките на близки хора, които трябва да бъдат погребани другаде. Как никой не би посмял да отвори такъв ковчег и как можем да ставаме нощем, за да прочистваме кораба от плъхове — такива неща. Показа ми магазините и търговците, които познаваше и които ни приемаха, за да ни облекат по най-изисканата парижка мода, и финансовите агенти, които бяха склонни да се срещат с нас по ресторанти и кабарета. По отношение на тези ежедневни дреболии Лестат беше добър учител. Не мога да кажа какъв е бил приживе и не ме интересува, но по всичко личеше, че е бил от същата прослойка като мен, което не означаваше нищо, освен че правеше живота ни много по-безпроблемен. Имаше безупречен вкус, макар че моята библиотека за него беше „купчина прах“, и често се вбесяваше, като ме видеше да чета книга или да записвам някакви наблюдения в дневника си.

— Това са глупости за смъртни — казваше той и в същото време изхарчи доста от парите ми, за да обзаведе Поант дю Лак толкова великолепно, че дори аз, който не се интересувах особено от пари, се изумих. Харчеше много и за да забавлява посетителите на Поант дю Лак — онези злочести пътници, които идваха по крайречния път на коне или с каляски и молеха за подслон през нощта, като показваха препоръки от други плантатори или чиновници от Ню Орлиънс. Към тях Лестат беше толкова внимателен и любезен, че това облекчаваше

дори мен, който иначе бях принуден да седя с него и да търпя покварата му.

— Но той не нараняваше тези мъже, нали? — попита момчето.

— Напротив, често правеше точно това. Но ще ти разкрия една малка тайна, ако разрешиш. Тя се отнася не само за вампирите, но и за генералите, войниците и кралете. Повечето от нас по-скоро биха предпочели да видят как някой умира, отколкото да станат обект на грубост. Странно е... да. Но е напълно вярно, уверявам те. Знаех, че Лестат ловува смъртни всяка нощ. Но не бих търпял да се отнася грозно и непристойно с моето семейство, с моите гости или роби. Той не го правеше. Изглежда се наслаждаваше особено много на посетителите. Но казваше, че не трябва да жалим средства за семействата си. Обграждаше баща си с лукс в абсурдни размери. Старият слепец трябваше непрекъснато да слуша колко изискани и скъпи са завивките на леглото му и робите му и какви вносни драперии са били прикачени на балдахина му, какви френски и испански вина има в избата и колко много продукция произвежда плантацията дори в лоша година, когато на брега се говори за изоставяне на индиговото производство за сметка на захарното. В други моменти обаче, той тормозеше стареца, както вече споменах. Обземаше го такъв гняв, че баща му започваше да хленчи като дете.

— Не се ли грижа за теб повече от царски! — крещеше му Лестат. — Не ти ли осигурявам всичко, което искаш! Спри да цивриш, че искаш да ходиш на църква или при старите си приятели! Това са глупости. Старите ти приятели са мъртви. Защо и ти не умреш и не ме оставиш на мира!

Тогава старецът проплакваше, че всичкият този лукс означава толкова малко на неговата възраст. Че би бил доволен да остане в малката си ферма завинаги. По-късно често ми се искаше да го попитам къде е тази ферма, откъде са дошли в Луизиана, за да намеря някаква следа към вампира, превърнал Лестат. Но не посмях да повдигна този въпрос, за да не го разстроя и да не разгневя Лестат. Тези пристъпи се редуваха с периоди на почти угодническа любезност, когато той носеше на баща си вечеря на поднос и го хранеше търпеливо, като му говореше за времето и за новините от Ню Орлиънс, както и за заниманията на майка ми и сестра ми. Беше очевидно, че между бащата и сина зее огромна пропаст, в образованието и

обноските, но как се беше стигнало дотам, не можех да си представя. Успях доста да се дистанцирам от всичко това.

Както казах, съвместното ни съществуване не беше невъзможно. Зад подигравателната усмивка на Лестат винаги се криеше обещание, че знае велики или ужасни неща, че е в общение с такива измерения на мрака, които дори не мога да си представя. Той все ме омаловажаваше и нападаше заради любовта ми към сетивата, заради неохотата ми да убивам и опустошителния ефект, който убийството оказваше върху мен. Смя се оглушително, когато открих, че мога да виждам отражението си в огледало и че кръстовете не ме плашат. Измъчваше ме с мълчание, когато го разпитвах за Бог и за Дявола.

— Бих искал да срещна Дявола някоя нощ — каза ми веднъж със зла усмивка. — Ще го преследвам оттук до Пасифика. Аз съм Дяволът. — И когато видя, че думите му ме потресоха, се преви от смях. В отвращението си към него аз започнах да го пренебрегвам и подозирам, и все пак го изучавах с хладен интерес. Понякога се усещах, че се вирам в китките му, от които бях получил вампирския си живот, и изпадах в такава неподвижност, сякаш умът напускаше тялото ми или пък тялото ми се сливаше с ума. Тогава той се усещаше и ме зяпваше безочливо, с такова безразличие към онова, което копнея да узная, че дори се пресягаше и грубо ме разтърсваше. Понасях това с равнодушие, непознато за мен в живота ми на смъртен, и започнах да разбирам тази част от вампирската природа: това, че можех да стоя у дома, в Поант дю Лак, и да мисля часове наред за смъртния живот на брат ми, да го виждам мимолетен и обграден от бездънна тъмнина, да разбирам напразната и безчувствена пагубна страст, с която бях оплаквал загубата му и се бях нахвърлял над другите смъртни като побесняло животно. Тогава бях объркан като танцьор, попаднал в гъста мъгла. А сега, сега с тази странна вампирска същност, изпитвах всеобхватна тъга. Но не потъвах в нея. Не, това щеше да е най-ужасното нещо. Аз наблюдавах всички смъртни, които познавах, и смятах живота за скъпоценен, осъждах безплодната вина и страст, които го оставяха да се изплъзне като пясък между пръстите. Едва сега, като вампир, започнах да опознавам сестра си, като ѝ забраних да се занимава с плантацията за сметка на градския живот, от който толкова се нуждаеше, за да се наслади на младостта и красотата си и да се омъжи, а не да вехне по загубения ни брат или моето оттегляне,

или да се превърне в бавачка на майка ни. Осигурявах им всичко, от което се нуждаеха, обръщах незабавно внимание и на най-тривиалната им молба. Сестра ми се смееше на промените в мен, когато се срещахме само нощем и аз я извеждах от апартамента ни по тесните дървени улици, за да се разходим по обградения с дървета бряг на лунна светлина. Вдъхвахме аромата на цъфналите портокалови дръвчета, наслаждавахме се на топлината, обсъждахме с часове най-съкровени й мисли и мечти, онези малки фантазии, които не смееше да сподели с друг и които ми прошепваше, докато седяхме сами в полутъмния салон. Виждах я сладка и ясна пред себе си, блещукащо, скъпоценно създание, което скоро ще остарее и ще умре, ще загуби тези моменти, които в своята реалност напразно ни обещавах... безсмъртие. Сякаш то беше наше рождено право, чието значение не можехме да разберем до онзи преломен момент в живота, когато пред нас се простират толкова години, колкото има и зад гърба ни. Когато трябва да вкусим от всеки миг, всеки миг.

Именно моята дистанцираност правеше това възможно, върховната самота, с която ние с Лестат се движехме през света на смъртните. Всички материални тревоги прелитаха край нас. Трябва да ти обясня практическата страна на всичко това.

Лестат винаги знаеше как да открадне от жертвите си, избирани заради луксозна рокля или други обещаващи знаци на екстравагантност. Но големият проблем за убежището и тайната беше ужасна борба за него. Подозирах, че зад лустрото му на джентълмен той е болезнено невеж и по най-простите финансови въпроси. Аз обаче не бях. Той можеше да се сдобие с пари в брой по всяко време, а аз можех да ги инвестирам. Ако не претърсваше джобовете на мъртъвците в алеите, той беше на игралната маса в най-богатите казина в града, като използваше вампирската си чувствителност, за да заграбва злато, долари и имущество от младите плантаторски синове, които смятаха приятелството му за измамно, а чара му за съблазняващ. Но това не му даваше живота, за който копнееше, и той ме беше въвел в свръхестествения свят, за да разполага с инвеститор и мениджър. Тези мои умения в живота ми на смъртен бяха станали най-ценното нещо и в живота след смъртта.

Но нека ти опиша Ню Орлиънс, какъвто беше тогава, и какъвто щеше да стане, за да разбереш колко простичко живеехме. В Америка

нямаше друг такъв град. Ню Орлиънс беше пълен не само с французи и испанци от всички прослойки, които формираха част от необичайната му аристокрация, но по-късно и с всякакви имигранти, най-вече ирландци и германци. Имаше не само чернокожи роби, все още нехомогенни и фантастични в племенните си дрехи и обичаи, но и разрастваща се класа на свободни цветнокожи. Онези великолепни хора с нашата кръв, смесена с кръвта от островите, които създаваха чудесната и уникална каста на занаятчии, художници, поети и всепризната женска красота. Имаше и индианци, които изпълваха пристана в летните дни и продаваха билки и ръчно изработени стоки. А между всички тези прослойки, из тази смесица от езици и цветове, постоянно сновяха хората от пристанището, моряците на корабите, които идваха на огромни вълни, за да похарчат парите си в кабаретата, да купуват красиви жени за една нощ — светли или тъмни, да пируват с най-добрите испански и френски ястия и питиета от цял свят. Към тях, години след моята трансформация, се присъединиха и американците, които изградиха този град край реката, нагоре от стария Френски квартал, с великолепните къщи в гръцки стил, които искряха на лунната светлина като храмове. И, разбира се, плантаторите, вездесъщите плантатори, които идваха в града със семействата си в лъскави возила, за да купуват вечерни рокли, сребро и скъпоценности, да се тълпят по тесните улици по пътя си към старата френска опера и театъра, и катедралата „Сейнт Луис“, от чиито отворени врати над тълпата на Плас д'Арм в неделя долитаха песнопенията на тържествената меса. Химните се издигаха над шума и препирните от френския пазар, над призрачния дрейф на корабите по придошлите води на Мисисипи, които преливаха над нивото на самия Ню Орлиънс така, сякаш корабите се носеха на фона на небето.

Такъв беше Ню Орлиънс — магично и великолепно място за живеене. Място, в което един вампир, облечен богато и преминаващ грациозно през басейните от светлина на газовите фенери, можеше да привлече не повече внимание от стотиците други екзотични създания — ако изобщо го забележеха и някой спреше, за да прошепне зад ветрилото си: „Този мъж... колко е блед, как блести... как се движи. Това е неестествено!“. Град, в който един вампир може да изчезне, преди думите да са се откъснали от устните, в някоя от алеите, където може да вижда като котка, в мрачните барове, в които моряците спят

по масите, в големите хотелски стаи с високи тавани, където може да седи самотна фигура, с положени на бродирана възглавничка и завити с дантелена покривка крака, с глава, сведена към мътната светлина на една-единствена свещ. Фигура, която не би видяла голямата сянка, преминаваща по гипсовите цветя на тавана, никога не би забелязала издължените бели пръсти, които се пресягат да угасят немощния пламък.

Градът е забележителен дори само заради това, заради всички онези мъже и жени, които са оставили след себе си някакъв паметник, някаква структура от мрамор, тухли и камък, която още стои. Така че дори когато газените лампи са изчезнали и са нахлули самолетите, а офис сградите са залели пресечките на Канал Стрийт, нещо от красотата и романтиката е останало — вероятно не на всяка улица, но на толкова много, че пейзажът за мен винаги си остава пейзажът от онези години, и когато днес вървя по озарените от звездното сияние улици на Гардън Дистрикт, отново се връщам в онова време. Предполагам, че това е истинската природа на един паметник, независимо дали е малка къща или имение с коринтски колони и ограда от ковано желязо. Паметникът не ти казва, че този или онзи се е разхождал тук. Не, той съхранява онова, което човекът е усещал на дадено място, нещо, което продължава да съществува. Луната все още изгрява над Ню Орлиънс. Докато паметникът съществува, тя ще изгрява. Усещането, поне тук... и там... остава същото.

Вампирът изглеждаше тъжен. Той въздъхна, като че ли се съмняваше в онова, което току-що бе изрекъл.

— Докъде бях? — попита внезапно, като че ли беше леко уморен. — Да, парите. С Лестат трябваше да печелим пари. Да, разказвах ти, че той умееше да краде. Но инвестирането след това бе истински важното. Това, което той придобиваше, трябваше да бъде използвано. Аз продължих сам. Убивах животни. Но ще стигна до това след малко. Лестат убиваше хора през цялото време, понякога по двама-трима на нощ, понякога повече. Можеше да пие от един толкова, колкото да задоволи моментната си жажда и после да се прехвърли на друг. Колкото по-добър беше човекът, както би се изразил той по своя циничен начин, толкова повече му харесваше. Свежо младо момиче беше любимото му начало на нощта; но триумфираше, когато успееше

да убие млад мъж. Младите мъже на твоята възраст му харесваха особено много.

— На моята възраст ли? — прошепна момчето. Беше се навело напред, облегнато на лакти, за да се взира в очите на вампира, но сега се отдръпна.

— Да — продължи вампирът, сякаш не беше забелязал промяната в изражението му. — За Лестат те олицетворяваха най-голямата загуба, защото се намираха на прага на най-големите възможности в живота. Разбира се, той не осъзнаваше това. Лестат не осъзнаваше нищо. Но аз го разбирах.

Ще ти дам идеален пример за това какво харесваше Лестат. Нагоре по реката от нашето имение се намираше плантацията на Френие — великолепно парче земя, за което се таяха големи надежди, че ще донесе цяло състояние от захар скоро след като бе измислен процесът на рафиниране. Предполагам, знаеш, че захарта се рафинираше в Луизиана. Има нещо иронично в това, че от земята, която обичах, се произвеждаше рафинирана захар. В това имаше повече нещастие, отколкото вероятно осъзнаваш. Рафинираната захар е отрова. Тя е като квинтесенцията на живота в Ню Орлиънс, толкова е сладка, че може да бъде фатална, толкова силно примамлива, че всички ценности могат да се забравят... Но както казвах, нагоре по реката живеяха Френие — голяма стара френска фамилия, която в това поколение бе създала пет млади жени и един млад мъж. Три от младите жени бяха обречени да не се омъжат, но две от тях бяха достатъчно млади и всички зависяха от младия мъж. Той трябваше да управлява плантацията, също като мен, трябваше да уреди браковете на сестрите си, да събере зестрата, и то когато цялото му състояние зависеше от следващата реколта. Трябваше да се пазари, да се сражава и да държи целия материален свят далеч от света на Френие. Лестат реши, че го иска. И когато самата съдба едва не го измами, той полудя. Рисува собствения си живот, за да се добере до момчето, което се замеси в един дуел. Беше обидил млад испански креол на един бал. Не беше кой знае какво, но като повечето млади креоли и този беше склонен да умре за нищо. И двамата бяха склонни да умрат за нищо. Домакинството на Френие беше хвърлено в смут. Трябва да разбереш, че Лестат идеално осъзнаваше това. И двамата бяхме ловували в плантацията на Френие, Лестат — роби, а аз — животни.

— Убивали сте само животни?

— Да. Но ще ти разкажа за това по-късно. И двамата познавахме плантацията, а аз бях изкушен от едно от най-големите удоволствия за вампира — да наблюдавам незабелязано хората. Познавах сестрите Френие, както познавах великолепните розови растения около параклиса на брат ми. Бяха уникални жени. Всяка беше умна колкото брат си, а една от тях, нека я нарека Бабет, беше и много мъдра. И все пак никоя от тях не бе обучена да се грижи за плантацията. Никоя не разбираше дори най-простите финансови дела. Всички бяха напълно зависими от младия Френие и го знаеха. Те бяха заслепени от обичта си към него, от страстната вяра, че ще им поднесе и луната и че всяка съпружеска любов би била само блед отзвук от любовта им към него. Това заслепление беше отчаяние, толкова силно, колкото и волята да оцелееш. Ако брат им загинеше в този дуел, плантацията щеше да се разпадне. Крехката ѝ икономика, бляскавият живот, основан върху дългогодишно ипотekiране на следващата реколта, беше напълно в неговите ръце. Така че можеш да си представиш нещастieto и паниката в семейство Френие в нощта, когато младият мъж отиде в града да се дуелира. А сега си представи Лестат, скърцащ със зъби като дявол в някой водевил, защото нямаше да убие лично Френие.

— Значи искаш да кажеш... че си съчувствал на сестрите Френие?

— Напълно — отговори вампирът. — Положението им беше непоносимо. Съчувствах и на момчето. Същата нощ той се заключи в кабинета на баща си и написа своето завещание. Осъзнаваше напълно, че ако падне покосен от рапирата, семейството му ще загине заедно с него. Разкайваше се за станалото и все пак не можеше да направи нищо. Да се откаже от дуела, означаваше не само социална смърт, но вероятно беше и невъзможно. Креолът щеше да го преследва, докато не го принуди да се бие. Когато напусна плантацията в полунощ, той се взираше в лицето на самата Смърт с решимостта на мъж, който може да поеме само в една посока и е готов да извърви пътя си с доблест. Или щеше да убие испанеца, или щеше да умре. Развързката не можеше да се предвиди, въпреки уменията му. Лицето му изразяваше дълбочината на чувствата му и мъдрост, която не бях виждал по лицата на която и да е от жертвите на Лестат. Тогава

проведох първата си битка с моя учител. Възпирах го да убие момчето от месеци, а сега той възнамеряваше да го стори преди испанеца.

Препускахме на коне след Френие на път за Ню Орлиънс — Лестат, за да го настигне, а аз — за да настигна Лестат. Дуелът беше насрочен за четири часа, в началото на блатото, точно пред северната градска порта. Пристигнахме там малко преди четири и почти нямаше да имаме време да се върнем в Поант дю Лак преди изгрев, което означаваше, че животът ни беше в опасност. Бях бесен на Лестат както никога, а той бе твърдо решен да получи момчето.

— Дай му шанс! — настоях аз миг преди да поеме към Френие. Беше посред зима, в тресавището беше студено и влажно. На сечището, където трябваше да се проведе дуелът, се изливаше леден дъжд. Разбира се, аз не се страхувах от тези неща. Не се вкочанявах от студа, нито ме заплашваше болест. Вампирите обаче усещат студа толкова силно, колкото и хората, а кръвта на жертвите им често е богато, чувствено облекчение от този студ. Това, което ме притесняваше онази сутрин, не беше болката, а отличното прикритие на мрака, което дъждът и студът осигуряваха за атаката на Лестат. Френие трябваше само да отстъпи от двамата си приятели към блатото и той щеше да го хване. Аз се спречках с него. Задържах го.

— Но изпитвахте към всичко това равнодушие, отдалеченост?

— Хммм... — въздъхна вампирът. — Да. Но изпитвах и върховен, непоколебим гняв. За мен да се пресити с живота на цяло едно семейство беше върховният израз на презрение и непочтителност, които Лестат можеше да прояви към всичко, което би трябвало да вижда с вампирска задълбоченост. Държах го в мрака, където той съскаше и ме проклинаше, а младият Френие взе рапирата от своя секундант и тръгна по хлъзгавата трева, за да се срещне с противника си. Последва кратък разговор и дуелът започна. Всичко свърши много бързо. Френие рани смъртоносно другото момче със стремителен удар в гърдите. То коленичи кървящо в тревата, като му крещеше нещо. Френие не помръдваше. Беше явно, че не изпитва задоволство. Спътниците му забързаха напред с фенерите си и го подканиха да се прибере възможно най-бързо и да остави умирация на неговите приятели. Междувременно раненият не позволи на никого да го докосне. Докато групата на Френие се отдалечаваше бавно към конете си, падналият креол извади пистолет. Може би само аз бях в състояние

да видя това в плътния мрак. Извиках на Френие, докато тичах към пистолета. Това беше всичко, от което се нуждаеше Лестат. Докато аз се препъвах трмаво и разсейвах Френие, натрупаните години опит и по-високата скорост позволиха на Лестат да го грабне и да го понесе към кипарисите. Съмнявам се, че приятелите му успяха да разберат какво се случи. Пистолетът беше изчезнал, раненият се стовари на земята, а аз се втурнах през почти замръзналото блато след Лестат.

И тогава го видях. Френие беше проснат върху възлестите корени на един кипарис. Ботушите му бяха потънали дълбоко в блатото. Лестат се беше надвесил над него и притискаше ръката му, която още държеше рапирата. Хукнах да издърпам Лестат, но дясната му ръка се стрелна към мен с такава бързина, че дори не разбрах, че ме е ударил, докато не се проснах във водата. Разбира се, докато се изправя, Френие беше мъртъв. Видях го проснат на земята, със затворени очи и спокойно изражение — сякаш спи.

— Проклет да си! — изкрещях аз на Лестат. После се сепнах, защото тялото на Френие започна да потъва в блатото. Водата се издигна над лицето му и го покри изцяло. Лестат ликуваше; дори ми напомни делово, че имаме по-малко от час да се върнем в Поант дю Лак, а накрая се зарече да ми отмъсти.

— Ако животът на плантатор не ми харесваше толкова много, щях да те ликвидирам още сега. Знаеш ли как? Щях да подгоня коня ти към блатото. За теб щеше да остане само да си изровиш гроб и да издъхнеш! — И той препусна към плантацията.

Въпреки че минаха толкова много години, още изпитвам гняв към него, който тече като лава по вените ми. Тогава разбрах какво означава за Лестат да бъдеш вампир.

— Той е бил просто убиец — каза момчето, в гласа му се долавяха емоциите на вампира. — Не е зачитал нищо.

— Не. За него да бъдеш вампир означаваше да можеш да си отмъстиш. Да си отмъстиш на самия живот. За него всяко убийство беше отмъщение. Така че не беше чудно, че не ценеше нищо. Нюансите на нашето съществуване дори не бяха достъпни за него, защото той беше концентриран върху маниакалната нужда да отмъсти на смъртния живот, който беше напуснал. Той гледаше само назад, погълнат от омраза. Изгаряше от завист, нищо не му доставяше такова удоволствие, като да отнема живот; и щом го стореше, оставаше

незадоволен. Веднага се втурваше към друго нещо. Отмъстителен, сляп и достоен за презрение. Но аз ти разказвах за сестрите Френие. Беше почти пет и половина, когато стигнах до тяхната плантация. Щеше да се зазори малко след шест, но аз вече бях почти у дома. Промъкнах се на горната веранда на дома им и ги видях — бяха се събрали в салона. Явно не бяха лягали изобщо. Свещите догаряха. Сестрите седяха като оплаквачки и чакаха новини. Всички бяха облечени в черно, както винаги у дома, и в мрака черните им коси се сливаха с роклите. Само лицата им светеха като пет потрепващи привидения — еднакво тъжни, еднакво смели. На лицето на Бабет обаче се четеше и решителност. Сякаш вече беше решила да поеме бремето на брат си, ако той умре. Всъщност тя имаше същото изражение като младия мъж, когато той се отправяше към съдбата си. Но това, което я очакваше, беше почти непосилно. Затова аз сторих нещо, което ме изложи на огромен риск. Показах ѝ се. Помогна ми и играта на светлината. Както сам виждаш, лицето ми е съвсем бяло, гладко и сияещо като мрамор.

— Да — кимна момчето и се изчерви. — Много е... много е красиво. Чудех се дали... Какво стана после?

— Чудиш се дали съм бил красив и приживе — каза вампирът. Момчето кимна. — Да, бях. Лицето ми е почти същото като тогава. Само дето приживе не осъзнавах, че съм красив. Животът ме беше оплел в мрежа от дребнави грижи и тревоги. Не се вглеждах внимателно в нищо, дори в огледалото... особено в огледалото. Но ето какво стана. Пристъпих близо до прозореца и оставих светлината да озари лицето ми. Направих го точно когато Бабет гледаше натам. После се отдръпнах.

След секунди всички сестри знаеха, че тя е видяла някакво странно, призрачно създание, а двете робини категорично отказаха да излязат да проверят. Чаках нетърпеливо, защото точно това исках да направят: исках накрая Бабет да вземе свещника от страничната масичка, да запали свещите и да излезе на студената веранда сама, за да провери какво е видяла. Сестрите ѝ се събраха до вратата като ято огромни черни птици. Една от тях говореше през плач, че брат им сигурно е мъртъв и са видели неговия призрак. Разбира се... трябва да разбереш, че Бабет беше достатъчно умна, за да не помисли видяното за халюцинация или привидение. Оставих я да измине цялата веранда,

преди да я заговоря. И дори тогава ѝ позволих да види само смътния ми силует до една от колоните.

— Кажи на сестрите си да се приберат — прошепнах ѝ аз. — Нося ти вест за брат ти. Хайде, кажи им. — Тя остана неподвижна за миг и после се опита да ме види по-добре в мрака. — Нямам много време — настоях аз. — За нищо на света няма да те нараня. — И тя се подчини.

Каза на сестрите си, че навън няма нищо и да затворят вратата. Те я послушаха с готовност, както хората слушат своя водач в мигове на отчаяние. Тогава аз пристъпих към светлината, хвърляна от свещника на Бабет. Очите на момчето се разшириха, то сложи ръка на устните си и попита:

— Нима я погледнахте... както погледнахте мен?

— Задаваш въпроса с такава невинност — отбеляза вампирът. — Да, вероятно така съм я погледнал. Само че на светлината на свещ не изглеждам чак толкова неестествен. Не се опитах обаче да се преструвам на човешко същество.

— Нямам много време — казах ѝ аз, — но трябва да ти съобщя нещо много важно. Брат ти се би много храбро на дуела и победи, но това не е всичко... Той все пак умря. Смъртта го издебна подмолно, като среднощен крадец, за когото нито добротата, нито смелостта имат значение. Но аз дойдох да ти кажа и друго. Ти можеш да управляваш плантацията и да я спасиш. От теб се иска само да не се оставиш да те разубедят. Трябва да заемеш мястото на брат си въпреки всякакви протести, приказки или упреци, съвети за порядъчност и здрав разум. Не бива да слушаш никого. Тази земя е същата, каквато е била и вчера, когато брат ти беше жив. Нищо не се е променило. Просто трябва да заемеш мястото му. Ако не го направиш, земята и семейството ти са загубени. Вие ще се превърнете в пет бедни жени, които трябва да преживяват с малка част от онова, което ти би могла да осигуриш. Научи каквото ти е нужно. Не се спирай пред нищо, докато не намериш отговорите. Нека моето посещение сега ти вдъхва кураж. Трябва да хванеш юздите на собствения си живот. Брат ти е мъртъв.

Видях, че е разбрала всяка моя дума. Сигурно щеше да ме разпитва, ако имаше време, но тя вярваше на думите ми, че не разполагам с такова. След това аз впрегнах всичките си умения, за да изчезна така бързо, сякаш се разтапям във въздуха. От градината видях

лицето ѝ на верандата — под сиянието на свещите. Видях, че ме търси с поглед в тъмното и се обръща на всички страни. После се прекръсти и влезе при сестрите си.

Вампирът се усмихна.

— По крайбрежието не се чува никакви слухове за привидението, което се е явило на Бабет Френие. Но след като мина бдението над мъртвия и хората започнаха да говорят за горките изоставени сестри, Бабет скандализира цялата околност, защото реши сама да управлява плантацията. Тя успя да осигури огромна зестра за по-малката си сестра и дори се омъжи след години. А ние с Лестат вече почти не си говорехме.

— Той продължи ли да живее в Поант дю Лак?

— Да. Още не бях сигурен дали ми е казал всичко, което трябва да знам. Пък и постоянно трябваше да се преструваме. Аз например не присъствах на сватбата на сестра си, защото имах „маларийна треска“, която май ме повтори и в сутринта, когато погребяха майка ми. Междувременно всяка вечер с Лестат сядахме на масата със стареца и тропяхме шумно с приборите, когато той настояваше да изядем всичко в чиниите си и да не изпиваме виното твърде бързо. Аз страдах от хиляди пристъпи на главоболие, затова приемах сестра си в затъмнената си спалня, завит до брадичката. Умолявах нея и съпруга ѝ да не палят много свещи, защото очите ме болят, докато им поверявах огромни суми пари, за да ги инвестират. За щастие съпругът ѝ беше пълен идиот; безобиден, но все пак идиот, резултат от четири поколения бракове между първи братовчеди.

Въпреки че успяхме да заблудим близките си, започнаха проблеми със слугите. Те станаха подозрителни; пък и, както вече казах, Лестат убиваше на поразия. Постоянно се говореше за мистериозни смъртни случаи в нашата част от брега. Но мълвата тръгна заради това, което робите бяха видели в нас самите. Една вечер подслушах разговора им, скрит до техните колиби.

Нека първо ти обясня що за хора бяха тези роби. Годианата беше едва хиляда седемстотин деветдесет и пета. С Лестат живяхме четири години в относително спокойствие. Аз инвестирах парите, с които той се сдобиваше, купувах земя, апартаменти и къщи в Ню Орлиънс, които отдавах под наем. Самата плантация не носеше големи приходи, за нас тя беше по-скоро прикритие, отколкото инвестиция. Казвам за „нас“.

Но не беше така. Никога не приписах нищо на Лестат и всъщност от юридическа гледна точка аз бях още жив. Но през хиляда седемстотин деветдесет и пета робите не бяха като тези, които познаваш от филмите и романите за Юга. Те не бяха облечени в дрипи чернокожи, които говорят английски на диалект. Бяха си африканци. Островитяни. Някои идваха от Санто Доминго. Бяха много черни и напълно чужди на нашата култура. Говореха на африканските си езици и на френски жаргон. Пееха само африкански песни, които караха самите полета да изглеждат някак странни и екзотични и ме плашеха, докато бях жив. Тези роби бяха суеверни и криеха свои собствени тайни и традиции. Иначе казано, африканското в тях беше още живо. Робството беше тяхното проклятие; но те все още не бяха лишени от изконната си същност. Търпяха християнството и простите дрехи, налагани им от френските католически закони, но вечер превръщаха евтините си одежди в пленителни костюми, правеха си украшения от животински кости и парченца метал, които лъскаха така, че да приличат на злато. Техните колиби в Поант дю Лак бяха като чужда страна — по мръкнало те се превръщаха в частица от Африка, в която и най-хладнокръвният надзирател не смееше да навлезе. За вампирите, разбира се, това не важеше.

Поне до една лятна вечер, когато, преминавайки като сянка, аз дочух през отворената врата на колибата на един черен надзирател разговор, който ме убеди, че ние с Лестат се намираме в опасност. Робите знаеха, че не сме обикновени смъртни. Слугините си шушукаха как са ни видели през откритата врата да вечеряме над празнини, как надигаме празни чаши към устните си, как се смеем, как призрачно сияят лицата ни на светлината на свещите и как си играем с горкия сляп глупак. Бяха видели през ключалките и ковчега на Лестат. Веднъж той пребил една от тях, задето надникнала от верандата през прозореца на стаята му.

— Там няма легло — шепнеха си те и кимаха. — Той спи в ковчег.

Бяха убедени, че знаят какво представляваме. Бяха ме виждали не една и две вечери да се появявам от параклиса, който сега се беше превърнал в обвита с бръшлян съборетина, покрита с цъфтяща глициния през пролетта. През лятото по него цъфтяха диви рози, мъх покриваше старите небоядисани капаци, които никога не се отваряха.

Паяци тъчаха мрежите си под каменните арки. Разбира се, аз се преструвах, че ходя там в памет на Пол, но от думите им ставаше ясно, че не вярват на тези лъжи. Сега те ни приписваха не само странните смъртни случаи в нивята и блатата, смъртта на добитъка и конете, но и всички останали странни явления; дори наводненията и гръмотевиците тълкуваха като оръжия на Господ в битката, която той водеше с Луи и Лестат. Но най-страшното беше, че не възнамеряваха да бягат. Смятаха ни за демони, от чиято мощ няма къде да се скрият. Не, те искаха да ни унищожат. А на това събиране, на което бях станал невидим свидетел, имаше и роби от плантацията на Френие.

Това означаваше, че слухът ще плъзне нагоре по речния бряг. Не ми се вярваше цялата област да изпадне в истерия, но не възнамерявах да рискувам. Върнах се бързо в къщата и казах на Лестат, че с нашето прикритие е свършено. Трябваше да се откаже от камшика и лукса на плантатор и да се преместим в града.

Той, разбира се, се възпротиви. Баща му беше смъртно болен и може би нямаше да изкара дълго. Лестат заяви, че няма намерение да бяга заради никакви глупави роби.

— Ще ги избия всичките — каза той спокойно. — По трима, по четирима. Някои ще избягат, но какво от това.

— Говориш глупости. Всъщност и аз искам да се махнеш оттук.

— Искаш да се махна! Ти? — изхили се той. Беше построил кула от карти на масата в трапезарията, и то с едно от най-хубавите ми френски тестета. — Ти си просто един скимтящ страхлив вампир, който се промъква нощем да убива котки и плъхове и се взира с часове в пламъка на свещите, сякаш са хора. Стоиш на дъжда като зомби, докато не станеш вир-вода и не замиришеш на стари дрипи, складирани на тавана. Виж се само, изглеждаш като шашнат идиот в зоологическа градина.

— Не искам да те слушам. Твоята наглост и безочие поставят в опасност и двама ни. Можех да живея сам в параклиса и да оставя тази къща да се разруши. Не ми пука за нея! — казах му аз и това си беше самата истина. — Но ти искаш да имаш всичко, което не си имал приживе, и превръщаш безсмъртието в някакъв нелеп вехтошарник, в който и двамата сме пълна гротеска. Хайде, иди виж баща си и ми кажи колко още ще живее. Защото толкова ще останеш тук и ти. Стига робите да не се разбунтуват срещу нас!

Той ми отвърна да ида сам да видя баща му, нали много съм си падал по наблюденията. И аз го сторих. Старецът наистина умираше. Агонията при смъртта на майка ми донякъде ми беше спестена, защото тя почина внезапно един следобед. Бяха я открили седнала в двора с кошницата си за шев. Беше умряла в съня си. Сега обаче виждах истинска смърт, бавна и мъчителна. Аз харесвах стареца; той беше мил и простоват човек с малко претенции. Денем сядаше на слънце на верандата да подремне и да слуша птиците; нощем нашите разговори му правеха компания. Играеше шах, като внимателно опипваше фигурите и помнеше разположението им на дъската с невероятна точност. Лестат никога не играеше с него, но аз го правех често. Сега той лежеше и се бореше за всяка глътка въздух, челото му беше влажно и горещо. Възглавницата му беше цялата в петна от пот. Докато той стенеше и молеше смъртта да го сполети, Лестат засвири на клавесина в другата стая. Аз отидох и затръшнах капака, като едва не му премазах пръстите.

— Няма да свириш, докато той умира — казах му.

— Така ли! — изкрещя той. — Ще думкам на барабан, ако искам. — Грабна един сребърен поднос от страничната масичка и заудря по него с лъжица.

Казах му да спре, иначе аз ще го принудя. В следващия миг и двамата притихнахме, защото чухме, че старецът ме вика. Каза ми, че иска да говори с Лестат, преди да умре. Казах на Лестат да иде при него.

— Защо аз? — изкрещя той. — Не се ли грижих за него през всичките тези години. Не беше ли достатъчно? — А после извади от джоба си една пила за нокти, седна в долния край на леглото на стареца и започна да пили дългите си нокти.

Трябва да отбележа, че нито за миг не забравях за робите в къщата. Те гледаха и слушаха. Почти се надявах старецът да умре скоро. И преди си бях имал работа с подозрителни роби, но никога в такъв мащаб. Веднага повиках Даниел, един роб, когото бях назначил за надзирател и дори му бях дал къщата на надзирателя. Докато го чаках, чух, че старецът говори на Лестат, който седеше с кръстосани крака и извил вежди, си пилеше ноктите, изцяло погълнат от заниманието си.

— Става дума за училището — казваше старецът. — Да, зная, че помниш... какво бих могъл да ти кажа... — изстена той.

— По-добре казвай, каквото имаш да казваш, защото скоро ще умреш — отвърна му Лестат. Старецът изстена ужасен и може би аз също неволно изпъсках. Ненавиждах Лестат. Вече мислех да го измъкна от стаята.

— Но ти знаеш това, нали? Дори глупак като теб би разбрал — каза Лестат.

— Никога няма да ми простиш, нали? Дори след като умра — прошепна старецът.

— Не знам за какво говориш! — обяви Лестат.

Търпението ми към него вече се изчерпваше, а старецът ставаше все по-развълнуван. Молеше Лестат да го изслуша и да го разбере. Сцената ме накара да потръпна. В това време дойде Даниел и още щом го видях, аз разбрах, че всичко в Поант дю Лак е изгубено. Трябваше да бъда по-внимателен и да забележа признаците по-рано. Сега той ме гледаше с безизразни очи. За него аз бях чудовище.

— Бащата на мосю Лестат е много болен. Отива си — казах аз, като се опитвах да не обръщам внимание на изражението му. — Тази нощ искам пълна тишина; робите да останат в колибите си. Лекарят идва насам.

Той ме изгледа така, сякаш ме смяташе за лъжец. После извърна очи към вратата на спалнята на стареца. Лицето му претърпя такава промяна, че аз веднага станах и погледнах в стаята. Лестат се беше отпуснал до леглото, облегнат на колоната. Пилеше яростно ноктите си и кривеше лице така, че вампирските му зъби стърчаха навън.

Вампирът замълча, раменете му се разтресоха от безмълвен смях. Погледна към момчето и то сведе срамежливо очи към масата, защото се беше втренчило в устата на вампира. Беше видяло, че устните му са по-различни от плътта на кожата, копринени и деликатни като на всеки човек, само че мъртвешки бледи. Беше зърнал и белите зъби. Само че вампирът се усмихваше така, че те не се показваха изцяло. Момчето дори не се беше сетило за вампирските зъби досега.

— Можеш да си представиш какво означаваше това — каза вампирът. — Трябваше да го убия.

— Какво? — възкликна момчето.

— Трябваше да го убия.

Той хукна да бяга и щеше да вдигне всички на крак. Може би имаше и друг начин да се справя със ситуацията, но нямах никакво време. Затова хукнах след него и го хванах. Но щом осъзнах, че съм на път да извърша нещо, което не съм правил от четири години, аз спрях. Това беше човек. Даниел дори държеше един костен нож, за да се защити. Лесно му го отнех и го забих право в сърцето му. Щом видях кръвта и усетих аромата ѝ, аз направо полудях. Сигурно съм започнал да вия, но не понечих да пия, не можех. Спомням си, че после видях образа на Лестат в огледалото над страничната маса.

— Защо го направи? — попита ме той. Обърнах се към него, решен да не показвам слабост.

Старецът вече бил в делириум, обясни той, не можел да разбере бълнуванията му.

— Слугите, те знаят за нас... трябва да идеш до колибите, за да видиш какво се готви — успях да кажа. — Аз ще се погрижа за стареца.

— Убий го — рече Лестат.

— Ти полудя ли! — изумих се. — Та той е твой баща!

— Знам, че ми е баща! — отвърна Лестат. — Затова ти трябва да го убиеш. Аз не мога! Ако можех, щях да го направя много отдавна, проклет да е! — Той стисна длани и добави: — Трябва да се махаме оттук. Виж какво направи. Няма време за губене. Жена му ще дойде да вие тук след минути... или пък ще изпрати някой още по-лош.

Вампирът въздъхна:

— Това беше самата истина. Лестат беше прав. Чувах как слугите се събират около къщата на Даниел и го чакат. Той беше достатъчно смел да влезе в дома на демоните съвсем сам. Когато не се върна, слугите изпаднаха в паника, струпа се цяла тълпа. Казах на Лестат да ги успокои, да използва цялата си власт и сила на бял господар, но да не всява ужас сред тях. После отидох в спалнята и затворих вратата. Тогава ме сполетя поредният шок в тази ужасна нощ. Никога не бях виждал бащата на Лестат в такова състояние.

Той беше седнал в леглото, наведен напред и говореше на Лестат. Умоляваше го да му отговори, казваше му, че разбира огорчението му по-добре от самия него. Но той вече беше жив труп. Тялото му бе задвижвано единствено от невероятната му воля; очите му обаче вече

бяха потънали в черепа, устните трепереха и разкриваха в ужасяваща гримаса жълтите му зъби. Седнах в долния край на леглото и му подадох ръка, разкъсван от мъка. Не мога да ти опиша колко ме потресе видът му. Защото аз убивах бързо и неусетно, жертвата ми изглеждаше като заспала, а старецът гниеше бавно, тялото му отказваше да се предаде пред вампира време, което беше изсмукало годините от него.

— Лестат — каза той. — Моля те, поне веднъж не бъди лош с мен. Поне веднъж бъди момчето, което беше преди. Моят син. — Той повтаряше отново и отново: „Моят син, моят син.“ А после каза нещо, което не можах да чуя добре — нещо за унищожена невинност. Но виждах, че старецът не бълнува, както си мислеше Лестат, а е в състояние на някаква ужасяваща яснота. Бремето на времето го връхлиташе с пълна сила. Настоящото беше само смърт и той се бореше с цялата сила на волята си, но не можеше с нищо да облекчи това бреме. Знаех, че мога да го заблудя, ако използвам всичките си умения. Затова се наведох към него и прошепнах: „Татко.“ Това не беше гласът на Лестат, а моят лек шепот, но старецът веднага се успокои и аз реших, че вече ще умре. Той обаче стисна ръката ми така силно, сякаш потъва в тъмен океан и само аз мога да го изтегля обратно. Говореше за някакъв провинциален учител, не разбрах името му, който смятал Лестат за много надарен ученик и искал да го отведе в манастир, за да го образува. Старецът се проклинаше, задето беше отвел Лестат у дома и бе изгорил книгите му.

— Трябва да ми простиш, Лестат — извика той.

Аз стиснах здраво ръката му с надеждата, че ще приеме това за отговор. Но той повтори:

— Имаш всичко, каквото би могъл да поискаш, но си толкова груб и студен, какъвто аз бях тогава, когато животът ни беше само работа, глад и студ! Лестат, никога не забравяй. Ти беше по-добър от всички! Господ ще ми прости, ако и ти ми простиш.

В този момент на прага се появи истинският Исав. Направих му знак да мълчи, но той, разбира се, не го забеляза. Затова трябваше да стана бързо, защото не исках баща му да чуе гласа му от разстояние. Робите бяха избягали от него.

— Но са някъде там, събрани в тъмното. Чувам ги — каза Лестат и после видя стареца. — Убий го, Луи! — каза ми той. За първи път

чувах молба в гласа му, но тя скоро се превърна в гняв: — Направи го!

— Иди при него и кажи, че му прощаваш, прощаваш му, че те е отвел от училище, когато си бил дете. Кажи му го сега.

— Какво? — Лестат изкриви лице така, че то заприлича на череп. — Отвел ме е от училище! — Той протегна ръце и изрева от отчаяние. — Проклет да е! Убий го!

— Недей — казах аз. — Прости му. Или го убий сам. Хайде, върви. Убий собствения си баща.

Старецът молеше да му кажем за какво говорим и извика:

— Синко, синко.

Лестат започна да подскача като обезумял Румпелщилцхен.

Отидох до прозореца и погледнах между завесите. Виждах и чувах робите, които обграждаха къщата. Сенчести фигури се приближаваха все повече и повече.

— Ти беше Йосиф сред братята си — каза старецът. — Най-добрият сред тях. Но как можех да знам това? Чак когато замина, разбрах, чак когато минаха толкова много години и те не можеха да ми осигурят нито утеха, нито спокойствие. После ти се върна и ме отведе от фермата. Но всъщност не беше ти. Не беше моето момче.

Обърнах се към Лестат и почти го завлякох до леглото. Никога не съм го виждал така слаб и в същото време така вбесен. Той ме отблъсна и коленичи до възглавницата, като ме изглежда кръвнишки. Аз стоях решително до него и му прошепнах: „Прости му!“.

— Всичко е наред, татко. Почивай в мир. Не тая нищо срещу теб — каза той с тънък и задавен от гняв глас.

Старецът извърна глава на възглавницата и прошепна нещо с облекчение. Лестат обаче вече го нямаше. Поспря за миг на прага, вдигнал ръце над ушите си.

— Те идват! — прошепна и се обърна бързо към мен. — Хайде, направи го, по дяволите!

Старецът така и не разбра какво се случи. Не се събуди повече от унеса си. Изсмуках толкова кръв, колкото да му помогна да умре, но без да засищам мрачния си глад. Не можех да понеса тази мисъл. Знаех, че не би имало значение дали тялото ще бъде намерено така, защото вече ми беше дошло до гуша от Поант дю Лак и Лестат, както и от цялата история с проспериращия плантатор. Щях да подпаля

къщата и да живея с богатството, което бях инвестирал под много имена, подготвяйки се точно за този момент.

В това време Лестат преследваше робите. Той щеше да остави такова опустошение след себе си, че никой да не може да разкаже какво се е случило тази нощ в Поант дю Лак. Аз хукнах след него. Преди жестокостта му беше неразбираема за мен, но сега и аз забивах зъби във всеки от бегълците, когото срещах. Лесно ги настигах, защото те тичаха немошно, щом видеха сянката на смъртта или на лудостта. Мощта на вампира е непобедима, затова робите хукнаха във всички посоки. Аз изтичах обратно до къщата и я подпалих.

Лестат ме настигна с подскоци.

— Какво правиш? — изкрещя той. — Полудя ли!

Но вече нямаше начин да угасим пламъците.

— Те си отидоха, а ти разрушаваш всичко!

Той се въртеше като обезумял сред крехкия блясък на разкошния салон.

— Вземи си ковчега — казах му аз. — До изгрев има три часа!

Къщата скоро се превърна в погребална кладя.

— Огънят може ли да ви нарани? — попита момчето.

— О, определено! — отвърна вампирът.

— Вие в параклиса ли се върнахте? Там беше ли безопасно?

— Не. В никакъв случай. Около петдесет и пет роби се бяха разбягали из околността. Много от тях не биха искали да живеят като бегълци, затова бяха отишли при Френие или на юг към плантацията Бел Жардан, надолу по реката. Нямах никакво намерение да прекарвам нощта в моята плантация. Но и нямаше много време да ида другаде.

— Ами онази жена, Бабет? — попита момчето.

Вампирът се усмихна.

— Точно така. Отидох при Бабет. Тя живееше в плантацията на Френие с младия си съпруг. Имах достатъчно време да натоваря ковчега си на каретата и да ида при нея.

— А какво стана с Лестат?

Вампирът въздъхна.

— Той дойде с мен. Искаше да отиде в Ню Орлиънс и се опитваше да ме убеди да тръгна с него. Но когато разбра, че възнамерявам да се скрия у Френие, реши да ме последва. Можеше да

не се доберем навреме до Ню Орлиънс. Небето вече изсветляваше. Смъртен не би го забелязал, но ние с Лестат го виждахме.

А сега ще ти разкажа за Бабет. Бях я посещавал още няколко пъти. Както ти казах, тя бе скандализирила цялата околност, като управляваше сама плантацията, без мъж, дори без по-възрастна жена. Най-големият ѝ проблем беше, че въпреки финансовия си успех, тя живееше в социална изолация. Беше толкова чувствителна, че богатството не значеше нищо за нея самата; семейството обаче беше много важно. Въпреки че успя да запази плантацията, скандалът я тормозеше неимоверно. Затвори се в себе си. Една нощ аз я посетих в градината. Не ѝ позволих да ме види, но ѝ казах с възможно най-нежния си глас, че съм онзи, който я е посетил и преди. Тогава узнах за живота ѝ и за нейните проблеми.

— Не очаквай хората да те разберат — казах ѝ. — Те са глупаци. Те искат да се оттеглиш след смъртта на брат си. Но ти трябва да ги победиш с непорочност и увереност.

Тя ме слушаше в пълно мълчание. Казах ѝ още, че трябва да даде бал за някаква кауза. И то за религиозна кауза. Можеше да избере някой манастир от Ню Орлиънс и да организира бал с благотворителна цел, за да го подпомогне. Трябваше да покани най-добрите приятелки на покойната си майка в ролята на възрастни опекуни и да извърши всичко това с пълна увереност. Това беше най-важното — увереността. Именно увереността и целомъдрието щяха да я спасят.

Бабет сметна това за гениална идея.

— Не знам какво представляваш ти и съм сигурна, че няма да ми кажеш — отвърна тя. — Наистина нямаше да ѝ кажа. — Но за мен ти си ангел — добави Бабет.

Замоли ме да види лицето ми. Умоляваше ме като човек, който не е създаден да се моли на никого и за нищо. Не че беше горда. Тя просто беше силна и честна, а при такива хора молбата изглежда като... Но виждам, че искаш да ме питаш нещо.

— О, не — каза момчето и не зададе въпроса си.

— Не бива да се страхуваш да ме питаш каквото и да било. Ако има нещо, което бих искал да скрия... — При тези думи лицето на вампира помръкна за миг. Той се намръщи и когато сбърчи вежди, на челото му се появи лека вдлъбнатинка, сякаш някой го беше натиснал с пръст. Това го караше да изглежда дълбоко развълнуван. — Ако имах

намерение да крия нещо от теб, изобщо не бих споменавал за това — каза той. — Момчето се взираше в очите му, в миглите, които приличаха на фини черни жици, поникнали в нежната плът на клепачите.

— Е, питай — настоя вампирът.

— Начинът, по който говорите за Бабет — започна момчето, — ме кара да мисля, че изпитвате нещо специално към нея.

— Нима съм те оставил с впечатление, че не съм способен да изпитвам чувства? — попита вампирът.

— Не, не, в никакъв случай. Очевидно сте изпитвали чувства към стареца. Останали сте да го успокоите въпреки опасността. Разбрах и какво сте изпитвали към младия Френие, когато Лестат е искал да го убие. Не, просто се чудех... дали не сте изпитвали нещо специално към Бабет. Може би именно чувствата ви към нея са ви накарали да защитите Френие?

— Любов ли имаш предвид? — попита вампирът. — Защо не смееш да го изречеш?

— Защото все говорите за дистанцираност — отвърна момчето.

— Мислиш ли, че ангелите са дистанцирани? — попита вампирът. Момчето се замисли за миг и отвърна:

— Да, така мисля.

— Но нима ангелите не са способни на любов? — попита вампирът. — Нима те не поглеждат lika на Бог с безусловна любов?

Момчето се замисли и отговори:

— Любов, или може би обожание.

— Каква е разликата? — попита замислено вампирът. — Каква е разликата?

Това определено не беше въпрос към момчето. Той питаше самия себе си.

— Ангелите изпитват любов и гордост... гордостта на Падналите... а също и омраза. Силните, завладяващи емоции на чуждите на живота същества, при които емоцията и волята са всъщност едно и също — каза той накрая. Вгледа се в масата, сякаш обмисляше думите си, не напълно съгласен с тях. — Към Бабет изпитвах... силно чувство. Но не най-силното, което съм познавал като смъртен. — Погледна момчето. — И все пак беше много силно. За мен тя беше нещо като идеално човешко същество. — Вампирът се

намести в креслото, пелерината му прошумоля леко около него и той извърна лице към прозорците. Момчето се наведе напред да провери касетата. Извади друга от куфарчето си и след като се извини на вампира, я постави в касетофона.

— Опасявам се, че ви зададох доста личен въпрос. Не исках да... — каза младежът забързано.

— Нищо подобно — отвърна вампирът и внезапно се извърна към него. — Въпросът е точно на място. Аз мога да изпитвам любов и наистина хранех някакъв вид любов към Бабет, макар че не беше най-силната, която съм преживявал. Чувствата ми към нея бяха нещо като предтеча на голямата любов.

Но да се върна на моята история. Благотворителният бал на Бабет пожъна успех и осигури социалното ѝ възкръсване. Парите ѝ щедро ликвидираха всяко съмнение у семействата на нейните ухажори и тя се омъжи. Често я посещавах в летните нощи, но никога не ѝ позволявах да ме види или да узнае за присъствието ми. Отивах да видя дали е щастлива, а нейното щастие правеше и мен щастлив.

И така, ние с Лестат отидохме при Бабет. Той щеше да избие всички Френие навремето, ако не го бях спрял, и сега си мислеше, че отивам там с подобно намерение.

— И каква утеха ще ти донесе това? — попитах го. — Наричаш мен идиот, но всъщност ти си идиотът. Нима мислиш, че не знам защо ме превърна във вампир? Защото не можеш да се справяш сам, не се справяш и с най-простите неща. От години аз се грижа за всичко, а ти само знаеш да се правиш на велик. Вече няма на какво да ме научиш. Нямам нужда, нито полза от теб. Ти си този, който се нуждае от мен, и ако докоснеш и един от робите на Френие, ще се отърва от теб. Това ще означава война между нас и няма нужда да ти обяснявам, че съм хиляди пъти по-умен от теб. Ще правиш каквото ти казвам.

Е, това определено го стресна. Той веднага обяви, че може да ме научи на още много неща, че още не знам нищо за начините, по които може да умре един вампир, за хората, чието убийство може да ми донесе смърт, за местата по света, където не бива да ходя, и прочее глупости, които едва изтърпях. Но нямах време да се разправам с него. Къщата на надзирателя на Френие светеше; той се опитваше да успокои избягалите при тях роби, както и своите. Пък и огънят в Поант дю Лак още се виждаше на хоризонта. Бабет вече беше облечена и

беше изпратила карети в моята плантация, както и роби, за да изгасят огъня. Изплашените бегълци от Поант дю Лак бяха отделени от останалите и засега още никой не приемаше разказите им на сериозно. Бабет знаеше, че се е случило нещо ужасно, и подозираше, че става дума за убийство, но не и за нещо свръхестествено. Открих я в кабинета ѝ, където пишеше за пожара в дневника на плантацията. Вече почти се загоряваше. Имах само няколко минути да я убедя да ми помогне. Заговорих веднага, като ѝ казах да не се обръща, и тя ме изслуша спокойно. Обясних ѝ, че ми трябва стая, в която да си почина.

— Никога не съм те наранявал. Сега те моля да ми дадеш ключ и да ми обещаеш, че никой няма да влезе в стаята до вечерта. Тогава ще ти кажа всичко.

Бях на ръба на отчаянието. Небето изсветляваше. Лестат чакаше в овощната градина с ковчезите.

— Но защо дойде при мен? — попита тя.

— А защо не? — отвърнах аз. — Нима не ти помогнах, когато имаше голяма нужда от съвет, когато беше сама и трябваше да се погрижиш за зависимите и слабите? Нима не ти дадох на два пъти добър съвет? Нима оттогава не си щастлива? — Виждах фигурата на Лестат на прозореца. Той изпадаше в паника. — Дай ми ключ от някоя стая. Погрижи се никой да не ни приближава до вечерта. Кълна се, че никога няма да те нараня.

— А ако не го направя... ако вярвам, че си пратеник на Дявола! — каза тя и понечи да извърне глава. Аз бързо посегнах към свещта и я угасих. Тя ме видя да стоя с гръб към сивеещите прозорци.

— Ако не ми дадеш ключ и ако решиш, че съм дявол, ще умра — казах аз. — Дай ми ключа. Мога да те убия на мига, ако поискам, не разбираш ли?

Приблжих се към нея и ѝ се показах. Тя ахна и се отдръпна назад, като се хвана за облегалката на стола си.

— Но няма да го направя. По-скоро бих умрял, отколкото да те убия. И ще умра, ако не ми дадеш ключ за някоя стая.

И тя го направи. Не знам какво си мислеше, но ми даде ключ за един от килерите на приземния етаж, където беше складирано вино. Сигурен съм, че видя как двамата с Лестат внасяме ковчезите. Аз бързо заключих вратата и сложих резето. Когато се събудих вечерта, Лестат вече беше станал.

— Значи тя е спазила думата си — отбеляза момчето.

— Да. Само че беше направила и още нещо. Остави ни да се заключим вътре, но ни заключи и отвън.

— А беше ли чула историите на робите?

— Да, беше ги чула. Лестат първи разбра, че сме заключени отвън, и побесня. Беше решил да замине за Ню Орлиънс възможно най-скоро. Бе изгубил доверие в мен.

— Имах нужда от теб, докато беше жив баща ми — каза той, като отчаяно се опитваше да се измъкне от стаята. Но тя беше като тъмница. — Вече не смятам изобщо да се занимавам с теб, да знаеш.

Той дори не смееше да ми обърне гръб. Седях и се опитвах да доловя някакви гласове от стаите горе. Искях той да замълчи, няхах намерение да му доверявам чувствата си към Бабет или пък надеждите си.

Мислех и за още нещо. Ти ме попита за чувствата и дистанцираността. Един от аспектите на това да бъдеш дистанциран и едновременно да чувстваш, че можеш да мислиш за две неща едновременно. Можеш да мислиш за това, че не си в безопасност и сигурно ще умреш, и за нещо много абстрактно и отвлечено. Точно така беше и с мен. В този момент аз мислех колко прекрасно можеше да е приятелството ми с Лестат; колко малко пречки щеше да има пред него и колко много можехме да споделим. Вероятно близостта до Бабет ме караше да се чувствам така, защото как иначе можех да я опозная в цялост, освен по единствения възможен начин — като отнема живота ѝ, за да се слея с нея в прегръдката на смъртта, когато душата ми стане едно със сърцето и го подхрани. Душата ми обаче искаше да познава Бабет, без да се налага да я убивам, без да ѝ отнемам последния дъх, последната капка кръв. Но виж, с Лестат можехме да се опознаем, стига да беше човек с характер, стига да имаше поне малко разум. Спомних си думите на стареца — че Лестат е бил изключителен ученик, че е обичал книгите. Аз познавах само онзи Лестат, който се подиграваше на моята библиотека и я наричаше „купчина прах“, присмиваше ми се заради любовта ми към четенето и съзерцанието.

Изведнъж осъзнах, че къщата над главите ни притихна. От време на време се чуваха стъпки, дъските проскърцваха, а през процепите в тавана проникваше слабо сияние. Виждах как Лестат върви покрай тухлените стени, гладкото му вампирско лице беше разкрито в израз

на чисто човешко безсилие. Бях убеден, че трябва да се разделим веднага, бях готов да прекося цял океан, за да избягам от него. Осъзнах, че съм го търпял толкова дълго, защото не съм бил сигурен в себе си. Заблуждавах се, като си мислех, че оставам заради стареца или заради сестра ми или съпруга ѝ. Оставах заради Лестат, защото си мислех, че знае жизненоважни за вампирите тайни, които не бих могъл да открия сам. И заради още нещо — той беше единственият от моя вид, когото познавах. Не ми беше казал как е станал вампир, нито къде мога да открия други като нас. Тогава това ме притесняваше много. Аз го ненавиждах и исках да го напусна; но дали можех да го сторя?

Междувременно, докато аз мислех за всичко това, Лестат продължи с речите си: нямал нужда от мен; нямало да се примирява с нищо и не възнамерявал да се оставя в ръцете на Френие. Трябвало да бъдем готови, когато отворят вратата.

— Помни! — каза ми той накрая. — Бързина и сила; те не могат да се мерят с нас. И страх. Никога не го забравяй, всявай страх. Не ставай сантиментален точно сега! Това ще ни коства всичко.

— И след това искаш да продължиш сам? — попитах го аз. Искан да го потвърди. Аз няхах куража да го изрека. Или по-скоро не бях наясно със собствените си чувства.

— Искан да отида в Ню Орлиънс! — заяви той. — Просто те предупреждавам, че нямам нужда от теб. Но трябва да се измъкнем оттук заедно. Ти още нямаш представа как да използваш собствените си сили! Не си осъзнал какво точно представляваш! Ако онази жена дойде, използвай уменията си да убеждаваш. Но ако с нея има и други, подготви се да действаш съгласно природата си.

— И какво означава това? — попитах го, защото точно в този момент собствената ми природа бе истинска мистерия за мен. — Какво представлявам аз? — Той изглеждаше искрено отвратен. Вдигна ръце и каза:

— Подготви се... — и оголи зъбите си — да убиваш! — Внезапно погледна към дъските на тавана. — Горещи си лягат, чуваш ли ги?

Последва дълъг период на тишина, в който чувах само стъпките на Лестат и се чудех какво да направя или какво да кажа на Бабет, или по-скоро търсех отговор на трудния въпрос — какво изпитвам към нея? След доста време под вратата проникна светлина. Лестат се

подготви да скочи натам в мига, в който тя се отвори. На прага застана Бабет, беше сама и носеше лампа. Тя не видя Лестат, който стоеше зад нея, гледаше право към мен.

Никога не я бях виждал такава; косата ѝ беше спусната като за лягане и се изливаше на тъмни вълни по бялата ѝ нощна риза. Лицето ѝ беше изопнато от тревога и страх. Това ѝ придаваше някакво трескаво сияние и караше големите ѝ кафяви очи да изглеждат още по-големи. Както вече ти казах, обичах нейната сила и честност, величието на душата ѝ. Не изпитвах страст към нея, както сигурно ти би изпитал. И все пак я намирах за по-привлекателна от всяка жена, която бях познавал приживе. Дори в тази скромна риза раменете ѝ и гърдите ѝ изглеждаха заоблени и меки; в моите очи тя беше една интригуваща душа, обгърната от великолепна и мистериозна плът. И аз, който уж вече бях лишен от емоции, почувствах неустойчиво влечение към нея. Но знаех, че то може да доведе само до смъртта ѝ, затова се извърнах веднага и се зачудих дали когато е погледнала в очите ми, е разбрала, че са очи на мъртвец, на човек без душа.

— Ти си онзи, който идваше при мен — каза тя, сякаш не беше съвсем сигурна. — И си собственикът на Поант дю Лак.

Знаех, че сигурно е чула ужасните истории от последната нощ и няма нужда да я убеждавам, че са лъжи. На два пъти ѝ бях показвал неестествената си външност, за да се доближа и да говоря с нея. Сега нямаше как да скрия това, нито да го омаловажа.

— Няма да ти навредя — казах ѝ. — Трябват ми само карета и коне... Снощи оставих конете на пасището.

Тя сякаш не чу думите ми и се приближи, за да ме освети с лампата.

Тогава видях Лестат зад нея, сянката му се сливаше с нейната на тухлената стена. Той беше неспокоен и потаен.

— Ще ми дадеш ли карета? — настоях аз. Тя бе вдигнала лампата и ме наблюдаваше. Точно когато мислех да извърна поглед, видях, че лицето ѝ се променя. Застива и става някак безизразно, сякаш душата ѝ я беше напуснала. Тя затвори очи и поклати глава. Стори ми се, че някак съм я накарал да изпадне в транс, и то без да направя нищо.

— Що за създание си ти? — прошепна тя. — Ти си дяволско изчадие. Дяволът те е пратил при мен.

— Дяволът! — възкликнах аз. Тези думи ме потресоха повече, отколкото предполагах, че е възможно. Ако наистина вярваше в това, значи смяташе и съветите ми за лоши, щеше да се усъмни в себе си. Сега животът ѝ беше хубав и пълноценен, не биваше да се разколебава. Като всички силни хора и тя винаги страдаше от известна доза самота; беше аутсайдер, един вид таен атеист. Балансът, който бе постигнала в живота си, можеше да бъде разстроен, ако се усъмнеше в собствената си доброта. Тя се взираше в мен с явен ужас. Сякаш беше забравила колко уязвима е всъщност. И тогава Лестат, когото слабостта привличаше, както водата привлича умирац от жажда, я грабна през кръста. Тя запищя и изпусна лампата. Пламъците лумнаха из разлятото олио. Лестат повлече Бабет към отворената врата.

— Сега ще изкараш каретата! — каза ѝ той. — Ще изкараш и нея, и конете. Животът ти е в опасност; така че спри да говориш за дяволи!

Аз стъпках пламъците и тръгнах след него. Виках му да я пусне, но той я стискаше за китките и тя изгаряше от ярост.

— Ще вдигнеш цялата къща на крак, ако не млъкнеш! — каза ми той. — А тогава аз ще я убия! Вземи каретата... хайде, води. Кажи на момчето в конюшната да я изкара! — нареди той на Бабет и я забута навън.

Прекосихме бавно тъмния двор, ужасът ми беше почти непоносим. Лестат вървеше пред мен, а между нас беше Бабет — тя вървеше заднешком, а очите ѝ се взираха в тъмното. Спря внезапно, щом в къщата се появи слаба светлина.

— Нищо няма да ви дам! — изкрещя Бабет. Аз посегнах към ръката на Лестат и му казах, че ще се оправя с това.

— Тя ще ни разкрие пред всички, ако не ме оставиш да поговоря с нея — прошепнах му.

— Тогава се стегни — каза той с отвращение. — Бъди силен. Не се размотавай.

— Ти върви... върви в конюшните и вземи каретата и конете. Но не убивай никого! — Не знаех дали ще ме послуша, но той хукна натам. Аз пристъпих към Бабет, която ме гледаше с решителност и гняв.

— Махни се от мен, Сатана — каза тя.

Аз заставах пред нея безмълвен, просто я гледах непоколебимо, както тя гледаше мен. Дори и да беше чула думите на Лестат, не го показва с нищо. Омразата ѝ ме изгаряше като огън.

— Защо ми говориш така? — попитах. — Лош съвет ли ти дадох? Навредих ли ти? Дойдох да ти помогна, да ти дам сили. Мислех само за теб, макар че нямаше да спечеля нищо от това.

Тя поклати глава.

— Но защо, защо? Знам какво сте сторили в Поант дю Лак, живели сте там като демони! Робите разказват страховити неща! Мъжете цял ден обикаляха по пътя към Поант дю Лак. Съпругът ми също беше там! Видял е къщата в руини, видял е труповете на робите в градината и полето. Какво си ти? Защо ми говориш така нежно? Какво искаш от мен? — Тя се хвана за колоните на верандата и започна да отстъпва към стълбите. Видях движение през един осветен прозорец на горния етаж.

— Сега не мога да ти дам отговор — отвърнах аз. — Но те моля да ми повярваш, че дойдох при теб само с добри намерения. И за нищо на света не бих ти причинявал тревоги и неприятности снощи, ако имах друг избор!

Вампирът замълча. Момчето се наведе напред с разширени очи. Вампирът беше като вкаменен, взираше се неவிждащо в пространството, явно потънал в мисли, в спомени. Момчето внезапно сведе очи, вероятно му се стори, че така е редно. След малко пак погледна към вампира и понечи да каже нещо, но замълча. Вампирът се обърна към него и го изгледа внимателно. Момчето цялото се зачерви и извърна поглед с неудобство. След това обаче вдигна вежди и се вгледа право в очите на вампира. Преглътна, но издържа на погледа му.

— Това ли искаше? — прошепна вампирът. — Това ли искаше да чуеш? — Избути безшумно креслото си назад и тръгна към прозореца. Момчето остана на мястото си, гледаше като зашеметено неговите широки рамене и дългата надиплена пелерина. Вампирът леко извърна глава към него.

— Не ми отговори. Не стана както очакваше, нали? Ти искаше интервю. Нещо, което да излъчиш по радиото.

— Това няма значение. Мога да изхвърля касетите, ако искаш. — Момчето се изправи. — Не мога да кажа, че разбрах всичко. Вие ще

усетите, че лъжа, ако кажа противното. Така че как да ви помоля да продължите, освен като ви уверя, че това, което все пак разбрах... не може да се сравни с нищо друго. — Пристъпи към вампира, който се взираше към Дивисадеро Стрийт. След малко той обърна бавно глава, погледна го и се усмихна. Лицето му беше спокойно, с някак почти нежно изражение. Момчето се почувства неловко. Пъхна ръце в джобовете и се обърна към масата. Погледна колебливо към вампира и каза:

— Бихте ли... продължили?

Вампирът се извърна със скръстени пред гърдите ръце и се облегна на прозореца.

— Защо?

Момчето се смути, сви рамене и отвърна:

— Защото искам да го чуя. Защото искам да знам какво се е случило.

— Добре тогава — каза вампирът с усмивка. Върна се до креслото и седна. Извъртя леко касетофона и каза: — Прекрасен уред, наистина... е, да продължавам тогава. Трябва да разбереш, че тогава изпитвах единствено копнеж да бъда разбран от Бабет. Той беше посилен от всяко друго желание, обзело ме тогава... може би с изключение на жаждата за... кръв. Този копнеж беше толкова силен, че ме караше да осъзная напълно собствената си самота. Когато бях говорил с нея преди, бях постигнал някакво директно, макар и кратко общуване, което беше така просто и задоволяващо, като да хванеш някого за ръка. Да я стиснеш и да я пуснеш нежно. Да сториш това в миг на огромна нужда, в миг на страдание. Но сега ние бяхме противници. За Бабет аз бях чудовище. Това ме изпълваше с ужас и аз бях готов на всичко, за да я убедя в противното. Казах й, че съветите, които съм й дал, са били правилни, а никоя повеля от Дявола не може да доведе до добро.

— Зная! — отвърна тя, но с това само искаше да ми покаже, че не вярва на мен повече, отколкото на самия Дявол. Приблжих се към нея и тя отстъпи веднага. Вдигнах ръка и тя се сви до колоната на верандата.

— Добре! — въздъхнах аз, обзет от ужасен гняв. — Но тогава защо ми помогна снощи? Защо дойде при мен сама?

В този миг видях на лицето ѝ лукавство. За всичко това си имаше някаква причина, но тя не възнамеряваше да ми я разкрие. За нея беше невъзможно да говори с мен открито, да ми позволи общуването, което желаех. Изведнъж почувствах умора. Нощта преваляше и аз видях как Лестат се промъкна в избата, където бяхме спали, за да извади ковчезите ни. Време беше да си тръгвам... и да се напия с кръв. Но не това ме караше да се чувствам изтощен. Нещо друго, нещо много лошо. Изведнъж видях тази нощ като една от хилядите нощи, безкраен нощен свят, нощ, преливаща в нощ — влудяваща поредица, чийто край не се виждаше; безкрайна нощ, в която бродех сам под студени и бездушни звезди. Мисля, че тогава се извърнах от Бабет и закрих очи с ръцете си. Бях много слаб и угнетен. Може би неволно съм издал и някакъв звук. Изведнъж се оказах съвсем сам сред пуст нощен пейзаж, а Бабет беше само илюзия. Тогава видях възможност, за която не се бях сещал преди, възможност, от която бях бягал, докато се взирах в света със сетивата на вампир, опиянен от цветовете и формите, от звуците и песните, от безкрайните им смещения. Бабет се движеше, но аз не обърнах внимание на това. Вадеше нещо от джоба си; чух звънтенето на голямата халка с ключовете, когато тя тръгна към стълбите. Нека си върви, помислих си.

— Дяволско създание! — прошепнах. — Махни се от мен, Сатана — повторих аз думите ѝ. И се извърнах да я видя. Тя стоеше като вкаменена на стъпалата и ме гледаше с подозрение. После, без да откъсва поглед от мен, взе един фенер от стената и го стисна, сякаш беше скъпоценност.

— Значи мислиш, че съм пратеник на Дявола? — попитах я аз.

Тя бързо хвана куката на фенера с лявата си ръка, прекръсти се с дясната и прошепна нещо на латински. Лицето ѝ пребледня и веждите ѝ се вдигнаха учудено, когато стана ясно, че молитвата няма никакъв ефект върху мен.

— Да не очакваше да се разтвори в дим? — попитах аз.

Приблжих се към нея, вече я чувствах съвсем чужда.

— И къде очакваш да отида? Къде? В преизподнята, откъдето съм изпъзлял? При Дявола, който ме е изпратил? — Стоях в подножието на стълбите. — Ами ако ти кажа, че не знам нищо за Дявола. Ако ти кажа, че не знам дали изобщо съществува!

Но именно Дявола бях видял в мислите си; именно за него мислех сега. Извърнах се от нея. Тя не ме чуваше, както ти ме чуваш сега. Тя не слушаше. Вдигнах поглед към звездите. Лестат беше готов, знаех го. Сякаш от години ме чакаше в каретата. Сякаш и Бабет стоеше на стълбите от години. Изведнъж ме обзе странното усещане, че брат ми е до мен, и то също от векове. Чух го да ми говори с нисък развълнуван глас, казваше ми нещо крайно важно, а аз не можех да го разбера, защото говореше много бързо. Думите му звучаха като тропот на плъхове по гредите на огромна къща. Тогава се чу някакво изскърцване и лумна светлина.

— Не знам дали ме изпраща Дяволът, или не! Не знам какво представлявам! — изкресях аз на Бабет и собственият ми глас ме оглуши. — Аз ще живея до края на света, а дори не знам какво представлявам!

Но светлината вече сияеше точно пред мен. Идваше от фенера, който тя беше запалила и сега държеше така, че да не мога да видя лицето ѝ. За миг съзрях само светлината, после тежкият фенер ме удари право в гърдите и строшеното стъкло се посипа по плочите.

Пламъци лумнаха в краката и в лицето ми. Чух Лестат да вика в мрака:

— Стъпчи ги, стъпчи ги, идиот такъв. Ще се запалиш!

Тогава усетих, че нещо ме удря. Лестат ме налагаше с жакета си. Бях политнал назад към колоната. Чувствах се съвсем безпомощен — не толкова от огъня, колкото от мисълта, че Бабет иска да ме унищожи, и от факта, че нямам никаква представа що за същество съм.

Всичко това се случи за секунди. Огънят беше потушен и аз коленичих в мрака, опрял длани на тухлите. Лестат се беше изкачил по стълбите и пак беше сграбчил Бабет. Хукнах след него, хванах го за врата и го издърпах назад. Той се обърна към мен вбесен. Изрита ме, но аз не го пусках, а го повлякох надолу по стълбите. Бабет беше ужасена. Видях тъмния ѝ силует на фона на небето и отблясъка на светлината в очите ѝ.

— Да тръгваме! — извика Лестат, щом се изправи. Бабет вдигна ръка към шията си и аз се напрегнах да я видя с възпалените си от огъня очи. Гърлото ѝ кървеше.

— Помни! — казах ѝ аз. — Можех да те убия! Или да го оставя да те убие! Но не го направих. Ти ме нарече дявол, но грешиш.

— Значи този път сте успели да спрете Лестат — отбеляза момчето.

— Да, успях. Той можеше да убива светкавично. Само че тогава още не знаех, че съм спасил само тялото на Бабет.

След час и половина ние с Лестат пристигнахме в Ню Орлиънс. Конете бяха почти мъртви от изтощение, когато каретата спря в една уличка, съвсем близо до нов испански хотел. Лестат намери някакъв старец и пхна в ръката му банкнота от петдесет долара.

— Наеми ни апартамент — нареди му той — и поръчай шампанско. Кажи, че е за двама джентълмени и плати предварително. Когато се върнеш, ще ти дам още петдесет долара. Не забравяй, ще те наблюдавам.

Блестящите му очи бяха омагьосали човека. Знаех, че ще го убие още щом се върне с ключа от хотелската стая. И точно така стана. Аз седях в каретата и гледах с мъка как мъжът става все по-слаб и по-слаб и накрая умира. Тялото му се беше свило като купчина камъни, когато Лестат приключи с него.

— Лека нощ, принце мой — каза Лестат над трупа. — Ето ти петдесетте долара. — И той пхна парите в джоба на човека, сякаш това беше много находчива шега.

След това се промъкнахме през задните врати на хотела и се качихме до разкошния салон на нашия апартамент. Шампанското блещукаше в кошничката с лед, а две чаши стояха на сребърен поднос. Лестат напълни едната, седна и се втренчи в бледожълтата пенлива напитка. А аз легнах на канапето и се взирах в него, сякаш вече не ме засягаше какво прави. Трябваше на всяка цена да се махна. Или да умра. Мисълта за смъртта ми хареса. Да, смърт. И преди я бях пожелавал. Сега я пожелах отново. Видях я с такава прелестна яснота, с такова мъртвешко спокойствие.

— Изглеждаш зле! — обяви Лестат внезапно. — Почти се съмва. Той дръпна дантелените завеси и аз видях покривите на къщите на фона на тъмносиньото небе. Видях и съзвездието Орион. — Трябва да убиеш! — каза ми той и вдигна стъклото. Стъпи на перваза, а после скочи тихо на покрива на сградата до хотела. Отиваше да вземе ковчезите, или поне единия от тях. Жаждата ми се засилваше като треска, затова го последвах. Желанието да умра не ме напускаше, то бе основната мисъл в ума ми, лишена от всякаква емоция. И все пак

трябваше да се нахраня. Вече ти казах, че тогава не убивах хора. Тръгнах по покрива да търся плъхове.

— Но защо... Нали казахте, че Лестат не е трябвало да ви кара да започнете с хора. Нима искате да кажете... че за вас това е било естетически, а не морален избор?

— Ако ме беше попитал тогава, щях да ти кажа, че е естетически, че съм искал да проумея смъртта на етапи. Смъртта на животно ми носеше такова удоволствие, такова невероятно изживяване, че едва бях започнал да я проумявам. Искях да запазя усещането от човешката смърт за времето, когато щях да съм способен да разбирам нещата по-пълно. Но всъщност изборът ми беше морален. Защото всички естетически решения са всъщност морални решения.

— Не ви разбирам — каза момчето. — Според мен естетическите решения могат да бъдат изцяло неморални. Какво ще кажете за клишето за художника, който напуска семейството си, за да може да рисува? Или за Нерон, който свирил на арфа, докато Рим бил в пламъци?

— И тук става въпрос за морален избор. И двамата са служили на по-висше благо, благо на артиста. Конфликтът е между морала на артиста и морала на обществото, а не между естетическото и моралното. Това обаче често остава недоразбрано. И оттук идва загубата, трагедията. Един художник открадва бои от магазин, например. Той е убеден, че е извършил неизбежна, но неморална постъпка, и смята това за грях; изпада в отчаяние и в самосъжаление, сякаш моралът е някакъв огромен стъклен свят, който може да бъде разбит само от една постъпка. Не, тогава аз не се тревожех за това. Тогава не си давах сметка. Вярвах, че убивам животни, а не хора, само по естетически причини и избягвах основния морален въпрос — дали съм прокълнат заради самата си природа.

Защото, макар и Лестат да не ми беше споменавал нищо за дяволи и за ада, аз вярвах, че съм прокълнат, докато вървях след него, както сигурно Юда е вярвал, че е прокълнат, когато е сложил примката на врата си. Разбираш ли?

Момчето не отговори. Понечи да каже нещо, но замълча. По бузите му за миг избиха червени петна.

— А такъв ли сте? — попита то. На устните на вампира заигра лека усмивка. Момчето се взираше в него, сякаш го виждаше за първи

път.

— Вероятно... — отвърна вампирът, поизправи се в креслото и кръстоса крака. — Но по-добре да караме поред. Ще продължа с историята си.

— Да, моля ви...

— Тази нощ бях много разстроен, както вече обясних. Бях заобикалял този въпрос, но сега той превзе изцяло мислите ми. Бях в такова състояние, че жадувах да умра. Но, разбира се, всичко това събуди у мен, както се случва и при хората, неистов копнеж да задоволя поне физическата си жажда. Може би дори го използвах като извинение. Вече ти обясних какво означава убийството за един вампир; можеш да си представиш каква е разликата между това да убиеш плъх или човек.

Слязох на улицата след Лестат и тръгнах по пресечките. Тогава беше доста кално, улиците се издигаха над открити отходни канали и целият град беше много по-тъмен, отколкото е сега. Светлините блещукаха като маяци в черно море. Дори на зазоряване се виждаха само високите веранди на къщите и таванските прозорци. За един смъртен в тесните улици беше тъмно като в рог. Дали съм прокълнат? Дали съм дяволско създание? Дали съм негово творение? Не спирах да си задавам тези въпроси. Но ако е така, защо тогава се противях на природата си, защо затреперих, когато Бабет хвърли фенера срещу мен, защо се извърях, погнусен от убийствата на Лестат? В какъв вампир се бях превърнал всъщност? Накъде водеше този път? Но жаждата ми нарастваше неудържимо; вените ми бяха като оголени нерви в плътта; слепоочията ми пулсираха и накрая вече не можех да издържам. Бях разкъсван от желанието да умра, да се оставя гладът да ме погуби и от инстинкта да убивам. Стоях наред пустата улица, когато чух детски плач.

Чуваше се от една къща наблизо. Приближих се до стената, като се опитвах да разбера каква е причината за този плач. Някакво момиченце плачеше от болка, беше съвсем само. Беше плакало толкова дълго, че скоро щеше да спре от изтощение. Плъзнах ръка под тежкия дървен капак и го дръпнах така силно, че резето се изплъзна.

Тя седеше в тъмна стая до една мъртва жена, която бе умряла може би преди дни. Стаята беше претърпкана със сандъци и бали, сякаш много хора се бяха приготвили за път. Но майката лежеше

полуоблечена. Тялото ѝ вече се разлагаше, а детето седеше съвсем само до нея. Мина известно време, преди малката да ме забележи. Тогава започна да ме умолява да направя нещо, да помогна на майка ѝ. Беше едва на пет години — много слаба, мръсотията по лицето ѝ бе размазана от сълзите. Не спираше да ме умолява. Трябвало да хванат кораба, преди да дойде чумата; баща ѝ ги чакал. Разтърси тялото на майка си и се разплака жално и отчаяно. После пак ме погледна и избухна в още по-неудържим плач.

Трябва да знаеш, че тогава изгарях от физическа жажда за кръв. Нямах да изкарам още ден, без да се нахраня. Но все пак имаше и други възможности — по улиците имаше плъхове, а и някъде наблизих куче. Можех да изляза от стаята, да се нахраня и да се върна веднага. Но онзи въпрос още гореше в мен: бях ли прокълнат? Ако да, защо изпитвах такова съжаление към нея? Защо исках да докосна мъничките ѝ меки ръце, да я прегърна, да я сложа на коляното си, да усетя как склонява глава на гърдите ми и да погаля копирената ѝ коса? Защо жадувах за това? Ако бях прокълнат, не трябваше ли да поискам да я убия, да виждам в нея само плячка, само храна за едно прокълнато същество. Ако бях прокълнат, не трябваше ли да я презирам.

При тези мисли аз видях разкривеното от омраза лице на Бабет, която взема фенера и чака удобен момент да го запали. Видях и Лестат, отново почувствах ненавист към него и реших, че наистина съм прокълнат, а това е адът. Осъзнах, че съм коленичил, забил съм зъби в нежната крехка шия на детето и ѝ шептя, докато вкусвам горещата ѝ кръв: „Ще боли само миг, а после вече няма да чувстваш болка.“ Впих се в нея и не можех да кажа нищо повече. От четири години не бях вкусвал човешка кръв. Чух как ужасено бие сърцето ѝ, но не като на мъж или на плъх, а по-бързо, по-силно — като сърце на дете. То биеше все по-бързо, отказваше да умре, бумтеше като малко юмруче по врата, плачеше: „Няма да умра, няма да умра, не мога да умра, не мога...“ Мисля, че се изправих, все още впил зъби в шията ѝ, ритъмът на сърцето ѝ караше и моето да бие все по-бързо, без шанс да се забави. Свежата кръв бързо нахлуваше в мен, стаята се люлееше пред очите ми. А после, въпреки волята си, аз се взрях с полузатворени очи над извитата ѝ глава, над отворената ѝ уста, към лицето на майката в мрака. Очите ѝ светеха като живи! Пуснах детето и то се свлече на

пода като парцалена кукла. Извъртях се ужасен от майката, за да избягам, но на прозореца видях познат силует. Беше Лестат. Отстъпваше от прозореца и се смееше. Тялото му бе приведено, сякаш танцуваше по калната улица.

— Луи, Луи! — смееше ми се той и ме сочеше с дългия си тънък пръст. Сякаш да покаже, че ме е хванал на местопрестъплението.

След това прескочи перваза, мина покрай мен, грабна вонящото тяло на майката от леглото и започна да танцува с него.

— Господи Боже! — изпъшка момчето.

— Да, може и аз да съм възкликнал така — каза вампирът. — Лестат се препъваше в детето, докато влачеше майката във все поразширяващи се кръгове и пееше. Сплъстената коса на мъртвата падаше по лицето ѝ, а главата ѝ се люшкаше напред-назад. Някаква черна течност рухна от устата ѝ. Лестат я хвърли на пода, но аз вече бях избягал през прозореца и тичах по улицата. Той хукна след мен.

— Страх ли те е от мен, Луи? — викаше той. — А, страх ли те е? Детето е живо, Луи. Още диша. Да се върна ли да го направя вампир? Можем да я използваме, помисли си само какви красиви роклички можем да ѝ купим. Луи, чакай, Луи! Ако кажеш, ще се върна за нея!

Той тичаше след мен по целия път до хотела. По целия път през покривите, по които бях хукнал с надеждата да му избягам. Накрая аз скочих през прозореца на нашия салон, обърнах се вбесен и го затворих. Бях напълно обезумял. Обикалях из стаята и се опитвах да измисля начин да го убия. Представях си го изпепелен на покрива под прозореца. Гневът ми беше толкова силен, че бях напълно лишен от здравия си разум. Когато Лестат нахлу през строшения прозорец, ние се сбихме свирепо. Но явно самият ад ме спря — мисълта за ада, мисълта, че и двамата сме изгубени души, пламтящи от омраза. Изгубих увереността си и силата ме напусна. Паднах на пода, а той застана над мен. Очите му бяха съвсем студени, макар че дишаше тежко.

— Ти си глупак, Луи — каза ми той толкова спокойно, че сякаш ме отрезви. — Слънцето изгрява — продължи, като все още дишаше учестено. Погледна към прозореца с присвити очи. Никога не го бях виждал такъв. Сякаш сбиването, или нещо друго, беше извадило на показ най-доброто от него. — Влизай в ковчега — каза ми без никакъв гняв. — Но утре вечер... ще поговорим.

Да, определено бях смаян. Лестат искаше да говорим! Не можех да повярвам. Та ние никога не бяхме разговаряли в истинския смисъл на думата. Мисля, че ти описах с подробности нашите пререкания, нашите гневни сблъсъци.

— Той отчаяно е искал вашите пари и къщите ви — каза момчето. — Или пък може би се е страхувал от самотата, също като вас?

— И аз съм се питал това. Дори съм си мислил, че Лестат е искал да ме убие по някакъв непознат за мен начин. Тогава още не знаех дори защо се събуждам всяка нощ, дали това е някакво автоматично пробуждане от мъртвешкия сън и защо понякога се случва по-рано. Това бе едно от многото неща, които Лестат не ми беше обяснил. Много често той се събуждаше преди мен. Определено ме превъзхождаше в техническите въпроси, както вече ти обясних. И така, онази сутрин аз затворих ковчега си, обзет от дълбоко отчаяние.

Сега е време да ти обясня, че затварянето на ковчега винаги ме разстройваше. То много приличаше на съвременната анестезия на операционната маса. Дори случайната намеса на някой натрапник можеше да причини смъртта ми.

— Но как така? Нали Лестат не би могъл да ви изложи на слънчева светлина, защото сам не може да я понесе.

— Така е, но като ставаше преди мен, той можеше да закове ковчега ми. Или пък да го запали. Цялата работа беше там, че няхах представа какво може да ми стори, но така или иначе нищо не можех да направя по въпроса. Посрещнах слънцето, обзет от мисли за жената и детето. Няхах никакви сили да споря с Лестат, затова се оставих на кошмарните сънища.

— Вие сънувате! — изуми се момчето.

— Да, доста често — каза вампирът. — Понякога ми се иска да не беше така. Защото сънищата са много дълги и ясни, каквито не съм имал като смъртен. А кошмарите са непоносими. В началото тези сънища така ме поглъщаха, че често не исках да се събудя и лежах с часове. Мислех за съня, докато нощта превалеше. Обикалях замаян от сънищата и търсех тяхното значение. В много отношения те бяха също толкова неуловими като сънищата на смъртните. Сънувах брат си, например. Сънувах го близо до мен, в някакво състояние между живота и смъртта, молеше ме за помощ. Често сънувах и Бабет. Почти

винаги сънищата ми се развиваха на фона на онази нощна пустош, която бях видял в мига, в който Бабет ме прокле. Сякаш всички в съня ми бродеха безутешни из пустия дом на прокълнатата ми душа. Не помня какво сънувах онзи ден, вероятно защото си спомням твърде добре разговора си с Лестат същата вечер. Виждам, че нямаш търпение да го чуеш.

Е, както вече ти казах, Лестат ме изуми с новопридобитото си спокойствие и с разсъдливостта си. Онази нощ обаче, всичко беше различно. В салона имаше жени. Горяха малко свещи, пръснати по масичката и резбования бюфет. Лестат беше прегърнал едната жена през кръста и я целуваше. Тя беше много пияна и много красива — приличаше на огромна упоена кукла. Къдриците ѝ се спускаха по голите рамене и по почти изложените на показ гърди. Другата жена седеше до масата, на която имаше остатъци от вечеря, и пиеше вино. Явно бяха вечеряли (Лестат се беше престорил, че вечеря, разбира се... ще се изненадаш колко рядко хората забелязват нашите преструвки). Жената до масата изглеждаше отегчена, а аз се разтревожих. Не знаех какво си е наумил Лестат. Ако влезех в стаята, онази жена сигурно щеше да се присламчи към мен. Нямах представа какво ще стане после, но в едно бях сигурен — Лестат възнамеряваше да ги убие. Жената, която беше на канапето с него, вече се беше ядосала от целувките му, от студенината му и липсата му на желание към нея. Другата до масата ги наблюдаваше и черните ѝ очи се изпълниха със задоволство. Лестат стана и тръгна към нея, хвана голите ѝ бели ръце и тя цялата засия. Когато се наведе да я целуне, той ме видя през процепа на вратата. Взря се в мен за момент, но после заговори на дамите. Наведе се и духна свещите на масата.

— Стана много тъмно — каза жената на кушетката.

— Стига, остави ни — сопна ѝ се другата.

Лестат седна и я накара да се настани в скута му.

Тя го направи, а той прехвърли ръката ѝ зад врата си и пригладил русата си коса назад.

— Кожата ти е студена — сепна се тя.

— Невинаги е такава — рече той и зарови лице в шията ѝ.

Аз гледах всичко това с интерес. Лестат беше изключително хитър и крайно коварен, но аз се убедих в това напълно, когато той

заби зъби в гърлото на жената и я притисна така здраво, че я изпи цялата, без другата жена изобщо да разбере.

— Твоята приятелка не може да носи на вино — каза той, като стана от стола и настани в него безжизнената жена. Положи ръцете ѝ на масата и отпусна главата ѝ на тях.

— Тя е глупачка — каза другата, която беше застанала до прозореца и гледаше светлините отвън. Тогава сградите в Ню Орлиънс бяха ниски, но ти сигурно знаеш това. В такива ясни нощи осветените от фенери улици изглеждаха красиви от високите прозорци на испанския хотел. Звездите онези дни бяха ярки, като маяци, каквито са сега само в открито море.

— Аз мога да сгрея твоята студена кожа по-добре от нея — каза тя и се обърна към Лестат.

Трябва да призная, че изпитах облекчение, че той ще се заеме сам с нея. Но явно си беше наумил друго.

— Така ли мислиш? — попита я той. Хвана я за ръка и тя възкликна:

— О, но ти си топъл.

— Значи кръвта го е сгряла? — попита момчето.

— О, да — отвърна вампирът. — След като убие, вампирът е топъл като теб сега. — Погледна момчето и се усмихна. — Та както ти казах... Лестат хвана ръката на жената и каза, че другата вече го е сгряла. Лицето му беше зачервено и много променено. Той я придърпа към себе си и тя го целуна. По смеха ѝ разбрах, че е усетила страстта му.

— О, но цената за това е висока — каза ѝ той, дори някак тъжно. — Твоята красива приятелка... — той сви рамене и продължи: — Изтощих я напълно.

Сетне се отдръпна назад, сякаш канеше жената да се приближи към масата. Тя го направи с израз на превъзходство. Наведе се почти незаинтересована към приятелката си, но после видя нещо и се сепна. Видя една салфетка, на която бяха покапали последните капки кръв от шията на мъртвата. Жената я взе и се вгледа в петната.

— Спусни косата си — каза ѝ тихо Лестат и тя го направи някак автоматично. Русите ѝ къдрици се спуснаха по гърба ѝ. — Толкова е мека, толкова мека. Знаеш ли как си те представям — в легло, покрито със сатен.

— Какви ги говориш само — засмя се момичето и игриво му обърна гръб.

— Знаеш ли за какво легло говоря? — попита той. Тя се засмя и каза, че вероятно става дума за неговото легло. Погледна го, докато отстъпваше назад, а той, без да отделя очи от нея, бутна леко тялото на приятелката ѝ и то се свлече от стола на пода. Жената ахна и се запрепъва далеч от трупа, като едва не преобърна малката масичка до стената. Свещта върху нея падна и изгасна.

— Точно така, изгаси светлината — каза тихо Лестат. После я хвана здраво и впи зъби в шията ѝ.

* * *

— А вие за какво мислехте, докато гледахте всичко това? — попита момчето. — Не поискахте ли да го спрете, както сте направили, когато е преследвал Френие?

— Не — каза вампирът. — Не можех да го спра. Аз знаех, че той убива хора всяка нощ. Убийството на животни не му доставяше никакво удоволствие. Дори и да изпитвах съжаление към тези жени, то беше заровено дълбоко под собствения ми душевен смут. Още усещах в гърдите си малкото барабанче на сърцето на момиченцето. Още изгарях от въпроси за собствената си непознаваема природа. Бях ядосан, че Лестат е устроил това представление за мен, като бе изчакал да се събудя, за да убие жените. Отново се запитах как да се отърва от него. Изгарях едновременно от омраза и от собствената си слабост.

Междувременно той опря красивите им тела на масата и обиколи стаята, за да запали всички свещи, докато тя не светна като бална зала.

— Ела, Луи — каза ми той. — Мислех да осигуря компания и за теб, но се отказах. Ти си човек, който обича да подбира сам. Жалко, че онази госпожица Френие си пада по хвърляне на горящи фенери. Това би затруднило партито, не мислиш ли? Особено в хотел. — Той настани русокосото момиче така, че главата му падна на задната облегалка на креслото. Тъмнокосата жена лежеше полусвлечена и брадичката ѝ опираше в гърдите. Вече беше съвсем бледа и чертите ѝ се бяха сковали. Явно беше от онези жени, чиято красота всъщност извира от огъня на вътрешната им същност. Но другата изглеждаше

като заспала. Дори не бях сигурен дали е мъртва. Лестат беше отворил две рани — една на врата ѝ и още една над лявата ѝ гърда. И двете кървяха обилно. Той вдигна китката ѝ, разреза я с нож и напълни две винени чаши. После ме покани да седна.

— Ще те напусна — казах му веднага.

— И аз така си помислих — отвърна той и се облегна в стола. — Очаквам също да направиш доста цветущо изявление. Кажи ми що за чудовище съм, какъв непоносим грубиян.

— Не смятам да те съдя. Ти изобщо не ме интересува. За мен е важно да проумея собствената си природа и вече разбрах, че не мога да очаквам от теб да ми обясниш това. Ти използваш знанието си само за собствена изгода — отвърнах аз. Предполагам, че не съм го погледнал нито веднъж, както всички, които правят подобни изявления. Вслушвах се единствено в собствените си думи. След това обаче видях лицето му — такова, каквото беше предната нощ. Той ме слушаше. И това внезапно ме обърка. Усетих по-силно отвсякога бездната помежду ни.

— Защо стана вампир? — изломотих. — Защо си такъв? Отмъстителен, готов да отнемеш живот дори когато нямаш нужда да го правиш. Защо уби това момиче, когато вече се нахрани? И защо трябваше да я плашиш, преди да я убиеш? Защо я просна така гротескно до масата, сякаш предизвикваш боговете да те поразят заради покварата ти?

Той ме слушаше, без да продума. Аз замълчах, отново бях объркан. Очите му бяха разширени, сякаш бе потънал в размисъл. Вече ги бях виждал такива, но не си спомнях кога. Със сигурност не по време на разговор с мен.

— Според теб какво е вампирът? — попита ме той. Звучеше сериозен.

— Нямам никаква представа. Ти си този, който се преструва, че знае. Нали така?

Той не отговори, сякаш усети неискреността ми, злобата ми. Просто седеше и ме гледаше съвсем спокоен.

— Само че след като се разделим, аз ще се опитам да намеря отговор на това — продължих аз. — Ще преброя света, ако трябва, но ще открия други вампири. Знам, че съществуват. Сигурен съм, че ги има, и вероятно са много. Знам, че ще открия вампири, които приличат

на мен, а не на теб. Вампири, които гледат на света като мен и използват по-висшата си същност, за да разкрият тайни, за които ти дори не си сънувал. Ако ти не ми кажеш всичко, аз ще го открия сам, или ще го науча от тях, когато ги открия.

Той поклати глава и каза:

— Луи! Та ти още си влюбен в света на смъртните! Ти преследваш привиденията на предишното си аз. Френие, сестра му... те са просто възплъщение на онова, което си бил и което още копнееш да бъдеш. Докато си така влюбен в смъртния живот, вампирската ти същност ще е мъртва!

Аз веднага възразих:

— Моята вампирска същност е най-голямото приключение в живота ми. Или поне беше така, преди да изпадна в това объркване, в този смут. Вървах през живота си на смъртен като слепец, който посяга от един предмет към друг, за да продължи. Чак когато станах вампир, успях да оценя богатството на живота. Никога преди това не бях виждал как пулсира, как цъфти едно човешко същество. Не знаех какво представлява живота, преди той да нахлуе като червена струя по устните и по ръцете ми! — Усетих, че се вирам в двете жени. Тъмнокосата вече бе започнала да посинява. Но русата дишаше.

— Тя не е мъртва! — възкликнах аз.

— Зная. Остави я — отвърна Лестат. Вдигна китката ѝ, направи нова рана и напълни чашата си. — Да, думите ти имат смисъл — каза той и отпи. — Ти си истински мислител. Аз не съм такъв и никога не съм бил. Всичко, което знам, съм научил от хората, а не от книгите. Така и не се задържах достатъчно дълго в училище. Но не съм глупак и ти трябва да ме изслушаш, защото си в опасност. Наистина не разбираш вампирската си същност. Приличаш на възрастен, който се вира назад в детството си и осъзнава, че не му се е насладил изцяло. Не можеш вече да се върнеш в детската стая и да играеш с играчките, да очакваш да бъдеш обсипван с любов и грижи само защото вече си осъзнал тяхната ценност. Точно това е отношението ти към смъртния живот. Ти се отказа от него. Ти се сдобих с ново зрение, но няма да можеш да се върнеш в света на смъртните с тези нови очи.

— Да, много добре осъзнавам това! — отвърнах аз. — Но каква е нашата собствена природа! Щом мога да преживявам с кръвта на

животни, защо да не живея от нея, вместо да убивам човешки същества!

— А това носи ли ти щастие? — попита той. — Бродиш из нощта, храниш се с плъхове като просяк, а после надничаш през прозореца на Бабет. Притесняваш се за нея и същевременно си безпомощен, като богинята, която дошла през нощта при Ендимион, но не можела да го има. Дори да успееш да я вземеш в прегръдките си и тя да те погледне без ужас или отвращение, какво ще стане тогава? Ще прекарате заедно няколко години, в които ти ще гледаш как тя страда от всички мъки на смъртните и после умира пред очите ти? Това ще ти донесе ли щастие? Това е лудост, Луи. В това няма смисъл. Ти трябва да последваш своята вампирска природа, да убиваш. Защото ти гарантирам, че ако излезеш тази нощ на улицата и хванеш някоя богата и красива жена като Бабет, ако изпиеш кръвта ѝ, докато тя се свлече в краката ти, вече няма да помислиш за Бабет, няма да жадуваш да видиш профила ѝ на светлината на свещите, нито пък ще копнееш да чуеш гласа ѝ. Ти ще се наситиш, Луи, ще си изпълнен с живот. А щом огладнееш, ще го направиш отново, и отново. Кръвта в тази чаша ще бъде все така червена, розите по тапетите ще са също тъй красиво изрисувани. Ти ще виждаш луната все така ясно, ще се наслаждаваш на потрепващия пламък на свещта. Но освен това ще позволиш на изострените си сетива да познаят и красотата на смъртта, защото можем да познаем живота само когато е на прага на смъртта. Нима не разбираш, Луи? Само ти, сред всички създания на света, можеш да зърнеш смъртта в нейната най-чиста форма. Само ти... под сиянието на луната... можеш да отнемаш живот, като самия Бог!

Той се облегна назад и пресуши чашата. Погледна към изпадналата в безсъзнание жена. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха, веждите ѝ се сбърчиха, сякаш идваше на себе си. От устните ѝ се откъсна стон. Лестат никога не ми беше говорил така, дори не бях предполагал, че е способен на това.

— Вампирите са убийци — каза ми той. — Хищници. Те са надарени с всевиждащи очи, за да се откъснат от света, за да виждат човешкия живот в неговата цялост. Не през булото на някаква сладникава тъга, а с невероятното усещане, че си на ръба на този живот, че участваш в божествения план.

— Значи така виждаш ти смъртта! — извиках аз. Момичето изстена отново, лицето ѝ беше много бледо. Главата ѝ се килна на облегалката на стола.

— Защото е точно така — отвърна той. — Искаш да откриеш другите вампири! Но те са убийци! Те нямат нужда от теб, нито от твоята чувствителност. Те ще те забележат много преди ти да ги съзреш и ще видят твоя недостатък. Няма да ти се доверят, дори ще се опитат да те убият. Те биха те убили, дори ако беше като мен. Защото са самотни хищници и не търсят компания. Също като тигрите в джунглата, те ревниво пазят територията си, тайната си. Ако се събират понякога, то е само от съображения за сигурност и винаги единият е роб на другия. Така, както ти си мой роб.

— Аз не съм ти роб! — възпротивих се веднага, но още докато изричах думите, осъзнах, че е точно така. През цялото време бях негов роб.

— Но това е единственият начин да ставаме повече... чрез робство. Как иначе? — попита той. Пак хвана китката на момичето и тя изпищя, когато ножът се врязва в плътта ѝ. Отвори бавно очи, докато той държеше ръката ѝ над чашата. Примигна и с мъка задържа клепачите си вдигнати.

— Изморена си, нали? — попита я той, а тя го гледаше немиждащо. — Изморена! — повтори Лестат и се наведе да я погледне в очите. — Искаш да спиш?

— Да — изстена тя тихо.

Той я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Ковчезите ни бяха на пода до стената, но в стаята имаше и покрито с кадифе легло. Лестат обаче не остави момичето на леглото; наведе се бавно и я положи в своя ковчег.

— Какво правиш? — попитах аз от прага на стаята.

Момичето се оглеждаше като изплашено дете.

— Не — изстена тя и запищя, щом Лестат затвори капака.

— Защо направи това? — попитах го аз.

— Защото ми харесва — отвърна той. — Забавлявам се. — Погледна ме и добави: — Не съм казал, че и на теб трябва да ти харесва. Ти си естет, намери си по-изискани забавления. Убивай ги бързо, щом искаш, но ги убивай! Разбери, че си убиец!

Отвратен, той вдигна ръце. Момичето беше спряло да пици. Лестат издърпа едно малко кресло с резбовани крака до ковчега, седна в него, кръстоса крака и се вгледа в капака. Неговият ковчег беше чисто черен. Не беше правоъгълен, както ги правят сега, а се стесняваше в двата края и леко се разширяваше на мястото, където бяха ръцете — за да могат да бъдат скръстени на гърдите. Ковчегът се отвори и момичето седна в него удивено, с разширени очи. Посинелите ѝ устни трепереха.

— Лягай долу, скъпа — каза ѝ Лестат и я бутна назад. Тя легна и се втрени в него, беше на ръба на истерията. — Ти си мъртва, мила моя. — Момичето се разпищя и започна да се върти в ковчега, сякаш искаше да избяга през стените и дъното му.

— Това е ковчег, това е ковчег! — пищеше тя. — Пусни ме навън, пусни ме!

— Но ние всички ще легнем един ден в ковчега — каза ѝ той. — Стой мирна, скъпа. Това е твой ковчег. Мнозина от нас така и не разбират какво е да си в ковчег. Сега ти имаш тази възможност.

Не знам дали изобщо го чуваше, тя просто обезумя. Видя ме да стоя на прага и застина. Гледаше ту Лестат, ту мен, а после прошепна:

— Помогни ми!

Лестат ме погледна.

— Очаквах да усещаш това инстинктивно, като мен — каза той. — Когато ти осигурих възможността да убиеш за първи път, си мислех, че ще жадуваш за това отново, че ще гледаш на човешкия живот като на пълна чаша, която можеш да изпиеш. Също като мен. Но не стана така. Дълго време не те закачах, защото твоята слабост ми изнасяше. Гледах те как се спотайваш нощем, как се пулиш в дъжда и си мислех: „Така е по-лесен за манипулация, той е просто един глупак.“ Но ти си слаб, Луи. Ти се превърна в мишена — не само за вампирите, но и за смъртните. Опази история с Бабет изложи на риск и двамата ни. Като че ли искаше да погубиш и себе си, и мен!

— Не можех да гледам повече безчинствата ти — казах аз и му обърнах гръб. Очите на момичето сякаш прогаряха плътта ми.

— Не си могъл, значи! — извика той. — А какво направи снощи с детето? Ти си вампир, също като мен!

Стана и тръгна към мен, но момичето пак се надигна и той се обърна да я блъсне назад.

— Искаш ли да я превърнем във вампир? Да си живеем с нея? — попита ме той.

— Не! — отвърнах веднага.

— Защо? Защото е просто курва? И то адски скъпа курва — добави след малко.

— Ще може ли да оживее, или е изгубила твърде много кръв? — попитах аз.

— Колко трогателно! — засмя се той. — Не, не може да оживее.

— Тогава я убий. — Тя веднага запищя, а той седна в креслото. Аз се извърнах. Лестат се усмихваше, а момичето зарови лице в сатена на ковчега и се разрида. Здравият разум я беше напуснал. Тя плачеше и се молеше на Девата да я спаси. Закри лицето си с шепи и кръвта от прерязаната ѝ китка оцапа косата ѝ и белия сатен. Аз се наведох над ковчега. Тя наистина умираше, очите ѝ горяха, но плътта около тях вече беше синкава.

Тя ме видя и се усмихна.

— Няма да ме оставиш да умра, нали? — прошепна. — Ти ще ме спасиш.

Лестат се протегна и я хвана за китката.

— Но вече е твърде късно, скъпа моя — каза той. — Виж си китката, виж си гърдите. — Лестат докосна раната на гърлото ѝ. Тя притисна гърлото си с ръце, изпъшка и изпищя задавено.

Аз се втренчих в Лестат. Не разбирах защо прави всичко това. Лицето му беше съвсем гладко, като моето сега. Изглеждаше по-свежо от изпитата кръв, но все пак студено и лишено от всякаква емоция.

Той не гледаше злобно като някой злодей от долнопробна пиеса, нито пък се наслаждаваше на страданието ѝ. Просто я гледаше.

— Не исках да бъда лоша — плачеше тя. — Вършех онова, което бях принудена да направя. Ти няма да позволиш да умра, ти ще ме пуснеш. Не мога да умра така, не мога! — Тя се разкъсваше от ридания. — Ти ще ме пуснеш. Трябва да ида при свещеника. Пусни ме.

— Но моят приятел също е свещеник — каза Лестат и се усмихна, все едно беше измислил най-забавната шега. — Това е твоето погребение, скъпа. Виж сега, ти беше на едно вечерно парти и умря. Но Господ ти дава шанс да се покаеш. Нима не разбираш? Хайде, изповядай му греховете си.

Тя първо поклати глава, но после отново се вгледа умоляващо в мен и прошепна:

— Вярно ли е?

— Е, скъпа — обади се Лестат. — Струва ми се, че не се разкайваш. Затова ще затворя капака!

— Престани, Лестат! — изкрещях му аз. Момичето пак се разпищя и аз не можех да издържам повече. Наведох се и хванах ръката ѝ.

— Не мога да си спомня греховете си — каза тя, докато аз оглеждах китката ѝ, решен да я убия.

— Не се опитвай. Само кажи на Господ, че съжаляваш — казах ѝ аз, — а после ще умреш и всичко ще свърши.

Тя легна и затвори очи. Аз забих зъби в китката ѝ и започнах да пия остатъка от кръвта ѝ. Момичето помръдна веднъж, сякаш в съня си, и изрече едно име. После, когато усетих, че сърцето ѝ влиза в онзи хипнотизиращ бавен ритъм, се отдръпнах от нея. Бях много замаян и посегнах да се опра на касата на вратата. Виждах сиянието на свещите с периферното си зрение. Тя вече лежеше напълно неподвижна. Лестат седеше до нея като оплаквач, със спокойно и невъзмутимо изражение.

— Луи — каза ми той. — Нима не разбираш? Ще намериш покой само когато си способен да вършиш това всяка нощ от своя живот. Няма нищо друго. Само това! — Изрече това почти нежно, после стана и сложи ръце на раменете ми. Влязох в салона, смутен от допира му, но не се реших да го отблъсна.

— Ела с мен навън, ела на улицата. Късно е. Не си се нахранил достатъчно. Нека ти покажа кой си. Нека ти покажа кой си наистина! Прости ми, че не се заех досега с това, а оставих всичко на природата. Хайде, ела!

— Не мога да понеса това, Лестат — отвърнах аз. — Избрал си си неподходящ компаньон.

— Но, Луи, та ти още не си опитал!

* * *

Вампирът замълча и се вгледа в момчето. То изглеждаше изумено, не каза нищо.

— Лестат казваше истината. Не бях се нахранил. Бях така потресен от страха на момичето, че го оставих да ме изведе от хотела по тъмното стълбище. Някакви хора излизаха от балната зала на Конд Стрийт и тясната улица се изпълни с народ. В хотелите наоколо имаше вечерни партита и семействата на плантаторите се стичаха в града. А ние минавахме покрай тях като кошмар. Агонията ми беше непоносима. Не бях изпитвал такава душевна болка от дните си на смъртен. И то защото наистина разбихах думите на Лестат. Наистина познавах покоя само когато убивах, макар и за една-едничка минута. Изобщо не се съмнявах, че убийството на животно ми носи единствено смътна утеха и именно незадоволеността ме води при хората и ме кара да наблюдавам тайно живота им. Аз не бях никакъв вампир. И в онзи миг, разкъсан от болка, аз си зададох ирационалния, детински въпрос: „А не бих ли могъл да се върна? Не може ли да стана отново човек?“. Да, докато кръвта на момичето ме сгриваше и усещах физическата възбуда и прилива на сила, аз си задавах именно тези въпроси. Лицата на хората около мен бяха като пламъчета на свещи, носещи се по мрачните вълни на нощта. Аз потъвах в тъмнината. Бях изморен от копнежа. Обикалях улиците, гледах звездите и мислех. Да, това беше истината. Лестат беше прав, че когато убивах, аз задоволявах копнежа си. Но тази истина беше непоносима за мен.

И внезапно се опомних. Улицата беше съвсем тиха. Бяхме се отдалечили от главната част на стария град и приближавахме крепостните стени. Нямаше никакви светлини, само през един прозорец се прокрадваше мъждукането на огън и далечен смях на хора. Но около нас нямаше никой. Бяхме съвсем сами. Внезапно усетих бриза откъм реката и горещия дъх на нощта. Лестат стоеше до мен, но беше застинал като вкаменен. Над дългата ниска редица на заострените покриви се издигаха огромните силуети на дъбовете — безброй полюшващи се силуети под ниско надвисналите звезди. Болката ми бе затихнала за миг, объркването ме напусна. Затворих очи и чух вятъра и шума на бързо течащата река. За момент това ми беше напълно достатъчно. Но знаех, че няма да е задълго, че усещането ще изчезне като скъпоценност, изтръгната от ръцете ми, а аз ще се втурна отчаяно след него, по-самотен от всяко друго божие създание. Тогава чух дълбок глас зад себе си — той изгърмя в нощта като барабанен удар и моментът отлетя:

— Направи това, което изисква природата ти. Всичко останало е просто спомен. Направи онова, което изисква природата ти.

И така, моментът отлетя. Стоях като момичето в салона на хотела, замаян и податлив на всяко внушение.

— Болката е ужасна за теб — каза Лестат. — Ти я усещаш по-остро от всяко друго същество, защото си вампир. Не искаш да продължава, нали?

— Не — отвърнах аз. — Чувствам се така, сякаш съм я взел за невеста и съм я повел в безкраен танц.

— Да, разбирам. — Той стисна ръката ми. — Не се отвърщай от природата си, ела с мен.

Той ме поведе бързо по улицата, като се обръщаше, щом усетеше, че забавям крачка. Държеше ме за ръката, усмихваше се, а аз се радвах на присъствието му, както в нощта, когато дойде и ми каза, че мога да стана вампир.

— Злото е въпрос на гледна точка — шептеше ми той. — Ние сме безсмъртни. Очакват ни безкрайни пиршества, които човешката съвест не би понесла и които смъртните не биха познали, без да се разкаят след това. Господ убива, ние също. Той не подбира — покосява и бедни, и богати. Ние също. Няма други като нас на света, няма други така подобни на Него, черни ангели, които не са затворени в ада, а бродят по Неговия свят и из всичките Негови царства. Тази нощ искам дете. Чувствам се като майка... искам дете!

Трябваше да разбере какво има предвид. Но не разбрах. Беше ме омагьосал напълно. Играеше си с мен, както когато бях смъртен. Водеше ме и повтаряше:

— Болката ти ще изчезне.

Излязохме на една улица, на която няколко къщи светеха. Това бе улица на пансиони, които отдаваха стаи под наем, и на домове на моряци и докери. Влязохме през една тясна врата и тръгнахме по тесен каменен проход, в който дишането ми звучеше като вой на вятър. Лестат се запромъква покрай стената, докато сянката му не се очерта в светлината, струяща от една врата, и не се сля с друга сянка. Главите на двамата мъже се сведоха една към друга, шепотът им беше като шумолене на сухи листа.

— Какво има? — попитах го аз, когато се върна при мен. Изведнъж се изплаших, че възбудата ми може да угасне. Пак зърнах в

ума си познатия мрачен и пуст пейзаж. Почувствах смразяващата тръпка на самотата, тръпката на вината.

— Тя е там! — каза ми той. — Твоята дъщеря. Твоето момиченце.

— Какво говориш, за Бога?

— Ти си я спасил — каза ми той. — Знаех си. Оставил си прозореца отворен и случайни минувачи са я довели тук.

— Детето ли? Малкото момиченце? — ахнах аз. Но той вече ме влачеше навътре. Озовахме се в края на дълга редица дървени легла. Във всяко от тях имаше дете, завито с тясно бяло одеяло. Една-единствена свещ гореше в края на помещението, където някаква сестра се беше навела над малко писалище. Ние тръгнахме по пътеката между леглата.

— Умиращи от глад деца, сирачета — каза ми той. — Деца, болни от чума и треска.

Спря и аз видях малкото момиченце в едно от леглата. В този миг отново се появи онзи мъж и прошепна нещо на Лестат, който му отговори тихо — за да не събуди децата. В другата стая се чу плач и сестрата стана и забърза натам.

Лекарят се наведе и уви детето с одеялото. Лестат извади пари от джоба си и ги остави в края на леглото. Лекарят каза, че е много доволен, че сме дошли да я вземем, защото повечето били сирачета. Идвали с корабите. Някои били толкова малки, че дори не могли да кажат, коя от мъртвите е тяхната майка. Явно беше решил, че Лестат е бащата на момиченцето.

Само след миг Лестат вече тичаше по улицата, прегърнал детето. Бялото одеяло се открояваше на черния му жакет и дори на мен, с моето остро зрение, ми се стори, че то се носи в мрака на нощта само, без никой да го носи — като плуваща във въздуха форма, носена от вятъра, като листо, вдигнато и отвяно по някой проход. Настигнах го чак при Плас д'Арм. Детето бе съвсем бледо и беше отпуснало глава на рамото му. Бузките му още бяха румени, въпреки че то беше обезкървено и на прага на смъртта. Отвори очи или поне повдигна клепачи. Видях бялото под извитите мигли.

— Лестат, какво правиш? Къде я носиш? — попитах го аз. Но вече знаех. Той тичаше към хотела и смяташе да я отнесе в стаята ни.

Трупите на двете жени бяха там, където ги оставихме — едната в ковчег, сякаш вече приготвена за погребение, а другата в стола до масата. Лестат прелетя край тях, като че ли изобщо не ги забеляза, а аз го гледах с удивление. Свещите бяха догорели и единствената светлина идваше от луната и звездите. Видях сияещия му профил, когато положи детето на възглавницата.

— Ела, Луи, още не си се нахранил. Знаеш, че е така, нали? — каза ми той със същия спокоен и убедителен глас, с който ми бе говорил цяла вечер. Стисна ръката ми, неговата беше топла и силна.

— Виж я, Луи, колко е сладка, сякаш дори смъртта не може да отнеме свежестта ѝ. Жаждата ѝ за живот е много силна! Помниш ли как я желаеше, когато я видя в онази стая?

Но аз не исках да я убия. Не исках. Внезапно си спомних за огромния конфликт, който причиняваше агонията ми: спомних си мощното биене на сърцето ѝ и жадувах да го изпитам отново. Копнеех за това много силно, но обърнах гръб на детето и сигурно щях да избягам от стаята, ако Лестат не ме беше задържал. Спомних си лицето на майка ѝ и ужасния момент, в който пуснах момиченцето и той влетя в стаята. Но сега Лестат не ми се присмиваше — объркваше ме.

— Тия искаш, Луи. Не разбираш ли, убиеш ли нея, ще можеш да убиеш всеки. Ти я искаше още снощи, но почувства слабост, затова тя е още жива.

Знаех, че това е истина. Ясно си спомнях екстаза си, докато пиех кръвта ѝ, а нейното малко сърце бумтеше лудо.

— Тя е твърде силна за мен... сърцето ѝ не се предава — казах му аз.

— Нима е толкова силна? — усмихна се той и ме придърпа към себе си. — Хайде, иди при нея, Луи, знам какво искаш.

И аз го направих. Приблжих се към леглото и я загледах. Гърдите ѝ се повдигаха едва-едва, малката ѝ ръчичка беше оплетена в дългата ѝ златна коса. Не издържах да я гледам така, не исках тя да умре и едновременно с това копнеех за нея. Колкото повече я гледах, толкова по-силно усещах вкуса на кожата ѝ, чувствах как ръката ми се плъзва под гърба ѝ и я придърпва към мен. Усетих мекото ѝ вратле. Мека — да, такава беше тя, мека. Опитах се да се убедя, че е най-добре да умре — иначе какво щеше да се случи с нея? Но това бяха измамни мисли. Всъщност аз я исках! Поех я в ръцете си и я

прегърнах. Пламтящата ѝ бузка се допря до моята, косата ѝ се разстла върху китките ми, галеше клепащите ми. Сладкият ѝ детски аромат беше много силен въпреки слабостта ѝ и приближаващата смърт. Тя изстена в съня си и това ме сломи. Трябваше да я убия, преди да се е събудила и да разбере какво става. Наведох се към шията ѝ и чух как Лестат казва:

— Направи малка рана. Вратлето ѝ е толкова мъничко.

И аз се подчиних.

Няма да ти обяснявам отново какво изпитах, беше омайващо. Каквото винаги е убийството. Коленете ми се подгънаха и аз почти легнах на леглото, докато пиех кръвта ѝ. Сърчицето ѝ забумка отново, не искаше да забави ритъма си, не искаше да се предаде. Докато пиех живота ѝ, част от мен жадуваше сърцето ѝ постепенно да замре и да замлъкне, но Лестат внезапно ме издърпа от нея.

— Но тя не е мъртва — прошепнах аз.

Магията си отиде. Мракът се разсея и аз видях мебелите в стаята. Седях зашеметен и се взирах в детето. Бях така слаб, че не можех да помръдна, отпуснах глава на таблата на леглото и опрях длани на кадифената покривка. Лестат вдигна момичето и му заговори съвсем тихо:

— Ти си болна, чуваш ли ме? Трябва да правиш каквото ти казвам, за да оздравееш.

В тишината, която последва, аз лека-полека дойдох на себе си. Осъзнах какво прави. Видях, че разрязва китката си и я поднася към нея, а тя започва да пие.

— Точно така, скъпа, пий — шепнеше ѝ той. — Трябва да пиеш, за да оздравееш.

— Проклет да си! — изкрещях аз, а той ми изсъска да замълча с блеснали очи. Седеше на канапето, а тя се бе впила в китката му. Бялата му ръка бе сграбчила ръкава ѝ. Ясно виждах как гърдите му се надигат учестено, а лицето му се изкривява както никога досега. Той изстена, но ѝ прошепна да продължава.

Когато пристъпих към прага, той ме стрелна с очи и изсъска: — Ще те убия!

— Но защо, Лестат? — отвърнах му тихо. Той вече се опитваше да я отблъсне, но тя не се откъсваше от него. Беше впила пръстчета в неговите и притискаше китката му към устата си. Дори изстена.

— Спри, спри! — извика ѝ той.

Явно много го болеше. Отскубна се от нея и я хвана за раменете. Тя отчаяно се опита да докопа отново ръката му, но не успя. После го погледна с невинно изумление. Той отстъпи назад и протегна ръка да се защити. Притисна една носна кърпа към китката си и отстъпи още назад — към въжето на звънеца. Дръпна го силно, без да откъсва очи от момичето.

— Какво направи, Лестат? — обадох се аз. — Какво направи?

Погледнах я. Тя беше напълно спокойна, съживена, без никакъв признак на слабост. Беше протегнала крака на дамаската, а нощната ѝ риза се дигна мека и фина като ангелска одежда около дребното ѝ телце. Не откъсваше очи от Лестат.

— Не и мен — каза ѝ той, — разбра ли? Никога повече. Но аз ще ти покажа какво да правиш!

Отново се опитах да привлека вниманието му, да разбера защо го е направил, но той ме отблъсна толкова силно, че се ударих в стената. Някой почука на вратата. Знаех какво е намислил Лестат и още веднъж се опитах да му попреча, но той се извъртя толкова бързо, че дори не видях как ме удари.

Проснах се на едно кресло, а той отиде да отвори вратата.

— Да, влезте, моля, имаме малък инцидент — каза той на един млад роб. После затвори вратата и го нападна в гръб толкова бързо, че момчето изобщо не разбра какво го е сполетяло. Лестат коленичи над тялото, започна да пие и направи знак на детето да се приближи. То слезе от кушетката, коленичи, хвана китката на роба и прибра назад полите на ризата си. Загриза плътта, сякаш искаше да се нахрани с нея, но Лестат ѝ показва как да действа. После седна назад и я остави да пие. Гледаше гърдите на момчето и когато дойде мигът, се наведе към нея и каза:

— Стига толкова, той умира... Не бива да пиеш, след като сърцето спре, иначе отново ще ти стане зле, много зле. Разбираш ли?

Тя се беше засетила и седна до него. Облегна се на канапето и протегна крака на пода. Момчето умря след секунди.

Аз се чувствах толкова зле, че ми се стори, че тази нощ продължава хиляди години. Седях и ги гледах. Детето се примъкна поблизо до Лестат, сгуши се в него, а той я прегърна, но без да откъсва безизразните си очи от трупа. После погледна към мен.

— Къде е мама? — попита тихо детето. Гласът ѝ съответстваше напълно на красотата ѝ — чист и звънък, като сребърна камбанка. Беше някак чувствен дори. Тя самата беше много чувствена. Очите ѝ бяха широко отворени и ясни като на Бабет. Сигурно ще ме разбереш, ако ти кажа, че почти не осъзнавах какво се случва. Знаех какво означава всичко това, но бях ужасен. Лестат стана, вдигна я от пода и тръгна към мен.

— Тя е нашата дъщеря — каза ми той. — Вече ще живее с нас.

Той ѝ се усмихна, но очите му останаха студени. Сякаш всичко това беше една ужасна шега. Погледна ме и видях на лицето му укор. Бутна я към мен. Тя се настани в скута ми и ме прегърна. Отново почувствах мекотата ѝ, свежестта на кожата ѝ. Беше като топъл плод, като праскова, сгряна от слънцето. Огромните ѝ искрящи очи бяха приковани в мен с доверие и любопитство.

— Това е Луи, а аз съм Лестат — каза ѝ той, като коленичи до нея.

Тя се огледа и каза, че стаята е много красива, но искала при мама. Лестат извади гребена си и започна да реше косата ѝ. Задържах кичурите така, че да не я оскубе. Косата ѝ скоро заприлича на вълни от сатен. Тя беше най-красивото дете, което съм виждал. Сега вече сияеше със студения огън на вампир. Очите ѝ бяха очи на жена. Тя щеше да стане бледа като нас, но иначе щеше да си бъде същата. Вече разбирах думите на Лестат за смъртта, знаех какво означават те. Докоснах двете рани на вратлето ѝ и видях, че още кървят леко. Взах кърпичката на Лестат от пода и я допрях до шията ѝ.

— Майка ти те остави при нас. Искан да бъдеш щастлива — каза ѝ той със същата увереност. — Тя знае, че ние ще те направим много щастлива.

— Искан да пия още — каза тя и се обърна към трупа на пода.

— Не, не тази нощ, утре вечер — отвърна Лестат, после отиде да извади жената от ковчегата си. Детето се плъзна от скута ми и аз тръгнах след него.

Малката гледаше как Лестат слага двете жени и момчето в леглото и ги завива чак до брадичките.

— Болни ли са? — попита детето.

— Да, Клодия — отвърна той. — Те са болни и мъртви. Умират, когато приемат от тях. — Той тръгна към нея и отново я взе на ръце.

Стояхме тримата. Аз бях като омагьосан от нея, от нейната трансформация, от всеки неин жест. Тя вече не беше дете, а дете вампир.

— Е, Луи щеше да ни напусне — обяви Лестат, а очите му се откъснаха от мен и се извърнаха към нея. — Искаше да си отиде. Но вече няма да го направи. Защото иска да остане и да се грижи за теб, да те направи щастлива. — Пак ме погледна и добави: — Няма да заминаваш, нали, Луи?

— Ти си копеле! Ти си демон! — прошепнах аз.

— Не говори така пред дъщеря си — сопна се той.

— Аз не съм твоя дъщеря — каза детето със сребърното си гласче. — Аз съм дъщеря на мама.

— Не, скъпа, вече не си — отвърна Лестат. Погледна към прозореца и веднага затвори вратата на спалнята и заключи. — Вече си наша дъщеря, дъщеря на Луи и на мен, не разбираш ли? Сега кажи с кого искаш да спиш? С него или с мен? — Обърна се към мен и каза: — Може би трябва да спиш с него. Защото... когато съм изморен... не съм особено мил.

* * *

Вампирът замълча, момчето също не продумваше, но накрая промълви:

— Дете вампир.

Вампирът се обърна сепнат към него, после се вгледа в касетофона, сякаш беше нещо чудовищно. Момчето видя, че касетата свършва, веднага отвори куфарчето си и извади нова. Сложи я непохватно в гнездото и погледна към вампира, докато натискаше копчето. Той изглеждаше изморен, скулите му изпъкваха повече отпреди, а сияйните му зелени очи бяха огромни. Бяха започнали интервюто след мръкване, а през зимата в Сан Франциско се стъмваше много рано. Сега беше малко преди десет. Вампирът изправи гръб, усмихна се и каза кротко:

— Готови ли сме да продължим?

— Той е сторил това на едно малко дете само за да ви задържи?
— попита момчето.

— Трудно е да се каже. Той така твърдеше. Аз съм убеден, че Лестат по принцип не обичаше да мисли за мотивите си, нито да ги признава дори пред самия себе си. Той беше от хората, които просто действат. Само много сериозни обстоятелства могат да накарат такива хора да се открият и да признаят защо постъпват така и защо изобщо живеят по определен начин. Така се случи онази нощ с Лестат. Той беше принуден да разкрие пред самия себе си защо живее така. Желанието му да ме задържи определено беше причина за това. Но сега смятам, че сам искаше да разбере какво го кара да убива, искаше да опознае собствения си живот. В процеса на разговора той разкриваше мотивите си пред самия себе си. Но определено искаше да ме накара да остана. С мен живееше така, както не би могъл да живее сам. Пък и както вече ти казах, аз не му бях прехвърлил никакво имущество и това го влудяваше. Така и не успя да ме накара да го сторя. — Вампирът се засмя. — Но пък ме накара да направя доста неща! Странно, нали? Успя да ме накара да убия дете, но не и да се разделя с част от парите си. — Той поклати глава и продължи: — Е, все пак не ставаше дума за алчност. Просто се страхувах от него.

— Говорите за него сякаш е мъртъв. Говорите в минало време. Мъртъв ли е? — попита момчето.

— Не зная — отвърна вампирът. — Предполагам, че е мъртъв. Но ще стигнем и дотам. Говорехме за Клодия, нали? Трябва да ти кажа още нещо за мотивите на Лестат онази нощ. Той не вярваше на никого. Беше като котка, единак, самотен хищник. И все пак тогава реши да сподели нещо с мен; беше се разкрил достатъчно, за да ми каже истината. Беше забравил за миг за сарказма и високомерието си. Беше забравил дори за неизменния си гняв. А за Лестат това беше доста необичайно. Докато стояхме на онази мрачна улица, аз почувствах съпричастие, каквото не бях усещал от времето на смъртта си. Струва ми се, че той превърна Клодия във вампир за отмъщение.

— За да отмъсти на вас и на света — предположи момчето.

— Да. Както ти казах, мотивите за всяко действие на Лестат се свеждаха все до отмъщението.

— Заради баща си ли е станал такъв? Заради училището?

— Не зная. Съмнявам се — отвърна вампирът. — Искам да продължа.

— Да, моля ви, продължете. Трябва да продължите! Още е едва десет часът. — Момчето показва часовника си. Вампирът го погледна и се усмихна. Момчето пребледня.

— Още ли се страхуваш от мен? — попита вампирът. Момчето замълча, но се дръпна леко от масата. Протегна се, изпъна крака на голите дъски и после пак ги сви.

— Сигурно е нормално да се страхуваш — каза вампирът. — Но недей. Да продължаваме ли?

— Да, моля ви — настоя момчето и посочи към касетофона.

— Е, добре — започна вампирът, — както сигурно се досещаш, нашият живот доста се промени заради мадмоазел Клодия. Тялото ѝ умря, а сетивата ѝ се пробудиха, също като моите. Аз наблюдавах всичко това с трепет. Но минаха няколко дни, преди да осъзная колко голяма нужда имам от нея, колко жадувам да говоря с нея, да бъда с нея. Първо мислех само как да я защитя от Лестат. Вземах я със себе си в ковчега всяка сутрин и не я изпусках от очи, когато беше с него. Той искаше точно това. Дори от време на време правеше противни намеци.

— Едно гладуващо дете е ужасна гледка — казваше ми той, — а гладуващ вампир е още по-лошо.

Казваше, че ще чуят виковете ѝ чак в Париж, ако я заключи да умре от глад. Но с тези приказки целеше просто да ме сплаши, да ме обвърже, за да не си тръгна. А аз се страхувах да избягам сам, не смеех да оставя Клодия. Тя беше дете. Имаше нужда от грижи.

Грижите за нея ми носеха огромно удоволствие. Тя веднага забрави за петте години на смъртния си живот, или поне така изглеждаше, защото беше странно спокойна. От време на време дори се страхувах, че е загубила разума си, че вероятно някаква болест, с която се е заразила приживе, в комбинация с огромния шок от превръщането ѝ във вампир, са ѝ отнели разсъдък. Но се оказа, че не е така. Тя просто до такава степен беше различна от мен и Лестат, че дори не можех да го осъзная. Да, тя беше още малко дете, но и свиреп, безжалостен убиец, способен на всичко, за да се нахрани, неприемащ отказ — като всяко дете. Макар че Лестат още ме заплашваше, че ще я нарани, с нея беше много мил. Гордееше се с красотата ѝ, учеше я, че трябва да убиваме, за да се храним, и че никога няма да умрем.

Тогава в града вилнееше чума и той заведе Клодия във вонящите гробища, където на камари бяха натрупани телата на умрелите от жълта треска и чума и където денем и нощем се копаеха гробове.

— Това е смъртта — казваше ѝ той и сочеше гниещия труп на някоя жена. — Но тя няма да сполети нас. Телата ни вечно ще останат такива — свежи и живи, стига да не се колебаем сами да носим смърт, защото само така ще оцелеем.

Клодия гледаше всичко това с неразгадаемо изражение.

На тази възраст тя още нищо не разбираше, затова и не се страхуваше от нищо. Безмълвна и красива, тя играеше с кукли, обличаше ги и ги събличаше с часове. Дори убиваше безмълвна и красива. А аз, променен след разговора с Лестат, вече ловувах хора, и то много хора. Но не само убийствата заглушаваха болката, която ме измъчваше постоянно през нощите в Поант дю Лак, прекарвани единствено в компанията на Лестат и слепия старец. Сега аз бях сред много хора, сред уличните тълпи, които никога не стихваха, в кабаретата, на балове, които продължаваха до сутринта, сред музика и смях, които се изливаха от всеки прозорец. Навсякъде около мен имаше хора, пулсиращи от живот жертви, към които не изпитвах любов като към сестра си и Бабет. Те ми бяха безразлични, храна за моята нужда. И аз ги убивах, по най-различни начини и на различни места, докато бродех невидим като призрак сред този гъмжащ от хора, разрастващ се град. Моите жертви бяха навсякъде около мен, примамваха ме, приканваха ме да се присъединя към трапезата им, да вляза в каретите, в бордеите им. Не се бавех дълго — вземах само колкото ми трябва. Този огромен град, този безкраен низ от очарователни непознати ми носеше моментна утеха за необятната ми меланхолия.

Да, точно така беше. Защото аз се хранех с непознати. Приближавах се само колкото да видя пулсиращата красота, уникалното изражение, да чуя страстния глас, а после убивах. Убивах преди да ме завладеят отвращението, страхът и мъката.

Клодия и Лестат обаче бяха способни на друго. Те оставаха по-дълго в компанията на обречената си жертва, наслаждаваха се на радостта, с която тя, нищо неподозираща, се приближаваше към неизбежната си смърт. Аз обаче още не бях способен на това. Радвах се, че градът расте, защото можех да се изгубя в тълпата като в гора,

без да мога да се спра. Действах много бързо, за да не оставя време за болката. И не отлагах смъртта, за да си доставя наслада.

Тогава живеехме в една от новите ми къщи в Рю Роял — в голям и разкошен апартамент над ателие, което бях дал под наем на един шивач. Къщата имаше заден двор с градина и високи стени. Имахме дървени капаци на прозорците, а вратата към алеята за каретите се залостваше. Мястото беше много по-сигурно от Поант дю Лак. Слугите ни бяха свободни чернокожи, които си отиваха по домовете преди изгрев. Лестат купуваше модни стоки от Франция и Испания: кристални полилеи, ориенталски килими, копринени паравани с райски птици, канарчета в огромни златни клетки, изкусни мраморни статуи на гръцки богове и красиво изрисувани китайски вази. Аз бях все така безразличен към разкоша, но въпреки всичко бях очарован от тези изящни произведения на изкуството и занаятите. Можех да се взирам с часове в шарките по килимите или да гледам как светлината на лампите променя мрачните цветове на картините на холандските майстори.

Клодия беше запленена от тези предмети. Гледаше ги с възхитата на невинно дете и беше изумена, когато Лестат нае художник да изрисува по стените на стаята ѝ вълшебна гора с еднорози, златни птици и отрупани с плодове дръвчета до искрящи поточета.

Безброй шивачи и обучари идваха в апартамента ни, за да пременят Клодия в най-красивите детски дрехи, и тя беше великолепна. Детската ѝ красота, златната ѝ коса и извитите ѝ мигли, се допълваха от прекрасно скроени бонета и мънички дантелени ръкавички, разкроени кадифени пелерини, роби с богати ръкави и ярки сини пояси. Лестат си играеше с нея като с красива кукла, аз също; и именно по нейно настояване се отказах от старомодните черни жакети и копринените вратовръзки и започнах да нося сиви палта, ръкавици и черни пелерини. Лестат смяташе, че най-подходящият цвят за един вампир е черното. Вероятно това бе единственият естетически принцип, към който се придържаше стриктно, но пък не възразяваше на нито една проява на разкош. За него ние бяхме завладяваща гледка — особено в ложата ни във Френската опера или пък в Орлеанския театър, където ходехме винаги, щом можехме. Той много обичаше Шекспир и това ме изненадваше, но пък често дремеше на оперите и се събуждаше тъкмо навреме, за да покани някоя красива дама на

среднощна вечеря, където щеше да я очарова напълно, преди да я изпрати на оня свят и да се върне у дома с диамантения ѝ пръстен — подарък за Клодия.

Аз се опитвах да образовам Клодия. Все ѝ шепнех, че вечният ни живот ще бъде безсмислен, ако не виждаме красотата, която ни заобикаля в творенията на смъртните. Все се опитвах да погледна дълбоко в очите ѝ, когато четеше дадена от мен книга, когато шепнеше поезия, на която аз я бях научил, или пък когато се опитваше да изсвири измислена от нея песничка на пианото. Тя разглеждаше с часове картинките в книгите и ме слушаше как чета, като седеше така неподвижна, че по някое време аз оставях книгата и се взирах в нея. Тогава тя се раздвижваше, като оживяла кукла и съвсем тихичко ми казваше да продължавам.

По това време започнаха да се случват странни неща. Въпреки че тя не говореше много и беше още съвсем малко дете, аз я откривах сгушена в креслото ми да чете Аристотел, Боеций или пък някой нов роман, току-що дошъл от Европа. Или пък успяваше да засвири музика от Моцарт, която бяхме чули едва предната вечер. Свирише по памет, но така вярно и концентрирано, че изглеждаше почти като привидение, когато седеше с часове на пианото и първо улавяше мелодията, после ритъма, а накрая съединяваше всичко в едно. Клодия беше загадка. Не беше възможно да разбереш какво знае и какво не знае. Беше страховито да я гледаш как убива. Заставаше на тъмен площад и чакаше да се появи някой мил джентълмен или дама. Очите ѝ бяха побезумни дори от тези на Лестат. Приличаше на дете, сковано от страх, прошепваше молба за помощ и когато някой я вземеше на ръце, тя се вкопчваше във врата му. Езичето ѝ се подаваше между зъбите, а очите ѝ пламтяха от глад. В първите години убиваше бързо, но после се научи да си играе с жертвите си. Водеше ги в магазини за кукли или пък в някое кафене, където ѝ купуваха горещ шоколад или чай, за да се сгрее. Тя отблъскваше чашите и чакаше, наслаждавайки се на тяхната доброта.

Но щом се наситеше, ставаше мой компаньон, мой ученик. Прекарвахме много часове заедно и тя усвояваше все по-бързо знанието, което ѝ давах. С нея споделях неща, които не можех да споделя с Лестат. Призори лягаше с мен и аз усещах как сърцето ѝ бие до моето. А често, докато свирише или рисуаше и не знаеше, че съм в

стаята ѝ, аз я гледах и си спомнях за онова неповторимо изживяване, когато я убих, когато отнех живота ѝ и изпих кръвта ѝ в смъртоносна прегръдка, в която бях впримчвал мнозина — мнозина, които вече гниеа във влажната земя. Но тя беше жива, прегръщаше ме и ме целуваше с малките си устнички, приближаваше сияйните си очи до моите и аз усещах милувката на миглите ѝ, смеехме се и се въртахме из стаята в див валс. Баща и дъщеря. Любовник и любовница. Сигурно можеш да си представиш колко прекрасно беше, че Лестат не ми завиждаше за това. Той само се усмихваше и изчакваше тя да отиде при него. Тогава я извеждаше на улицата, помахваха ми за довиждане и тръгваха да споделят онова, което ги свързваше: отиваха да ловуват, да прелъстят, да убиват.

Минаха години. Много години. И все пак ми трябваше доста време, за да осъзная нещо за Клодия. По изражението ти виждам, че вече се досещаш и се чудиш как така не съм го разбрал по-рано. Ще ти кажа само, че за мен, и за тях, времето не е това, което е за теб. За нас дните не се нижат един след друг — за нас времето е мрачно море, над което вечно се издига луната.

— Тялото ѝ! — обади се момчето. — Тя не е пораснала.

Вампирът кимна.

— Да, тя щеше да остане завинаги дете демон — каза той така тихо, сякаш с почуда. — Както аз оставам млад като в деня на смъртта си. Лестат също. Умът ѝ обаче беше ум на вампир. Опитвах се да разбера как ще премине към зрелостта. Тя започна да говори повече, макар че си остана все така самовглъбена и можеше да ме слуша с часове, без да ме прекъсне. И все пак на кукленското ѝ лице вече имаше очи на жена, невинността ѝ като че беше захвърлена заедно с куклите и с известна доза от присъщото ѝ търпение. Когато седеше на канапето в малката си дантелена нощна роба и нижеше перли, тя изглеждаше някак прелъстителна. Превърна се в зловеща и силна прелъстителка, гласът ѝ беше ясен и сладък, както винаги, но в него вече се долавяше някаква женственост, острота, която понякога беше шокираща. Имаше дни, в които сякаш се събуждаше от обичайното си спокойствие и се смееше на предсказанията на Лестат за бъдеща война или пък, докато пиеше кръв от кристална чаша, обявяваше, че в къщата няма никакви книги и трябва да се сдобием с такива, дори ако трябва да ги откраднем. После ми разказваше студено за библиотека в

имение в Сент Мари — някаква жена колекционирала книги, както се събират пеперуди. Питаше дали може да я заведе в нейната спалня.

В такива моменти ме обземаше ужас. Тя беше непредвидима. Но после сядаше в скута ми, заравяше пръсти в косата ми и заспиваше, притисната до сърцето ми, докато ми шепнеше, че и аз няма да порасна като нея, докато не осъзная, че убийството е нещо много по-сериозно от книгите и музиката.

— Ти мислиш само за музика... — шепнеше ми тя.

„Кукличката ми“, така я наричах. Защото тя беше такава. Вълшебна кукла. Надарена с огромен ум и пленителен смях, със заоблени бузки и малка устичка.

— Нека те облека, нека среща косата ти — казвах ѝ аз по навик и после виждах, че се усмихва и ме гледа с малко досада.

— Добре, щом искаш — отвърщаше в ухото ми, когато се навеждах да закопчая перлените ѝ копчета. — Но искам да убиваме заедно тази нощ. Никога не съм те виждала как убиваш, Луи!

Тя вече искаше и собствен ковчег, което ме нарани много дълбоко, но не ѝ го показах. Дадох ѝ позволението си и излязох от стаята. Толкова години бях спал с нея, че я чувствах като част от себе си. Същата нощ я срещнах до един манастир на урсулинките. Приличаше на изгубено сираче. Хукна към мен и ме прегърна с почти човешко отчаяние.

— Не искам да спя сама, ако това те наранява — каза ми съвсем тихо. — Ще продължа да спя с теб, но просто искам да го видя, разбираш ли! Искам да видя детски ковчег.

Отидохме при един майстор на ковчези. Това беше трагедия в едно действие. Аз я оставих в малкия салон и доверих на майстора, че тя скоро ще умре. Обясних му, че държа да получи най-доброто, но че тя не бива да разбира. Той беше потресен, явно си я представи в ковчег, защото се разплака въпреки дългогодишната си практика...

— Но защо, Клодия — умолявах я аз. Ненавиждах това. Ненавиждах тази игра на котка и мишка с безпомощен човек. Но бях безумно влюбен в нея, затова я въведох в стаята и я настаних на дивана. Тя скръсти ръце в скута си и сведе главата си, покрита с малкото боне. Изглеждаше така, сякаш не беше чула какво съм казал за нея във фойето. Погребалният агент беше възрастен и много изискан цветнокож, който бързо ме дръпна настрани, за да не чуе „детето“.

— Но защо трябва да умре? — замоли ме той, сякаш бях Господ и се разпореждах с тези неща.

— Сърцето ѝ е болно — отвърнах аз и тези думи събудиха някаква тревога в душата ми.

Емоцията по сбръчканото лице на погребалния агент също ме потресе. Споходи ме мимолетен спомен, за някакъв жест, за плач на дете в изпълнена с вонята на смъртта стая. Погребалният агент започна да отваря залите една след друга и да ми показва ковчезите — лакирани в черно и в сребристо. След миг осъзнах, че излизам оттам и бързам към улицата, повел Клодия за ръка.

— Дадох поръчката, да вървим — казах ѝ аз. — Това ме подлудява!

Вдишвах свежия въздух, защото имах чувството, че се задушавам. Видях, че тя ме гледа с безстрастно изражение. Плъзна малката си, облечена в ръкавица ръка в моята и ми обясни търпеливо:

— Просто го искам, Луи.

И така, една нощ тя се изкачи към стълбите на погребалния дом с Лестат, за да вземат ковчега. Оставиха погребалния агент мъртъв, забил глава сред прашните купчини документи на писалището му. Сложиха ковчега в нашата спалня. Клодия го гледаше дълго, сякаш очакваше да оживее или пък да ѝ разкрие някаква мистерия. Но не спеше в него. Спеше с мен.

В нея настъпиха и други промени. Не мога да кажа точно кога, нито да определя в каква последователност. Тя не убиваше безразборно. Следваше точни модели. Бедността започна да я привлича все повече; молеше мен или Лестат да я водим с карета из предградието Сен Мари до кварталите край брега, където живееха имигрантите. Клодия беше като обсебена от жените и децата. Лестат ми разказваше това развеселен, защото аз отказвах да отида с тях и при никакви обстоятелства не можеха да ме накарат да го направя. Клодия си била харесала едно семейство там и ги убивала един по един. Поискала да влезе в гробището на близкия град Лафайет, където се разхождала между високите мраморни гробници в търсене на отчаяни нещастници, които нямали къде да нощуват и се бяха приютили в смърдящите крипти с бутилка вино. Лестат беше много впечатлен. Той виждаше в нея „детето смърт“, така я наричаше. Сестра на смъртта, сладка смърт. Той беше измислил прозвище и на мен, като го

придружаваше с дълбок, саркастичен поклон: „Милостивата смърт!“. Изричаше го така, както жените плясват с ръце и възкликват например: „Милостиви небеса!“. Идеше ми да го удуша.

Но между нас нямаше свади. Ние не се месехме в делата на другия. Имахме си порядки. Аз и Клодия изпълвахме къщата с книги, а Лестат продължаваше да трупа луксозни вещи. Но тя започна да задава въпроси.

* * *

Вампирът замълча. Момчето изглеждаше нетърпеливо да чуе останалото, но вампирът само събра дългите си бели пръсти като за молитва, после ги сплете и силно притисна длани. Сякаш напълно беше забравил за присъствието на младежа.

— Трябваше да се досетя, че това е неизбежно — каза той, — трябваше да забележа признаците. Но аз бях заплепен от нея, обичах я безкрайно. Тя беше мой другар, единственият другар, когото съм имал, ако не броим смъртта. Трябваше да се досетя. И все пак усещах огромната бездна от мрак, която приближаваше, сякаш винаги вървахме близо до ръба на пропаст. Пропаст, която щяхме да видим едва когато завием в погрешната посока или пък се разсеем, потънали в мисли. Понякога ми се струваше, че около мен съществува единствено мрак. Сякаш земята всеки миг ще се разтвори и ще погълне Рю Роял и всички сгради ще се срутят в прахта. Най-лошото беше, че ми изглеждаха някак прозрачни, призрачни, като направени от коприна. О, прощавай... разсеях се. Та какво казвах? Че не забелязах признаците на промяната в нея, че се бях вкопчил отчаяно в щастието, което ми бе дала. И още ми даваше. И не обръщах внимание на нищо друго.

Все пак знаци имаше. Тя започна да се държи по-хладно с Лестат. Взираше се в него с часове. Когато той кажеше нещо, тя често не му отговаряше и беше трудно да се прецени дали не го е чула, или просто изпитва презрение към него. И така, нашият крехък домашен мир се взриви заради неговия гняв. Той не искаше да бъде обичан, но не търпеше да го игнорират. Веднъж дори й се нахвърли, като

крещеше, че ще я напляска. Аз веднага му се противопоставих, както преди много години.

— Тя вече не е дете — прошепнах му. — Не знам какво е. Сигурно е жена.

Казах му да не обръща внимание и той реши да ѝ отвърне със същото пренебрежение. Една вечер обаче дойде вбесен и ми каза, че не пожелала да тръгне с него, но го проследила след това.

— Какво ѝ става! — крещеше той, сякаш аз съм я родил и трябва да зная.

Една нощ нашите слугини изчезнаха. Имахме две много добри прислужници — майка и дъщеря. Изпратихме кочияша до дома им, но той каза, че са изчезнали. После бащата дойде да чука на вратата ни. Стоеше на тротоара и ме гледаше с онова мрачно и подозрително изражение, което рано или късно се появяваше на лицата на всички смъртни около нас. Това изражение е предтеча на смърт, както бледността може да бъде предтеча на смъртоносна треска. Опитах се да му обясня, че не са идвали на работа, нито майката, нито дъщерята, и ние също ги търсим.

— Тя го е направила! — изсъска ми Лестат от сенките, когато затворих вратата. — Направила им е нещо и е поставила в опасност и трима ни. Ще я накарам да си признае!

Той хукна по витата стълба към вътрешния двор. Знаех, че Клодия е избягала. Беше се измъкнала, докато аз говорех с бащата. Знаех и още нещо — че от една неизползваема кухненска пристройка се носи лека воня на гнило, която се примесваше с аромата на орловите нокти — воня на гробища. Чук как Лестат слиза долу и се приближих към ръждясалите капаци на малката постройка. Там вече не се готвеше, нито пък се вършеше друга работа. Сградата беше обрасла с цяла плетеница орлови нокти. Капаците обаче бяха разхлабени, а пантите им бяха толкова ръждясали, че се разсипаха на прах. Чух как Лестат ахва, когато пристъпихме в мрака.

Майка и дъщеря лежаха една до друга на плочите. Майката беше прегърнала дъщеря си през кръста, а дъщерята беше склонила глава на гърдите ѝ. И двете бяха изцапани с изпражнения, които гъмжаха от червеи. Голям облак комари се вдигна към нас, когато капакът падна на земята. Аз започнах да ги гоня, изпълнен с погнуса. По клепачите и в

устите на жените пълзяха мравки. На лунната светлина видях дори сребристите слугезисти следи на охлюви.

— Проклетата да е! — изкрещя Лестат, а аз го хванах за ръката, за да го задържа.

— Какво ще й сториш? — попитах го. — Какво можеш да направиш? Тя вече не е дете, което ще ни послуша и ще се подчини. Трябва да я научим какво не бива да прави.

— Но тя знае! — Той се отдръпна от мен и започна да изтупва жакета си. — Тя знае! Знае какво да прави, и то от години. Знае докъде може да стигне. Няма да й позволя да рискува така.

— Да не би да си господар и на двама ни? Не си я учил на подобно нещо, нито пък аз. Тя смята, че ни е равна. Трябва да поговорим с нея, да се научи да се съобразява с нас. И ние с нея.

Той си тръгна, явно замислен над думите ми, макар че не отговори нищо. Реши да си отмъсти на града. Когато се прибра, беше изтощен и преситен. Нея още я нямаше. Лестат седна на дивана, протегна крака напред и ме попита:

— Погреба ли ги?

— Няма ги вече — отвърнах аз. Нямах сили да обяснявам, че съм ги изгорил в старата пещ в неизползваната кухня. — Но ще трябва да се оправяме с бащата и брата. — Страхувах се от гнева му. Искях веднага да намерим начин да решим този проблем. Той обаче каза, че вече няма нито баща, нито брат. Че смъртта им гостувала тази нощ в малката им къща близо до градските стени и после се помолила за душите им.

— Вино — прошепна той и прокара пръст по устните си. — И двамата бяха изпили много вино. На връщане се хванах, че почуквам по оградите в опит да изкарам мелодия. — Засмя се и продължи: — Но всъщност това замайване не ми харесва. А на теб?

Когато ме погледна, трябваше да се засмея, защото не исках да развалям настроението му. Щом видях, че изглежда спокоен и разумен, аз се наведох към него и казах:

— Чух Клодия да се качва по стълбите. Бъди мил с нея. Вече е свършено.

В този миг тя влезе. Панделките на бонето й висяха, а малките й ботушки бяха покрити с кал. Гледах и двамата напрегнато. Лестат се беше ухилил саркастично, а Клодия се държеше така, сякаш него го

нямаше в стаята. Носеше букет бели хризантеми, който беше толкова голям, че телцето ѝ изглеждаше още по-малко. Бонето ѝ се смъкна, увисна на рамото ѝ за момент, после падна на килима. По цялата ѝ коса имаше малки цветчета от хризантеми.

— Утре е Денят на Все светни — каза тя. — Знаеш ли?

— Да — отвърнах аз. На този ден всички вярващи в Ню Орлиънс ходеха на гробището, за да се погрижат за гробовете на близките си. Варосваха стените на гробниците, почистваха издълбаните по мраморните камъни надписи. Накрая окичваха гробовете с цветя. В гробището „Сейнт Луис“, което беше много близо до нашата къща, бяха гробниците на знатните семейства в Луизиана. Там беше погребан и моят брат. До гробовете имаше дори железни пейки, където близките се сядяха, за да поговорят с други опечалени, дошли да навестят скъпите си покойници. В Ню Орлиънс този ден беше нещо като празник. Празник на смъртта. Туристите явно не го разбираха съвсем, но това си беше честване на живота в отвъдното.

— Купих цветята от един търговец — каза Клодия. Говореше тихо и почти неразбираемо. Очите ѝ бяха някак мътни, безизразни.

— За онези двете, които си оставила в кухнята ли? — обади се гневно Лестат. Тя се обърна към него, но не каза нищо. Само го гледаше, сякаш го виждаше за първи път. После пристъпи към него и се взря в лицето му отблизо, като че го изучаваше. Аз тръгнах към тях. Усещах гнева му. Усещах нейната студенина. Тя се обърна към мен, а после, като поглеждаше ту към Лестат, ту към мен, попита:

— Кой от вас го направи? Кой ме направи такава?

Надали съм бил по-изумен някога от нейни думи или дела. И все пак това се очакваше, беше неизбежно мълчанието ѝ да се пропука. Тя обаче не ми обръщаше голямо внимание. Взираше се в Лестат.

— Вие говорите така, сякаш винаги сме били такива, каквито сме сега — каза тя тихо, премерено, детският глас изричаше думите със сериозността на възрастен. — Говорите за другите като за смъртни, а за нас като за вампири. Но невинаги е било така. Луи имаше смъртна сестра, аз я помня. В сандъка му има нейн портрет. Виждала съм как го гледа! Той също е бил смъртен като нея. Аз също. Иначе защо не раста? — Тя разтвори ръце и хризантемите паднаха на пода. Прошепнах името ѝ. Искях да отвлека вниманието ѝ, но беше

невъзможно. Нямаше връщане назад. Очите на Лестат горяха от вълнение и от злостно удоволствие.

— Ти си ни направил такива, нали? — обвини го тя.

Той вдигна вежди в израз на иронично удивление.

— Че какви сте? — попита. — Нещо друго ли трябваше да бъдете?

Сви колене и се наведе напред с присвити очи.

— Знаеш ли преди колко време беше това? Можеш ли изобщо да си го представиш? Ще трябва да намеря някоя старица, за да ти покажа каква щеше да бъдеш сега като смъртна.

Тя се извърна от него и постоя объркана за момент. После тръгна към креслото до камината, качи се на него и се сви там като безпомощно дете. Прегърна коленете си и кадифеното ѝ палто се отвори, а копринената рокля се опъна по краката ѝ. Взря се във въглените в огнището.

И все пак не изглеждаше никак безпомощна. В очите ѝ гореше някаква решителност, изглеждаше като обсебена.

— Ако беше смъртна, вече щеше да си мъртва! — настоя Лестат, вбесен от мълчанието ѝ. Изпъна крака на пода и настоя: — Чуваш ли ме? Защо изобщо ме питаш за това сега? Защо го правиш на въпрос? Винаги си знаела, че си вампир. — Продължи с тирадата си, като говореше почти същото, което бе казвал много пъти и на мен: опознай природата си, убивай, бъди каквато си. Но всичко това изглеждаше някак не на място, защото Клодия не се свенеше да убива. Тя се облегна в креслото и извъртя глава така, че да може да го вижда. Пак се взираше в него, сякаш виждаше кукла на конци.

— Ти ли ме направи такава? И как? — попита тя и присви очи. — Как го направи?

— И защо да ти казвам? Това си е моя работа.

— Защо да е само твоя? — попита тя с леден глас и студен поглед. — Как се прави? — настоя вече почти разгневена.

Лестат стана от канапето и аз веднага скочих пред него.

— Спри я! — викна ми той. — Направи нещо, не мога да я понасям повече.

После тръгна към вратата, но се върна, надвеси се над Клодия и сянката му падна отгоре ѝ. Тя го гледаше безстрашно, опипваше лицето му с поглед, но изглеждаше напълно безразлична.

— Мога и да поправа стореното — каза той. — Мога да унищожа и теб, и него — добави, като ме посочи с пръст. — Бъди довольна, че те направих вампир, защото мога да те разкъсам на хиляди парченца!

И така, с мира в нашия дом беше свършено, макар че все още всичко изглеждаше спокойно. Дните минаваха, а Клодия не задаваше въпроси. Четеше книги за окултното, за вещици и вещерство, за вампири. Както сигурно се досещаш, повечето бяха пълни измишльотини. Митове, приказки, понякога просто романтични истории на ужасите. Но тя ги четеше. Четеше до зори, като се налагаше да ѝ напомням, че трябва да си лягаме.

Лестат пък нае иконом, прислужница и една бригада работници, които да построят фонтан във вътрешния двор с каменна статуя на нимфа, която излива вода от отворена мида. Купи дори златни рибки и саксии с водни лилии, които сложи във фонтана така, че цветовете им плуваха по повърхността и потрепваха от движението на водата.

Някаква жена го беше видяла да убива на Ниадс Роуд, който води към Карлтън, и във вестниците бяха излезли статии, в които го свързваха с някаква обитавана от духове къща близо до Ниадс и Мелпомена. Това го забавляваше неимоверно. Превърна се в призрака от Ниадс Роуд за известно време, но накрая статиите за него минаха на задните страници на вестниците. Тогава той извърши още едно зловещо убийство на публично място и пак даде храна на въображението на вестникарите. И все пак зад всичко това се криеше и малко страх. Той стана замислен и подозрителен, постоянно ме питаше къде е Клодия и какво прави.

— Всичко с нея ще бъде наред — уверявах го аз, макар че се измъчвах неимоверно от дистанцираността ѝ. Сякаш ми беше невеста. Сега много рядко ми обръщаше внимание, пренебрегваше ме, както пренебрегваше Лестат, и дори излизаше от стаята, докато ѝ говорех нещо.

— За нейно добро е да се оправи! — рече той злобно.

— И какво ще сториш, ако не се оправи? — попитах аз повече от страх, отколкото като обвинение.

Той ме погледна със студените си сиви очи.

— Ти ще се погрижиш за нея, Луи. Поговори с нея! Всичко беше наред и изведнъж виж какво стана. Нямаме нужда от проблеми.

Аз обаче изчаках тя да дойде при мен. Беше ранна вечер, тъкмо се бях събудил. Къщата тънеше в мрак. Видях Клодия да стои до френските прозорци. Беше с рокля с набрани ръкави и колан от розова панделка. Гледаше с притворени очи вечерната тълпа по Рю Роял. Чувах Лестат в неговата стая — изливаше вода от каната. После усетих и аромата на одеколона му — съвсем смътен, като музиката, която долиташе от вратите на едно кафене наблизо.

— Той няма да ми каже нищо — прошепна тя. Не знаех, че е видяла, че съм буден. Приблжих се и коленичих до нея. — Ти ще ми кажеш, нали? — добави тя. — Ще ми кажеш как стана.

— Наистина ли искаш да знаеш? — попитах, като се взирах в лицето ѝ. — Или просто искаш да разбереш защо се е случило именно с теб... и каква си била преди? Не разбирам какво имаш предвид под „как стана“, защото ако искаш да узнаеш как се превръща човек във вампир, за да го направиш и ти...

— Дори не знам какво представлява. Какви ги говориш? — отговори тя със студенина. После се обърна и сложи длани на лицето ми. — Убивай с мен тази нощ — прошепна тя страстно, като любовница. — И ми кажи каквото знаеш. Какви сме ние? Защо не приличаме на тях? — И тя погледна към улицата.

— Не знам отговорите на тези въпроси — казах ѝ и тя разкриви лице така, сякаш се опитваше да ме чуе въпреки някакъв силен шум. После поклати глава.

— И аз се питам за същото — продължих, а тя отново доби това странно, напрегнато изражение. Съзрях в него първите признаци на страха, или на нещо по-лошо, по-дълбоко от страх. — Клодия — прошепнах, като притиснах ръцете ѝ към лицето си. — Лестат ти каза едно вярно нещо. Не задавай такива въпроси. От безброй години ти си моя спътница в търсенето ми на всичко онова, което мога да науча за живота на смъртните и за самите тях. Моля те, не споделяй с мен точно тази тревога. Той не може да ни даде отговори. Аз също.

Видях, че не прие думите ми, но не очаквах да се отдръпне така конвулсивно от мен, не очаквах да оскубе косата си с такава жестокост, но после отдръпна ръка, сякаш осъзнала, че жестът е безсмислен. Това ме изпълни с тревога. Тя гледаше към небето. То беше облачно и без никакви звезди — облаците прелитаха бързо откъм реката. Клодия прехапа рязко устни, после се обърна към мен и прошепна:

— Значи той ме е превърнал... нали? Той, а не ти?

Имаше нещо злоещо в изражението ѝ и аз неволно се отдръпнах. Застанах пред камината и запалих единствената свещ пред високото огледало. Внезапно видях нещо стряскащо — в мрака се оформи първо нещо като страховита маска, а после и цял потъмнял череп. Взирах се в него. Миришеше леко на пръст, въпреки че не видях пръст по него.

— Защо не ми отговориш? — попита ме тя.

Чух как Лестат отвори вратата. Той винаги отиваше да убива, след като се събудеше. Аз не правех така.

Прекарвах първите часове на нощта на спокойствие, докато гладът се събуждаше и нарастваше в мен, докато жаждата ми ставаше все по-силна, за да мога да се отдам на лова сляпо и почти неосъзнато. Тя зададе отново въпроса си и той сякаш заплува във въздуха като ек от камбана... а сърцето ми заби лудо.

— Той го е направил, разбира се! Сам го каза. Но ти криеш нещо от мен. Нещо, което той все намеква. Казва, че е нямало да стане без теб!

Аз се взирах в призрачния череп и все пак чувах думите ѝ — те ме удряха като камшик, пришпорваха ме да се обърна и да се изправа лице в лице с нея. Една мисъл премина през ума ми като леден полъх — че и от мен нямаше да остане нищо, освен такъв череп. Обърнах се и видях очите ѝ на светлината от улицата, като две пламъчета на бялото ѝ лице. Приличаше на кукла с избодени очи и на тяхното място сега пламтяха демонични огньове. Тръгнах към нея, като шепнех името ѝ, но всичко, което казвах, умираше, преди да я достигне, и сякаш се изпаряваше, щом докоснеше пелерината или шапката ѝ. Видях малката ѝ ръкавица до вратата — сияеше в мрака. За миг ми се стори, че е отрязана детска длан.

— Какво ти става...? — Тя се приближи и се вгледа в лицето ми. — Какво ти е по принцип? Защо се взираш така в огледалото и в ръкавицата. — Изрече го нежно, но не... не достатъчно нежно. В гласа ѝ се усещаше някаква хладна пресметливост, някаква дистанцираност.

— Имам нужда от теб — казах аз, без да се усетя. — Не искам да те загубя. Ти си единственият ми другар в безсмъртието.

— Но не може да няма други! Не може да сме единствените вампири на тази земя. — И така тя изрече собствените ми думи, които

сякаш се връщаха към мен на вълната на нейното самоосъзнаване, на началото на нейното търсене. В тона ѝ не се долавяше болка, а някаква неотложност, студена неотложност. Погледнах я.

— Нима не си същият като мен? — попита тя. — Та нали ти ме научи на всичко, което знам!

— Но Лестат те научи да убиваш. — Вдигнах ръкавицата ѝ. — Хайде, ела, да излезем навън. Искam да изляза... — С мъка успях да ѝ сложа ръкавиците, после вдигнах гъстите ѝ къдрици и ги спуснах над палтото.

— Но ти ме научи да виждам! — каза тя. — От теб чух израза „вамписки очи“. Ти ме научи да отпивам от света, да жадувам за още...

— Никога не съм искал тези думи да прозвучат така — отвърнах ѝ аз. — В твоята уста придобиват друго значение... — Тя ме побутна, искаше да погледна към нея.

— Ела — казах ѝ. — Искam да ти покажа нещо...

Бързо я поведох по коридора и после по витото стълбище през тъмния заден двор. Вече не осъзнавах какво точно искам да ѝ покажа, бях наясно само накъде вървя. Водех я натам по силата на някакъв мощен инстинкт.

Тръгнахме през мрачния град, небето беше виолетово и облаците се бяха разнесли. Звездите бяха малки и бледи, а въздухът бе задушен и ароматен, дори след като отминахме разкошните градини и се отправихме към страховитите тесни улички, където между камъните на паважа растяха цветя. Огромни олеандри бяха разперили дебелиите си восъчни стъбла с розово-бели цветове — като чудовищни плевели наред пусто поле. Чувах бързите стъпки на Клодия, която тичаше след мен. Нито веднъж не ме помоли да забавя крачка. Накрая спряхме. На лицето ѝ бе изписано безкрайно търпение. Гледаше ме, застанала наред тъмната и тясна улица, където между испанските фасади на стари малки постройките се издигаха няколко френски къщи със скосени покриви. Бях открил къщата на сляпо, винаги бях знаел къде е, но се опитвах да я избягвам. Никога не завивах покрай този тъмен ъгъл, не исках да мина покрай ниския прозорец, от който бях чул плача на Клодия. Къщата беше съвсем тиха. Беше много порутена, а на тясната улица бяха опънати въжета с пране. Покрай основата на сградата

растяха плевели, а стъклата на два от таванските прозорци бяха счупени и заменени с някакви парцали. Докоснах капациите.

— Ето тук те видях за първи път — казах ѝ аз, исках да ѝ обясня всичко и тя да разбере, но все още чувствах ледения ѝ поглед. — Чух те да плачеш. Ти беше вътре, в тази стая, заедно с майка ти. Тя... тя беше мъртва. Беше мъртва от дни, но ти не разбираше това. Стоеше до нея и виеше от мъка. Плачеше много жално, измъчвана от треска и глад. Опитваше се да я събудиш, прегръщаше я от обич... и от страх. Почти се съмваше и аз...

Притиснах с длани слепоочията си.

— Отворих капациите и влязох в стаята. Изпитах жал към теб. Много силна жал. Но... и още нещо.

Видях как устните ѝ се отпуснаха, а очите ѝ се разшириха.

— Ти... ти си пил от мен? — прошепна тя. — Аз съм била твоя жертва!

— Да! — отвърнах аз. — Направих го.

Настъпи безкрайно и мъчително мълчание, което беше непоносимо. Тя стоеше като вкаменена в мрака, а огромните ѝ очи отразяваха светлината. Вятърът се засили и зави тихо в улицата. После Клодия се обърна. Чух тропането на пантофките ѝ, когато се затича. Тя тичаше, без да спира. Аз стоях, не можех да помръдна и се вслушвах в стъпките ѝ, които ставаха все по-тихи. Накрая се обърнах, разкъсван от страх. Да, страхът ми се засилваше все повече и вече ставаше непреодолим. Хукнах след нея. Не можех дори да си помисля, че няма да я настигна, че няма да си я върна, че няма да ѝ кажа, че я обичам и трябва да бъде с мен. Докато тичах по тъмната улица след нея, ми се струваше, че с всяка секунда тя ми се изплъзва все повече и повече. Сърцето ми бумтеше лудо, гладно, измъчено от напрежението и усилието. Внезапно спрях, защото я видях да стои под една улична лампа. Взираше се в мен, сякаш не можеше да ме разпознае. Хванах я за тъничкия кръст и я вдигнах към светлината. Тя ме гледаше с разкривено от мъка лице. Главата ѝ беше леко извърната, сякаш ме гледаше против волята си и се опитваше да овладее отвращението си.

— Ти си ме убил — прошепна тя. — Ти си отнел живота ми!

— Да — отвърнах аз и я притиснах към себе си, за да чувствам ударите на сърцето ѝ. — По-скоро се опитах да го отнема. Да изпия живота ти до капка. Но сърцето ти не приличаше на никое друго. То не

спираше да бие, бореше се, докато не се откъснах от теб, защото моето сърце биеше толкова бързо, че щях да умра. Тогава ме намери Лестат. Присмя ми се — чувствителният Луи решил да се нахрани със златокосо дете, с невинно малко дете. Той те взе от болницата, където те бяха откарали. Не знаех какво възнамерява да прави. Беше решил да ми даде урок, да ми разкрие каква е истинската ми природа. „Ето, довърши я“, каза ми той. И аз отново изпитах същата страст. Знам, че ще те загубя завинаги. Виждам го в очите ти! Гледаш ме, както гледаш смъртните — отдалеч, от някаква студена, непознаваема бездна, в която не мога да проникна. Но аз го сторих. Изпитах такъв огромен глад към твоето биещо сърце, към твоите бузки, твоята кожа. Ти беше розова и ароматна — сладко смъртно дете, покрито с улична прах. Прегърнах те отново и започнах да пия. Имах чувството, че сърцето ти ще ме убие, но не ми пукаше. Лестат ни раздели, ухапа собствената си китка и ти даде да пиеш. И ти го направи. Пи, докато той не издържаше повече. Така стана вампир. Същата нощ пи и човешка кръв, както всяка друга нощ оттогава насам.

Изражението ѝ не се беше променило. Плътта ѝ беше като восъчна — само очите ѝ изглеждаха живи. Нямаше какво повече да ѝ кажа, затова я оставих на земята.

— Аз отнех живота ти. А той ти го върна.

— Сега ви мразя и двамата! — каза тя тихо.

* * *

Вампирът замълча.

— Защо ѝ казахте това? — попита момчето след известно време.

— А как иначе? — Вампирът го погледна с леко изумление. — Тя трябваше да знае. Трябваше да отсъди сама. Все пак Лестат не я беше лишил от живот, както стори с мен. Аз го направих. Тя щеше да умре! С живота ѝ на смъртна беше свършено. Но каква е разликата? Защото всички ние умираме! Тя просто виждаше по-ясно това, което всички знаят — че смъртта е неизбежна, освен ако не избереш... това! — Той отвори ръце и се вгледа в бледите си длани.

— Изгубихте ли я? Тя отиде ли си?

— Да си отиде? Къде би могла да иде? Та тя беше съвсем малко дете. Кой щеше да я подслони? Мислиш ли, че щеше да си намери някоя крипта и като вампир от легендите да лежи сред червеи и мравки през деня, а ще се надига нощем, за да броди из някое малко гробище? И все пак не заради това остана с нас. Между нея и мен имаше нещо общо. По това си приличахме и с Лестат. Не можехме да понесем самотата! Имахме нужда от някого! За нас светът на смъртните беше като безкрайна пустош, из която бродехме като слепци, без да успеем да се докоснем до нищо, като вестители на смъртта.

* * *

— Ние сме свързани от омраза — каза ми тя съвсем спокойно след известно време. Открих я до празната камина, късаше малки цветчета от дълго стъбло лавандула. Бях толкова щастлив да я видя, че просто замълчах. И когато тя ме помоли да ѝ кажа всичко, което знам, аз го сторих с готовност. Защото нищо не може да се сравни с ужасната тайна, че именно аз ѝ отнех живота. Бях ѝ казал вече за нощта, когато Лестат я взе от болницата. Тя не задаваше никакви въпроси и рядко вдигаше поглед от цветята. Разказах ѝ всичко и останах на мястото си. Отново се вирах в онзи ужасен череп, слушах как листенцата се плъзгат по роклята ѝ и се чувствах нещастен до мозъка на костите си.

— Не те мразя! — каза ми тя и аз се сепнах. Тя слезе от високата възглавница на дивана и тръгна към мен, ухаеща на цветя. — Така ли мирише смъртно дете? — попита тя. — Луи, любими.

Помня, че я вдигнах и зарових лице в малките ѝ гърди, стиснах крехките ѝ раменца. Ръчичките ѝ се заровиха в косата ми, успокояваха ме.

— Ти си ме виждал смъртна — каза тя, а когато я погледнах, ми се усмихваше. Но меката ѝ целувка беше мимолетна и след миг тя се загледа някъде покрай мен, заслушана в някаква едва доловима, но важна музика.

— Ти си ми дал вечната целувка — каза тя, но някак на себе си. — Ти си ме обичал, с вампирската си природа.

— А сега те обичам и с човешката си природа, ако някога съм я имал — отвърнах аз.

— Да... — каза тя замислено. — Това е твойт недостатък. Ето защо добиваш такова нещастно изражение, когато ти казвам „Мразя те“, както говорят смъртните. Затова ме гледаш така сега. Заради човешкото в теб. В мен няма нищо човешко. И никаква история за това как съм плакала до трупа на майка си и как сте ме превърнали в чудовище няма да върне човешкото в мен. Защото няма такова. Виждам в очите ти страх, когато ти говоря това. И все пак приемам страстта ти за истинска. Ти искаш да проникнеш до сърцевината на нещата, както колибрита забива човка дълбоко в цвета и пърха така бързо, че смъртните не могат да видят малките му крилца. Ти не спираш да търсиш отговори, да се опитваш да проникнеш до същността на нещата. Аз съм вампир повече от теб. И сега шейсет и пет годишният ми сън приключи.

Нейният шейсет и пет годишен сън приключил! Не можех да повярвам на ушите си, защото не исках да повярвам в това. Нима бяха минали толкова години от нощта, когато се опитах да напусна Лестат и не успях, когато се влюбих в нея и забравих за мъките на съмненията, за ужасните въпроси, които ме разкъсваха. Сега те излизаха от нейните устни и тя очакваше отговор. Беше отишла бавно до средата на стаята, като бе пръснала цветчетата лавандула по пода. Прекърши стъблото и го вдигна към устните си. Вече знаеше всичко.

— Той ме е направил... твой другар. Никакви други вериги не са могли да те задържат в твоята самота. Той не е могъл да ти даде друго. Той не даде нищо и на мен... мислех го за очарователен. Харесвах походката му, как почуква с бастуна си по плочите и ме люлее в ръце. Той убива със страст, също като мен. Но вече не го намирам за очарователен. Ти също никога не си го харесвал. Ние бяхме негови кукли; ти си останал, за да се грижиш за него, а аз съм му била нужна, за да задържи теб. Но с това е свършено, Луи. Вече е време да го напуснем.

Време е да го напуснем.

Отдавна не бях мечтал за това. Бях свикнал с Лестат, сякаш той беше просто част от живота ми. Чух шум на улицата — Лестат влизаше по алеята за каретите и скоро щеше да е на задното стълбище. Замислих се за онова, което завръщането му винаги събуждаше в мен — смътна тревога, смътна нужда. Изведнъж мисълта, че мога да се

освободя от него завинаги, ме заля като вода — като студени вълни. Станах и ѝ прошепнах, че той идва.

— Знам — усмихна се тя. — Чух го, когато зави зад ъгъла.

— Но той няма да ни позволи да си тръгнем — прошепнах аз, макар че схванах какво означават думите ѝ. Вампирският ѝ инстинкт беше много силен. Тя беше готова. — Явно не го познаваш, щом си мислиш, че ще ни остави да си тръгнем — казах ѝ аз, обезпокоен от самоувереността ѝ. — Няма да ни позволи да си тръгнем.

А тя, все така усмихната, отговори:

— О... нима?

И тогава започнахме да кроим план. Веднага. На следващата нощ дойде агентът ми и започна с обичайните оплаквания, че не е редно да работи на светлината на свещ, но все пак се съгласи да уреди презокеанското ни пътуване. С Клодия щяхме да идем в Европа, с първия възможен кораб, без значение до кое пристанище. Най-важното беше с нас да пътува един сандък, който трябваше да бъде изнесен от къщата през деня и качен на борда, но не в трюма, а в нашата кабина. После трябваше да уредим въпроса с Лестат. Възнамерявах да му оставя наемите от няколко магазина и градските къщи, както и малка строителна компания, която развиваше дейност в предградието Марини. Подписах необходимите документи с готовност. Искях да откупя свободата ни — да уверя Лестат, че просто искаме да попътуваме заедно и той ще може да поддържа луксозния начин на живот, с който беше свикнал. Щеше да има пари и нямаше да се нуждае от мен. През всичките тези години аз го бях държал в зависимост. Разбира се, той изискваше от мен пари като от банкер и ми благодареше възможно най-жлъчно. И все пак ненавиждаше тази си зависимост. Надявах се да приспя подозрителността му, като се заиграя с алчността му. Бях убеден, че е способен да разчита с лекота израженията ми, и това ме изпълваше със страх. Всъщност не вярвах, че е възможно да избягаме от него. Разбираш ли какво искам да кажа? Действах така, сякаш беше възможно, но не вярвах в това.

Междувременно Клодия си играеше с огъня, нейната невъзмутимост ме смайваше — тя четеше книги за вампири и задаваше въпроси на Лестат. Оставаше спокойна при саркастичните му изблици, понякога му задаваше един и същ въпрос, но по различен

начин и внимателно улавяше всяко късче информация, което той неволно изпускаше.

— Кой вампир те превърна? — питаше тя, без да вдига поглед от книгата си. — Защо никога не говориш за него? — продължаваше, сякаш не чуваше гневните му думи. Изглеждаше напълно неуязвима за неговото раздразнение.

— Вие сте алчни, и двамата! — заяви той на следващата нощ, като крачеше напред-назад из тъмната стая. Поглеждаше гневно към Клодия, която се беше свила в ъгъла, в кръга светлина, хвърлян от едничка свещ, и заобиколена от купчини книги. — Явно безсмъртието не ви е достатъчно! Вие сте неблагодарници! Можех да предложа този дар на всеки човек навън и той би заподскачал от радост...

— А ти заподскача ли от радост? — попита тя тихо, като едва раздвижи устни...

— Но вие искате да разберете причината. Искате ли да приключим с вашето безсмъртие? Знам как да ви убия. Така лесно, както ви дадох вечен живот!

Той се обърна към мен, мъничкият ѝ силует хвърляше сянка отгоре ми. Косата ѝ грееше като ореол около лицето, което тънеше в мрак, освен скулите — те сияеха.

— Искате да умрете, така ли?

— Знанието не е смърт — прошепна тя.

— Отговори ми, искаш ли да умреш?

— Значи ти раздаваш и живот, и смърт, така ли? — присмя му се тя.

— Да, точно така.

— Ти не знаеш нищо — каза тя мрачно и толкова тихо, че и най-слабият шум от улицата заглушаваше гласа ѝ, отнасяше думите надалеч и аз трябваше да се напрегна, за да я чуя. — Може и онзи, който те е превърнал във вампир, да не знае нищо, и другият преди него. И така назад по веригата — никой не знае нищо и резултатът пак е нищо! А ние трябва да живеем със знанието, че никой нищо не знае.

— Точно така! — изкрещя той внезапно и разпери ръце. В гласа му се усещаше нещо повече от гняв.

После замълча. Тя също. Той се обърна бавно към мен, сякаш бях направил някакво движение, което бе привлякло вниманието му — сякаш се бях изправил зад гърба му. Това ми напомни за поведението

на смъртните, когато усещаха дъха ми на тила си и внезапно осъзнаваха, че са съвсем сами... Това е онзи момент на мъчително подозрение, точно преди да видят лицето ми. Той ме гледаше и едва раздвижи устни. Тогава разбрах. Той се страхуваше. Лестат се страхуваше.

Тя го гледаше със същия безразличен поглед, който не изразяваше никаква емоция, нито мисъл.

— Ти ли я зарази с това... — прошепна той.

Драсна клечка кибрит и запали свещите по камината. Вдигна опушените стъкла от лампите и освети цялата стая. Клодия вече не беше само неясен силует. Той застана с гръб към мраморната камина и местеше поглед от свещ на свещ, сякаш това го успокояваше.

— Излизам — заяви накрая.

Тя се изправи, щом той излезе на улицата. Спря в средата на стаята и се протегна. Малкият ѝ гръб се изви, а ръцете ѝ се свиха в малки юмручета. Очите ѝ се присвиха за миг и после се отвориха широко, сякаш се събуждаше от сън. В това имаше нещо противно и оскърбително. В стаята още се усещаше страхът на Лестат, ехо от последните му думи. Сигурно съм се извърнал неволно, защото тя застана до креслото ми и сложи ръка върху книгата, която четях от часове.

— Ела навън с мен.

— Ти беше права. Той не знае нищо. Няма какво да ни каже — рекох аз.

— Нима си се съмнявал в това? — попита ме тя съвсем тихо. — Ще открием други от нашия вид. Ще ги намерим в Европа. Според всички истории в книгите там живеят много вампири. Сигурна съм, че оттам идват вампирите, ако изобщо са дошли отнякъде. Занимавахме се твърде дълго с него. Хайде, да излезем. Да оставим плътта да води разума.

Мисля, че изпитах тръпка на удоволствие при тези думи. Нека плътта води разума.

— Остави книгата и ела да убиваш — прошепна ми тя.

Последвах я по стълбите и през двора, после по тясна алея до друга улица. Там тя се обърна и протегна ръце да я взема. Разбира се, не беше уморена. Искаше просто да може да шепне в ухото ми.

— Не съм му казал за плана ни, за пътуването и парите — казах ѝ аз, но знаех, че тя мисли за друго.

— Той е убил другия вампир — каза ми тя.

— Не, откъде ти хрумна? — попитах я веднага, но думите ѝ ме изплашиха, разбуниха душата ми. Усетих, че с тях ме води нанякъде, сякаш насочваше крачките ми по тъмната улица.

— Просто го знам — каза ми тя властно. — Вампирът го е направил свой роб, а той не е понесъл това и го е убил. Убил го е, преди да узнае всичко от него. А после в паниката си е направил теб свой роб. И ти си станал такъв.

— Не, не... — започнах аз. Усетих как тя притисна буза към слепоочието ми. Беше студена, трябваше да убие. — Не съм роб. Просто нещо като глупав съучастник — признах ѝ аз, признах го пред себе си. Усещах как гладът ми се засилва, пулсира в слепоочията ми, сякаш вените ми се свиваха и цялото ми тяло ме болеше.

— Не, ти си му роб — настоя тя монотонно, сякаш мислеше на глас, сякаш разкриваше малко по малко истината, подреждаше пъзела. — Но аз ще освободя и двама ни.

Спрях. Тя ме притисна и ме подкани да продължа. Вървахме по дълга и широка алея до катедралата и светлините на Джаксън Скуеър. Водата течеше бързо по канавката в средата на алеята и изглеждаше сребърна на лунната светлина.

— Аз ще го убия — каза Клодия.

Застинах в края на алеята. Усетих как тя се размърда в ръцете ми и се смъкна надолу, без да чака помощ от мен. Оставих я на каменния тротоар. Казах ѝ, че не бива да го прави. Отново бях завладян от онова усещане, което вече ти описах. Всичко около мен — катедралата, жилищните сгради около площада — всичко ми изглеждаше някак призрачно и илюзорно, потрепващо от ужасен вятър. Сякаш земята всеки миг щеше да се разтвори.

— Клодия — изпъшках аз и се обърнах към нея.

— И защо да не го убия! — настоя тя, а гласът ѝ се извиси сребрист и писклив. — Нямам полза от него. Не мога да получа нищо от него. Той ми причинява болка, която няма да търпя!

— А може би и той няма нужда от нас! — отвърнах аз, но с фалшива страст.

Беше безнадеждно. Тя вече се беше отдалечила от мен. Крехките ѝ раменца бяха изправени и издаваха решителност. Вървеше бързо, като малко момиченце, което е излязло на неделна разходка с родителите си, но върви пред тях и се преструва, че е само.

— Клодия! — извиках след нея и я настигнах. Посегнах да хвана тънката ѝ китка, но тя се скова така, сякаш беше излята от желязо. — Клодия, не можеш да го убиеш! — прошепнах аз. Тя отстъпи назад и хукна към друга улица. Един кабриолет изтрополи покрай нас — като внезапна вълна от смях, конски тропот и скърцане на колела. Изведнъж улицата притихна. Аз тръгнах след Клодия и я открих на входа към Джаксън Скуеър — беше вкопчила ръце в желязната ограда. Приблжих се към нея и казах:

— Не ме интересува какво мислиш, нито какво изпитваш, ти просто не бива да се опитваш да го убиеш.

— И защо не? Да не мислиш, че е толкова силен! — отвърна тя, но без да откъсва очи от статуята на площада.

— Той е по-силен, отколкото предполагаш! Той е по-силен, отколкото можеш да си представиш! Как възнамеряваш да го убиеш? Не можеш да се мериш с него. Не знаеш как! — Умолявах я, но тя оставаше напълно неподвижна, като дете, взиращо се през витрината на магазин за играчки. Езикът ѝ се появи между зъбите и докосна долната ѝ устна и това предизвика тръпка в цялото ми тяло. Усетих вкуса на кръв. Усетих, че държа беззащитно създание в ръцете си. Искях да убивам. Подушвах и чувах хората по алеите на площада, из пазара, по пристана. Мислех да я взема, да я накарам да ме погледне, да я разтърся, ако трябва, за да ме изслуша, но тя обърна към мен големите си влажни очи и каза:

— Обичам те, Луи.

— Тогава ме послушай, Клодия, умолявам те — прошепнах аз и я прегърнах, внезапно смутен от шепота, бавния и нарастващ шум на човешка реч, който надделяваше над смесените звуци на нощта.

— Той ще те унищожи, ако се опиташ да го убиеш. Няма начин да направиш такова нещо. Не знаеш как. Ако се изправиш срещу него, ще загубиш. Клодия, аз не бих понесъл това.

На устните ѝ се появи едва видима усмивка.

— Не, Луи — прошепна тя. — Мога да го убия. И искам да ти кажа още нещо, една тайна, която ще си остане между мен и теб.

Аз поклатих глава, но тя се притисна още по-близо и притвори клепачи, така че гъстите ѝ мигли почти докоснаха закръглените ѝ бузки.

— Тайната, Луи, е, че искам да го убия. Ще го направя с удоволствие!

Коленичих до нея безмълвен, а тя ме гледаше внимателно, както често в миналото. После каза:

— Убивам хора всяка нощ. Примамам ги, привличам ги към себе си с някакъв ненаситен глад, с постоянен, несекващ копнеж за нещо... за нещо, не зная точно какво... — Тя притисна устните си с пръсти, устата ѝ се отвори леко и аз видях блясъка на зъбите ѝ. — И изобщо не ми пука за тях — откъде идват и къде отиват — стига да не се изпречват на пътя ми. Но него го мразя! Искам да умре и ще го убия. Ще го убия с удоволствие.

— Но, Клодия, той не е смъртен. Той е безсмъртен. Не може да бъде поразен от болест, нито от старост. Опитваш се да унищожиш живот, който може да продължи до края на света!

— О, да, точно така! — каза тя почти с благоговение. — Живот, който може да продължи с векове. Каква кръв ще е това, каква власт! Мислиш ли, че ще придобия и неговата мощ, когато го убия?

Тогава аз се вбесих. Станах и се извърнах от нея. Чувах човешките гласове наблизко. Говореха за нас, за бащата и дъщерята, които явно много се обичат.

— Не е нужно — казах ѝ аз. — Няма смисъл от това, няма разумно основание...

— И защо да не го направя? От хуманност? Та той е убиец! — изсъска тя. — Самотен хищник! — изрече саркастично собственото му определение. — Не ми се бъркай и не се опитвай да разбереш кога възнамерявам да го сторя, не се опитвай да застанеш между нас...

Тя вдигна ръка, за да хване моята, и я стисна силно. Малките ѝ пръсти се впиха здраво в плътта ми.

— Ако го направиш, сам ще доведеш до унищожението ми. Не можеш да ме разубедиш.

И тя изтича нанякъде — с развяващи се панделки и потропващи пантофки. Аз се обърнах и тръгнах напосоки, исках да потъна в града. Гладът ми ставаше неимоверен. Но не исках да го утоля. Имах нужда този копнеж и това вълнение да притъпят изцяло разума ми. Мислех

само за убийство, вървах бавно по една улица, а после по следващата и се приближавах неотклонно към него, като си мислех: „То е нишката, която ме води през този лабиринт. Не аз дърпам тази нишка, а тя дърпа мен...“ После се озовах на Рю Конти и се заслушах в някакъв неясен, но познат шум. В къщата до мен се водеше дуел. Мъже пристъпваха по дървения под — напред, после назад, провлачване на крака и после сребърния звън на рапирите. Аз застанах до стената и ги загледах през високия незакрит от завеси прозорец. Млади мъже се дуелираха посред нощ, позите им бяха като на танцьори, които грациозно се приближават към смъртта, насочват шпаги към сърцето на противника. Пред очите ми се появи младият Френие, който забива острието, а после бива повлечен към ада. Някой беше слязъл по тясното стълбище към улицата — младо момче, толкова младо, че имаше гладките бузи на дете. Лицето му беше розово и пламтеше от дуела. От сивата му куртка и надиплена риза се носеше миризма на парфюм и сол. Усещах топлината му, когато се появи от слабо осветеното стълбище. Смееше се, говореше си сам, кестенявата му коса падаше върху очите и той тръсна глава, като шепнеше нещо. После спря като закован и ме погледна. Взираше се в мен, а клепачите му потрепваха. Засмя се нервно и каза на френски:

— О, простете! Стреснахте ме!

Понечи да направи обичайния поклон и вероятно да ме заобиколи, но замръзна на място, а на лицето му се изписа ужас. Виждах пулса му в розовата плът на бузите, подуших потта, която внезапно обля младото му здраво тяло.

— Видяхте ме на светлината на лампата — казах аз — и лицето ми ви заприлича на смъртна маска.

Той отвори леко уста и неволно кимна, очите му бяха някак замъглени.

— Тръгвай си! Бързо! — казах му аз.

* * *

Вампирът замълча, после се раздвижи, сякаш имаше намерение да продължи, но само протегна дългите си крака под масата, облегна се назад и притисна ръце към главата си като при силна болка в

слепоочията. Момчето, което се беше привело силно напред и бе прегърнало с ръце раменете си, се отдръпна съвсем бавно. Погледна към касетата и после към вампира.

— Но вие сте убили някого тази нощ, нали?

— Да, всяка нощ — отвърна вампирът.

— Защо го оставихте да си тръгне тогава? — попита момчето.

— Не зная — каза вампирът, но по тона му личеше, че не иска да говори повече за това. — Изглеждаш уморен — добави той. — Май ти е студено.

— Няма значение — отвърна бързо момчето. — Малко е студено тук. Но не ми пречи. На вас не ви е студено, нали?

— Не — усмихна се вампирът и раменете му се разтресоха от безмълвен смях. След това се замисли, а момчето не откъсваше очи от лицето му. Вампирът погледна към часовника му.

— Тя не успя, нали? — попита тихо момчето.

— А ти как мислиш? — отвърна вампирът. Беше се облегнал назад в креслото си и гледаше напрегнатото момчето.

— Ами тя е била... унищожена, както вие казахте — рече момчето и преглътна след думата „унищожена“. — Така ли стана?

— Значи не мислиш, че е била способна да го направи? — попита вампирът.

— Но той е бил много силен. Нали сам казахте, че така и не сте разбрали каква е силата му и какви тайни знае. Откъде би могла да разбере как да го убие?

Вампирът гледа момчето доста дълго, а изражението му беше неразгадаемо. Момчето извърна поглед, сякаш очите на вампира го прогаряха.

— Защо не пийнеш от бутилката, която носиш в джоба си? — попита го вампирът. — Ще те сгрее.

— О, това ли... — притесни се момчето. — Аз просто мислех, че...

Вампирът се засмя.

— Мислиш, че няма да е учтиво, нали? — попита вампирът и се плесна по бедрото.

— Точно така — сви рамене момчето и се усмихна. Извади малка бутилка от джоба на самото си, отвинти златната капачка и отпи. После я подаде на вампира.

— Не, благодаря — отвърна той с усмивка и вдигна ръка, за да отклони предложението. След миг лицето му отново стана сериозно, той се облегна назад и продължи.

* * *

Лестат имаше един приятел музикант на Рю Домейн. Бяхме се видели на един рецитал в дома на мадам Льо Клер, която живееше на същата улица. По онова време това беше най-модната улица и тази мадам Льо Клер, с която Лестат понякога се забавляваше, беше намерила на този музикант стая в близкото имение. Лестат го посещаваше често. Нали ти казах, че той обичаше да си играе със своите жертви. Сприятеляваше се с тях, примамваше ги да му повярват, да го харесат, дори да го обикнат и чак тогава ги убиваше. Е, с това момче играеше същата игра, макар че тя продължи много повече от останалите му така наречени приятелства. Момчето пишеше хубава музика и Лестат често носеше нотите у дома и свиреше песните на рояла в нашия салон. Момчето имаше голям талант, но беше ясно, че музиката му няма да се продава, защото беше твърде разстройваща. Лестат му даваше пари и прекарваше нощ след нощ с него. Често го водеше по скъпи ресторанти и му купуваше хартията и писалките, необходими, за да пише музиката си.

Както ти казах, тяхното приятелство продължи по-дълго от всяко друго подобно приятелство на Лестат. Не мога да кажа дали наистина се беше привързал към този смъртен, или просто го водеше крачка по крачка към отвратително предателство и жестокост. Често казваше на мен и Клодия, че възнамерява да убие младежа, но всеки път нещо му пречело. Разбира се, не го питах какво изпитва, защото знаех каква ще е реакцията му. Лестат да е очарован от смъртен?! Та той сигурно щеше да изпотроши всички мебели в салона в гнева си.

В нощта след тази, която ти описах, той ме подразни много, като настояваше да идем двамата в апартамента на момчето. Беше във весело настроение и явно държеше на компанията ми. Да, той можеше да бъде и такъв, когато искаше да ида с него на някоя добра пиеса, на опера или балет. Държеше да сме заедно. Мисля, че гледахме „Макбет“ около петнайсет пъти. Ходехме на всяка постановка, дори и на

аматьорските, а след това на път към дома Лестат повтаряше реплики от пиесата и даже сочеше минавачите и викаше: „Утре, утре и пак утре!“, докато те не започнеха да се отдръпват от него като от пияница. Но тази му възбуда беше някак френетична и бързо угасваше. Само да кажех и дума, че ми е приятно да съм с него, и той щеше да изостави всякакви подобни занимания за месеци наред. Дори за години. Но ето че сега дойде при мен, в подобно настроение, и ме помоли да ида с него в стаята на момчето. Аз обаче бях като потънал в кататония и му отказах с някакво глупаво извинение. Можех да мисля само за Клодия, за агента и за неизбежното бедствие. Усещах приближаването му и се чудех дали и той го усеща. Накрая Лестат взе една книга от пода, хвърли я по мен и изкрещя:

— Чети си тъпите поеми, тогава! — И излезе навън.

Това ме разстрои. Не мога да ти опиша даже колко ме разстрои. Предпочитах предишния Лестат — хладен, безстрастен, безразличен. Реших отново да поговоря с Клодия да се откаже от намеренията си. Бях напълно изтощен. Но вратата ѝ беше заключена и тя беше навън. Бях я мярнал само за секунда, докато Лестат ми бърбореше нещо — красиво видение, което облича палтото си; с набрани ръкави и виолетова панделка на гърдите. Белите ѝ дантелени чорапи се показваха под малката фуста, а белите ѝ пантофки бяха безукорно чисти. Тя ми хвърли леден поглед, преди да излезе.

Когато се прибрах по-късно тази нощ, бях наситен и твърде изморен, за да се тормозя с мисли. Все пак лека-полека осъзнах, че това е нощта, в която тя ще опита да убие Лестат.

Не мога да ти кажа как разбрах. Просто някои неща в къщата ме притесниха и ме обезпокоиха. Клодия правеше нещо в задния салон, на заключена врата. Чух и друг глас там, някакъв шепот. Клодия не водеше никого в апартамента; само Лестат го правеше — водеше жени от улицата. Но аз знаех, че там има някой, въпреки че не долавях никаква силна миризма или пък определени шумове. После все пак усетих аромат на храна и питие. Във вазата на масичката имаше хризантеми — цветята, които Клодия свързваше със смъртта.

След малко Лестат се прибра, като си тананикаше под нос. Бастунът му потропваше по перилата на витото стълбище. Той измина дългия коридор и влезе в салона. Лицето му беше поруменяло от

изпитата кръв, а устните му бяха розови. Той седна пред пианото и каза:

— Познай дали го убих. — Посочи ме с пръст и повтори: — Хайде де, познай.

— Не си го убил — казах аз с безразличие. — Ти ме покани да дойда с теб, а никога не би ме поканил да споделя с теб нечие убийство.

— О, нима! Може пък да съм го убил от гняв, задето ти не дойде с мен! — изкрещя той и вдигна капака от клавишите.

Знаех, че може да продължи в същия дух чак до сутринта. Беше превъзбуден. Гледах го как свири и си мислех: „Може ли наистина да умре? Наистина ли е решена да го стори?“. Дори ми се прииска да ида при нея и да я накарам да забрави за всичко, дори за пътуването, и да заживеем както преди. Но вече знаех, че няма връщане назад. От деня, в който тя започна да му задава въпроси, това беше станало неизбежно. Усещах се притиснат от огромно бреме.

Лестат натисна два акорда едновременно. Имаше превъзходен слух и сигурно дори приживе е бил великолепен пианист. Но свиреше без чувство, винаги беше някак встрани от музиката, извличаше я от пианото като по магия, с виртуозността на вампирските си сетива, но музиката не течеше през него, не излизаше от душата му.

— Е, убих ли го, или не? — попита той отново.

— Не, не си — отвърнах аз, макар че със същия успех можех да кажа и обратното. Бях се концентрирал в усилието да запазя изражението си безучастно.

— Да, прав си. Не го убих — отвърна той. — Харесва ми да съм с него и да си мисля, че мога да го убия и ще го убия, но не сега. После си тръгвам и намирам някой, който прилича поне малко на него. Ако имаше братя... щях да ги убия един по един. Семейството щеше да бъде поразено от мистериозна треска, която щеше да обезкървява всеки от членовете му! — излая той. — Клодия си пада по семействата. Като стана дума за семейства, предполагам, че си чул. Къщата на Френие се смята за обитавана от духове. Надзирателите не се задържат там, а робите постоянно бягат.

Точно това няха никакво желание да чувам. Бабет беше умряла млада, загубила разсъдък си. Беше бродила постоянно из руините на Поант дю Лак и настоявала, че е видяла Дявола там и трябва да го

открие. Разбрах за това от слуховете. После видях съобщенията за погребението. Често бях изпитвал желание да ида при нея, да се опитам някак да поправа стореното, но си казвах, че нещата ще се оправят от само себе си. В новия ми живот — на нощни убийства — моята хладина към смъртните беше нараснала неимоверно и вече не чувствах Бабет като сестра. Накрая вече наблюдавах трагедията като от балкон в театъра, от време на време се трогвах, но никога достатъчно, за да прескоча перилата и да се намеся в действието на сцената.

— Не говори за нея — казах му аз.

— Добре де. Аз говоря за плантацията. Не за нея. За нея! За твоята любима, твоята страст. — Той ми се усмихна. — Накрая все пак се оказах прав, нали? Но аз ти разказвах за младия ми приятел и как...

— Ще ми се да посвириш — казах аз тихо и небрежно, но все пак настоятелно. Понякога това вършеше работа при Лестат. Понякога той изпълняваше желанията ми, без да се усети. И сега го направи: намръщи се леко, сякаш искаше да ми каже, че съм глупак, и започна да свири. Чух, че вратите на задния салон се отварят и Клодия върви по коридора. „Не идвай, Клодия, замолих се аз наум; върви си, преди всички да загинем.“ Но тя вървеше към нас и спря до огледалото в коридора. Чух как отвори чекмеджето на малката масичка и започва да си реши косата. Беше си сложила парфюм с дъх на цветя. Обърнах се бавно към нея, когато застана на прага. Още беше облечена в бяло. Тръгна тихо към пианото. Застана до него, опря длани на дървото и облегна брадичка на тях. Беше приковала поглед в Лестат.

Виждах профила му и нейното малко личице.

— Какво има сега! — рече той, обърна нотната страница и отпусна ръка на бедрото си. — Искаш да ме дразниш, така ли? Самото ти присъствие ме дразни! — Той погледна към страницата.

— Нима? — отвърна тя с най-сладкия си глас.

— Да, точно така. И ще ти кажа още нещо. Срећнах един човек, от когото ще излезе по-добър вампир от теб.

Тези думи ме смразиха, но не мислех да се намесвам, за да не влоша нещата.

— Разбираш ли какво искам да кажа? — попита я той.

— Трябваше да се изплаша ли? — каза тя.

— Много си разглезена, защото си единствено дете — каза той.

— Имаш нужда от брат. Или може би аз имам нужда от брат. И двамата

ми омръзнахте. Вие сте алчни, досадни вампири. Не мога да ви понасям.

— Сигурно можем да населим целия свят с вампири — обади се тя.

— Така ли мислиш? — Той се усмихна, в гласа му се усещаше триумф. — Нима смяташ, че си способна да го направиш? Предполагам, че Луи ти е казал как се прави или пък как си въобразява, че се прави. Но ти нямаш толкова сила. Нито пък той.

Това явно я засегна. Не го очакваше. Втренчи се в него и аз видях, че не вярва на думите му.

— А ти откъде се сдоби с толкова сила? — попита тя тихо, с лек сарказъм.

— Това, скъпа моя, е едно от нещата, които ти може никога да не научиш. Защото дори в този Ереб^[1], в който живеем, трябва да има някаква аристокрация.

— Ти си лъжец — каза тя и се засмя. А щом той отпусна пръсти на клавишите, добави: — Провали намерението ми.

— Твоето намерение? — попита той.

— Да, дойдох да се сдобря с теб, нищо, че си най-големият лъжец на света. Все пак си мой баща — каза тя. — Искам да се сдобрим. Искам всичко да си е както преди.

Сега беше негов ред да не повярва на думите ѝ. Хвърли ми един поглед и пак се обърна към нея.

— Може. Стига да спреш да ми задаваш въпроси. Спри да ме следиш. Спри да търсиш във всяка тъмна уличка други вампири. Тук няма такива! А ти живееш тук и тук ще останеш! — Той като че ли се обърка за миг, сякаш това, че беше повишил глас, го смути. — Аз се грижа за теб. Нямаш нужда от нищо друго.

— А не отговаряш на въпросите ми, защото не знаеш нищо. Това е съвсем ясно. Затова нека сключим примирие, тъй като нямаме друг избор. Имам подарък за теб.

— Надявам се, че е някоя красавица с прелести, каквито ти никога няма да имаш — каза той и я огледа от глава до пети.

Лицето ѝ се промени, сякаш бе на път да загуби контрол, а това никога не се беше случвало. И все пак тя само поклати глава, протегна малката си ръчичка и го задърпа за ръкава.

— Наистина имам подарък. Омръзна ми да споря с теб. Омразата е самият ад, хората, които се мразят, живеят в ад. А ние не сме в ада. Можеш да приемеш подаръка ми, може и да не го приемеш. Няма значение. Нека само да спрем с това. Преди Луи да е напуснал и двамата ни. — Тя го дърпаше да стане от пианото и свали дървения капак над клавишите. Обърна Лестат заедно със столчето към вратата.

— Наистина ли имаш подарък за мен?

— Не си се нахранил достатъчно, виждам го по кожата и очите ти. Няма как да си се нахранил толкова рано през нощта. Нека кажем, че ти подарявам няколко приятни момента. Оставете децата да дойдат при мен, нали така е казано — прошепна тя и излезе. Лестат ме погледна и не каза нищо. Аз бях замаян, като упоен. Видях любопитството на лицето му, примесено с подозрение. Той я последва по коридора, а после го чух да издава протяжен стон — от глад и похот.

Отидох до вратата да погледна. Той се беше навел над канапетото. Две малки момченца спяха на кадифените възглавници. Розовите им устички бяха отворени, а малките им кръгли личица бяха съвсем гладки. Кожата им беше влажна и сияйна, а къдриците на по-тъмното дете бяха мокри и залепнали по челото му. Веднага разбрах по дрипите им, че са сирачета. Бяха опустошили вечерята, сервирана пред тях в най-фините ни порцеланови съдове. Покривката на масата беше окапана с вино, а сред мръсните чинии стоеше преполовена бутилка. В стаята се носеше някаква неприятна миризма. Приблжих се, за да огледам децата по-добре, и видях, че нямат рани по шиите. Лестат се беше навел над по-мургавото момченце, което беше и по-красивото. Толкова красиво, че можеше да бъде изрисувано на свода на някоя катедрала. Не беше на повече от седем години и беше ангелско създание. Лестат прокара леко ръка по откритата му шия и докосна копринените устни. Изпусна въздишка, в която се усещаха и копнеж, и болезнено нетърпение.

— О... Клодия... — изпъшка той. — Направо си надминала себе си. Къде ги намери?

Тя не каза нищо. Беше се настанила в едно кресло, облегната на две огромни възглавници. Краката ѝ стърчаха право напред, а глезените ѝ висяха надолу така, че не се виждаха подметките на малките ѝ пантофки, а заострените им връхчета и малките каишки. Взираше се в Лестат.

— Напиха се с бренди — каза тя. — Трябваше им само напръстник! — И посочи към масата. — Щом ги видях, се сетих за теб... Реших, че ако ги споделим, ще ми простиш.

Той беше поласкан от думите ѝ. Погледна я, хвана единия ѝ глезен и прошепна:

— Сладката ми тя! — Засмя се, но бързо замълча, за да не събуди обречените деца. Направи ѝ примамлив, интимен жест и каза:

— Ела, седни до него. Ти ще пиеш от него, а аз от другия. Ела.

Прегърна я и я настани до момчето. После погали влажната коса на другото дете и докосна клепачите и миглите му. Прокара ръка по лицето му, по слепоочията, бузите и челюстта и започна да масажира кожата му. Беше забравил, че аз и Клодия сме там. Но след малко отдръпна ръката си и седна назад. Сякаш се беше замаял от желание. Погледна към тавана и после към съвършената си жертва. Обърна главата на момчето към облегалката на дивана и то сбърчи леко вежди и изстена.

Клодия не откъсваше очи от Лестат, когато вдигна лявата си ръка и бавно започна да разкопчава копчетата на детето, което лежеше до нея. Бръкна под дрипавата му ризка и докосна плътта му. Лестат стори същото, но внезапно ръката му сякаш придоби свой живот и бързо прегърна детето през гърба. Плъзна се надолу по възглавниците на канапето и коленичи на пода, без да пуска момчето. Придърпа го към себе си и заби лице в шията му. Прокара устни по врата и гърдите му и по малкото зърно, а после пхна и другата си ръка в разтворената му риза, за да го хване по-добре. Притисна го здраво и заби зъби в шията му. Главата на момчето падна назад, а къдриците му се разпиляха. То отново изпусна лек стон и клепачите му потрепнаха, но не се отвориха. Лестат беше коленичил и го притискаше здраво. Пиеше настървено, извил гръб и скован. Тялото му се люлееше напред-назад, заедно с момчето. Изстенваше от време на време, а накрая целият се напрегна и се опита да отблъсне детето от себе си, сякаш то се беше вкопчило в него. След това обаче пак го прегърна, наведе се, положи го на възглавниците и засмука по-слабо, почти безшумно.

Накрая се отдръпна, притиснал ръце към момчето. Коленичи до него и отметна глава назад. Вълнистата му руса коса беше разрошена. Той се смъкна бавно на пода и протегна крака към канапето.

— О... Господи... — прошепна с изпъната назад глава и притворени очи. Бузите и дланите му добиха цвят. Едната му ръка лежеше на коляното и потрепваше, но накрая застина.

Клодия не беше помръднала. Приличаше на ангел на Ботичели до момчето, което беше останало невредимо. Тялото на детето, от което Лестат беше пил, вече бе пресушено. Тънкото вратле приличаше на прекършено стъбло, а главата му висеше под странен ъгъл на възглавницата.

Но нещо не беше наред. Лестат се взираше в тавана. Видях, че езикът му се подава между зъбите. Лежеше твърде неподвижно и сякаш се опитваше да изплезе език, за да докосне устните си. Започна да трепери, раменете му се разтресоха... а след това се отпусна немощно и не помръдна. Втренчените му в тавана сиви очи изглеждаха замъглени. После изпъшка. Аз пристъпих от сенките на коридора, но Клодия ми изсъска да се върна.

— Луи — мълвеше Лестат. — Луи... Луи...

— Не ти ли хареса, Лестат? — попита го Клодия.

— Нещо не е наред — изпъшка той и очите му се разшириха така, сякаш тези думи му бяха коствали огромно усилие. Не можеше да помръдне. — Клодия! — изпъшка той отново и извърна очи към нея.

— Не ти ли хареса вкусът на детската кръв...? — попита тя тихо.

— Луи — прошепна Лестат и успя да надигне леко глава, но бързо се отпусна назад. — Луи, това е... абсент! Много абсент! Тя ги е отровила с абсент. Отрови и мен. Луи... — Той се опита да вдигне ръка и аз се приближих, но застанах от другата страна на масата.

— Върни се! — каза ми тя, слезе от дивана и пристъпи към него. Взираше се в лицето му така, както той се бе взираше в детето. — Абсент, татко — рече накрая, — и лауданум!

— Ти си демон! — изстена Лестат. — Луи... сложи ме в ковчега. — Опита се да се надигне и повтори: — Сложи ме в ковчега! — Гласът му беше вече дрезгав и едва доловим. Ръката му се вдигна треперливо и пак падна.

— Аз ще те сложа в ковчега, татко — каза Клодия, сякаш да го успокои. — Ще те сложа там завинаги. — После измъкна един кухненски нож изпод възглавниците на канапето.

— Клодия! Не го прави! — извиках ѝ аз, но тя ме погледна с небивала злоба и аз се сковах. Наръга го в гърлото и той изкрещя

зададено: — Господи! Господи!

Кръвта му рухна по ризата и палтото. Течеше много силно, много по-силно от човешка кръв — защото това беше кръвта на жертвите, от които бе пил тази нощ. Той въртеше глава, извиваше се, опитваше се да спре кръвта. Клодия заби ножа в гърдите му и той политна напред, отвори уста и вампирските му зъби се показаха. Ръцете му конвулсивно посегнаха към ножа и немощно се опитваха да се вкопчат в дръжката. Погледна ме, над очите му бяха паднали кичури коса.

— Луи! Луи!

Изпъшка пак и се свлече настрани на пода. Клодия стоеше и го гледаше. Кръвта му течеше като река. Той стенеше и се опитваше да се надигне, като се опираше на една ръка, а другата се мятеше по пода. Внезапно тя се спусна към него и впи ръце в шията му.

— Луи! — пъшкаше той отново и отново, докато се бореше отчаяно да я отхвърли от себе си. Но тя беше седнала на раменете му и се издигаше и спадеше заедно с тях, докато накрая той успя да я отхвърли. Тя падна на пода и бързо отстъпи от него. Беше вдигнала ръце към устата си, а очите ѝ за миг се замъглиха, но само за миг. Аз се извърнах от нея, целият треперех от видяното, не можех да гледам повече.

— Луи! — каза тя, но аз само поклатих глава. Цялата къща се залюля пред очите ми. Клодия обаче пак ме повика: — Луи, виж какво става с него!

Лестат беше спрял да се мятат. Лежеше по гръб. Цялото му тяло се съсухряше, изсъхваше, кожата му ставаше дебела и сбръчкана, и толкова бяла, че личаха и най-малките венички. Аз ахнах, но не можех да откъсна поглед от него дори когато костите бавно започнаха да се очертават под плътта, а устните му се отдръпнаха от зъбите. Носът му се превърна в две зейнали дупки. Очите му обаче си останаха същите. Взираха се диво в тавана, а ирисите се въртяха лудо наляво-надясно, докато плътта залепваше за костите и се превръщаше в пергамент. Тялото му се свиваше под дрехите и накрая остана нещо като безжизнен скелет. Ирисите се извъртяха навътре и бялото на очите помътня. Лестат застина. Останаха само гъстата му коса, палтото и лъснатите до блясък ботуши. Само това остана от него. Аз се взирах потресен в него много дълго.

Клодия просто стоеше на мястото си. Кръвта беше попила в килима и цветята, изтъкани по него, бяха потъмнели. Кръвта лъщеше лепкава и черна и по дървения паркет. По роклята и обувките, по бузата на Клодия също имаше червени петна. Тя избърса петно от бузата си с една смачкана салфетка, потупа роклята си и каза:

— Луи, трябва да ми помогнеш да го изкараме оттук!

— Не мога — отвърнах аз и ѝ обърнах гръб, на нея и на трупа в краката ѝ.

— Да не си луд? Не може да остане тук! — каза тя. — Момчетата също. Трябва да ми помогнеш. Другото момче е мъртво от абсента! Луи!

Знаех, че е права, но ми се струваше невъзможно.

Наложи се да ме води за ръка до кухнята в двора. В пещта там още стояха костите на майката и дъщерята, които Клодия беше убила просто от глупост. Тя ги събра в една торба и я завлече през двора до каретата. Аз подкарах сам коня, като накарах пияния кочияш да се махне, и поех към края на града, към блатистото разклонение на реката, наречено Сейнт Джейн, към мрачното тресавище, което стигаше чак до езерото Пончартрейн. Клодия седеше до мен и мълчеше. Препускахме напред, докато не стигнахме осветените с газени фенери порти на няколко провинциални къщи и чакълестият път се стесни и стана много лош. Блатото се простираше и от двете ни страни — огромна стена от кипариси и лози. Усещах вонята на гнило, чувах шумоленето на животинките.

Клодия беше увила Лестат, по-скоро останките му, с един чаршаф, преди да го изнеса, и за мой ужас го беше поръсила с цветчета от хризантеми. Сега от каретата се разнасяше сладникава, погребална миризма. Трупът беше почти безтегловен и скован, сякаш беше направен само от сухожилия и стави. Прехвърлих го през рамо и тръгнах към черната вода. Тя бързо нахлу в ботушите ми и аз затърсих с крак някаква пътека в тресавището, за да се отдалеча от мястото, където бях оставил двете момчета. Влизах все по-надълбоко с останките на Лестат. Не знам защо. Накрая, когато вече едва виждах пътя, а небето изсветляваше застрашително, аз пуснах тялото му във водата. Останах там за миг и гледах разтреперан безформения бял вързоп под тинестата повърхност. Странната скованост, която бе защитавала разсъдъка ми, откакто потеглихме от Рю Роял, скоро щеше

да премине и аз щях да осъзная с пълна сила стореното: Това беше Лестат! Цялата мистерия, трансформация, всичко потъна в мрака. Внезапно почувствах желание да скоча след него, сякаш тайнствена сила ме теглеше натам — да потъна в мрачната вода и никога да не изляза отново. Това желание беше така силно, че беше по-ясно от изречена заповед. Това беше повеля без думи: „Знаеш, че трябва да го направиш. Потъни в мрака. Отърви се от всичко.“

Но в този миг чух гласа на Клодия. Викаше името ми. Обърнах се и я видях през плетеницата от лози. Далечна и мъничка — като бяло огънче на сияещата лента на пътя.

Тази сутрин тя ме прегърна, притисна глава към гърдите ми в ковчега и прошепна, че ме обича, че вече сме свободни от Лестат, завинаги.

— Обичам те, Луи — повтори тя, когато мракът се спусна заедно с капака на ковчега и милостиво ни лиши от всякакви мисли.

Когато се събудих, тя вече беше преровила нещата му. Правеше го спокойно и мълчаливо, но виждах, че кипи от гняв. Вадеше вещите от шкафове, изпразваше чекмеджетата на килима, сваляше палтата му от закачалките и обръщаше джобовете им. Изхвърляше монетите, театралните билети и другите хартийки. Аз стоях на прага на стаята му и я гледах изумен. Ковчегът му беше затрупан с дрехи и покривки. Испитах желание да го отворя и да го видя вътре.

— Няма нищо! — рече тя с отвращение и натъпка дрехите му в камината. — Никаква следа откъде идва, нито кой го е превърнал! Нито следа. — Погледна ме сякаш със съчувствие, а аз извърнах очи. Върнах се в своята спалня, която беше пълна с книгите ми и вещите, които бях оставил като спомен от майка си и сестра си. Седнах на леглото и чух, че Клодия застана на прага, но не я погледнах.

— Той заслужаваше да умре! — обяви тя.

— Значи и ние заслужаваме да умрем. Заслужаваме го с всяка изминала нощ. — После извиках: — Махни се от мен! — Сякаш мислите ми се изляха в думи, без мое участие. — Ще се грижа за теб, защото не можеш да се грижиш сама за себе си, но не те искам близо до мен. Ще спиш в ковчега, който си купи. Не идвай при мен.

— Нали ти казах, че ще го направя. Казах ти... — започна тя. За първи път чувах гласа ѝ толкова крехък и звънлив. Погледнах я и се

сепнах, но все пак не се трогнах. Лицето ѝ изглеждаше много странно. Никога не бях виждал такава тревога, изписана на кукленско лице.

— Луи, нали ти казах! — повтори тя с треперещи устни. — Направих го за нас. За да бъдем свободни.

Не можех да я гледам такава. Красотата ѝ, привидната ѝ невинност и тази ужасна тревога. Минах покрай нея, може и да съм я потупал по гърба, не знам, но стигнах почти до стълбите, когато чух странен звук.

Никога, през всичките години, прекарани с нея, не бях чувал нещо подобно. Не го бях чувал от нощта, когато я намерих — смъртно дете, вкопчено в майка си. Тя плачеше!

Това ме върна обратно против волята ми. Но тя не плачеше, за да ме върне. Плачеше, обзета от безнадеждност, сякаш не я интересуваше дали ще я чуя, дали целият свят ще я чуе. Открих я легнала на леглото ми, там, където сядах да чета. Беше свила колене към гърдите си, а цялото ѝ тяло се тресеше от риданията. Звукът беше ужасен. Беше по-сърцераздирателен и по-непоносим от плача ѝ онази нощ, когато беше още смъртно дете. Седнах бавно до нея и сложих ръка на рамото ѝ. Тя вдигна стресната глава, очите ѝ бяха разширени, а устата ѝ трепереше. По лицето ѝ имаше следи от сълзите, примесени с кръв. Малка червеникава капка беше паднала на едната ѝ ръка. Тя явно не осъзнаваше това и не го виждаше. Прибра косата от челото си, а тялото ѝ потрепна от протяжно, умоляващо ридание.

— Луи... ако те изгубя, няма да ми остане нищо — прошепна тя. — Не мога да поправам стореното, за да си те върна. Не мога да поправам стореното. — Тя ме прегърна, притисна се към гърдите ми и отново се разплака. Ръцете ми не искаха да я прегърнат, но после се задвижиха, сякаш от само себе си, притиснаха я и погалиха косата ѝ.

— Не мога да живея без теб... — прошепна тя. — По-добре да умра, отколкото да живея без теб. Ще умра като него. Не мога да понеса да ме гледаш така. Не мога да понеса да не ме обичаш. — Риданията ѝ се засилваха, ставаха все по-горчиви, докато накрая аз се наведох и я целунах по мекото вратле и по бузите. Бузи като зимни сливи. Сливи от омагьосана гора, където никой плод не пада от клона, където цветята никога не вехнат.

— Добре, скъпа... — казах ѝ аз. — Добре, любима. — И я залюлях бавно в ръцете си, докато тя не задряма, като мърмореше

нещо за това как ще бъдем вечно щастливи, свободни от Лестат, ще започнем най-голямото приключение в живота си.

Най-голямото приключение в живота си. Какво означава да умреш, когато можеш да живееш до края на света? А какво значи „краят на света“? Само фраза, защото кой знае какво представлява самият свят? Живял съм в два века, видял съм как илюзиите на единия се разбиват в другия, бил съм вечно млад и много древен, не съм хранил никакви илюзии, живял съм миг по миг, като сребърен часовник, тиктакащ в пустошта. Той има изрисуван циферблат и деликатни стрелки, но няма кой да го погледне. Осветява го светлина, която не е истинска светлина, като онази, от която Господ е сътворил света, преди да сътвори самата светлина. Тиктака, тиктака, тиктака, с прецизността на часовник в стая, голяма колкото цялата Вселена.

Отново вървах по улицата, Клодия беше излязла да убива. Ароматът на косата ѝ и роклята ѝ още се усещаше по пръстите и по палтото ми. Очите ми се вираха далеч напред, като бледи лъчи на фенер. Оказах се до катедралата. Какво означава да умреш, когато можеш да живееш до края на света? Мислех за смъртта на брат си, за тамяна и молитвите. Прииска ми се да съм пак в онази погребална стая, да слушам оплаквачките, потракването на зърната на броениците, да вдъхвам миризмата на восък. Спомних си плача. Спомних си го така ясно, сякаш е било вчера, сякаш е току зад прага. Видях се как вървя бързо по коридора и леко бутам вратата.

Голямата фасада на катедралата се издигаше като тъмна грамада от другата страна на площада. Вратите ѝ бяха отворени и вътре трепкаше светлина. Беше ранна съботна вечер, хората отиваха на изповед преди неделната служба и причастието. Свещите горяха в големите полилеи. В другия край на нефа от сенките изплуваше олтарът, отрупан с цветя. На мястото на катедралата навремето имаше стара църква, в която бяха донесли тялото на брат ми за последната служба преди погребението. Внезапно осъзнах, че оттогава не съм стъпвал тук. Нито веднъж не бях изкачвал каменните стъпала, не бях пристъпвал прага, не бях минавал през отворените врати.

Не ме беше страх. Може би съм копнеел нещо да се случи, може би съм искал камъните да затреперят, когато вляза в сенчестото фоайе и видя олтара в дъното. Сега си спомням, че веднъж минах оттам, когато всички светлини бяха запалени и химните отвътре се изливаха

по Джаксън Скуеър. Тогава се поколебах, зачудих се дали ще загина, ако вляза вътре, че може би Лестат не ми е разкрил и тази тайна. Изпитвах огромно желание да вляза, но успях да се въздържа и да се откъсна от отворените врати, от хората, чиито гласове се сливаха в един. Носех нещо за Клодия — една кукла. Кукла с булчинска рокля, която бях взел от витрината на един тъмен магазин за играчки и бях сложил в голяма кутия, опакована с красива хартия и панделки. Кукла за Клодия. Помня, че продължих нататък, понесъл кутията, като усещах силно вибрациите на органа зад мен, а очите ми се присвиваха от силния блясък на свещите.

И така, сега си припомнях този момент и страха, който се събуди в мен, щом зърнах олтара и чух католическия химн. Отново се замислих за брат си. Видях ковчега на поставката на колела в центъра на пътеката и процесията от опечалени зад него. Вече не изпитвах страх.

Дори жадувах да почувствам някакъв страх, да видя някаква причина за страх, докато вървах бавно покрай тъмните каменни стени. Беше мразовито и влажно, въпреки че беше лято. Отново си спомних за куклата на Клодия. Къде ли беше тя? Клодия си игра с нея много години. Внезапно се видях как я търся, обзет от безпокойство и трескавост, както човек търси нещо в кошмарите си и все се натъква на врати, които не се отварят, или на чекмеджета, които не могат да се затворят, повтаря отново и отново същите безсмислени движения, без да може да разбере защо това усилие изглежда така отчаяно, защо метнатият на някое кресло шал предизвиква огромен ужас в душата му.

Влязох в катедралата. Една жена излезе от изповедалнята и тръгна покрай дългата редица на чакащите. Мъжът, чийто ред беше да влезе вътре, не помръдваше. Аз забелязах това, въпреки особеното си състояние, и се обърнах да го погледна. Той се вираше в мен. Аз веднага се извърнах и след малко го чух как влиза в изповедалнята и затваря вратата. Тръгнах по пътеката на църквата и седнах на една празна пейка — не толкова от изтощение, колкото от желание да го направя. Почти коленичих по стар навик. Съзнанието ми беше замъглено и измъчено като на всяко човешко създание. Затворих очи за момент и се опитах да прогоня всички мисли. Просто слушай и гледай, казах си. И така, по силата на волята ми, моите сетива се отърсиха от мъчението. Чух в сумрака шепота на молещите се, лекото потракване

на зърната на броениците, тихото песнопение на жената, която беше коленичила пред изображението на Христовата смърт. Изпод морето от църковни пейки се носеше миризма на плъхове. Един плъх се щуреше близо до олтара, плъх имаше и в огромния резбован страничен олтар на Девата, по който горяха златни свещници, а огромните бели хризантеми бяха свели глави от стъблата си. По цветчетата блестяха капки. Неприятна миризма се носеше от няколко вази, от главните и страничните олтари, от статуите на Девата и Христос, от светците. Аз се вирах в тези статуи, внезапно обсебен от безжизнените профили, втренчените очи, празните ръце, от замръзналите дипли. Изведнъж тялото ми се разтресе с такава сила, че полетях назад и се вкопчих в пейката пред мен. Това беше същинско гробище на мъртви форми, погребални образи и каменни ангели. Вдигнах очи и видях себе си — как слизам по стълбите на олтара, отварям малкото свещено хранилище, посягам вътре с чудовищни ръце и вадя светения хляб, вадя Тялото на Христа и пръскам белите комки по целия килим. После започвам да крача напред-назад пред олтара и тъпча светения хляб, давам Свето причастие на прашния под. Станах от пейката, все още втренчен в това видение. Напълно разбирах значението му.

Господ не живееше в този храм, тези статуи не изобразяваха нищо. Единствено аз бях свръхестественият тук. Аз бях единственото несмъртно същество, което стоеше под този покрив! Самота. Да, самота, граничеща с лудост. Тази катедрала се срути в моето видение, светците се откъртиха и паднаха. Плъховете изядоха Светото причастие и си направиха гнезда по праговете. Един самотен плъх с огромна опашка загриза изгнилата покривка на олтара, докато свещите не паднаха и не се търколиха по покритите с мръсотия каменни плочи. Аз обаче стоях непроменен. Немъртъв. Посегнах към гипсовата ръка на Девата и тя се откърши в дланта ми, а после се превърна в прах само като я докоснах с палец.

Внезапно през руините, през отворената врата, от която се откриваше гледка към безкрайна пустош и към огромната река, която беше застинала и затлачена с развалините на кораби, през тези руини минаваше погребална процесия — редица от бели мъже и жени, чудовища с искрящи очи и развяващи се черни дрехи. Колелата на дървената количка с ковчега трополяха, плъховете се защураха по изпочупените мраморни плочи, а процесията напредваше и аз видях

Клодия сред хората. Очите ѝ се вираха през тънък черен воал, облечената ѝ с ръкавица ръка стискаше черен молитвеник, а другата лежеше на ковчег до нея. А вътре в него, под стъкления похлупак, с ужас видях скелета на Лестат — сбръчканата му кожа се беше залепила за костите, от очите бяха останали само очните ями, русата му коса се беше разпиляла по белия сатен.

Процесията спря. Оплаквачите се отдръпнаха и се настаняха по прашасалите пейки съвсем безшумно. Клодия се обърна, стиснала книгата, отвори я и вдигна черния воал от лицето си. Взя се в мен и докосна с пръст страницата.

— И сега проклет да си от земята^[2] — прошепна тя, но гласът ѝ изкърна сред руините. — И сега проклет да си от земята, която е отворила устата си да приеме братовата ти кръв от твоята ръка; когато работиш земята, тя не ще ти дава вече силата си; ти ще бъдеш изгнаник и скитник по земята... и всекиму, който убие Каина, седмкратно ще се отмъсти.^[3]

Аз извиках към нея, разкрещях се, викът ми се издигна от недрата на самото ми същество, като голяма черна сила, която се изтръгна от устните ми и разтърси тялото ми против волята ми. Оплаквачите наченаха ужасно песнопение, хор, който ставаше все по-силен и по-силен. Бяха ме наобиколили, бутаха ме към пътеката и към самия ковчег. Аз се опитах да запазя равновесие и се опрях на него с длани. Тогава видях не трупа на Лестат, а останките на моя смъртен брат. Спусна се тишина, сякаш воал бе паднал над всичко и силуетите на оплаквачите се разтопиха под гънките му. Да, пред мен беше брат ми — млад, рус и прекрасен, какъвто беше приживе. Изглеждаше ми така реален и топъл, както преди много години, както дори вече не можех да си го спомня. Беше пресъздаден съвършено, перфектно, до всеки детайл. Русата му коса беше срасана назад, очите му бяха затворени сякаш спеше, гладките му пръсти стискаха разпятие на гърдите, а устните му бяха така розови и копринени, че ми се прииска да ги докосна. А когато посегнах да усетя меката му кожа, видението изчезна.

Седях неподвижен в катедралата в съботната нощ, миризма на восъчни свещи насищаше неподвижния въздух. Жената пред разпятието си беше тръгнала, а мракът се съгъстяваше все повече около мен. Появи се едно момче с черно расо на иподякон. Държеше дълга

златна пръчка с накрайник за гасене на свещи. Захлупваше с него свещите една по една. Погледна ме и отмина, сякаш не искаше да безпокои човек, потънал в дълбока молитва. Когато пристъпи към следващия свещник, аз усетих ръка на рамото си.

Фактът, че двама смъртни се бяха приближили толкова близо до мен, без да ги чуя, нито да ги усетя, беше доказателство, че съм в беда, но не ми пукаше. Погледнах нагоре и видях сивокос свещеник.

— Искате ли да се изповядате? — попита ме той. — Скоро ще заключвам църквата.

Той присви очи зад дебелиите стъкла на очилата. Сега единствената светлина идваше от редиците свещи, покрити с червени стъклени похлупаци, които осветяваха статуите на светците, а по високите стени подскачаха сенки.

— Нещо ви мъчи, нали? Мога ли да ви помогна?

— Твърде късно е, твърде късно — прошепнах аз и станах да си тръгвам. Той отстъпи от мен, явно още не беше забелязал нищо необичайно във външния ми вид и не изглеждаше притеснен. Само ми каза мило и успокоително:

— Не, още има време. Искате ли да дойдете в изповедалнята?

За миг само се втренчих в него. Изкушавах се да се усмихна. Реших да го направя, но още докато вървах след него по пътеката, знаех, че това е чиста лудост. И все пак коленичих в малката дървена кабинка и събрах ръце за молитва, а той седна от другата страна, дръпна вратата и аз видях неясния му профил. Взирах се в него известно време, после вдигнах ръка да направя кръстния знак.

— Благослови ме отче, защото прегреших, прегрешавам толкова често и от толкова дълго време, че не зная как да променя това, нито как да се изповядам пред Бог за стореното.

— Синко, Господ е всеопрощаващ — прошепна ми той. — Остави сърцето си да говори.

— Извърших убийства, отче, много убийства. Аз убих жената, която умря преди две нощи на Джаксън Скуеър. Убих и хиляди други преди нея, по един, по двама на нощ, отче, и го правя от седемдесет години. Бродя из улиците на Ню Орлиънс като Мрачния жътвар и се храня с човешки живот, за да мога да съществувам. Аз не съм смъртен, отче, а безсмъртен и прокълнат, като ангелите, прокудени в ада от Бог. Аз съм вампир.

Свещеникът се обърна към мен.

— Какво е това, някаква шега? Подиграваш се с един стар човек!
— каза той и затръшна дървената врата с трясък.

Аз бързо я отворих и пристъпих пред него.

— Млади човече, нямаш ли никакъв страх от Бога? Знаеш ли какво е кощунство? — Взираше се гневно в мен, а аз се приближих към него. Той първо само ме гледаше вбесен, но после се обърка и отстъпи назад. Църквата беше празна и тъмна, иподяконът си беше тръгнал, а свещите хвърляха призрачна светлина пред далечните олтари. Златисти отблясъци играеха по прошарената коса и по лицето на свещеника.

— Тогава за теб няма да има милост! — казах му аз и го сграбчих за раменете. Стисках го така здраво, че той не можеше да помръдне. Придърпах го към себе си и устата му зейна от ужас.

— Виждаш ли какъв съм? Ако има Бог, защо е позволил да съществувам? — казах му аз. — А ти ми говориш за кощунство!

Той заби нокти в ръцете ми в опит да се освободи. Требникът му падна на пода, а броеницата му изтрака в гънките на расото. Но със същия успех би се преборил с оживялата статуя на някой от светците. Аз изтеглих устните си назад и му показвах острите си зъби.

— Защо Той е позволил да съществувам? — повторих. Изражението му ме вбесяваше, страхът му, отвращението, гневът. В него видях същата омраза, която бях съзрял и на лицето на Бабет.

— Пусни ме! Дявол! — изсъска свещеникът паникьосан.

Аз го пуснах и гледах със злорадство как се препъва назад, към средата на пътеката, сякаш върви през преспи сняг. После хукнах след него така бързо, че го настигнах за миг, хванах го, а пелерината ми го покри и той застина. Проклинаше ме, призоваваше Бог. Аз го сграбчих на самите стъпала пред олтара и го повалих по гръб, така че да ме вижда. После забих зъби в гърлото му.

* * *

Вампирът замълча. Момчето от доста време се канеше да запали цигара. Стоеше с кибрит в едната ръка и цигара в другата. Беше застинало като манекен на витрина и се взираше във вампира. Той

гледаше в пода, но внезапно се извърна, взе кибрита от ръката му, драсна клечка и я поднесе към него. Момчето се наведе, за да запали цигарата. Вдиша дима и бързо го издиша. Отвори бутилката и отпи голяма глътка, без да откъсва очи от вампира. Явно го чакаше да продължи.

* * *

— Не си спомням Европа от моето детство. Не си спомням дори как пристигнахме в Америка. Фактът, че съм роден там, беше станал някак абстрактен. И все пак Европа имаше някаква притегателна сила за мен, както Франция бе притегателна за всеки жител на колониите. Говорех френски, четях на френски, помня, че чаках новините за Революцията и четях в парижките вестници за победите на Наполеон. Помня и какъв гняв изпитах, когато той продаде Луизиана на Съединените щати. Колко дълго е живял в мен смъртният французин не мога да кажа. По онова време обаче вече го нямаше. И все пак аз имах огромно желание да видя и опозная Европа. То идваше не само от прочетените книги, но и от усещането, че съм оформен от нея. Аз бях креол, който искаше да види откъде е започнало всичко.

И така, аз се съсредоточих върху това. Трябваше да отделя само най-нужните вещи. А необходимо ми беше много малко, наистина. Другото щеше да остане в градската ми къща, в която рано или късно щях да се върна, та дори и само за да прехвърля вещите си в друга подобна и да започна нов живот в Ню Орлиънс. Не можех да си представя, че ще я напусна завинаги. Не бих могъл. Но се концентрирах изцяло върху мисълта за Европа.

Тогава за първи път осъзнах, че мога да видя целия свят, ако поискам, че вече съм свободен, както казваше Клодия.

Междувременно тя направи план. Нейна беше идеята да идем първо в Централна Европа, където явно вампирите се срещаха по-често. Беше сигурна, че там ще открием някакъв знак за нашия произход. Тя обаче не се интересувахе само от намирането на отговори, а много искаше да се срещне с други от нейния вид. Постоянно споменавахе тази фраза: „От моя вид“, като я изричаше с различна интонация от тази, която аз бих използвал. Имах чувството,

че създава пропаст между нас. За първи път в съвместния ни живот аз си помислих, че тя прилича повече на Лестат, че е възприела от него инстинкта да убива, макар че споделяше някои мои възгледи... Сега разбрах, че е по-малко човек от двамата ни, по-малко човек, отколкото дори сме предполагали. Тя не изпитваше и най-слабо съчувствие към човешките същества. Вероятно това обясняваше защо въпреки всичко, което бях направил или пък не бях успял да направя, оставаше до мен. Аз не бях от „нейния вид“, но пък бях най-близкото до нейния вид същество, което познаваше.

— Но не можеше ли да я научите да чувства като човек, както сте я научили на всичко друго? — попита внезапно момчето.

— И защо да го правя? — отвърна откровено вампирът. — За да страда като мен? О, съгласен съм, че трябваше да се опитам да я науча на някои неща, за да предотвратя убийството на Лестат. Да, трябваше да го направя и заради самия себе си. Но ми липсваше достатъчно увереност. Веднъж лишен от Божията милост, аз вече не бях уверен в нищо.

Момчето кимна и каза:

— Не исках да ви прекъсвам. Тъкмо ми обяснявахте нещо важно.

— Да, обяснявах ти само, че мислите за пътуването ми помогнаха да забравя за случилото се с Лестат. Пък и идеята да срещна други вампири въодушевяваше и мен. Нито за миг не се бях отказал от вярата в съществуването на Бога. Просто го бях изгубил. Бях се превърнал в неестествено създание, бродещо из неговия свят.

Но преди да заминем за Европа се случи нещо друго. И то какво! Започна се с музиканта. Той се беше отбил в къщата в нощта, когато отидох в катедралата, и на следващата вечер дойде отново. Бях освободил слугите и сам му отворих вратата. Стреснах се, щом го видях.

Той беше много отслабнал и съвсем блед, лицето му лъщеше от пот като при треска. Изглеждаше изключително нещастен. Когато му казах, че Лестат е заминал, той първо отказа да повярва и настояваше, че Лестат със сигурност би му оставил бележка или нещо подобно. После си тръгна, като си говореше сам и сякаш не забелязваше никого. Настигнах го до една газена лампа.

— Остави ти нещо — казах бързо и затърсих портфейла си. Не знаех колко пари има вътре, но възнамерявах да му ги дам всичките.

Бяха няколкостотин долара. Пъхнах ги в ръцете му, които бяха толкова слаби, че виждах как сините венички пулсират под прозрачната кожа. Той се зарадва много и аз усетих, че не е само заради парите. — Значи се е сетил за мен. Казал ви е да ми дадете това! — рече той, като държеше банкнотите като ценна реликва. — Сигурно ви е казал и още нещо? — Вгледа се в мен с изпъкнали, измъчени очи. Не му отговорих веднага, защото вече бях видял двете рани на шията му. Две червени точки вдясно, точно над мръсната му яка. Банкнотите висяха от ръката му и той сякаш не забелязваше движението по улицата и хората, които минаваха покрай нас.

— Прибери ги — прошепнах му аз. — Той наистина каза нещо за теб. Каза, че е важно да продължиш да пишеш музика.

Младежът се взираше в мен, сякаш очакваше да чуе още.

— Да? А не каза ли и друго? — попита накрая.

Не знаех какво да му кажа. Бях готов да измисля каквото и да е, само да го успокоя и да го държа надалеч. Беше мъчително да говоря за Лестат, думите се стопяваха на устните ми. Накрая му казах някаква безсмислица — че Лестат му желаел всичко добро, че е трябвало да се качи на парахода за Сент Луис, но ще се върне, че войната е неизбежна и той е имал работа... Момчето поглъщаше жадно всяка дума, сякаш не можеше да се насити, и очакваше да чуе онова, за което жадуваше. Целият трепереше. По челото му изби пот, той прехапа силно устни и каза:

— Но защо е заминал?!

— Какво има? — попитах го. — За какво ти е нужен? Сигурен съм, че той би искал да...

— Той беше мой приятел! — Обърна се внезапно към мен, а гласът му беше задавен от гняв.

— Не изглеждаш добре — казах му аз. — Трябва да си починеш. Има нещо на... — И аз посочих колебливо, като следях всяко негово движение — ... на шията ти.

Той дори не разбра какво имам предвид. Посегна към гърлото си, напипа раните и ги потърка.

— Какво значение има? Не знам какво е. Сигурно са ме ухапали насекоми, тук гъмжи от тях — каза той и се извърна от мен. — Той нищо друго ли не каза?

Дълго го гледах как върви по Рю Роял, френетична дългуреста фигура в прашни черни дрехи, пред която тълпата се разтваряше.

Веднага казах на Клодия за раните на шията му.

Това беше последната ни нощ в Ню Орлиънс. Щяхме да се качим на кораба в полунощ на другия ден, за да потеглим рано сутринта. Решихме да се поразходим заедно. Тя изглеждаше тревожна и имаше странно тъжно изражение, което не я бе напуснало от нощта, в която се разплака.

— Какви може да са тези белези тогава? — попита ме тя. — Да не би Лестат да е пил от него, докато той е спял, или пък музикантът сам му е позволил? Не мога да си обясня...

— Да, няма друго обяснение. — Но не бях сигурен. Спомних си думите на Лестат към Клодия — че познава момче, което би станало по-добър вампир от нея. Нима беше планирал да стори именно това? Нима бе възнамерявал да го направи един от нас?

— Вече няма значение, Луи — напомни ми тя.

Трябваше да се сбогуваме с Ню Орлиънс. Вървахме встрани от тълпите по Рю Роял. Сетивата ми бяха много изострени, попивах всичко наоколо, защото не желяех да приема, че това е последната ми нощ тук.

По голямата част от стария френски град беше изгоряла преди много време и новата архитектура беше изградена предимно в испански стил, а това означаваше, че вървахме по много тесни улици, по които не можеха да се разминат две карети, и стените около нас бяха варосани; къщите имаха огромни порти, разкриващи разкошни градини, като нашата собствена, които сякаш криеха някакво обещание, някаква чувствена мистерия. Големи бананови дървета растяха над галериите на вътрешните дворове, а гъста папрат и туфи цветя обграждаха градинските пътеки. В мрака се виждаха фигури на хора, които седяха по балконите с гръб към отворените врати. Приглушените им гласове и плясъкът на ветрилата им едва се чуваха над мекия бриз откъм реката. Над стените растяха глицинии и пасифлори, които бяха така гъсти, че препречваха пътя ни и ние от време на време спирахме, за да откъснем по някоя сияйна роза или цветче от орловите нокти. През високите прозорци се виждаше играта на светлината на свещите по богато украсените гипсови тавани и ярките красиви венци на кристален полилей. От време на време

зървахме някоя жена, облечена с вечерни дрехи, да се обляга на перилата на балкон. Бижутата по шията ѝ пламтяха, а парфюмът ѝ добавяше страстна нотка към мимолетното ухание на цветята.

Имахме си любими улици, градини, ъгълчета, но все пак, неизбежно, стигнахме до края на стария град и видяхме тресавището. Покрай нас минаваха карети от Байо Роуд, на път към театъра или операта. Светлините на града вече бяха зад нас, а смесените му аромати се удавиха в плътната воня на гнило, идваща от тресавището. Щом погледнах високите олюляващи се дървета и клоните им, натежали от мъх, ми прилоша. Спомних си за Лестат. Мислех за него, както бях мислил за тялото на мъртвия си брат. Видях го как потъва сред корените на кипариси и дъбове — зловеща сгърчена форма, увита с бял чаршаф. Зачудих се дали създанията на мрака го избягват, разбрали инстинктивно, че това съсухрено нещо е силно отровно, или пък са се нахвърлили върху него във вонящата вода и късат от костите древната му изсъхнала плът.

Извърнах се от блатата и се загледах отново към сърцето на стария град. Усетих как Клодия стисна леко ръката ми, за да ме успокои. Беше събрала цял букет от градинските стени, покрай които бяхме минали, беше го затъкнала в деколтето на жълтата си рокля и вдишваше аромата му. Наведох се, защото ми прошепна нещо:

— Луи, не се измъчвай. Знаеш какъв е лекът. Остави плътта... Остави плътта да ръководи разума.

Пусна ръката ми и се отдалечи от мен, като се обърна, за да каже:

— Забрави за него. Нека плътта ръководи разума...

Спомних си за книгата със стихове, която държах, когато тя за първи път изрече тези думи. Бях запомнил и стихотворението, на което беше отворена:

*С устни червени, с коси развени,
с коси, жълтеникави като плод,
със кожа, бяла като проказа,
всяка кръв вледенила в омраза,
тя беше УМЪРТВЕНИЯТ ЖИВОТ.*^[4]

Тя стоеше на ъгъла и ми се усмихваше, късче жълта коприна се мярна за момент в мрака и изчезна. Моята спътница, моята вечна спътница.

Завих по Рю Дюмейн, като минавах покрай тъмните прозорци. Една лампа гаснеше много бавно зад широка дантелена завеса. Сянката на шарките, която се открояваше на тухлената стена, първо избледня, а после се стопи в мрака. Аз продължих към къщата на мадам Льо Клер. Дочух тихия писък на цигулки от горния салон, а после и металическия смях на гостите. Застанах в сенките срещу къщата и гледах как няколко души се движат из осветената стая. Един от гостите минаваше от прозорец на прозорец, държеше чаша с високо столче, в която имаше жълта напитка. Лицето му беше извърнато към луната, сякаш търсеше по-добра позиция за наблюдение. Най-сетне я намери — на последния прозорец, и дръпна тъмната завеса.

Вратата на тухлената ограда зееше отворена и в края на двора се виждаше светлина. Тръгнах бавно по тясната улица и усетих тежката миризма на кухня покрай отворената порта. Миризма на готвено месо, от която леко ми се догади. Влязох вътре. Някой тъкмо беше прекосил бързо двора и затвори задната врата. След миг обаче видях още някого. Една жена стоеше до огнището в кухнята. Беше слаба чернокожа с ярка кърпа на главата. Чертите ѝ бяха деликатни и тя цялата сияеше в нощта като издялана от диорит. Разбъркваше някаква смес в едно котле. Усетих сладникавата миризма на подправки, на пресен риган и дафинов лист. После обаче като вълна ме заля ужасната смрад на готвено место, на плътта и кръвта, които се разлагаха във врящата течност. Приближих се и видях как жената оставя металната лъжица и слага ръце на прекрасните си бедра. Белият колан на престилката очертаваше тънката ѝ талия. Врящата течност кипеше над ръба на котлето и пръскаше по червените въглени. Тъмната миризма на жената достигна до мен, парфюмът на негърската ѝ кръв беше по-силен от ароматите на гозбата. Аз тръгнах към нея като омагьосан и се облегнах на стената, покрита с лози. На горния етаж цигулките започнаха някакъв валс, а дъските на пода стенеха под стъпките на танцьорите. Жасминът, плъзнал по стената, ме обгърна и после се отдръпна като вода от пясъчен бряг. Аз отново усетих соления аромат на жената. Тя се беше приближила до кухненската врата, а дългата ѝ черна шия се изви грациозно, когато надникна в сенките под осветения прозорец.

— Мосю! — извика тя и излезе в кръгчето жълта светлина, която позлати огромните ѝ гърди, дългите копринени ръце и накрая издълженото красиво лице.

— За партито ли идвате, мосю? — попита тя. — То е на горния...

— Не, скъпа моя, не идвам за партито — казах ѝ аз и тръгнах през сенките. — Идвам за теб.

* * *

Когато се събудих на следващата вечер, всичко беше готово. Сандъкът с дрехите ни вече пътуваше към кораба, както и другият, в който имаше ковчег. Слугите си бяха отишли, мебелите бяха покрити с чаршафи. Билетите и останалите документи бяха прибрани в плосък черен бележник. Пътуването вече ми изглеждаше съвсем реално. Щеше ми се да не убивам, но беше невъзможно, затова се бях погрижил за това по-рано, колкото да се наситя набързо. Клодия беше излязла, за да се нахрани. С приближаването на часа на заминаването ни аз се чувствах все по-самотен в апартамента, докато я чаках. Тя се бавеше твърде много, или поне така ми се струваше. Страхувах се за нея, въпреки че тя беше способна да накара почти всеки да ѝ помогне, ако се озовеше твърде далеч от дома. Много пъти непознати я водеха до самата врата, при баща ѝ, който им благодареше горещо, че са довели изгубената му дъщеря.

Тя се прибра тичешком и аз оставих книгата с мисълта, че Клодия е загубила представа за времето и е решила, че закъснява. Вероятно смяташе, че е по-късно, отколкото в действителност беше. Според джобния ми часовник имахме цял час. Но щом тя се появи на вратата, аз разбрах, че се е случило нещо.

— Луи, вратите! — извика Клодия. Гърдите ѝ се надигаха бързо и тя притискаше ръка към сърцето си. Хукна надолу по коридора, а аз я последвах. Отчаяно ми даваше знаци да затворя портите.

— Какво става? — попитах аз. — Кой те преследва?

Но тя тръгна към високите френски прозорци, които се отваряха към тесни балкони над улицата, вдигна сенника от лампата и бързо изгаси пламъка. Стаята потъна в мрак и уличното осветление постепенно започна да я озарява. Клодия дишаше тежко, все така

притиснала ръка към гърдите си. После посегна към мен и ме придърпа към прозореца.

— Някой ме следеше — прошепна ми тя. — Чувах го по улиците. Първо реших, че няма нищо! — Замълча, а лицето ѝ съвсем пребледня под синята светлина, която струеше от прозорците от другата страна на улицата. — Луи, беше музикантът.

— И какво от това? Сигурно те е виждал с Лестат.

— Луи, той е долу. Гледа към прозореца. Виж. — Тя изглеждаше много разстроена, почти изплашена. Сякаш не смееше да пристъпи прага към балкона. Аз излязох, а тя се скри зад завесата, като не пускаше ръката ми. Стискаше ме толкова здраво, сякаш се страхуваше за мен. Беше вече единайсет часът и Рю Роял беше притихнала. Магазините бяха затворени, тълпите от театъра се бяха разотишли. Някъде вдясно от мен се затръшна врата и аз видях мъж и жена да бързат към ъгъла. Лицето на жената беше скрито под огромна бяла шапка. Стъпките им заглъхнаха в далечината. Не виждах никого и не долавях нищо. Чувах само тежкото дишане на Клодия. Усетих някакво движение в къщата и се сепнах. След миг осъзнах, че е само пърхането на птиците в клетките. Бяхме забравили за тях. Този шум обаче много стресна Клодия и тя се залепи за мен.

— Няма никой, Клодия — прошепнах ѝ аз.

И тогава го видях.

Стоеше така неподвижен на прага на един магазин за мебели, че изобщо не го бях забелязал. Вероятно това и целеше. Сега вдигна лице нагоре, право към мен, и то заблестя в мрака като бяла светлинка. Притеснението и тревогата си бяха отишли напълно от острите му черти. Големите му тъмни очи си взираха в мен от смъртнобледата плът. Беше се превърнал във вампир.

— Виждам го — казах тихо на Клодия, като се опитвах да не движа устни. Не откъсвах поглед от очите му. Усетих как тя се притиска към мен, ръката ѝ трепереше. Усещах пулса ѝ в дланта ѝ. Тя изпъшка, щом го видя отново. Докато се взирах в него, а той не помръдваше, по мен плъзна ледена тръпка. Защото чух стъпки по коридора долу. Чух как вратата се отваря със стон. После отново стъпки — силни, целенасочени, отекващи под извития таван на прохода за каретите. Решителни, познати стъпки. Заизкачвах се по витото стълбище. Клодия издаде тъничък писък и веднага запуши

устата си с длан. Вампирът пред магазина за мебели не беше помръднал. Аз знаех чии са стъпките по стълбището. Знаех чии са стъпките по верандата. Това беше Лестат. Лестат дърпаше вратата, удряше по нея, сякаш искаше да я откъсне от стената. Клодия бързо изтича в ъгъла на стаята и се присви, сякаш някой я беше ударил. Очите ѝ се стрелкаха лудо от фигурата на улицата към мен. Думкането по вратата стана още по-силно. После се чу гласът.

— Луи! — викаше той. — Луи!

Чу се трясък — прозорецът на задната веранда беше разбит. Някой отвори резето отвътре. Бързо грабнах лампата, драснах силно клечката, но я счупих, накрая успях да запаля и вдигнах малкия контейнер с керосин.

— Махни се от прозореца. Затвори го — казах на Клодия и тя се подчини веднага, сякаш внезапната ми команда я освободи от хватката на страха. — Запали и другите лампи, веднага!

Чух, че плаче, докато палеше кибритената клечка. Лестат вървеше по коридора. После застана пред вратата. Аз изпъшках и неволно направих няколко крачки назад, когато го видях. Клодия плачеше. Това беше Лестат, без никакво съмнение. Напълно възстановен. Стоеше на прага, с изпъната напред глава, с изпъкнали очи, сякаш беше пиян и трябваше да се придържа за дръжката на вратата, за да не полети напред в стаята. По кожата му имаше много белези, зловещи следи по наранената плът, сякаш всяка бръчка на „смъртта му“ се беше отпечатала завинаги. Целият беше в резки, като удрял с нагорещен ръжен, а ясните му сиви очи сега бяха осеяни със спукани кръвоносни съдове.

— Не смей да влизаш... за Бога — прошепнах аз. — Ще хвърля това по теб. Ще те изгоря жив. — В същия миг чух някакъв шум вляво, някакво дращение по фасадата на къщата. Това беше другият. Видях ръцете му на железните перила на балкона. Клодия изписка ужасено, когато той влетя през стъклените врати.

Не мога да ти кажа какво стана после. Не си спомням. Помня само, че хвърлих лампата към Лестат; тя се разби в краката му, а пламъците се издигнаха веднага от килима. Направих нещо като факла — намотах един чаршаф, който издърпах от канапето, и го запалих. Но преди това се борих с Лестат, ритах го, опитвах се да устоя на огромната му сила. Клодия пищеше някъде зад мен. Другата лампа

също беше строшена. Завесите на прозорците се запалиха. Помня, че целите дрехи на Лестат бяха напоени с керосин и той лудо се опитваше да потуши пламъците. Беше тромав и залиташе, но успя да ме докопа и аз забих зъби в пръстите му, за да се освободя. На улицата се вдигна врява, чувах се виковете, звън на камбана. Стаята се превърна в огнен ад, за миг лумна силна светлина и аз видях как Клодия се бори с младия вампир. Той не можеше да я докопа, движенията му изглеждаха тромави като на човек, който се опитва да хване птичка. Помня, че се търкалях сред пламъците, вкопчен в Лестат, усещах задушавашата жегата, виждах огъня над гърба му, когато падах под него. После се появи Клодия и започна да го налага с ръжена, докато той най-сетне ме пусна и аз успях да се измъкна. Видях как ръженът продължава да се стоварва отгоре му и чувах ожесточеното ръмжене на Клодия, ръмжеше като побесняло животно. Лестат стискаше ръката си и кривеше лице от болка. А на килима лежеше другият. От главата му шуртеше кръв.

Случилото се после ми е като в мъгла. Мисля, че взех ръжена от ръцете ѝ и ударих Лестат по слепоочието. Помня, че той сякаш беше неуязвим за ударите. Огънят обаче вече прогаряше дрехите ми и пламъци пълзяха по фината рокля на Клодия. Затова аз я грабвах и хукнах по коридора в опит да задуша огъня по нея с тялото си. Помня, че свалих палтото си и започнах да удрям с него пламъците. По стълбите покрай нас тичаха хора. Цяла тълпа се изсипа от пасажа във вътрешния двор. Имаше човек и на скосения покрив на кирпичената кухня. Аз взех Клодия на ръце и хукнах покрай тях, без да обръщам внимание на въпросите им. Разблъсках ги с рамо, за да отворя път. Най-сетне се измъкнахме. Тя дишаше тежко и подсмърчаше до ухото ми, а аз тичах на сляпо по улицата и свърнах в първата тясна пресечка. Тичах, докато вече не чувах никакъв звук, освен еката на собствените си стъпки. И нейното дишане. Спряхме наред улицата, мъж и дете, обгорени и задъхани в тихата нощ.

[1] Подземният свят, долната половина на Хадес. — Б.пр. ↑

[2] Битие 4:11 — Б.пр. ↑

[3] Битие 4:11-12,15. — Б.пр. ↑

[4] От „Поема за стария моряк“ на Самюел Колридж, превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Цяла нощ стоях на палубата на френския кораб „Мариана“ и гледах подвижните мостчета. Дългият пристан беше пълен с хора, в луксозните кабинни до късно се вихреха празненства, палубите бяха претъпкани с пасажери и гости. Накрая, преди зазоряване, партитата едно по едно заглъхнаха и каретите напуснаха тесните крайбрежни улици. Няколко окъснели пътници се качиха на борда, един-двама се мотаеха от часове покрай бордовите огради. Но Лестат и неговият новоизпечен вампир, ако бяха оцелели от огъня (а аз бях сигурен, че са оцелели), явно не бяха успели да ни проследят до кораба. Багажът ни беше изнесен от къщата същия ден, а дори да беше останало нещо, което да им подсказва накъде сме се запътили, то със сигурност беше изгоряло в пожара. И все пак аз чаках. Клодия седеше в заключената ни кабина и не отделяше очи от илюминатора. Лестат обаче не се появи.

Накрая, както се и надявах, суматохата покрай качването на борда приключи преди зазоряване. Неколцина махаха от кея и тревистия хълм наблизо, когато големият кораб първо се разклати, а после се наклони силно на една страна. Накрая се плъзна с едно величествено движение по течението на Мисисипи.

Светлините на Ню Орлиънс се смаляваха в далечината, докато не се превърнаха в бледи фосфоресценции на фона на просветляващите облаци. Бях изтощен до крайност, но останах на палубата възможно най-дълго, за да гледам града, който може би нямаше да видя отново. По едно време минахме и покрай кейовете на плантациите Френие и Поант дю Лак и когато видях как огромната крайбрежна стена от върби и кипариси се насища със зелено в мрака, аз разбрах, че утрото наближава. Утрото беше опасно близо.

Когато вкарах ключа в ключалката на кабината, аз се чувствах изтощен както никога дотогава. Никога, през всички години, прекарани с моето странно семейство, не бях чувствал такъв страх, такава уязвимост, такъв ужас. Нямаше лесно да се отърся от тях. Нямаше

скоро да се почувствам в безопасност. За мен беше достъпно само измамното облекчение на крайната умора — когато нито умът, нито тялото могат да понасят повече ужаса. Лестат беше на мили от нас, но неговото възкръсване беше събудило у мен същинска паяжина от страхове, от която не можех да се отскубна. Дори когато Клодия ми каза: „Вече сме в безопасност, Луи“, а аз се съгласих шепнешком, пак виждах как Лестат застава на прага с изпъкнали очи и нашарена от белези плът. Как бе успял да се завърне, как бе успял да избегне смъртта? Как би могло което и да е създание да се възстанови след подобно съсухряне? Какъвто и да беше отговорът, какво ли означаваше той — не само за него, но и за мен и Клодия? Да, бяхме се спасили от Лестат, но дали се бяхме спасили от самите себе си?

На кораба се разрази странна „треска“. На него нямаше много гризачи и все пак от време на време откриваха телата им съвсем изсъхнали, сякаш бяха умрели преди дни. После се появи и треската. Първи се разболя един пътник, който страдаше от слабост и възпалено гърло. Понякога се появяваха и странни петна на шията или пък някъде другаде. Друг път пък не се виждаха никакви петна, а се отваряше някоя стара рана. Болният се залежаваше, спеше постоянно и накрая умираше. На няколко пъти се проведеха погребения във водите на Атлантика. Естествено, заради страх от треската, аз избягвах пътниците, не исках да се присъединявам към мъжете в салона за пушене, не говорех с тях, нито изслушвах разказите за мечтите и очакванията им. Хранех се сам. Клодия обаче обичаше да наблюдава хората, затова стоеше на палубата и ги гледаше как се разхождат в ранната вечер, а по-късно, когато сядах до илюминатора, ми казваше:

— Мисля, че тя ще е следващата жертва...

Аз оставях книгата и поглеждах навън, като усещах лекото полюшване на кораба, гледах звездите, които бяха още по-ясни и ярки наред океана, сякаш се къпеха във вълните. На моменти, когато седях сам в тъмната каюта, ми се струваше, че небето се е снишило, за да докосне морето, и при тази среща ще се разкрие някаква огромна мистерия, някаква огромна пропаст ще се затвори чудотворно. Но кой би могъл да разкрие тази мистерия, когато небето и морето станат неразличими и се слоят в едно? Кой? Господ? Или Сатаната? Внезапно ми хрумна, че ще е много голяма утеха да видя Сатаната, да го погледна в лицето, колкото и ужасно да е изражението му, да знам, че

му принадлежа напълно и най-сетне да се сложи край на мъчителното неведение. Искях да пристъпя отвъд някакъв воал, който завинаги ще ме отдели от онова, което наричах човешка природа.

Усещах как корабът се приближава все повече към тази тайна. Небесната твърд нямаше край, обгръщаше ни от всички страни с невероятната си красота и ненакърнена тишина. И тогава думите „да намериш покой“ ми се сториха ужасни. Защото няма покой за прокълнатия, не може да има; какво беше моето мъчение в сравнение с вечните мъки в ада? Морето се люлееше под неизменните звезди, какво общо можеха да имат те със Сатаната? Спомних си онези образи, които ни се струват така статични в детството, когато сме така силно завладени от вихъра на смъртния живот, че едва можем да си ги представим: серафим, вгледан завинаги в лицето на Бог, а то — Неговото лице — беше вечният покой, за който това нежно, вълнуващо се море е само неясно обещание.

Но дори в тези моменти, когато целият свят спеше, раят и адът ми изглеждаха само мъчителна фантазия. Да вярвам в едното или другото... беше вероятно единственото спасение, за което можех да мечтая.

Клодия, също като Лестат, много обичаше светлината и щом се събудеше, веднага палеше лампите. Тя имаше прекрасно тесте карти за игра, които беше взела от една дама на борда. Бяха изрисувани в стил Мария Антоанета и на гърба им имаше златни стилизирани лилии на ярковиолетов фон. Тя редеше пасианси, при които картите се нареждаха като на циферблат на часовник. Не спираше да ми задава въпроси за възстановяването на Лестат и накрая аз започнах да ѝ отговарям. Тя вече не се страхуваше. Дори и да си спомняше писъците си при пожара, явно не се замисляше за случилото се. Дори и да помнеше как бе плакала в прегръдките ми преди това, явно това не я беше променило. Тя беше същата както преди — решителна и мълчалива, но мълчанието ѝ нямаше нищо общо с тревогата или съжалението.

— Трябваше да го изгорим — каза тя. — Не биваше да се подвеждаме по вида му и да решаваме, че вече е мъртъв.

— Но как е могъл да оцелее? — попитах аз. — Нали го видя, знаеш какво стана с него. — Този разговор изобщо не ми беше приятен. С удоволствие бих забравил всичко това, но съзнанието ми не

го позволяваше. Тя отговаряше на моите въпроси, но всъщност водеше диалог със самата себе си.

— Вероятно просто не е имал сили да се бори повече с нас — обясни ми тя, — но е бил още жив. Въпреки че приличаше на изсъхнал труп, той е бил в съзнание и е планирал...

— Да е бил в съзнание в подобно състояние! — прошепнах аз.

— Може би, щом сме стигнали до тресавището и е чул, че каретата ни си тръгва, той е събрал достатъчно сили да раздвижи крайниците си. Около него е било пълно с всякакви твари. Веднъж го видях как откъсна главата на един градински гушер и гледаше как кръвта му капе по тревата. Можеш ли да си представиш каква воля за живот е имало у него, докато е размахвал ръце из водата, за да докопа нещо живо?

— Воля за живот? — измърморих аз. — Може би е било нещо друго...

— А после, когато е почувствал, че силите му се завръщат достатъчно, за да може да стигне до пътя, е срещнал някого. Вероятно се е криел и е чакал да мине някоя карета. Вероятно е пълзял и е пиел кръвта на всяко срещнато създание, докато не е налетял на колиби на имигранти или пък на някоя от онези изолирани провинциални къщи. Какво ли е последвало тогава?! — Тя се втренчи във висящата от тавана лампа с присвити очи. Говореше приглушено, без всякаква емоция. — Сигурна съм какво е сторил после. Сигурно не е успял да се върне в Ню Орлиънс преди зазоряване, но определено е имал време да стигне до гробището в Олд Байо. Болниците за бедни всекидневно извозват там нови ковчези. Направо го виждам как рови в земята, за да открие такъв ковчег, изхвърля трупа и ляга на негово място, за да дочака нощта в плиткия гроб, където никой не би се осмелил да го безпокои. Да... това е направил. Сигурна съм.

Мислих доста време за това, представях си го и сам се убедих, че най-вероятно точно това се е случило. После тя добави замислено, докато поставяше поредната карта и се взираше в кръглото лице на белокосия цар:

— И аз бих сторила същото. Защо ме гледаш така? — попита ме и събра картите. Малките й пръстчета се опитваха да подравнят тестето и после да го разбъркат.

— Но мислиш ли, че... ако бяхме изгорили останките му, щеше да умре? — попитах аз.

— Разбира се. Тогава нямаше да има какво да се съживява. Но накъде биеш с този въпрос?

Тя започна да раздава карти на двама ни върху малката дъбова масичка. Аз погледнах моите, но не ги докоснах.

— Не зная — прошепнах. — Вероятно не е бил воден от жажда за живот или от силна воля... защото просто не е имал нужда и от двете.

Тя ме гледаше безизразно и аз не можех да разчета мислите ѝ, нито да разбера дали е схванала думите ми.

— Вероятно той просто не може да умре... вероятно той е просто... наистина безсмъртен?

Тя дълго стоя и се взира в мен.

— Ако е бил в съзнание в онова съсухрено тяло... — добавих накрая, като извърнах поглед от нея, — тогава защо да няма съзнание и във всичко останало? В огъня, в слънчевата светлина... във всичко?

— Луи — каза ми тя тихо. — Ти се страхуваш. Не се опитваш да се пребориш със страха си. Не осъзнаваш каква заплаха е той за теб. Ние ще намерим отговори на всички тези въпроси, когато намерим онези, които могат да ни ги дадат, онези, които носят това знание от векове, защото съществуват сигурно от цяла вечност. Това знание е наше рождено право, а той ни лиши от него. Той заслужи смъртта си.

— Но той не е мъртъв... — отвърнах аз.

— Мъртъв е — каза тя. — Няма как да е избягал от онази къща, освен ако не са излезли заедно с нас. Не. Той е мъртъв, както и онзи нещастен ценител на изкуството, неговият приятел. А относно съзнанието... какво значение има това?

Тя събра картите, остави ги встрани и ми даде знак да ѝ подам една от книгите ѝ от масичката до леглото. Беше разопакovala тези книги още щом се качихме на борда. Те бяха все писания за вампири, които тя използваше като пътеводители. Но не ставаше дума за някакви романтични английски истории, нито пък за романи от Едгар Алън По. Това бяха нещо като документални записи за вампири в Източна Европа, които се бяха превърнали в Библия за нея. В тези страни наистина изгаряха останките на вампирите, пробождаха сърцата им и им отсичаха главите. Тя четеше с часове тези стари

книги, които бяха четени и препрочитани още преди да прекосят Атлантика. Това бяха записки на пътешественици, на учени и духовници. Тя беше планирала нашето пътуване съгласно наученото от тях. То трябваше да ни отведе през великолепните столици на Европа към Черно море, където щяхме да акостираме във Варна и да започнем търсенето си из дивите Карпати.

За мен това не беше особено приятна перспектива, защото мечтаех за други места и друго знание, което Клодия още дори не беше започнала да разбира. Семената на този копнеж бяха покълнали в мен преди години и сега избуяваха в горчиви цветя, докато корабът минаваше през Гибралтарския проток и навлизаше във водите на Средиземно море.

Щеше ми се тези води да са сини, но не бяха. Те бяха тъмни, мрачни води. Колко се измъчвах, когато се опитвах да си спомня цвета на морето, което като младеж с още неизтормозени сетива приемах за даденост, но споменът се изплъзваше някъде във вечността. Средиземно море беше черно, черно покрай бреговете на Италия, черно покрай бреговете на Гърция, черно навсякъде, черно в студените часове преди зазоряване, когато дори Клодия спеше, изморена от книгите си и мизерната храна, която предпазливостта позволяваше на вампирския ѝ глад, а аз свеждах фенера към водата, за да озари вълните. Но не виждах нищо освен самата светлина. Отражението на лъча ме следваше като неизменно око, което се е втренило в мен от дълбините и сякаш казваше: „Луи, ти ще намираш само мрак. Това море не е твоето море. Митовете на хората не са твоите митове. Човешките съкровища не ти принадлежат.“

Колко горчивина ми носеше в тези моменти мисълта за нашето търсене на вампирите от древността. Горчивина, която усещах така осезателно, че самият въздух губеше своята свежест. Какви тайни можеха да ни разкрият онези чудовищни създания на мрака? Какво щяха да ни донесат техните зловещи ограничения, дори и да успеехме да ги открием? Какво можеше да разкрие един прокълнат на друг?

Така и не слязох на брега в Пирея, но все пак мислено се разходих из Акропола в Атина, гледах как луната се издига през открития покрив на Партенона, мерех ръста си до огромните колони, бродех по улиците на гърците, умрели на Маратон, слушах воя на вятъра сред древните маслинови дръвчета. Това бяха паметниците на

хора, които не могат да умрат, а не на живите мъртви. Ето това бяха тайните, надживели хода на времето, които смътно започвах да разбирам. Все пак нищо не можеше да ме откъсне от мисълта за нашето търсене и аз отново се питах до какво ще доведат въпросите ни, не е ли твърде голям рискът. Защото отговорите може да имат непосилна цена и да крият огромна опасност. Кой би могъл да знае това по-добре от мен — аз, който бях наблюдавал смъртта на собственото си тяло, който бях видял как всичко, което наричам човешко, умира, за да ме свърже отново неразривно със света и да ме превърне във вечен изгнаник, в призрак с живо сърце?

Морето ме люлееше в прегръдките си и ми изпращаше лоши сънища и мъчителни спомени. Спомних си една зима в Ню Орлиънс, когато бродех из гробището „Сейнт Луис“ и видях сестра си. Беше стара и прегърбена. Държеше букет бели рози, чиито трънливи стъбла бяха внимателно увити в стар пергамент. Беше свела сивокосата си глава, докато пристъпваше в страховития мрак към гроба на нейния брат Луи, точно до гроба на по-малкия ѝ брат... Луи беше умрял в пожара в Поант дю Лак, оставяйки голямо наследство на свой кръщелник и съименник, когото тя не познаваше. Тези цветя бяха за Луи, сякаш не беше минал половин век от неговата смърт, сякаш паметта ѝ, също като неговата, не ѝ даваше мира. Мъката беше изострила чертите на красивото ѝ лице и беше прегърбила тесния ѝ гръб. Какво не бих дал да можех да докосна сребърната ѝ коса, да ѝ прошепна, че я обичам. Но не исках ужасът да замени мъката до края на живота ѝ. Оставих я със скръбта ѝ.

Сега сънувах много повече. Сънувах дълго, затворен в кораба, в собственото си тяло, вече предугаждащо издигането на слънцето поточно от всяко друго. Накрая наистина закопнях за планините на Източна Европа, надявах се, че някъде из тези диви земи ще открием отговора на въпроса защо е възможно такова страдание, защо Бог е позволил то да започне и как може да бъде прекратено. Аз нямах куража да се опитам да го прекратя сам, докато не намеря този отговор.

Някъде по това време водите на Средиземно море се смениха с водите на Черно море.

* * *

Вампирът въздъхна. Момчето се беше облегнало на лакът и подпираше брадичката си на дясната си длан. Жадното му изражение контрастираше на зачервените му очи.

— Мислиш ли, че си играя с теб? — попита вампирът, тънките му тъмни вежди се събраха за миг.

— Не — отвърна бързо момчето. — Знам, че не бива да ви задавам повече въпроси. Вие ще ми кажете всичко, когато му дойде времето. — Устните му се отпуснаха и той погледна вампира, сякаш искаше да покаже, че е готов за продължението на разказа му. Изведнъж се чу далечен звук. Идваше някъде от старата викторианска сграда, в която се намираха. Първият подобен звук, който чуваха. Но това не притесни вампира. Той гледаше нанякъде, сякаш отново се беше откъснал напълно от настоящето.

* * *

— Онова село. Не мога да си спомня името му. Помня, че беше на мили от брега и стигнахме дотам сами с карета. И то каква карета! Клодия я осигури, трябваше да го очаквам. Но всичко, което се случи после, беше неочаквано за мен. Още когато пристигнахме във Варна, аз забелязах известни промени в Клодия, които отново ми доказаха, че тя е не само моя дъщеря, но и дъщеря на Лестат. От мен беше научила стойността на парите, но от Лестат бе наследила увлечението, с което ги харчеше. Клодия искаше да пътуваме с най-люксовата черна карета, която успеем да намерим. Тя беше с кожени седалки и можеше да побере цяла група пътници, а не просто един мъж и дете, които пътуваха в компанията само на резбован дъбов сандък. Отзад бяха натоварени два други сандъка с най-прекрасните дрехи, които магазините там предлагаха. Потеглихме. Огромните колела с меки ресори носеха голямата карета със страховита лекота по планинските пътища. Имаше странна тръпка в това пътуване — конете галопираха, а каретата се наклоняваше лекичко по пътищата на тази неизвестна страна.

А страната наистина беше такава. Пуста и мрачна, каквато е всяка провинция. Винаги тъмна. Замъците и руините често потъваха в тъма, когато облаците скриваха луната. Това ме изпълваше с тревога, каквато не бях изпитвал в Ню Орлиънс. Самите хора бяха много странни. Ние се чувствахме в огромна опасност из техните малки селца и знаехме, че наистина ни грози такава.

В Ню Орлиънс нямаше нужда да прикриваме убийствата си. Те винаги намираха някакво обяснение — треска, чума, престъпления. Но сега трябваше да изминаваме огромни разстояния, за да убиваме незабелязано. Защото тези прости селяни, за които улиците на Ню Орлиънс сигурно щяха да бъдат ужасяващи, вярваха напълно, че съществуват ходещи мъртъвци, които пият кръвта на живите. Те знаеха нашите имена: вампири, дяволи. А ние, които бяхме нащрек за всеки слух, за нищо на света не искахме да ставаме причина за мълва.

Пътувахме сами, с голяма бързина и в разкош. Опитвахме се да останем незабелязани, да дочуем някой разговор за вампири в хановете, където сядах до камината, а дъщеря ми спеше на гърдите ми. Там все се намираше някой от селяните или гостите, който знаеше немски или френски и с готовност ми разказваше познатите легенди.

Накрая стигнахме до онова село, което беше повратната точка в нашето пътуване. Не помня аромати от това пътуване, нито свежестта на въздуха, нито прохладата на нощите. Дори сега не мога да говоря за него съвсем спокойно.

Бяхме прекарвали предната нощ в едно стопанство, където не научихме нищо ново. Самото място изглеждаше някак особено пусто, защото въпреки че не пристигнахме твърде късно, всички капаци по малката улица бяха залостени, а фенерът, който висеше от табелата на странноприемницата, беше загасен.

Пред праговете бяха събрани отпадъци. Имаше и други признаци, че нещо не е наред. Под затворените прозорци на един дюкян бе оставена малка кутия с увехнали цветя. Насред двора на странноприемницата се търкаляше бъчва. Това място приличаше на селище, поразено от чума.

Когато оставих Клодия на земята до каретата, видях ивицата светлина под вратата на хана.

— Сложи си качулката — казах й бързо. — Те идват.

Някой отвътре дърпаше резето.

Първо видях само светлината зад фигурата в тесния процеп. После фенерите на нашата карета осветиха очите на жената.

— Търсим стая да пренощуваме — казах аз на немски. — А и конете се нуждаят от грижи.

— Нощта не е време за пътуване — каза ми жената със странен, безизразен глас. — И то с дете. — Когато изрече това, аз забелязах и другите в помещението зад нея. Чух, че говорят нещо и видях блясъка на огън. Повечето от хората вътре бяха селяни, освен един мъж, който беше облечен като мен — с редингот и палто, метнато на раменете. Дрехите му обаче бяха измачкани и износени. Червената му коса светеше като пламък. Той беше чужденец и единствен не гледаше към нас. Главата му се люлееше леко, сякаш беше пиян.

— Дъщеря ми е уморена — казах аз на жената. — Няма къде другаде да отседнем. — Взех Клодия на ръце, а тя обърна лице към мен и прошепна:

— Луи, чесънът и разпятието над вратата.

Не ги бях забелязал. Разпятието беше малко, с бронзовата фигура на Исус. Беше заковано към дървото, а чесънът бе увит около него. Една свежа връзка беше преплетена с друга, по-стара, в която скилидките бяха изсъхнали. Жената проследи погледа ми и ме погледна някак остро. Личеше си, че е много изтощена — очите ѝ бяха зачервени, а ръцете, които стискаха шала на гърдите ѝ, трепереха. Черната ѝ коса беше много разрошена. Аз тръгнах натам и стигнах почти до прага. Тя внезапно отвори широко вратата, сякаш в този миг беше решила да ни пусне вътре. Каза молитва, когато минах покрай нея, сигурен съм в това, въпреки че не разбрах славянските думи.

Малката стая с нисък таван беше пълна с хора. До грубите дървени стени се бяха събрали мъже и жени, седяха на пейки и дори по пода. Сякаш се беше събрало цялото село. Едно дете спеше в скута на жена, а друго — на стълбите, увито с одеяла. Коленете му бяха свити до едното стъпало, а ръчичките му бяха подложени под главата на следващото. Навсякъде висяха връзки чесън, закачени на куки и гвоздеи, наред с тигани и кани. Единствената светлина идваше от огъня, който хвърляше разкривени сенки по виращите се в нас лица.

Никой не ни покани да седнем, нито пък ни предложи нещо за ядене. Накрая жената ми каза на немски, че мога да отведа конете в конюшната, ако искам. Тя се вираше в мен с някак диви, зачервени

очи, но след малко изражението ѝ омекна. Каза ми, че ще застане на прага на хана с фенер, за да ми свети, но трябва да побързам и да оставя детето вътре.

Аз обаче бях забелязал нещо друго, някаква миризма под тежкия аромат на горящо дърво и вино. Това беше миризмата на смърт. Усетих как Клодия притисна ръка към гърдите ми и видях, че малкото ѝ пръстче сочи към врата в подножието на стълбите. Миризмата идваше оттам.

Жената ми беше сипала чаша вино и купа с бульон. Аз седнах, сложих Клодия на коляното си, а тя извърна глава от огъня към загадъчната врата. Всички се взираха в нас, освен чужденеца. Виждах профила му съвсем ясно. Беше доста по-млад, отколкото ми се беше сторило, и изглеждаше изтощен и разстроен. Имаше слабо, но много приятно лице, светлата му луничава кожа му придаваше момчешки вид. Големите му сини очи бяха втренчени в огъня, сякаш разговаряха с него, а ресниците и веждите му бяха златисти на тази светлина. Това му придаваше много невинно и откровено изражение. Но той беше нещастен, разстроен и пиан. Внезапно се обърна към мен и видях, че плаче.

— Говорите ли английски? — прогърмя гласът му в тишината.

— Да — отвърнах аз и той погледна победоносно към останалите. Те се взираха в него безмълвни.

— Говорите английски! — извика той и устните му се разтеглиха в горчива усмивка, очите му се извъртяха към тавана, а после се приковаха в моите. — Махайте се от тази страна — каза той. — Махайте се веднага. Впрягайте каретата и препускайте, докато конете не умрат от умора, но се махнете оттук! — Раменете му се разтресоха конвулсивно, сякаш беше тежко болен. Той притисна ръка към устата си. Жената, която стоеше до стената със скръстени над мръсната престилка ръце, каза съвсем спокойно на немски:

— Можете да тръгнете призори. Призори.

— Но какво става? — попитах я аз и после погледнах към мъжа. Той ме гледаше със стъклени и зачервени очи. Никой не отговори. Една цепеница падна тежко в огъня.

— Няма ли да ми кажете? — попитах аз тихо англичанина. Той стана и политна така, че щеше да падне. Беше малко по-висок от мен. Главата му се залюля напред-назад, преди той да запази равновесие и

да се задържи за ръба на масата. Черното му палто и ризата бяха изцапани с вино.

— Искате ли да ви покажа? — изпъшка той и ме погледна в очите. — Искате ли да видите сам? — Говореше тихо, но някак патетично.

— Оставете детето! — нареди рязко жената и направи повелителен жест с ръка.

— Тя спи — казах аз и станах, за да последвам англичанина към вратата под стълбището.

Само една свещ гореше на бюфета вътре и първото, което видях, беше редицата красиво изрисувани чинии на лавицата. Имаше малко, закрито с перде прозорче и изображение на Девата и Младенеца на стената. В средата на стаята имаше огромна дъбова маса, на която беше положено тялото на млада жена. Белите ѝ ръце бяха скръстени на гърдите, а кестенявата ѝ коса се спускаше около бялата шия и стигаше под раменете. Красивото ѝ лице беше сковано в смъртта. Около китката ѝ беше увита кехлибарена броеница, която висеше върху тъмната вълнена пола. До жената имаше много красива червена филцова шапка с широка мека периферия и воал, а също и чифт тъмни ръкавици. Бяха сложени така, сякаш мъртвата всеки миг ще се надигне и ще си ги сложи. Англичанинът потупа внимателно шапката, когато се приближи към трупа. Беше на ръба на силите си. Извади огромна носна кърпа от палтото си и закри с нея лицето си.

— Знаете ли какво искат да направят с нея? — прошепна той, като ме погледна. — Имате ли представа?

Жената влезе зад нас и посегна да го хване за ръката, но той грубо я отблъсна и извика на немски:

— Махни се от мен. Махни се!

В другата стая се чу шепот. Англичанинът отново погледна към младата жена и очите му се изпълниха със сълзи.

— Толкова невинна — каза той тихо, после вдигна глава към тавана, сви ръка в юмрук и изпъшка: — Проклет да си... Господи! Проклет да си!

— Боже! — прошепна жената и бързо се прекръсти.

— Виждате ли това? — попита ме той и отдръпна внимателно дантелата около шията на жената, сякаш не можеше и не искаше да докосне студената плът. На шията личаха двете познати рани, които

бях виждал хиляди пъти на хиляди човешки шии. Мъжът отдръпна ръце към лицето си и високото му слабо тяло се залюля. — Мисля, че полудявам! — изпъшка той.

— Хайде, елате — каза жената и го задърпа. Лицето ѝ внезапно се зачерви.

— Оставете го — казах ѝ аз. — Оставете го. Аз ще се погрижа за него.

Тя изкриви уста.

— Ще ви изхвърля и двамата навън в мрака, ако не престанете.

Личеше, че е много изморена и е на път да избухне. Но после ни обърна гръб и придърпа шала по-плътно на раменете си. Излезе от стаята, а мъжете, които се бяха събрали на вратата, ѝ направиха път да мине.

Англичанинът плачеше.

Знаех какво трябва да направя, не само защото исках да науча още от него, но и защото сърцето ми се свиваше от жал. Съдбата ме беше срещнала с този човек без никаква милост.

— Ще остана с вас — предложих му аз. Донесох два стола и ги сложих до масата. Той седна тежко на единия, загледан в потрепващото пламъче на свещта. Затворих вратата и стените сякаш се заключиха над нас, а кръгчето светлина на свещта засия по-ярко около сведената му глава. Той се облегна на бюфета и избърса лицето си с носната кърпа. Извади една обшита с кожа манерка от джоба си и ми предложи. Аз отказах и го попитах:

— Ще ми кажете ли какво се случи?

Той кимна.

— Може пък вие да донесете малко разум на това място. Аз съм англичанин. Вие сте французин, нали?

— Да — кимнах аз.

После той стисна пламенно ръката ми. Алкохолът беше притъпил така сетивата му, че не усети колко студена е плътта ми. Каза ми името си — Морган. Имал отчаяна нужда от мен, нуждаел се от мен така, както от никой друг в живота си. И в този миг, докато държах трескавата му ръка, аз направих нещо много странно. Казах му името си, което не бях разкривал почти пред никого. Но той гледаше към мъртвата и сякаш не ме чу. Устните му се изкривиха в лека усмивка, а в очите му избиха сълзи. Изражението му можеше да трогне всеки.

— Аз съм виновен — каза той и кимна. — Аз я доведох тук. — Вдигна вежди, сякаш се чудеше на този факт.

— Не — възразих веднага. — Не си виновен ти. Кажи ми кой го направи.

Той изглеждаше някак объркан, потънал в мисли.

— Никога не бях излизал от Англия — започна след малко. — Аз рисувам... ако това има значение... правех картини, албум... Мислех, че тази страна е много интересна и живописна! — Той огледа стаята и замлъкна. Дълго се вира в мъртвата, после изрече името ѝ: „Емили“, а аз имах чувството, че съм зърнал нещо безкрайно съкровено за него.

Постепенно той започна да ми разказва историята си. Били на меден месец из Германия и из тази страна. Накъдето ги отвеждали дилижансите. Целта била да открият красиви местности, които той да нарисува. Озовали се на това далечно място, защото наблизко имало стар манастир, който бил доста добре запазен.

Но Морган и Емили така и не стигнали до него. Очаквала ги трагедия.

Оказало се, че редовните дилижанси не минават оттук, затова Морган наел един селянин да ги докара с каруцата си. Пристигнали следобед и видели някакво голямо движение в гробището извън града. Селянинът отказал да слезе от каруцата, за да види какво става.

— Приличаше на някаква процесия — каза Морган, — хората бяха облечени с най-хубавите си дрехи, някои носеха цветя. Аз бях много любопитен. Искях да видя всичко. Бях толкова нетърпелив, че дори позволих на онзи човек да изостави и нас, и багажа ни. Все пак селото се виждаше в далечината. Всъщност аз пожелах да спрем, не Емили, но тя винаги се съгласяваше с мен. Оставих я да седи на куфарите ни и тръгнах сам по хълма. Видяхте ли гробището на идване? Не, разбира се, че не сте. Слава Богу, че сте стигнали дотук невредими. Но ако минавате оттам, не спирайте, без значение колко изморени са конете... — Той замълча.

— Каква опасност има там? — попитах аз.

— Опасност...! Варвари! — измърмори той и погледна към вратата. После отпи отново от манерката и я затвори. — Е, не беше процесия. Веднага го разбрах. Никой не ми проговори, когато се появих, нали ги знаете какви са, но пък явно нямаха нищо против да

гледам. Няма да ми повярвате, като ви кажа какво видях. Но трябва да ми повярвате, защото иначе ще полудея.

— Ще ви повярвам, продължавайте — казах аз.

— Гробището беше пълно с нови гробове, веднага забелязах това. Някои от тях имаха нови дървени кръстове, а други представляваха само могили от пръст, отрупани със свежи цветя. Събралите се селяни също държаха цветя, поне някои от тях, сякаш възнамеряваха да ги оставят на гробовете. Но всички стояха като вкаменени и се взираха в двама мъже, които държаха юздата на бял кон — прекрасно животно! Конят пръхтеше, тъпчеше с копита и се извиваше на една страна, сякаш искаше да се махне от това място. Да, прекрасно създание, чисто бял жребец. По едно време, не мога да кажа как решиха кога, защото никой от тях не продума, един мъж, явно водачът им, удари коня така силно с дръжката на една лопата, че той препусна като вихър по хълма. Сигурно можете да си представите. Реших, че няма да го видят отново, но след миг той забави ход, обърна се и препусна сред старите гробове по хълма към новоизкопаните долу. Хората стояха и го гледаха. Никой не гъкваше. Конят препускаше през могилите, право през цветята, а никой не понечи да го хване за юздата. Накрая спря като закован до един от гробовете.

Морган избърса очи, но сълзите му вече бяха пресъхнали. Изглежда, разказът му увличаше и самия него.

— Е, това се случи — продължи той. — Конят просто спря до онзи гроб, а сред тълпата се чу писък. Не, не беше писък, а нещо като стон. После всичко притихна. Конят не помръдваше от мястото си и само тръскаше глава. Накрая водачът хукна напред и извика още неколцина от мъжете. Една жена запищя и се хвърли към гроба, почти под копитата на коня. Аз се приближих колкото можах и видях надгробния камък с издълбаното име. Беше на млада жена, починала само преди шест месеца. Датите също бяха издълбани на камъка. А нещастната жена, която беше коленичила в пръстта, прегръщаше паметника, сякаш се опитваше да го изтръгне от земята. Мъжете я вдигнаха и я издърпаха встрани.

Исках да се обърна и да си тръгна, но не можех. Не и преди да видя какво възнамеряват да правят. Разбира се, Емили беше в безопасност, пък и тези хора не ни обръщаха никакво внимание. Онези двамата издърпаха жената и други дойдоха с лопати и започнаха да

копаят гроба. Много скоро се озоваха долу. Всички бяха така тихи, че чувахме и най-слабия звук. Лопатите се забиваха в земята и изхвърляха пръстта навън. Не мога да ви го опиша. Слънцето грееше над нас, на небето нямаше нито едно облаче, а всички стояха притихнали и се държаха един за друг. Дори онази нещастна женица...

Той замълча, защото очите му пак бяха спрели на Емили. Аз чаках търпеливо да продължи. Чувах плисъка на уискито, когато надигна манерката, и бях доволен, че има достатъчно от него, за да притъпява болката.

— Но въпреки това сякаш на онзи хълм беше среднощ — каза той и ме погледна. — Такова беше усещането. После чух как един от мъжете в гроба удари с лопата капака на ковчега! Започна да изхвърля навън счупените дъски и след малко изкрещя от ужас. Останалите се приближиха към гроба, погледнаха вътре и се отдръпнаха с писъци. Някои се извърнаха и се опитаха да избягат. Бедната женица направо полудя, преви колене и се опита да се освободи от тримата мъже, които я държаха. Аз също не се стърпях и се приближих. Не мисля, че нещо беше в състояние да ми попречи. За първи път правех подобно нещо и Господ ми е свидетел, че ще ми е за последно. Е, ще ми повярвате, нали, трябва да ми повярвате! Там, в ковчега, до който стоеше онзи мъж, имаше мъртва жена, която... която беше досущ като жива. — Гласът му се прекърши, очите му бяха широко отворени, а ръката му бе вдигната така, сякаш държеше нещо невидимо в пръстите си. — Тя беше съвсем като жива! Погребана преди шест месеца! А си лежеше там като жива! Саванът беше смъкнат от нея, а ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите, все едно спеше.

Въздъхна, ръката му увисна и той поклати глава. Известно време просто седеше и се взираше в нищото.

— Кълна ви се, че беше така! — каза след малко. — А онзи мъж в гроба се наведе и вдигна ръката ѝ. Тя не беше скована като на мъртвец! Мъжът я задържа и разгледа ноктите. После извика нещо. Жената до гроба започна да ритя тези, които я държаха, и ровеше с крака в пръстта, която се сипеше право по лицето и косата на мъртвата. А тя беше много красива. Да, само да можехте да я видите! Само да знаете какво направиха те тогава!

— Какво направиха? — попитах аз тихо, но знаех какво ще чуя.

— Ами те... — започна той. — Човек не може да си представи нещо подобно, докато не го види! — Погледна ме, извил вежди, сякаш се готвеше да ми довери ужасяваща тайна. — Просто не можем да си го представим.

— Не, не можем — потвърдих аз.

— Те извадиха отнякъде дървен кол и онзи мъж в гроба го взе заедно с един чук. Опря кола в гърдите ѝ. Не можех да повярвам! После с един мощен замах го заби в нея. Казвам ви, не можех да помръдна, дори и да исках. Бях като вкаменен. После онзи тип, онзи звяр, взе лопатата си и с две ръце я заби във врата на жената. Главата се отдели съвсем лесно. — Той затвори очи, разкриви лице и извърна глава настрана.

Гледах го, но не го виждах. Виждах обезглавената жена в гроба и изпитвах такова силно отвращение, сякаш някой ме стискаше за гърлото и вътрешностите ми се преобърнаха. Не можех да дишам. Тогава усетих устните на Клодия на китката си. Тя се взираше в Морган, явно бе влязла в стаята преди доста време.

Той бавно вдигна очи към мен, погледът му беше поглед на безумец.

— Това искат да сторят и с нея — каза той. — С Емили! Но няма да им позволя. — Тръсна глава решително. — Няма да им позволя. Трябва да ми помогнете, Луи. — Устните му трепереха, а лицето му внезапно се разкриви от отчаяние. — В нашите вени тече една кръв. Имам предвид, че англичаните и французите са цивилизовани хора, Луи. А тези тук са диваци!

— Опитайте да се успокоите — казах аз и посегнах към него. — Кажете ми какво стана после. С вас и Емили.

Той ровеше за бутилката си. Извади я от джоба си и отвинти капачката.

— Вие сте истински приятел, Луи — каза ми категорично. — Аз веднага отведох Емили оттам, а те започнаха да горят трупа право на гробището. Емили не биваше да вижда това... — Поклати глава. — Нямаше как да намерим карета, която да ни отведе надалеч. Никой от местните нямаше да бие два дни път, за да стигнем до някое нормално място!

— Но как обясниха това, Морган? — настоях аз. Виждах, че няма да издържи още дълго.

— Вампири! — извика той и уискито се плисна по ръката му. — Вампири, Луи! Можете ли да повярвате! — И той посочи към вратата с манерката. — Нашествие на вампири! Говорят за това само шепнешком, сякаш самият Дявол подслушва зад прага! Разбира се, Господ бил милостив и щял да сложи край на това. Те просто попречили на онази мъртва жена на гробището да излиза нощем и да се храни с живите! — Пак вдигна бутилката към устните си и изпъшка: — Господи!

Гледах го как отпива и чаках търпеливо.

— А Емили... — продължи той. — Тя сметна това за много вълнуващо. Сякаш ставаше дума за хубава вечеря и чаша вино. Тя не беше видяла жената! Не видя какво й сториха — добави отчаяно. — Искях да се махна оттам, предложих им пари.

Ако сте приключили с това, все някой от вас ще иска парите ми, много пари, за да ни откарате оттук, казвах им.

— Но те не бяха приключили... — прошепнах аз.

Виждах сълзите в очите му, устата му се изкриви от болка.

— Какво стана с нея? — попитах.

— Не зная — въздъхна той и поклати глава. След това притисна манерката към челото си, може би за да го разхлади.

— В хана ли се случи?

— Казват, че е излязла навън — призна той, а по бузите му се стичаха сълзи. — Навсякъде беше заключено! Те провериха. Врати, прозорци! На сутринта всички крещяха, а нея я нямаше. Прозорецът зееше отворен и Емили я нямаше в стаята. Дори не се облякох. Хукнах веднага. Едва не се препънах в нея зад хана. Тя лежеше под едно прасковено дърво и държеше празна чаша. Стискаше празна чаша! Казаха, че вампирът я е примамил... искала е да му даде вода...

Манерката се изплъзна от ръцете му. Той притисна длани към ушите си и се преви надолу, главата му клюмна.

Дълго го гледах. Нямах какво да му кажа. Той проплака тихо, че те искат да осквернят тялото ѝ, защото и тя вече била вампир. Аз го уверих, че не е, но той вероятно не ме чу.

Стана и едва не падна. Посегна напред и преди да се опре на бюфета, пръстите му неволно изгасиха фитила на вече догарящата свещ. Стана съвсем тъмно, а Морган отпусна глава на ръката си.

Сега сякаш цялата останала светлина в стаята се беше събрала в очите на Клодия. Тишината се проточи и тъкмо когато вече се чудех дали Морган ще надигне глава, жената влезе в стаята. Свещта ѝ го освети и аз видях, че той спи.

— Излизайте — каза ми тя. Около нея се виждаха много тъмни силуети, ханът беше пълен с хора. — Вървете до огъня!

— Какво смятате да правите? — попитах аз, станах и взех на ръце Клодия. — Искam да знам какво ще правите!

— Вървете до огъня — сопна се жената.

— Не, няма да ида — отвърнах, но тя присви очи и изръмжа:

— Вървете!

— Морган — повиках го аз, но той не ме чуваше, не можеше да ме чуе.

— Оставете го — каза ми ядно жената.

— Но това, което смятате да правите, е глупаво, не разбирате ли? Тази жена е мъртва! — замолих я аз.

— Луи — прошепна ми Клодия съвсем тихо, за да не я чуят. Беше ме прегърнала през врата и ръката ѝ беше скрита под обшитата с кожа качулка на пелерината ми. — Остави ги.

Останалите влязоха в стаята и заобиколиха масата. Гледаха ни с печални изражения.

— Но откъде са дошли тези вампири? — прошепнах аз. — Нали сте проверили в гробището! Ако наистина има вампири, къде се крият тогава? Тази жена не може да ви нарани. Търсете вампирите.

— През деня — каза мрачно жената, като примигна и кимна. — През деня. Ние ги ловим денем.

— Къде, в гробището ли? Като разкопавате гробовете на собствените ви съселяни?

Тя поклати глава и каза:

— В руините. Те винаги са се крили в руините. Сбъркахме с гробището. Още по времето на дядо ми са се крили в руините. И сега са там. Ще ги претърсим камък по камък, докато не ги намерим. Но вие... вие трябва да излезете от стаята. Защото иначе ще ви накараме да си тръгнете оттук преди съмване!

Тя извади изпод престилката си един кол и го вдигна към потрепващия пламък на свещта.

— Чувате ли ме, излизайте! — каза отново, а мъжете се събраха по-близо до нея, все така безмълвни и с блеснали на слабата светлина очи.

— Да, ще излезем — отвърнах аз. — И аз предпочитам да изляза. Минах покрай нея, като едва не я съборих, а останалите бързо ми направиха път. Отидох до вратата на хана и рязко издърпах резето.

— Не! — изкрещя жената на своя гърлен немски. Да не си луд! — Спусна се към мен и бързо дръпна резето. После опря длани на грубите дъски на вратата и извика: — Какво правиш, човече?

— Къде са тези руини? — попитах аз спокойно. — Колко са далеч? Отляво или отдясно на пътя са?

— Не, не. — Тя поклати трескаво глава, а аз отворих отново вратата и студеният въздух облъхна лицето ми. Една от жените извика нещо от мястото си до стената, дете изстена в съня си. — Отивам. Искam само едно от вас — да ми кажете къде са тези руини.

— Не разбираш — отвърна жената, а аз стиснах топлата ѝ китка и я избутах бавно през вратата. Тя запъваше крака по дъските, очите ѝ гледаха диво. Мъжете се приближиха, но щом жената пристъпи навън против волята си, спряха. Тя тръсна глава и косата ѝ падна над очите, които се взираха в лицето ми.

— Хайде, кажи ми — настоях аз.

Тогава видях, че тя не се взира в мен, а в Клодия, която се беше обърнала към нея и огънят осветяваше лицето ѝ. Жената не виждаше заоблените бузки, нито присвитата ѝ уста, а очите ѝ — те се взираха в нея мрачно и някак демонично. Жената прехапа устни.

— На север или на юг?

— На север — прошепна тя.

— Вляво или вдясно?

— Вляво.

— А колко е далече?

Бореше се да се освободи от ръката ми, но накрая изпъшка:

— На три мили оттук.

Аз я пуснах и тя политна назад към вратата. Очите ѝ се бяха разширили от страх и объркване. Обърнах се да тръгна към каретата, но жената внезапно ми извика да спра. Беше откъртила разпятието от гредата над прага и го протягаше към мен. В този миг от мрачния пустинен пейзаж на моята памет се съживи образът на Бабет, която се

взираше в мен преди много години и изрече онези думи: „Махни се от мен, Сатана!“.

Жената обаче изглеждаше отчаяна, а не изплашена.

Подаде ми разпятието и каза:

— Вземете го, моля ви, в името на Бога. И пътувайте бързо.

Вратата се затръшна и ние с Клодия се озовахме сред пълен мрак.

След минути вече пътувахме и черният тунел на нощта се сключваше около слабото сияние на фенерите на нашата карета. Всичко тънеше в мрак, сякаш не минавахме през село, а през пустош. Взехме един завой с голяма скорост, ресорите изскърцаха, а мътната луна разкри в далечината отвъд боровете черния силует на манастира. Не можех да спра да мисля за Морган, още чувах гласа му, но и изпитвах ужасяващо нетърпение да се срещна със създанието, убило Емили. Създание, което със сигурност беше от нашия вид. Клодия беше като подивяла. Ако можеше да направлява конете, със сигурност щеше да грабне юздите. Постоянно ме приканваше да използвам камшика. Удряше яростно по ниските клони, които изникваха пред лицата ни, и ме стискаше така силно през кръста на люлеещата се капра, сякаш ръката ѝ беше от стомана.

Помня, че пътят изви много рязко, фенерите изтракаха, а Клодия извиси глас над фученето на вятъра:

— Ето там, Луи, виждаш ли го?

И аз дръпнах рязко юздите.

Клодия падна на колене, притисната към мен. Каретата се олюляваше като кораб в морето.

Голям облак разкри лицето на луната и над нас се издигна огромен тъмен силует на кула. През един висок прозорец се виждаше небето. Аз седнах, вкопчен в пейката, и се опитах да се успокоя. Каретата спря да се поклаща.

Единият кон изпръхтя, а после всичко притихна.

— Ела, Луи — каза Клодия.

Аз прошепнах нещо, не исках да сляза от каретата. Имах странното, но съвсем ясно усещане, че Морган е някъде наблизо и ми говори с ниския си, монотонен глас, умолява ме да му помогна. Около нас нямаше жива душа. Чуваше се само воят на вятъра и шепотът на листата.

— Мислиш ли, че той знае, че идваме? — попитах аз и гласът ми прозвуча странно чужд. Още бях в онази малка стая, сякаш не можех да избягам от нея, а гъстата гора наоколо беше само привидение. Мисля, че потреперих. После почувствах как ръката на Клодия леко докосва моята. Вдигнах очи. Тънки борчета се извиваха зад нея, а шумът на листата се засили, сякаш някаква огромна уста засмукваше въздуха и създаваше вихри.

— Сигурно ще я погребат на кръстопът? Това ли ще направят? Онази англичанка! — прошепнах аз.

— Ех, защо нямах твоя ръст... а ти моето сърце — каза Клодия. — О, Луи... — Тя наклони глава към мен, точно както вампир се навежда за смъртоносна целувка, и аз се отдръпнах. Устните ѝ обаче леко докоснаха моите и се разтвориха едва, за да всмучат дъха ми и да го върнат обратно, щом я прегърнах.

— Нека аз те водя — каза Клодия. — Няма връщане назад. Вземи ме на ръце и ме остави на земята.

Но аз имах чувството, че цяла вечност усещам устните ѝ по лицето и клепачите си. Тя обаче стана и мекотата на малкото ѝ телце ме напусна. Скочи грациозно и леко до каретата. Стисна за миг ръката ми. Стоеше наред пътя, в потрепващото петно светлина, хвърляна от фенера, и ме гледаше. Кимна и отстъпи назад.

— Луи, хайде, слез... — подкани ме тя и аз имах чувството, че всеки миг ще се стопи в мрака. Бързо откачих фенера от куката и слязох до нея във високата трева.

— Усещаш ли опасността? — попитах шепнешком. — Носи се във въздуха. — Тя се усмихна и се обърна към хълма. Фенерът освети пътека през високата гора. Клодия придържаше пелерината си с малката си бяла ръчичка и бързаше напред.

— Чакай, чакай малко...

— Страхът е твой враг — отвърна тя, но не спря.

Продължи с уверена крачка дори след като високата трева се смени с ниски купчини камъни, а гората около нас стана още по-гъста. Кулата в далечината изчезна от погледите ни, защото луната вече избледняваше, а клоните на дърветата образуваха същинска плетеница над главите ни. Скоро вече не чувахме пръхтенето на конете и не усещяхме миризмата им.

— Бъди нащрек! — прошепна ми Клодия, докато крачеше храбро напред, като спираше единствено за да си проправи път през преплетените храсталаци. Руините наистина бяха много стари. Кой знае какво се беше случило тук преди векове — чума, пожар или пък врагове бяха унищожили града. Само манастирът още стоеше на мястото си.

Изведнъж се чу шепот в тъмното, подобен на свистенето на вятъра или пък на шумоленето на листата, но не беше това. Видях как Клодия изпъна гръб и мярнах бялата ѝ ръчичка в тъмното, когато забави крачка. Тогава разбрах, че чувам шуртене на вода. От планината се стичаше поточе и се виеше между черните дънери, а после се спускаше като посребрен от луната водопад към един кипящ вир. Видях силуета на Клодия на фона на водопада — хвана се за един оголен корен, щръкнал от влажната земя, и започна да се изкачва по обраслия склон. Ръцете ѝ трепереха съвсем слабо, а малките ѝ ботушки се забиваха в пръстта.

Водата беше студена, придаваше свежест на въздуха и пръскаше светлина наоколо. За миг се поуспокоих. Нищо не помръдваше в гората. Заслушах се и лесно различих шума на листата, но не долавях друго. След секунда обаче се смразих, защото осъзнах, че нощта е твърде тиха, твърде безжизнена. Сякаш дори птиците бяха замлъкнали, хилядите твари, които трябваше да се щурат по брега на поточето, също ги нямаше. Клодия се беше изкачила на един насип над мен и посягаше за фенера. Пелерината ѝ бръсна лицето ми. Аз вдигнах фенера и щом той я освети, тя заприлича на зловец херувим. Подаде ми ръка, сякаш възнамеряваше да ме изтегли на насипа. След малко продължихме нататък, над потока, по склона на планината.

— Усещаш ли? — прошепнах аз. — Твърде тихо е.

Тя стисна ръката ми, сякаш да ме накара да замълча. Склонът ставаше все по-стръмен и тишината ме изнервяше. Взирах се в басейнчето светлина около нас, за да видя всеки дънер по пътя ни. Нещо помръдна и аз веднага хванах Клодия и я издърпах силно назад. Но беше само гуцер, който се щураше между листата. След малко всичко притихна, а Клодия се пхна под пелерината ми и започна да ме тегли напред.

Скоро ароматът на водата изчезна и щом луната се показа за миг, видях точно пред нас нещо като полянка. Клодия стисна здраво фенера

и затвори металната му вратичка. Опитах се да ѝ попреча, но тя ми каза тихо:

— Затвори очи за момент и после бавно ги отвори. Тогава ще го видиш.

Обля ме хлад, когато го направих, и стиснах здраво рамото ѝ. Щом отворих очи, видях отвъд дънерите на дърветата в далечината дългата ниска стена на манастира и високата квадратна кула. Зад тях, над огромна черна долина, сияеха покритите със сняг върхове на планината.

— Ела — каза Клодия, — но върви тихо, като призрак.

Тя се взря решително в стените пред нас и тръгна натам като към очакващо я убежище.

Не след дълго стигнахме до пролука в стената, обрасла с лози, които сякаш придържаха камъните на място. Погледнах нагоре и видях бледите светлинки на звездите. Миришеше силно на влажен камък. Пред нас имаше огромно стълбище, което водеше до тесните прозорци, които бяхме видели от долината. Под първата площадка на стълбището зееше входът към мрачните помещения на манастира.

Клодия стоеше съвсем неподвижно, сякаш и тя се беше превърнала в камък. Дори меките ѝ къдрици не се полюшваха. Слушаше нещо. Аз също се вслушах и долових само тихия вой на вятъра. Тя се раздвижи и бавно, но решително разчисти с крак земята пред себе си. Отдолу се видя камък, който изкънтя на кухо, когато Клодия тропна по него с пета. Беше много голям и се издигаше в другия ъгъл. Веднага си представих как група селяни заобикалят камъка и го вдигат с огромен лост. Клодия огледа стълбището и спря поглед на порутения вход под него. Луната се показва за миг през единия от високите прозорци, а Клодия скочи бързо и безшумно до мен.

— Чуваш ли го? — прошепна тя. — Слушай.

Звукът беше толкова тих, че никой смъртен не би го чул. Не идваше от руините, а от много далеч. Но не от посоката, от която бяхме дошли, а от друга — нагоре по хълма, от самото село. Първо беше само някакво шумолене и дращене, но после се засили и се превърна в тропот на крака. Клодия стисна ръката ми и ме дръпна нежно под стълбището. Виждах диплите на роклята ѝ под края на пелерината. Тропотът ставаше все по-силен и аз установих, че единият крак стъпва

твърдо, а другият се провлачва по земята. Непознатият, който се приближаваше към нас, куцаше. Сърцето ми заби лудо в гърдите и аз усетих стягане в слепоочията, крайниците ми се разтрепериха. Чувствах съвсем осезаемо триенето на ризата в тялото ми, коравината на яката и докосването на копчетата в пелерината ми.

След това долових слаба миризма. Миризма на кръв, която веднага ме възбуди въпреки волята ми — топла, сладка миризма на човешка кръв. После усетих и аромата на жива плът и чух заедно със стъпките дрезгаво дишане.

С приближаването на стъпките се появи и още някакъв слаб звук, който се примесваше с останалите. Сякаш още едно същество приближаваше. Чувах как неравномерно бие сърцето му, свито от страх. Чувах и още едно сърце, силно, здраво, пулсиращо все по-устремно, сърце, силно като моето. А после, през назъбената пролука, през която бяхме влезли, видях и онзи, който се приближаваше към нас.

Първо се появи едното му огромно рамо и дълга ръка със свити пръсти. След това видях и главата му. На другото си рамо носеше тяло. Спря пред входа, изправи се, прехвърли тежестта на другата си страна и се втренчи право в нас в мрака. Всяко мускулче в мен се скова, докато се вирах в черния му силует на фона на нощното небе. Не виждах лицето му, само слабия блясък на очите му, които улавяха лунната светлина като парченца стъкло. После видях и просветването на копчетата и чух как издрънчаха, когато ръката му се разлюля отново и единият му дълъг крак се преви, за да направи крачка напред, към кулата и към нас.

Притисках се към Клодия, готов да я дръпна зад себе си, ако се наложи. Тогава обаче с изумление разбрах, че той не ме вижда, както аз виждам него. Вървеше, приведен под тежестта на тялото, право към манастирската врата. Луната освети сведената му глава, гъстата черна коса, която стигаше до прегърбените му рамене, и черните ръкави на палтото му. Реверите бяха разпрани, а ръкавите бяха скъсани по шевовете. Дори ми се стори, че зърнах плътта му през дупките. Човекът в ръцете му се размърда леко и изстена. Огромната фигура спря за миг и сякаш го удари по главата. Аз пристъпих напред към стената и се изпречих пред него.

Не казах нищо, не знам защо. Знаех само, че вече ме вижда, защото бях озарен от луната. Тъмната му глава се вдигна сепнато и зърнах очите му.

Той се вгледа в мен и аз видях сиянието на очите и блясъка на двата остри кучешки зъба. От гърлото му се надигна нисък и задавен вик. Стори ми се, че аз самият крещя.

Вампирът хвърли човека на камъните и се хвърли към мен. Изрева отново и аз усетих гнилия му дъх. Хищните му пръсти се вкопчиха в кожената яка на пелерината ми. Политнах назад и главата ми се удари в стената, но успях да докопам главата му и впих пръсти в мръсната му коса. Част от изгнилото му палто се отпра, но той продължаваше да ме стиска с желязна хватка. Докато се опитвах да отблъсна главата му назад, усетих как зъбите му докосват шията ми. Клодия изкрещя зад него и нещо тежко се стовари на главата му. Това го сепна, а след миг последва още един удар. Той се извърна яростно и аз забих юмрук в лицето му с всички сили. Когато се дръпна встрани, камъкът отново се стовари на главата му, а аз се хвърлих с цялата си тежест върху него и усетих как сакатият му крак се преви. Помня, че го удрях по главата и скубех цели кичури от мръсната му коса. Той се опитваше да ме ухапе и мяташе ръце да ме докопа. Търкаляхме се, вкопчени един в друг, докато не го притиснах към земята и луната не освети лицето му. Чак тогава, останал без дъх, аз установих какво държа в ръцете си. Две огромни очи изпъкваха от оголени очни ями, а носът представляваше само две малки отвратителни дупки. По черепа имаше разложена плът, а по разпарцаливените дрехи беше полепнал слой от пръст, тиня и кръв. Аз се борех с труп, лишен от разум.

В този миг един остър камък се стовари върху челото му и от раната бликна кръв, която се стече между очите. Вампирът започна да се бори да се освободи, но още един камък го удари с такава сила, че чух как костите му се чупят. Кръв рукна между сплъстените кичури коса и започна да попива в тревата. Гърдите на съществото под мен пулсираха, но ръцете му потрепераха и застинаха. Аз се отдръпнах със свито от погнуса гърло, сърцето ми гореше, а всяка частица на тялото ми ме болеше от борбата. За миг огромната кула като че се наклони, а после се изправи отново. Аз лежах до стената, вирах се в създаването пред мен и ушите ми бучаха. Постепенно осъзнах, че Клодия е коленичила до гърдите му, рови из кървавата маса от кост и коса и

изхвърля парчета от черепа. Бяхме срещнали европейски вампир — създание от Стария свят. И той беше мъртъв.

Дълго лежах на широкото стълбище, без да обръщам внимание на дебелия слой мръсотия по него. Чувствах хладна земята под главата си. Клодия стоеше до краката на вампира, отпуснала ръце до тялото си. Видях как очите ѝ се затварят за миг и лицето ѝ заприлича на малка, осветена от луната статуя. После цялата започна да се клати.

— Клодия — извиках я аз и тя се пробуди. Изглеждаше така мрачна, както рядко я бях виждал дотогава. Посочи ми човека, който лежеше близо до стената на кулата. Той не помръдваше, но знаех, че не е мъртъв. Напълно бях забравил за него, цялото тяло ме болеше, а сетивата ми още бяха притъпени от вонята на кървящия труп. Сега обаче видях мъжа и с част от съзнанието си знаех каква ще е съдбата му, но не ми пукаше. Оставаше най-много час до зазоряване.

— Той помръдна — каза ми Клодия и аз опитах да стана от стълбите.

По-добре беше да не се събужда, да не се събужда никога повече. Тя тръгна към него, като подмина с безразличие мъртвото създание, което едва не ни уби. Виждах само гърба ѝ и човека, който потрепваше под нея. Краката му се гърчеха в тревата. Не знам какво съм очаквал да намеря. Може би някой ужасен селянин, някой нещастен клетник, видял лицето на създанието, донесло го дотук. За миг не осъзнах кой точно лежи пред мен. Но това беше Морган. Бледото му лице беше озарено от луната, а на шията му личаха дупките, направени от вампирските зъби. Сините му очи гледаха тъпо и безизразно в нищото.

Те обаче се разшириха, когато аз се приближих.

— Луи! — прошепна той изумен. Устните му се раздвижиха, сякаш се опитваше да оформи думите, но не можеше. — Луи... — каза отново и тогава видях, че се усмихва. Изпъшка дрезгаво, когато се опита да се надигне на колене, и посегна към мен. Бледото му разкривено лице се изопна и той закима отчаяно. Червената му коса беше разрошена и падаше в очите му. Аз се обърнах и побягнах от него, но Клодия ме настигна и ме хвана за ръката.

— Не виждаш ли как изсветлява небето! — изсъска ми тя. Морган падна напред и се подпря на ръце.

— Луи — извика ме отново, а луната се отразяваше в очите му. Изглеждаше като слепец сред руините, слепец в нощта, слепец, който

може да различи единствено познатото лице и едничката дума, която нашепваха устните му. Запуших ушите си и се отдръпнах от него. Той вдигна ръка и аз видях, че цялата е в кръв. Надушвах кръвта. Клодия също я надушваше.

Тя бързо се спусна към него, блъсна го назад към камъните и вкопчи белите си пръстчета в червената му коса, за да вдигне главата му. Той протегна ръце и започна да гали русите ѝ къдрици. Тя заби зъби в шията му и ръцете му се отпуснаха безжизнено.

Клодия ме настигна чак в края на гората.

— Трябва да идеш при него и да се нахраниш — каза ми тя. Подушвах кръвта по устните ѝ и виждах розовината по бузите ѝ, но не помръднах. — Чуй ме, Луи — каза ми тя със задавен от отчаяние и гняв глас. — Оставих го за теб, но той умира... няма време.

Грабнах я на ръце и започнах дългото спускане. Нямаше защо да се прикривам, нито да бъда предпазлив. Нищо свръхестествено не ни дебнеше. Вратата към тайните на Източна Европа отново беше затръшната пред нас. С мъка си пробивах път към каретата.

— Ще ме послушаш ли? — викаше ми Клодия, но аз не спирах и тя вкопчи ръце в палтото и в косата ми. — Не виждаш ли небето, не го ли виждаш!

Започна да хлипа, притисната към гърдите ми, когато прецапах през леденото поточе и хукнах презглава да търся фенера на пътя.

Небето беше тъмносиньо, когато открих каретата.

— Дай ми разпятието — извиках на Клодия и шибнах конете с камшика. — Можем да идем само на едно място. — Каретата се килна силно на завоя и Клодия се блъсна в мен. Отправяхме се към селото.

Между тъмните стволоче на дърветата се издигаше мъгла и създаваше усещане за нещо злокобно. Въздухът беше студен и свеж, а птиците най-сетне бяха пропели, сякаш слънцето скоро щеше да се покаже. Но аз знаех, че е рано за зазоряване и имам още време. Тази мисъл беше прекрасна и успокояваща. Раните от борбата ме изгаряха и сърцето ме болеше от глад, но пък ми беше прекрасно леко. Когато видях сивите силуети на хана и камбанарията на църквата, звездите вече избледняваха.

След миг чуках по вратата на хана. Тя се отвори, а аз си сложих качулката и скрих Клодия под пелерината си.

— Във вашето село вече няма вампир! — заявих на жената, която се взираше изумена в мен. Стисках разпятието, което ми беше дала. — Слава на Бога, той е мъртъв. Ще откриете останките му в кулата. Кажи веднага на останалите. — После минах покрай нея и влязох в хана.

Хората вътре веднага скочиха на крака, но аз казах, че съм изморен и трябва да си почина. Да си почина и да се помоля. Наредих им да свалят сандъка от каретата и да го занесат в някоя прилична стая, където да поспя. После заръчах да ме събудят само при положение, че дойде съобщение за мен от епископа на Варна.

— Когато пристигне отецът, кажете му, че вампирът е мъртъв, а после го нахранете и го помолете да ме почака — казах накрая.

Жената се прекръсти.

— Нали разбирате, че не можех да разкрия мисията си пред вас, преди вампирът да бъде... — започнах аз, а тя веднага закима.

— Да, да, но вие не сте свещеник... ами детето?

— Не съм свещеник, просто съм вещ в тези неща. Нечестивите не могат да ме победят — отвърнах аз и спрях, защото вратата на малкия салон зееше отворена. На дъбовата маса имаше само бял квадратен чаршаф.

— Вашият приятел хукна през нощта навън... полудя — каза ми жената и заби поглед в пода.

Аз само кимнах.

Веднага щом затворих вратата на стаята си, чух виковете им. Имах чувството, че всеки хукна в различна посока. После прозвуча тревожен звън на църковна камбана. Клодия се беше изплъзнала от прегръдките ми и се взираше мрачно в мен, докато залоствах вратата, а сетне бавно издърпах резето на прозореца. Ледена светлина нахлу в стаята. Клодия още ме гледаше и след миг се приближи до мен. Обърнах се и видях, че е протегнала ръка.

— Ето — каза тя.

Явно съм изглеждал много зле. Чувствах се толкова слаб, че лицето ѝ потрепваше пред погледа ми, а сините ѝ очи танцуваха по белите ѝ бузи.

— Пий — прошепна тя и се приближи. — Пий! — И протегна меката си нежна китка към мен.

— Не, знам какво да направя, нима не съм го правил и преди? — отвърнах аз, а тя залости прозореца и тежката врата. Помня, че

коленичих до малкото огнище и огледах стените. Зад врата те бяха изгнили и поддаваха под пръстите ми. Юмрукът ми лесно хлътна в стената и един отломък се заби в китката ми. Помня как опипвах в тъмното и хванах нещо топло и пулсиращо. Студен влажен въздух облъхна лицето ми и аз потънах в мрак. Имах чувството, че ме облива вода, която се просмуква през пробитата стена. Стаята вече я нямаше. Аз пиех от някакъв несекващ извор на топла кръв, която се изливаше в гърлото ми и захранваше пулсиращото ми сърце, а после потичаше по вените, за да стопли кожата, смразена от тази мрачна, ледена вода. Внезапно пулсациите на кръвта намаляха и цялото ми същество се възпротиви на това. Сърцето ми бумтеше и аз се опитвах да накарам и другото да забие заедно с него. Усетих как се издигам, сякаш плавам в мрака, а после и самият мрак започна да чезне като пулсациите на кръвта... Нещо се мержелееше пред очите ми, трептеше леко, придружено от глух звук на стъпки по стълбите, по дъсчения под, тракане на колела, тропот на подкови, някакво дрънчене. Виждах малка дървена рамка, а в нея фигурата на мъж. Беше ми познат. Познавах тази дълга, стройна фигура, черната вълниста коса. После видях и зелените очи, които се вираха в мен. Мъжът стискаше нещо в зъбите си — нещо огромно, меко и кафяво, което притискаше с две ръце към устата си. Това беше плъх. Огромен отвратителен кафяв плъх с изпънати крака и зейнала уста. Голямата му опашка се беше навила. Мъжът извика, хвърли го на пода и се втрени в него с ужас. От устата му течеше кръв.

Някаква светлина ме заслепяваше. Опитах се да отворя очи и видях, че цялата стая сияе. Клодия беше точно до мен. Но вече не беше малко дете, а много по-голяма и ме дърпаше към себе си. Беше коленичила, а аз я прегръщах през кръста. Спусна се мрак и аз я притеглих към себе си. Всичко свърши. Някаква скованост плъзна по крайниците ми, заменена след миг от парализата на забравата.

* * *

Така беше из цяла Трансилвания, Унгария и България. Във всички тези страни селяните знаеха за съществуването на живи

мъртъвци и разказваха много легенди за вампири. Всеки вампир, когото срещаме, се оказваше безмозъчен труп.

— Безмозъчен труп? — попита момчето.

— Да, винаги — отвърна вампирът. — Макар че рядко се натъквахме на тях. Понякога само ги гледахме отдалеч. Вече бяхме свикнали с тромавата им походка, волските глави и приведени рамене, с гнилите им разпарцаливени дрехи. В едно селце вампирът беше жена — беше мъртва вероятно от няколко месеца; селяните я бяха видели и знаеха точно коя е. Тя стана повод надеждата ни да се събуди отново след срещата с чудовището в Трансилвания. Тази надежда обаче бързо се стопи. Жената избяга от нас в гората, а ние я гонихме и се опитвахме да я хванем за дългата черна коса. Белите ѝ погребални одежди бяха просмукани със засъхнала кръв, а пръстите ѝ бяха целите в пръст от гроба. Погледът ѝ обаче беше съвсем празен — очите ѝ приличаха на две локви, които отразяваха луната. Никакви тайни, никакви истини, само отчаяние.

— Но какви бяха тези същества? Защо не бяха като вас? — попита момчето с изкривени от отвращение устни. — Не разбирам. Как е възможно да са били толкова различни от вас и Клодия?

— Имах свои предположения по въпроса. Клодия също. Но основното чувство тогава беше отчаянието. Отчаяние и неизменен страх, че сме убили единствения вампир, който прилича на нас — Лестат. Това ни се струваше непоносимо. Нима той бе притежавал мъдростта на заклинател, или пък силите на вещица... Може би по някакъв начин бе успял да опази разума си от силите, които управляваха онези чудовища. Не, аз знаех, че той си беше просто Лестат, такъв, какъвто ти го описах — лишен от всякаква мистерия, границите на възможностите му ми бяха напълно познати, както и силата на чара му. Имах чувството, че нощите в Източна Европа са създадени специално за да мисля за него. Понякога усещах присъствието му така осезателно, сякаш току-що е напуснал стаята и звукът на гласа му още не е затихнал. Имаше нещо странно успокоително в това. Неволно си представях лицето му — не каквото беше в нощта на пожара, а преди това — каквото беше през последната нощ, която прекарахме заедно у дома. Ръката му играеше лениво по клавишите на пианото, а главата му беше наклонена на една страна. Когато осъзнах какво означават всички тези мисли, аз почувствах

болка. Исках той да е жив! По време на мрачните нощи в Европа осъзнах, че Лестат е бил единственият вампир, който някога ще открия.

Клодия обаче беше заета от доста по-практични мисли. Тя непрестанно ме караше да разказвам за случилото се в хотела в Ню Орлиънс в нощта, когато я превърнахме във вампир. Постоянно преповтаряше този процес и търсеше някакво обяснение защо създанията, които срещяхме из селските гробища, са лишени от разум. Ами ако след като е пила от кръвта на Лестат, тя беше положена в гроб и погребана, докато свръхестествената жажда за кръв я накара да счупи каменната врата на криптата, какво би се случило с разума ѝ тогава, в този преломен момент? Тялото ѝ сигурно щеше да се съхрани и след смъртта на разсъдъка. Тя щеше да броди из света и да се храни със смъртните, като създанията, които бяхме срещнали. Това беше нейното обяснение на загадката. Само че оставаше въпросът какво ги беше превърнало във вампири, откъде започва всичко. Клодия не можеше да обясни това и то ѝ даваше известна надежда, макар че аз вече не хранех илюзии. Чувствах само изтощение.

— Те умножават своя вид, това е ясно, но откъде се е започнало? — питаше тя. А после, в предградията на Виена, ми зададе въпрос, който никога не бе изричала. Дали мога да направя онова, което Лестат беше сторил с двама ни? Защо да не създадем друг вампир?

Отначало дори не я разбрах, толкова се отвращавах от този въпрос, че той събуждаше в мен неимоверен страх. Не исках да осъзная един силен импулс в себе си. Преди години, когато попаднах под очарованието на Бабет Френие, самотата ме бе накарала да мисля за подобна възможност. Но тогава се постарях да потисна това желание като нечиста страст. Опитвах се да страня от смъртните. Убивах само непознати. Англичанинът Морган беше в пълна безопасност с мен, защото го познавах, както познавах и Бабет. И двамата ми бяха причинили много болка. Дори не си помислях да отнема живота им. Защото животът в смъртта е нещо чудовищно. Извърнах се от Клодия и не ѝ отговорих. Тя се ядоса и беше нетърпелива, но не можеше да понесе подобно пренебрежение. Приблужи се до мен, погали ме и ме погледна така ласкаво, сякаш наистина беше моя любяща дъщеря.

— Не мисли за това, Луи — каза ми по-късно, когато се бяхме настанили в малък хотел в покрайнините. Стоях до прозореца и гледах

далечните светлини на Виена. Нямах търпение да ида в града, да съм отново сред цивилизацията. Нощта беше ясна и от града се издигаше мараня.

— Нека успокоя съвестта ти, макар че аз самата не знам какво е съвест — каза тя в ухото ми и ме погали по косата.

— Направи го, Клодия — отговорих ѝ. — Успокой съвестта ми. Кажи ми, че никога няма да говориш за това отново.

— Не искам още сираци като нас! — каза тя твърде бързо. Явно думите ми я бяха ядосали. Отношението ми я ядосваше. — Искам отговори, искам знание. Но, Луи, сигурен ли си, че не си го правил, без да разбереш?

Отново не можах да схвана думите ѝ и сигурно съм я погледнал неразбиращо. Искях само да млъкне и да остане до мен, да живеем във Виена. Пригладих косата ѝ назад, докоснах дългите ѝ мигли и се извърнах към светлините.

— В крайна сметка, какво може да е нужно да се създаде такова чудовище? — продължи тя. — Колко ли капки от твоята кръв трябва да се смесят с човешката... и какво сърце би издържало първата атака?

Усещах, че се взира в лицето ми, но останах неподвижен, със скръстени на гърдите ръце. Продължавах да гледам през прозореца.

— Бледата Емили и нещастният англичанин... — продължаваше Клодия, въпреки че лицето ми се разкриви от болка. — Техните сърца бяха слаби и те умряха по-скоро от страх пред смъртта, отколкото заради загубата на кръв. Самата мисъл ги уби. Но какви сърца биха оцелели? Сигурен ли си, че не си създал цял легион чудовища, които бродят инстинктивно по твоите стъпки? Колко ли дълго оцеляват сираците, които оставяш след себе си — ден, седмица, — преди слънцето да ги превърне в пепел или пък някоя от смъртните им жертви да ги отнесе със себе си?

— Престани — умолявах я аз. — Ако само знаеше колко ясно си представям всичко, за което говориш, би спряла на мига. Казвам ти, че никога не се е случвало подобно нещо! Лестат беше изпил кръвта ми и ме докара до прага на смъртта, за да ме направи вампир. А после ми даде да пия от неговата кръв, смесена с моята. Ето така се прави!

Тя се обърна и се вгледа в ръцете си. Мисля, че въздъхна, но не съм сигурен. После вдигна пак поглед към мен, огледа ме от горе до долу, преди накрая да срещне очите ми. Като че ли се усмихваше.

— Не се страхувай от моя интерес — каза ми тихо. — Все пак последното решение винаги е твое. Не е ли така?

— Не разбирам — отвърнах, а тя се изсмя студено и ми обърна гръб.

— Не можеш ли да си го представиш? — попита съвсем тихо. — Сборище на деца вампири. Само на това съм способна...

— Клодия — измърморих аз.

— Спокойно — отвърна тя рязко, но отново съвсем тихо. — Просто искам да кажа, че колкото и да ненавиждах Лестат...

— Какво? — прошепнах аз. — Продължавай.

— Колкото и да го ненавиждах, с него бяхме... някак завършени. — Тя ме погледна и клепачите ѝ потрепнаха, сякаш и най-лекото повишаване на гласа ѝ я беше разстроило така, както разстройваше и мен.

— Не, само ти беше завършена — казах аз. — Защото двамата бяхме до теб, от самото начало.

Тя се усмихна, но може и така да ми се бе сторило. Наклони глава, а очите ѝ се движеха под миглите, напред-назад, напред-назад.

— И двамата бяхте до мен. Представяш ли си го, както си представяш всичко останало?

Спомнях си една отдавна отминала нощ толкова живо, сякаш още не беше свършила. Тогава тя беше отчаяна и бе избягала от Лестат, който я накара да убие една жена на улицата. Клодия отстъпила ужасена. Сигурен съм, че жената ѝ е напомнила за майка ѝ. Тя избяга и аз я открих в дрешника, под жакетите и палтата, плачеше, прегърнала куклата си. Седнах до нея и започнах да ѝ пея. Тя се взираше в мен, без да пуска куклата, сякаш сляпо се опитваше да заглуши болка, която още не можеше да разбере. Можеш ли да си го представиш — онзи разкошен дом, светлините на лампите и един баща вампир пее на своята вампирска дъщеря? Само куклата беше с човешко лице. Само куклата.

— Трябва да се махнем оттук! — каза ми Клодия сега, сякаш това ѝ беше хрумнало току-що и трябваше да се извърши незабавно. Беше притиснала ухото си с длан, за да го предпази от някакъв ужасен звук. — Да се махнем от пътя, изминат дотук, и от това, което виждам сега в очите ти само защото изказах на глас мислите си...

— Прощавай — казах ѝ възможно най-нежно и се откъснах от видението на онази стая, на онзи стар дрешник и от изплашеното чудовищно дете и моя чудовищен глас. А Лестат, къде беше Лестат? Някой драсна кибритена клечка в другата стая и по стените затанцува сянка, когато светлина се появи там, където царува само мракът.

— Не, ти ми прости... — отвърна тя сега, в малката хотелска стая близо до най-великата столица на Западна Европа. — Трябва да си простим взаимно. Но няма да простим на него; виждаш ли какво става с нас без него.

— Просто сме много изморени и всичко ни се струва страховито... — казах аз едновременно на нея и на себе си, защото нямаше на кого другиго да говоря на този свят.

— Да, но на това трябва да се сложи край. Започвам да разбирам къде сбъркахме. Трябва да пропуснем Виена. Имаме нужда от нашите хора, които говорят на нашия език. Искам да отидем в Париж.

ТРЕТА ЧАСТ

Самото споменаване на Париж ме изпълни с трепет и удовлетворение и това беше невероятно. Усещах, че облекчението е съвсем близо. Изумих се не само от емоциите си, но и от факта, че почти бях забравил за това.

Чудя се дали изобщо разбираш какво имам предвид. Сега не мога да ти обясня добре защо това, което изпитвам към днешния Париж, няма нищо общо с чувствата ми към този град тогава, в онзи час. И все пак дори сега, когато мисля за него, изпитвам нещо подобно на тогавашното щастие. Сега по-добре отвсякога осъзнавам, че никога няма да позная щастieto и че дори не го заслужавам. Не копнея за него. И все пак споменаването на Париж ме кара да се чувствам щастлив.

Често ме боли от красотата на смъртните, величието на техните творения ме изпълва с онзи болезнен копнеж, който изпитах и във водите на Средиземно море. Но Париж, Париж ме привличаше неудържимо и аз забравих за всичко друго. Забравих, че съм прокълнато неутешимо същество в човешка кожа и човешки дрехи. Париж беше по-завладяващ и по-лечебен за мен, отколкото можех да си представя.

Той беше майката на Ню Орлиънс, не бива да забравяш това. Той беше дал живот на Ню Орлиънс и на неговото население. А Ню Орлиънс се стремеше да се превърне във втори Париж. Но въпреки че беше красив и оживен, той беше много крехък. В него винаги си оставаше нещо диво и примитивно, нещо, което застрашаваше екзотичния и изтънчен живот както отвътре, така и отвън. Нито сантиметър от дървените улици и нито една тухла от претъпканите испански къщи не бяха защитени от яростта на дивото, което вечно заплашваше града и беше готово да го погълне. Урагани, наводнения, трески, чума — влажният климат на Луизиана разяждаше безмилостно всяка дъска и каменна фасада и градът беше като някакъв плод на въображението на хората, които се опитваха да оцелеят; мечта,

поддържана с ежеминутните усилия на силната, макар и неосъзната колективна воля.

Но Париж, Париж беше цял и цялостен, отделна вселена, издълбана и съхранявана от историята. В ерата на Наполеон той се издигаше с величествените си сгради, масивните си катедрали, широките си булеварди и древните, извити улички — огромен и неразрушим, като самата природа. Той приютяваше всичко, неговото изменчиво и омагьосано население изпълваше галериите, театрите, кафенетата и раждаше нови и нови гении, светци, философи и войнолюбци, пораждаше жизнерадост и твореше най-изящното изкуство. Сякаш целият свят извън Париж тънеше в мрак и всичко изящно, всичко красиво, всичко важно достигаше своя разцвет именно в Париж. Дори царствените дървета, които красяха и заслоняваха улиците, бяха възплъщение на духа на този град — а водите на Сена се виеха сдържани и красиви през самото му сърце. Сякаш самата земя на това място беше така оформена от кръвта и съзнанието, че вече беше престанала да бъде земя и бе станала Париж.

Ние отново бяхме живи. Отново обичахме и аз бях в такава еуфория след онези мрачни и безнадеждни нощи из Източна Европа, че се предадох напълно, когато Клодия реши да се преместим в хотел „Сен Габриел“ на Булеварда на Капуцините. Той беше смятан за един от най-големите хотели в Европа. В сравнение с огромните му стаи нашата стара къща в Ню Орлиънс изглеждаше съвсем малка. Взехме един от най-хубавите апартаменти, чиито прозорци гледаха към осветен от газените фенери булевард с асфалтирани тротоари, по които постоянно се разхождаха хора, а потокът от карети по платното беше безкраен. В тях се возеха разкошно облечени дами и техните кавалери на път за операта, оперетата, за някоя балетна или театрална постановка, за някой бал или прием в Тюйлери.

Клодия ми изложи съображенията си за тези огромни разходи внимателно и много логично, но аз виждах, че вече ѝ омръзва да получава всичко чрез мен. Това я изморяваше. Този хотел, каза ми тя, ни осигурявал пълна свобода и нашите нощни набези щели да останат незабелязани в този постоянен поток от европейски туристи. Стаите ни щели да бъдат поддържани от анонимни слуги, а огромната цена ни гарантирала дискретност и сигурност. Но имаше и още нещо. Друга, по-важна за нея причина.

— Това е моят свят — обясни ми тя, като седна на малко кадифено кресло пред отворения балкон, за да гледа как дългата редица карети спират една по една пред вратите на нашия хотел. — Искам всичко да е така, както го харесвам. — Говореше сякаш на себе си.

И наистина всичко беше по неин вкус — зашеметяващи тапети на рози със златни украси, изобилие от всякакви дамаски и кадифени мебели, бродирани възглавници и копринени декорации за огромното легло с четири колони. На мраморната лавица над камината всеки ден се появяваше букет рози, а преграденият със завеса будоар беше пълен с инкрустирани масички, които се отразяваха до безкрай в наклонените огледала. Накрая Клодия обгради високите френски прозорци с истинска градина от камелии и папрат.

— Цветята ми липсват повече от всичко друго — каза ми тя.

Държеше да има цветя дори в картините, които купувахме от магазини и галерии. Те бяха все великолепни платна, каквито не бях виждал в Ню Орлиънс — от класически изобразени букети, които те карат да протегнеш ръка, за да докоснеш цветчетата, паднали по триизмерно нарисуваната маса, до смущаващи картини в нов стил, в които цветовете сияеха така интензивно, че разрушаваха старите линии и старата солидност, за да създадат видение като в миговете на делириум, когато пред очите ми разцъфваха цветя, трепкащи като пламъци на фенер. Самият Париж нахлу в нашия апартамент.

Чувствах се у дома там, изоставих мечтите за просто съществуване, защото въздухът в хотела беше сладък като въздуха в двора на къщата на Рю Роял, а изобилието от газени фенери лишаваше дори орнаментираните тавани от сенки. Светлината танцуваше по извивките и топчетата на кристалните полилеи. Мрак не съществуваше. Вампири не съществуваха.

Така, дори под бремето на моето търсене, аз се опивах от мисълта, че поне за час можем да сме просто баща и дъщеря, които се качват в каретата, за да се разходят по брега на Сена, да минат по моста към Латинския квартал и да поемат по тъмните тесни улички само в търсене на история, а не на жертви. После се завръщяхме към тиктакащите часовници, към месинговите решетки на камината и играехме карти на масата. Бяхме заобиколени от книги с поезия, програми за постановки, от жуженето на огромния хотел, от звук на

далечни цигулки, от бърз женски развълнуван глас, придружен от звънтенето на четката за коса. Някакъв мъж на горния етаж повтаряше отново и отново: „Да, разбирам, вече разбирам, вече разбирам...“

— Това ли искаше? — попита ме веднъж Клодия, вероятно за да ми покаже, че не е забравила за мен, макар да мълчеше от часове. Не говореше вече за вампири, но нещо не беше наред. В мълчанието ѝ не се усещаше предишното спокойствие, нито безметежност. Тя мислеше за нещо и то я изпълваше с неудовлетворение. И макар че не виждах гняв в очите ѝ, знаех, че той е много, много близо до повърхността.

— Ти знаеш какво искам аз — отговорих, подхранвайки илюзията, че все още имам свои желания. — Една мансарда близо до Сорбоната и до шумния Рю Сен Мишел, доста далеч оттук. Но иначе щях да живея, както би живяла и ти.

Видях, че ѝ стана приятно, но погледна покрай мен, сякаш казваше: „Нямаш лек за това. Не се опитвай да разбереш, не ме питай какво бих искала аз.“

Моята памет е много ясна, много ярка, а би трябвало всичко да се омекотява с времето, неразгаданото да бъде притъпено. Всички спомени още ме вълнуват като снимки в медальон, но чудовищни снимки, каквито нито един апарат не може да улови. Отново и отново виждам Клодия до пианото в нощта, когато Лестат свиреше и се приближаваше към смъртта. Помня как лицето ѝ се превръщаше в разкривена маска, когато той я дразнеше. Всъщност, ако беше повнимателен, той нямаше да умре. Ако изобщо беше мъртъв.

В Клодия обаче назряваше нещо, което бавно започна да се разкрива, и то пред най-неохотния свидетел на този свят. У нея се разгоря нова страст по пръстени и гривни, каквито децата не носеха. Наперената ѝ походка не беше походка на дете. Често ме водеше в малки бутици и сочеше заповедно към някой парфюм или чифт ръкавици, които после плащаше сама. Аз бях винаги наблизо, винаги смутен — не защото се страхувах от нещо в този огромен град, а защото се страхувах за самата нея. Тя винаги се представяше за „изгубено дете“ пред своите жертви, за „сираче“, а ето, че сега се превръщаше в нещо друго, нещо странно и шокиращо за хората, които я срещаха. Но тези срещи си бяха нейна работа и аз гледах да се разхождам сам покрай великолепните фасади на „Нотр Дам“ или пък седях в каретата и я чаках.

Една нощ се събудих в разкошното легло в хотела и видях, че съм заспал над книгата си. Клодия я нямаше. Не посмях да попитам персонала дали са я виждали. Ние винаги се опитвахме да минаваме незабележимо покрай тях, бяхме анонимни. Потърсих я по коридорите, по страничните улички, дори в балната зала, защото бях завладян от неизразимо ужасяващата мисъл, че може да е там сама. Накрая я видях да минава през страничните врати на фойето. По косата ѝ блещукаха дъждовни капчици. Приличаше на дете, което се е впуснало в някоя лудория, и предизвика усмивки сред хората, когато се заизкачва по огромното стълбище и мина покрай мен, сякаш изобщо не ме забелязва. Невероятна и странно грациозна обида.

Аз затворих вратата на апартамента точно когато тя свалише пелерината си и пръскаше златни капчици вода, като тръскаше косата си. Панделките на бонето ѝ бяха разхлабени и аз изпитах силно облекчение, когато видях детската рокля, панделките и нещо възхитително успокоително в ръцете ѝ — малка порцеланова кукла. Клодия не обелваше нито дума; занимаваше се с куклата, чиито крачета звънтяха като езиче на камбанка, прикрепени на куки под бухналата рокля.

— Виж, това е кукла дама — каза ми накрая и ме погледна. — Виждаш ли, това е кукла дама.

Остави куклата на тоалетката.

— Е, и какво? — попитах аз.

— Една жена я направи — каза тя. — Тя прави кукли деца, само кукли деца, има цял магазин с тях, но аз ѝ казах, че искам кукла дама.

Това беше много странно, дори загадъчно. Тя седеше и гледаше куклата, а по челото ѝ бяха полепнали мокри кичури коса.

— Знаеш ли защо я направи за мен? — попита след малко.

В този миг ми се прииска в стаята да имаше сенки, за да мога да се отдръпна от светлината на огъня и да не стоя на леглото като на огромна сцена, от която гледам Клодия и отраженията ѝ в огледалата — безброй бухнали ръкави.

— Защото си красиво дете и тя е искала да те зарадва — казах аз, а гласът ми прозвуча някак чужд.

Тя се засмя беззвучно.

— Красиво дете — повтори и ме погледна. — Все още ли ме мислиш за такова?

Отново сведе лице, защото се заигра с куклата. Пръстите ѝ притискаха мъничкото плетено деколте и се плъзгаха към порцелановите гърди.

— Да, аз приличам на детските кукли, аз съм кукла дете. Трябваше да я видиш как работи в магазина си. Приведена над своите кукли, всички с едно и също лице, с едни и същи устни.

Тя докосна горната си устна. Изведнъж ми се стори, че стените потрепериха, а отраженията ѝ в огледалата се размазаха, сякаш самата земя въздъхна от дъното на недрата си. По улицата отекваше тропотът на карета, но някъде много далеч. Тогава видях какво прави тя: притискаше едната си ръка към устните си, а с другата чупеше куклата — стискаше я така силно, че тя хрущеше и се чупеше на малки парченца, които падаха от окървавената ѝ ръка на килима. Извърнах глава, но продължавах да я виждам в наклоненото огледало над огъня, виждах как ме оглежда от глава до пети. Отражението ѝ тръгна право към мен и се приближи до леглото.

— Защо извъръщаш очи, защо не гледаш към мен? — попита тя нежно, със сребърно гласче. Но после се засмя съвсем по женски и каза: — Нима си мислеше, че вечно ще остана твоя дъщеря? Да не би да си глупак, баща на глупците?

— Не ми харесва тонът ти... — отговорих аз.

— О... така ли. — Виждах я само като пламък с крайчеца на окоето си — златистосин пламък.

— А какво мислят те за теб? — попитах аз възможно най-внимателно. — Какво мислят за теб хората по улиците? — И направих жест към отворения прозорец.

— Много неща. — Тя се усмихна. — Много неща. Хората са много добри в намирането на обяснения за всичко. Виждали ли си джуджетата в лунапарка и в цирка, изродите, за които хората плащат, за да им се посмеят?

— Аз бях само чирак на магьосника! — избухнах внезапно, не можах да се сдържа. — Само чирак! — Искях да я докосна, да погала косата ѝ, но се страхувах от нея, гневът ѝ тепърва се разгаряше.

Тя обаче пак се усмихна, дръпна ръката ми в скута си и я притисна към тялото си.

— Да, само чирак — засмя се отново. — Искам да ми кажеш само едно, само едно нещо от висините на твоето величие. Какво е...

какво е да правиш любов?

Отдръпнах се от нея и трескаво започнах да търся пелерината и ръкавиците си.

— Е, нима не помниш? — попита тя съвършено спокойна, когато хванах месинговата дръжка на вратата.

Спрях, защото чувствах погледа ѝ на гърба си. Срамувах се. Обърнах се, сякаш сам се питах накъде съм се запътил.

— То е съвсем мимолетно — казах, като се опитвах да не срещам погледа ѝ. Очите ѝ бяха мразовито сини. Сериозни. — И... рядко се постига в цялост... усещането е много силно и бързо отминава. Мисля, че е нещо като съвсем бледо подобие на убиването.

— О... А болката, която ти причинявам сега, тя също ли е бледо подобие на убиването?

— Да, мадам — отвърнах. — Мисля, че е точно така.

Поклоних се бързо и ѝ пожелах лека нощ.

Дълго след като се отдалечих от хотела, не можех да забавя крачка. Бях прекосил Сена. Търсех мрака. Исках да се скрия от Клодия и от чувствата, които назряваха в мен, от огромния, поглъщащ ме страх, че съм съвършено неспособен да я направя щастлива, или пък да ощастливя себе си, като доставя удоволствие на нея.

Бях готов да ѝ дам целия свят, само да е доволна; всичко, което сега притежавахме, ми се стори празно и безплътнo. И все пак бях наранен както от очите ѝ, така и от думите ѝ. Докато се отдалечавах от Рю Сен Мишел и навлизах все по-дълбоко из тъмните улички на Латинския квартал, трескаво търсех обяснения, дори прошепвах някои от тях, но знаех, че нищо не може да облекчи нейното дълбоко недоволство и моята болка.

Накрая думите ми се сляха в някаква странна мантра. Вървах в черната тишина на средновековните улици и сяпа следвах резките завои, успокоен от високите и тесни сгради, които сякаш всеки миг щяха да се срутят една към друга и да затворят пролуката към безразличните звезди.

— Не мога да я направя щастлива, не мога да я направя щастлива; нещастieto ѝ нараства с всеки изминал ден.

Това си повтарях до безкрай, като молитва, като заклинание, с което да променя истината — нейното неизбежно разочарование от нашето търсене, което ни запрати в тази тъмница и стана причина тя

да се отдалечи от мен, да ме забрави заради огромната си нужда. Дори изпитах дива ревност от майсторката на кукли, на която Клодия бе доверила желанията си и на която беше поръчала подрънкващата миниатюрна дама. Ревнувах, защото тази жена бе успяла да сътвори нещо, което Клодия бе притискала към гърдите си, изцяло забравила за мен.

— Докъде ще доведе всичко това? — питах се аз.

За всичките месеци, откакто живеях в Париж, не бях осъзнал колко огромен е този град, не бях си давал сметка, че мога да премина от някоя извита задънена уличка направо в свят на удоволствията и никога не бях усещал така натрапчиво неговата безполезност. Градът не можеше да потуши гнева на Клодия, ако тя не бе способна да преодолее горчивия си копнеж по невъзможното. Бях безпомощен да ѝ помогна. Тя също беше безпомощна. Но беше по-силна от мен. Дори в този момент, когато избягах от нея, аз знаех, че тя ме обича.

И така, замаян, изморен и някак приятно изгубен, аз усетих, с моите неугасими вампирски сетива, че някой ме следи.

Първо си помислих, че Клодия е тръгнала след мен. И тъй като беше много умна, ме е следила от голямо разстояние. Но след миг в ума ми се роди друга мисъл, доста по-жестока, с оглед на случилото се между нас. Стъпките бяха твърде тежки, за да са на Клодия. Зад мен по улицата вървеше човек — вървеше право към собствената си смърт.

Аз продължих напред, почти готов да се потопя отново в болката си, защото смятах, че я заслужавам. Но умът ми каза: „Не бъди глупак, слушай!“. Тогава ми просветна, че стъпките, които отекваха на голямо разстояние зад мен, са в перфектен синхрон с моите. Нима беше случайност? Смъртен не би могъл да долови ритъма на стъпките ми, защото разстоянието беше твърде голямо. Спрях, за да помисля, и те също спряха. Реших, че така ми се е сторило, обърнах се и продължих. Стъпките се чува отново. Бяха в пълен синхрон с моите, забързваха се, щом се забързвах и аз. После се случи нещо невероятно, нещо небивало. Тъй като цялото ми внимание бе погълнато от стъпките зад мен, аз се препънах в една паднала на улицата керемиди и полетях към стената. Стъпките зад мен също се препънаха в пълен унисон с моето падане.

Бях изумен и дори ме хвана страх. Улицата от двете ми страни беше съвсем тъмна. Не идваше светлинка даже от някой тавански

прозорец. В момента известна безопасност ми гарантираше единствено голямото разстояние между мен и онзи, който ме следеше. Вече бях напълно сигурен, че не е човешко същество. Съвсем се обърках, не знаех какво да правя. Изпитвах почти непреодолимо желание да извикам това същество и да му дам да разбере, че го чакам, че съм го търсил, че съм готов да се срещна с него. И все пак ме беше страх. Най-разумното решение беше да продължа напред и да чакам непознатия да ме настигне. Но щом го направих, засилих неволно крачка, но разстоянието между мен и преследвача ми не се скъсяваше. Напрежението ми растеше, мракът ми се струваше все по-страховит. Постоянно говорех безмълвно на стъпките, които чувах зад гърба си: „Защо ме следваш, защо искаш да чуя, че ме следиш?“.

Завих зад ъгъла и пред мен, на следващия ъгъл, се появи светлина. Улицата леко се издигаше и аз тръгнах много бавно натам, защото не бързах да изляза на светлото. Кръвта бумтеше в ушите ми.

Точно преди ъгъла спрях и чух, че нещо над главата ми трополи. Сякаш покривът на къщата, до която стоях, щеше да се срути всеки момент. Отскочих назад точно преди цяла купчина керемиди да се разбие на улицата. Една дори ме удари по рамото. След това всичко стихна. Аз се взирах в керемидите, ослушвах се и чаках. После бавно завих зад ъгъла и излязох на светло. Видях фигурата на друг вампир, който стоеше в началото на улицата, точно под газения фенер.

Беше огромен, макар и слаб като мен. Дългото му бяло лице сияеше под светлината на лампата, а големите черни очи се взираха в мен с неподправено любопитство. Десният му крак беше леко присвит в коляното, сякаш е спрял наред крачка. Внезапно осъзнах, че не само има същата дълга гъста и сресана назад черна коса като моята, че е облечен със същото палто и същата пелерина, но и съвършено имитира позата и изражението ми. Преглътнах и бавно го огледах, като се опитвах да скрия вълнението си. Той ме гледаше с интерес. После примигна и аз си дадох сметка, че съм сторил същото. А когато изпънах ръце и ги скръстих на гърдите, той бавно повтори движението. Беше влудяващо. Повече от влудяващо. Защото, помръднеш ли устни, помръдваше ги и той, и думите замираха в гърлото ми и не можех да кажа нищо, за да го накарам да спре. Той се извисяваше пред мен, а язвителните му черни очи ме гледаха с

неотклонно внимание, което, разбира се, беше повече от язвително. Той беше вампирът — а аз явно бях огледалото.

— Много умно — сопнах се отчаяно и, разбира се, той повтори думите ми също толкова бързо.

Въпреки че бях вбесен, аз неволно се усмихнах, без да обръщам внимание на потта, избила от всяка моя пора и на силното треперене в краката си. Той също се усмихна, но очите му запазиха яростния си животински поглед, който не приличаше на моя. А и усмивката беше много зловеща, тъй като беше съвсем изкуствена.

Пристъпих напред и той стори същото. Спрях рязко и той спря, но после много бавно вдигна дясната си ръка, сви пръсти в юмрук и започна да се удря бързо в гърдите, за да се подиграе на учестения ми пулс. Засмя се, отметна глава назад и показа острите си зъби. Смехът му изпълни цялата улица. Мразех го. Мразех го от дъното на душата си.

— Какво искаш от мен? — попитах, но въпросът ми беше повторен с насмешлив тон.

— Глупак! — извиках аз. — Палячо!

Той не повтори последната обида, тя застина на устните му и лицето му се изопна.

Онова, което направих после, беше напълно импулсивно. Обърнах му гръб и си тръгнах, вероятно за да го накарам да ме последва и да започне да ме пита кой съм. Но той се раздвижи така бързо, че дори не видях как се озова право пред мен, сякаш се материализира от въздуха. Отново му обърнах гръб — но пак го видях под лампата, само леко разрошената му коса подсказваше, че изобщо е помръдвал от мястото си.

— Аз те търсех! Дойдох в Париж, за да те намеря! — казах с усилие и той не повтори думите ми, само стоеше и ме гледаше.

Пристъпи бавно и грациозно напред и аз видях вече неговата поза и маниери. Протегна ръка, сякаш за да се здрависаме, но много бързо ме бутна назад. Ризата ми беше подгизнала от пот и лепнеше на гърба ми, когато се надигнах. Ръката ми се изцапа от влажната стена.

Щом се обърнах към него, той ме повали по гръб на земята.

Ще ми се да можех да ти опиша силата му. Ти би я изпитал сам, ако те ударя, защото дори няма да видиш движението на ръката ми.

Нещо в мен обаче казваше, че трябва да му покажа собствената си сила. Затова станах бързо и се втурнах напред с протегнати ръце. Срегнах обаче само нощния въздух, който се вихреше под фенера. Стъписах се и започнах да се оглеждам наоколо като пълен глупак. Сигурен бях, че това е някакво изпитание. Взирах се напрегнато в тъмната улица, в нишите на вратите, навсякъде, където би могъл да се скрие. Не исках да участвам в това, но нямаше начин да се измъкна. Тъкмо се опитвах да намеря думи, с които да му обясня, че не искам това да продължава, когато той се появи отново, завъртя ме към себе си, пак ме повали на паважа и стовари крак върху ребрата ми. Вбесих се толкова много, че го дръпнах здраво за крака и той падна към каменната стена отсреща и изрева от гняв.

След това настъпи пълна суматоха. Аз още стисках крака му, а той се опитваше да го забие в корема ми. По някое време успя да се отскубне и ме вдигна във въздуха със силните си ръце. Не е трудно да се досетиш какво можеше да ми се случи. Той можеше да ме изхвърли на няколко метра, защото беше достатъчно силен. А тогава може би щях да изгубя съзнание от удара. Тази мисъл ме тормозеше много силно още по време на мелето — не знаех дали мога да изгубя съзнание. Но така и не ми се удаде случай да проверя. Защото, въпреки че бях много объркан, усетих, че се е появил още някой, който успя да накара нападателя ми да отпусне хватката си.

Вдигнах глава и видях, че все още съм на улицата. Мярнах за миг две фигури, като моментно примигване на образ зад клепачите, щом затвориш очи. След това виждах само вихър от черни дрехи, ботуши, които удрят в камъка, и нощта. Седнах задъхан, с обляно в пот лице. Огледах се наоколо и се втренчих в тясната ивица небе между покривите. Тъй като се взирах много напрегнато, успях да забележа как една фигура изниква от мрака на стената над мен. Беше клекнала на камъните на трегера и се извърна така, че само за миг зърнах косата и едро бяло лице. Странно лице, по-широко и не така слабо като на другия — огромните черни очи се взираха спокойно в мен. От устните му се чу шепот, макар че те не помръднаха.

— Нищо ти няма.

— Да, разбира се, че нищо ми няма.

Станах на крака, готов за атака. Но фигурата си остана в същата поза, сякаш беше част от стената. Видях как бялата ръка бърка в джоба

на жилетката. Извади една картичка и ми я подаде. Не помръднах да я взема.

— Ела при нас утре вечер — прошепна гладкото безизразно лице, осветено само наполовина от лампата. — Няма да те нараня. И няма да позволя на останалите да те наранят. Няма да им позволя.

Тогава ръката направи онова загадъчно движение, присъщо само на вампирите — сякаш се откъсна от тялото в мрака и пхна картичката в дланта ми. Лилавият шрифт веднага засия на светлината. Фигурата се понесе като котка по стената и бързо изчезна между фронтоните на таванските помещения.

Знаех, че вече съм сам. Чувствах го. Бумтенето на сърцето ми сякаш изпълваше пустата улица, докато седях под лампата и гледах картичката. Адресът ми беше добре известен, защото неведнъж бях ходил в театрите по въпросната улица. Но името ме изуми: „Театър на вампирите“, и часът на постановката — 9 вечерта.

Обърнах картичката и на гърба ѝ открих бележка: „Доведи и малката красавица. Добре дошли сте. Арманд!“

Нямаше никакво съмнение, че съобщението е написано от онзи, който ми даде картичката. Почти няхах време да се върна в хотела и да разкажа на Клодия всичко, преди да се е съмнало. Хукнах назад така бързо, че хората, които минаваха по булевардите, не можеха да забележат сянката, която профучава край тях.

В „Театъра на вампирите“ се влизаше само с покани и на следващата нощ портиерът внимателно разгледа картичката ми, докато дъждът се сипеше над нас и над една двойка, застанала до затворената каса. На смачканите плакати се виждаха страховити вампири, разперили ръце и пелерини като прилепови крила, готови да се нахвърлят върху голите рамене на смъртна жертва. Всички двойки, които се бяха събрали в претъпканото фоайе, бяха смъртни, нямаше вампири. Дори момчето на входа, което най-сетне ни пусна вътре, беше човек. Озовахме се сред мокри вълнени палта, облечени в ръкавици женски ръце, които оправяха красиви широкополи шапки и влажни къдрици. Аз си проправях път към сенките, изпълнен с трепетно очакване. Бяхме се нахранили по-рано само за да не изглеждаме твърде бледи в театъра и очите ни да са ясни. А вкусът на кръвта, на която не се бях наслаждал изцяло, засилваше нервността ми. Но няхах време за друго. Тази нощ не беше определена за убийства.

Тази нощ беше нощ на разкрития, независимо как щеше да свърши. Бях напълно сигурен в това.

И така, ние стояхме сред изцяло човешка тълпа, вратите към салона се отвориха и едно младо момче се приближи и ни направи знак да тръгнем към стълбището.

За нас беше определена една от най-хубавите ложи в салона. Въпреки че изпитата кръв нямаше как да направи лицето ми съвсем човешко, нито пък да превърне Клодия, която държах на ръце, в човешко дете, разпоредителят явно не обърна никакво внимание на това, или пък не му пукаше. Всъщност той дори ни се усмихна приветливо, когато дръпна завеската зад двете кресла до месинговия парапет.

— Мислиш ли, че е възможно да имат роби хора? — прошепна Клодия.

— Лестат не вярваше на човешките роби — отвърнах аз. Гледах как залата се пълни и украсените с цветя шапки, които плуваха между редиците тапицирани с коприна кресла. Бели рамене просветваха в силно извития балкон, който се простираше пред нас, диаманти проблясваха на светлината на газените лампи.

— Помни, че поне този път трябва да бъдеш лукав — прошепна ми Клодия със сведена глава. — Ти си твърде голям джентълмен.

Светлините угаснаха, първо на балкона, а после и покрай стените на партера. Малък оркестър се беше събрал в оркестрината под сцената, а пред дългата завеса от зелено кадифе горяха газеници, които лека-полека просветляха и публиката се стопи в мрака, сякаш обгърната от сив облак, в който блещукаха само диамантите — по китки, шии и пръсти. Постепенно шепотът стихваше, докато накрая се чуваше само нечия отекваща кашлица. После настъпи тишина.

Тамбурината зазвуча бавно и ритмично. Към нея се присъедини тънкият глас на флейтата, който сякаш пое острия металически звън на тамбурината и го изви в натрапчива мелодия с чисто средновековно звучене. После се чуха струнни акорди, които подчертаваха тамбурината. Флейтата се извиси в меланхолична и тъжна мелодия. В тази музика имаше очарование и цялата публика беше притихнала и омагьосана от нея, сякаш мелодията беше сияеща панделка, която бавно се развива в тъмното. Вдигането на завесата не наруши тишината и с най-слабия шум. Светлините се засилиха, а сцената се

превърна в гъста гора. Сияние танцуваше по кръглите дървесни стволоче и по купчините листа, над които се извисяваше свод от мрак. Между дърветата се виждаше нещо като нисък каменен речен бряг, а отвъд — блещукащите води на реката. Този триизмерен свят беше сътворен от художник върху тънко памучно платно, което потрепваше съвсем леко от слабо течение.

Редки аплаузи поздравиха илюзията и постепенно набраха привърженици от всички части на салона, докато не се издигнаха в силно кресчендо, а после отмряха. На сцената се появи тъмна, увита с пелерина фигура, като се придвижваше от един дървесен ствол на друг толкова бързо, сякаш магически се появяваше право в центъра на кръговете светлина. От пелерината се появи ръка, стиснала сребърна коса, а другата държеше дръжката на маска и прикриваше лицето. Маската беше образ на Смъртта — нарисуван череп.

Сред публиката се чуа няколко ахвания. На сцената стоеше самата Смърт, стиснала косата. Смърт сред мрачна гора. Нещо в мен също откликваше на видяното, но не от страх. Човешкото в мен откликваше на магията на тези красиви декори, на мистерията на света на сцената, свят, в който тази закачулена фигура се движеше напред-назад с грацията на пантера и изтръгваше от публиката ахвания, въздишки и благоговееен шепот.

Самите жестове на тази фигура омайваха, подобно на ритъма на музиката. След това се появиха още фигури от двете страни на сцената. Първо излезе една много стара прегърбена жена със сива и подобна на мъх коса. В едната си ръка носеше огромна кошница с цветя. Повлече крака по сцената, а главата ѝ се полюшваше под ритъма на музиката и на бързите стъпки на Мрачния жътвар. Изведнъж жената забърза назад, сякаш беше видяла зловещата фигура, остави кошницата и склучи ръце за молитва. Беше изморена. Опря глава на ръцете си, после ги протегна умолително към него. Той пристъпи към нея, за да я погледне в лицето, което беше невидимо за нас — закрито от сенките и сивата коса, — и веднага се отдръпна, като замаха с ръце пред себе си, сякаш да прогони неприятната миризма. От залата се чу колеблив смях. Но щом старицата се изправи и тръгна след Смъртта, смехът секна.

Музиката премина в жига, докато старицата преследваше Мрачния жътвар по сцената. Накрая той се прилепи до един дървесен

дънер и скри маскираното си лице под пелерината, както птица крие главата си с крило. Старата жена, изгубена и отчаяна, взе кошницата си, а музиката забави ритъм и стана по-нежна, докато тя излизаше от сцената. Аз не харесах това. Не ми хареса смехът. Появиха се още фигури и музиката акцентираше техните жестове — това бяха сакати с патерици, просяци в сиви дрипи. Всички посягаха към Смъртта, която се въртеше бързо, изплъзваше им се ловко и правеше почти женствени знаци на отвращение и досада.

Едва тогава осъзнах, че мъртворешки бялата ръка, която извършва тези комични движения, не е боядисана. Именно ръката на вампир предизвикваше смях сред публиката. Щом сцената най-сетне опустя, вампирската ръка се вдигна към ухиления череп, за да прикрие прозявка. После фигурата застана така, сякаш беше облежната на едно изрисувано върху платното дърво, и задряма. Музиката имитираше чуруликане на птици, къдреше се като звук на течаща вода. Насоченият фенер, който осветяваше вампира, притъмня и накрая почти изгасна.

Друг много ярък лъч прониза платното и разкри млада жена, застанала сама в дъното на сцената. Тя беше с царствена осанка и обгърната от гъста златиста коса. Усетих възхитата сред публиката, когато жената се залута из осветения кръг, сякаш се беше изгубила сред дърветата. И тя наистина се беше загубила, защото не беше вампир. Петната по блузата и полата ѝ не бяха сценична боя, а по красивото ѝ лице нямаше и помен от грим. Тя се взираше в светлината, а чертите ѝ бяха фини и изящни като на мраморна Мадона. Русата коса беше ореолът ѝ. Силната светлина я заслепяваше напълно, но всички я виждаха. Стонът, който изскочи от устните ѝ, докато се луташе по сцената, беше последван като ехо от тънкия, романтичен глас на флейтата. Фигурата на Смъртта се събуди със сепване в своя блед кръг светлина, обърна се да види момичето и вдигна рязко глава в израз на възхищение.

Последва съвсем мимолетен изблик на смях. Момичето беше твърде красиво, а в сивите му очи се четеше истински ужас. Играта ѝ беше твърде истинска. После маската с черепа внезапно беше скрита под пелерината и Смъртта разкри сияещото си бяло лице на публиката, като пригладя черната си коса с бързи движения. Изпъна жилетката си и изтръска въображаемите пращинки от реверите си. Смъртта беше влюбена. Бялото лице, сияйните скули и намигащото дяволито око

спечелиха аплодисментите на публиката, която беше сметнала това за майсторска илюзия. Всъщност на сцената стоеше истински вампир — онзи, който ме бе нападнал в Латинския квартал — злобен, ухилен вампир, ярко осветен от жълтия лъч на фенера.

Аз посегнах към Клодия в тъмното и стиснах здраво ръката ѝ. Тя обаче стоеше неподвижно като омагьосана. Гората на сцената, из която се луташе безпомощното смъртно момиче, взряно в невидимия източник на смеха, се раздели на две половини, за да позволи на вампира да стигне до жертвата си.

Тогава момичето се приближи до светлините в предната част на сцената и го видя. Спря на сред крачка и изхлипа като малко дете. Всъщност тя много приличаше на дете, макар че беше зряла жена. Само леките бръчици по нежната плът около очите ѝ издаваха възрастта ѝ. Гърдите ѝ бяха малки, но надигаха красиво блузата ѝ. Бедрата ѝ бяха тесни, но прелъстителни изпод изцапаната пола. Тя се отдръпна от вампира и аз видях в очите ѝ сълзи, които блещукаха като стъкълца. Изплаших се за нея, дожаля ми. Красотата ѝ беше трогателна.

От мрака в дъното на сцената се появиха няколко нарисувани черепа. Фигурите, които носеха маските, бяха невидими заради черните си дрехи. Само белите ръце, които придържаха пелерините, сияеха. Това бяха мъже и жени вампири, които се приближаваха към жертвата. Един по един те хвърлиха маските на отвратителна купчина и черепите се ухилиха към потъналия в мрак таван. На сцената бяха излезли седем вампира, сред които имаше три жени. Полуразголените им бели гърди сияеха над тесните черни корсажи, а суровите им бели лица сезираха с мрачни очи под черни къдрици. Изглеждаха поразително красиви, докато плаваха в мрака и обграждаха жената. До русата ѝ коса и розова кожа те изглеждаха още по-бледи и студени. Чувах дишането на хората в залата, тихите им въздишки. Спектакълът беше невероятен — този затварящ се обръч от бели лица и водещата фигура на Джентълмена Смърт, който се обърна към публиката с ръце на сърцето и сведена от копнеж глава, за да събуди съчувствието им — не е ли неустоима! Чуха се смехове, въздишки.

Но именно жената наруши магическата тишина.

— Не искам да умра — тихичко каза тя. Гласът ѝ звънтеше като камбана.

— Ние сме Смъртта — отвърна водачът, а останалите прошепнаха: — Смъртта!

Тя се обърна и косата ѝ се развя като златен дъжд — гъста и жива над прашните ѝ дрехи.

— Помогнете ми! — извика жената немошно, сякаш се страхуваше да повиши глас. — Някой да ми... — Обръщаше се към зрителите в залата, защото знаеше, че са там. Клодия се изсмя тихо. Момичето на сцената не разбираше съвсем къде се намира и какво се случва, но определено знаеше повече от хората, които се взираха в нея от местата си в салона.

— Не искам да умра! Не искам! — Нежният ѝ глас се прекърши, очите ѝ бяха приковани във високия и зловещ водач на вампирите, в лукавия демон, който пристъпи извън кръга към нея.

— Всички умираме — каза ѝ той. — Това е общото между всички смъртни. — Ръката му посочи към оркестрината, далечните лица на балкона и ложите.

— Не — възпротиви се тя с ужас. — Пред мен има още много години живот... — Гласът ѝ беше станал още по-звънлив от болката. Това я правеше неустоима, също като извивките на голата ѝ шия и жестовете на ръката.

— Години! — извика главният вампир. — Откъде знаеш, че ти остават много години? Смъртта не признава възрастта! Може би в тялото ти вече тлее болест, която ще те изяде отвътре. Или някой мъж може да те убие заради златната ти коса! — И той докосна косите ѝ. Дълбокият му свръхестествен глас беше много плътен: — Има ли смисъл да гадаем какво ти е подготвила съдбата?

— Не ме интересува... аз не се страхувам — възпротиви се тя, звънкият ѝ глас прозвуча много крехък след неговия. — Искам да живея...

— Добре, ако живееш още години, какво ще получиш? Да се превърнеш в прегърбена беззъба старица? — Той отмести косите ѝ от гърба ѝ и оголи бледата ѝ шия, а после бавно дръпна връвчицата на набора на блузата ѝ. Евтината материя се отвори и ръкавите се плъзнаха по тесните розови рамене. Жената веднага ги притисна с длани, но вампирът я хвана за китките и ги дръпна рязко встрани. Всички в залата се втренчиха в тялото ѝ — жените през театралните бинокли, а мъжете се приведоха напред в креслата си. Видях как

дрехата ѝ пада и разкрива бледа съвършена кожа, която пулсираше заедно със сърцето ѝ. Малките зърна задържаха дрехата и тя бавно се свлече надолу. Вампирът държеше жената за китките. По зачервените ѝ бузи се стичаха сълзи и тя беше прехапала долната си устна.

— Съвсем сигурно е, че тази розова плът ще посивее и ще се сбръчка с възрастта — каза той.

— Не ме убивайте, моля ви — молеше се тя и извърна лице от него. — Не ми пука за това... Не ми пука...

— А защо ти пука дали ще умреш, щом такива ужаси не те плашат?

Тя тръсна глава, беше объркана, надхитрена, безпомощна. Усетих как гневът се надига във вените ми, също като страстта. Жената беше свела глава и знаеше, че трябва сама да се пребори за живота си, а това беше нечестно, чудовищно нечестно. Тя трябваше да привежда логични доводи, за да защити правото на живот на красивото си тяло и душата си. Но вампирът я беше надхитрил, беше успял да я обърка и да се присмее дори на естествения ѝ инстинкт за самосъхранение. Усещах как тя умира отвътре, как отслабва и изгаря от омраза към него.

Блузата ѝ се смъкна до кръста. Малките ѝ кръгли гърди бяха оголени и това предизвика възбуден шепот сред тълпата. Жената се бореше да освободи китките си, но той не ѝ позволи.

— Да кажем, че те пуснем... да кажем, че Мрачния жътвар има сърце, което не може да устои на твоята красота... Към кого тогава да насочи страстта си? Някой трябва да умре вместо теб. Би ли го избрала сама? Би ли избрала кой да застане тук и да страда, както ти страдаш сега? — Той посочи към публиката. Младата жена беше ужасена. — Имаш ли сестра... майка... дете?

— Не — изпъшка тя. — Не... — Разклати бурно глава и златната ѝ коса се разпиля.

— Със сигурност има кой да дойде на твое място. Някой приятел? Ти избираш!

— Не мога. Не бих могла... — Тя се извиваше, за да се освободи. Вампирите около нея я гледаха напълно неподвижни, лицата им бяха безизразни като маски.

— Не можеш, значи? — дразнеше я той. Знаех, че ако тя се беше решила на това, той само щеше да ѝ се присмее, да каже, че е не по-

малко зла от него, че заслужава съдбата си.

— Смъртта те дебне навсякъде — въздъхна той и сякаш внезапно се вбеси. Публиката не го усети, но аз го разбрах. Виждах как мускулите на гладкото му лице се изопнаха. Опитваше се да привлече погледа ѝ, но тя отчаяно се извърещаше от него. Усетих в топлия въздух миризмата на прах и парфюма на кожата ѝ. Чувах тихото биене на сърцето ѝ. — Непознатата смърт... това е съдбата на всички смъртни. — Той се наведе към нея, привлечен неудържимо, но все още се съдържаше. — Ммм... но ние сме позната смърт! А ти ще станеш наша невеста. Знаеш ли какво е да те обича Дяволът? — Той целуна лицето ѝ и брилянтните следи от сълзите. — Знаеш ли какво е Смъртта да узнае името ти?

Тя го погледна, скована от страх. После очите ѝ се замъглиха и устните ѝ се отпуснаха. Взираше се покрай него, към друг вампир, който излезе бавно от сенките. Дълго беше стоял в периферията на групата със сплетени ръце и спокоен поглед. Не изглеждаше гладен. Не изглеждаше прехласнат. Но тя го гледаше право в очите и ужасът я обля с прелестно сияние, което я направи неустоима. Можех да почувствам кожата ѝ, малките ѝ заострени гърди, усещах как ръцете ми я гаят. Затворих очи и я видях да сияе в мрака. Това чувстваха всички останали вампири около нея. Тя нямаше шанс.

Щом погледнах отново, я видях да излъчва сияние в мътната светлина на лампите по сцената. Сълзите ѝ се стичаха като злато. Вампирът в края на сцената каза:

— Няма да боли...

Видях как водачът се скова, но останалите сигурно виждаха само гладкото детско лице на жената, разтворените ѝ устни и невинната ѝ почуда, докато гледаше другия вампир. Мекият ѝ глас повтори след него:

— Няма ли да боли?

— Твоята красота е дар за нас. — Плътният му глас изпълни цялата зала, сякаш за да потуши надигащата се вълна от възбуда. Ръката му се помръдна съвсем леко, почти недоловимо. Водачът отстъпи и се превърна в едно от останалите търпеливи бели лица, които изразяваха странна смесица от глад и хладнокръвие. Другият тръгна бавно и грациозно към жената. Тя се беше отпуснала, забравила

за голотата си, клепачите ѝ потрепваха, а от влажните ѝ устни се отрони въздишка.

— Няма да боли — повтори тя.

Едва издържах да я гледам така — тя беше привлечена от него, виждах я как умира, подвластна на вампирската му сила. Исках да ѝ извикам, да прекъсна трансa ѝ. Исках я. Исках я, докато той се приближаваше към нея. Протегна ръка и дръпна връвта на полата ѝ, а тя се беше наклонила към него с отпусната назад глава. Черната дреха се плъзна по бедрата ѝ, разкри златистите косми между краката ѝ и накрая се свлече в краката ѝ. Вампирът разтвори ръце и обърна гръб на блещукащите светлини. Кестенявата му коса сякаш потрепваше, когато златото на нейната се посипа по черното му палто.

— Няма да боли... няма да боли... — шептеше ѝ той, а тя му се отдаваше.

После я извъртя бавно настрани, за да могат зрителите да видят спокойното ѝ лице, вдигна я и гърбът ѝ се изви, когато голите ѝ гърди докоснаха копчетата на палтото му. Бледите ѝ ръце се увиха около врата му. Тя се скова и изпищя, когато той заби зъбите си в нея. Лицето обаче беше застинало. Потъналият в полумрак театър бе изпълнен със страст. Бялата ръка на вампира светеше върху нейните розови бедра, а златната коса се стелеше отгоре ѝ. Той я вдигна от дъските, докато пиеше кръвта ѝ, и гърлото ѝ засия до бялата му буза. Аз бях целият в пот, замаян, гладът се надигаше в мен и свиваше сърцето и вените ми. Стиснах месинговите перила на ложата толкова силно, че усетих как металът започва да проскърцва в сглобките си. Това тихо проскърцване, което смъртните не можеха да чуят, сякаш ме върна към действителността.

Сведох глава, исках да затворя очи. Въздухът беше наситен с аромата на солената кожа на жената, близка, гореща и сладка. Останалите вампири се приближиха към нея, бялата ръка, която я притискаше, потрепна и кестенявият вампир пусна момичето, обърна го и го показа на публиката. Главата ѝ се килна назад и една от поразително красивите жени вампири се надигна зад нея и започна да я гали, докато се навеждаше да пие. Вече всички се бяха струпали около жертвата си и тя минаваше от един на друг пред очите на омагьосаната тълпа. Главата ѝ беше отпусната напред, на рамото на един вампир, а тилът ѝ изглеждаше също толкова изкусителен, както

малкото ѝ дупе, гладките дълги бедра или нежните гънки в свивките на превитите ѝ колене.

Аз седнах и се облегнах назад в стола си. Усещах вкуса ѝ в устата си, вените ме боляха силно. Забелязах как кестениявият вампир, който я беше омаял, се отделя от останалите. Тъмните му очи ме съзряха в мрака и се втренчиха в мен.

Вампирите се отдръпваха един по един. Нарисуваната гора се появи отново и се плъзна безшумно на мястото си. Смъртното момиче, вече много крехко и бледо, лежеше голо сред мистериозната гора, положено върху коприната на черен открит ковчег, сякаш на самия горски под. Музиката започна отново — беше зловеща и тревожна, ставаше все по-силна, а светлините намаляваха. Всички вампири бяха изчезнали, освен лукавия им водач, който беше взел косата си от ъгъла и държеше маската пред лицето си. Наведе се над спящото момиче в полумрака. Музиката набираше сила заедно с тъмнината. Скоро затихна и тя.

За миг всички в залата замръзнаха на местата си.

После се чуха единични ръкопляскания, които бързо увлякоха всички останали. Фенерите по стените се запалиха и хората веднага започнаха да разговарят помежду си. Една жена от средния ред стана, за да вземе лисичата кожа от стола си, макар че още никой не беше напуснал мястото си. Друг човек бързо започна да си проправя път към застланата с килим пътека. Всички станаха на крака и се отправиха към изходите.

Фоайето отново се изпълни с уютното жужене на изискана, парфюмирана тълпа. Магията беше разрушена. Вратите се отвориха към ароматния дъжд навън, чу се тропот на конски подкови, гласове викаха такси. Сред морето от леко разместени кресла в салона върху една зелена облегалка сияеше бяла ръкавица.

Аз гледах и слушах, скрил с длан лицето си от всички и от никого. Лакътят ми беше опрян на перилата, а страстта в мен угасваше, въпреки че още чувствах вкуса на момичето върху устните си. Ароматът ѝ се сливаше с този на дъжда и аз още чувах биенето на сърцето ѝ в празния салон. Поех си дъх и вкусих дъжда. Погледнах към Клодия, която стоеше напълно неподвижно, прибрала ръце в скута си.

Изведнъж почувствах някакво объркване и горчив вкус в устата си. Видях един разпоредител да върви между редовете на партера, като оправяше креслата и събираше разпръснатите по килима програми. Знаех, че и болката, и объркването, и заслепяващата страст ще отминат, ако скоча долу, дръпна човека в мрака и отнема живота му. Исках да го направя и в същото време не исках. Клодия се наведе към мен и прошепна:

— Търпение, Луи. Търпение.

Отворих очи. Някой се беше приближил до нас, и то без да го чуя, въпреки че очаквах появата му. Стоеше напълно притихнал зад завесата на входа на ложата. Това беше вампирът с кестенявата коса, който винаги беше встрани от останалите. Сега беше застанал на покритите с килим стълби и ни гледаше. Знаех, че точно той ми даде картичката, с която влязохме в театъра. Арманд.

Може би дори щеше да ме стресне, ако не беше така неподвижен и с някак замечтано изражение. Изглеждаше така, сякаш стои до стената от доста време и не промени с нищо позата си, когато го погледнах и тръгнах към него. Ако не бях толкова смаян от появата му, сигурно щях да си помисля, че го предпочитам пред високия му чернокос другар. Но не мислех за това. Очите му се отместиха лениво към Клодия и я огледаха без никакво неудобство. Аз сложих ръка на рамото ѝ.

— От много време ви търсим — казах му и сърцето ми се успокои. Това спокойствие сякаш погълна тревогата и загрижеността ми, както морето поглъща късчета от земята. Не мога да го опиша съвсем. И тогава и сега ми е невъзможно. Усилието да си го обясня пред мен самия ме разстройва. Имах чувството, че той знае какво се опитвам да направя, и самата му поза, дълбоките му кафяви очи сякаш се опитваха да ми кажат, че няма смисъл да мисля за това, нито пък да казвам каквото и да било. Клодия мълчеше.

Вампирът се отдели от стената и тръгна по стълбите, като ни направи знак да го последваме — много плавен и много бърз. Моите жестове бяха просто гротескни в сравнение с неговите. Той отвори една врата на долния етаж и ни покани в помещенията под театъра. Краката му едва докосваха каменните стъпала, а гърбът му беше обърнат доверчиво към нас.

Озовахме се в нещо като огромна подземна бална зала, която беше много по-стара от сградата над главите ни. Вратата, през която минахме, се затръшна и светлините отмряха, преди аз да успея да огледам добре помещението. Чух шумолене на дрехи в тъмното и после рязкото драсване на кибритена клечка. Лицето на вампира се появи като огромен пламък над огънчето. Друга фигура се приближи към светлината до него — едно младо момче му поднасяше свещ. Щом го видях, отново изпитах силния копнеж, който голата жена беше събудила в мен от сцената. Момчето се обърна и ме погледна, както ме гледаше кестениявият вампир, който беше запалил вече свещта и му каза да си върви. Светлината достигна до далечните стени и вампирът вдигна свещта и тръгна покрай едната стена, като ни подкани да го последваме.

Виждах цял свят от фрески и стенописи, цветовете им бяха дълбоки и ярки на танцуващата светлина. Постепенно ми стана ясно каква е основната им тема. Това беше ужасяващата картина „Триумфът на Смъртта“ на Брьогел, нарисувана в такъв мащаб, че безбройните отворителни фигури надвисваха над нас в мрака. Безмилостните скелети пренасяха безпомощните мъртви през вонящ ров или пък теглеха каруци с човешки черепи, обезглавяваха проснати на земята трупове или пък увесваха човеци на бесилки. Камбана биеше над безкрайния ад на изпепелената и димяща пустош, през която огромна армия настъпваше към клането. Извърнах се, но вампирът с кестениявата коса докосна ръката ми и ми посочи нататък по стената, за да видя „Падението на ангелите“. Пред очите ми бавно се материализираха прокълнатите същества, прокудени от небесните висини към злоещия хаос от чудовища. Картината беше така жива и съвършена, че потръпнах. Вампирът ме докосна отново, но аз не помръднах, загледан в горната част на стенописа, където в сенките различих два красиви ангела с тромпети пред устните. За секунда магията се разруши. Бях почувствал същото, като при първото си влизане в „Нотр Дам“, но след това сякаш нещо мимолетно и съкровено се откъсна от мен.

Свещта се издигна. Ужасите по стените заиграха около мен: кошмарните образи на Бош, подутите трупове на Траини, чудовищните ездаци на Дюрер, смайваща сбирка от средновековни гравюри, емблеми и резби. На тавана бяха изрисувани скелети и гниещи

мъртъвци, демони и уреди за мъчения. Сякаш бях попаднал в катедрала на смъртта.

Накрая се озовахме в средата на залата, а свещта оживяваше образите навсякъде около нас. Бях като в делириум, помещението се люлееше пред очите ми и имах чувството, че политам в бездна. Посегнах да хвана ръката на Клодия. Тя стоеше замислена, с безизразно лице. Погледна ме равнодушно, за да покаже, че иска да я оставя на мира, и изтича далеч от мен. Тропотът на стъпките ѝ отекна силно по каменния под, сякаш някой потупваше с пръсти по слепоочията ми, по самия ми череп. Притиснах с длани слепоочията си и се взрях неவிждащо в пода, в търсене на някакво убежище. Ако вдигнех очи, щях да налетя на някой отвратителен ужас, който не бих понесъл. Видях как лицето на вампира изплува в светлината на свещта, лишените му от възраст очи бяха обградени от черни мигли. Устните му бяха неподвижни, но на мен ми се стори, че се усмихва. Взирах се все по-усилено в него, убеден, че това е някаква могъща илюзия, която мога да разруша, ако се концентрирам. Но колкото повече го гледах, толкова повече ми се струваше, че той се усмихва и дори ми се причудливо беззвучно шептене и тананикане. Нещо шумолеше в мрака, сякаш тапети се навиваха и прасяха в пожар или пък от лицето на горяща кукла се белеше боя. Испитах желание да посегна към него, да го разтърся силно, за да накарам лицето му да се раздвижи. Внезапно той се оказа притиснат към мен, прегърнал ме с една ръка през гърдите. Миглите му бяха толкова близо, че ги виждах размазани и сияещи над бялото на очите му; усетих лекия му дъх по кожата си. Да, това беше делириум.

Опитах се да се отдалеча от вампира, но той ме привличаше и аз не можех да помръдна, ръката му ме държеше здраво, а свещта блестеше право в очите ми и дори усетих топлината на пламък. Студената ми плът закопня за тази топлина, но тя внезапно изчезна и пред очите ми остана само неговото лъчисто лице, каквото дори Лестат нямаше — бяло, без пори и много мъжествено. Да, това беше вампир. Това бяха вампири. Безкраен низ същества от собствения ми вид.

След миг осъзнах, че протягам ръка да докосна лицето му. Той обаче се оказа така далеч от мен, сякаш никога не ме беше

приближавал. Дори направи опит да отблъсне ръката ми. Аз се отдръпнах, изчервен и смутен.

Някъде из Париж прозвуча камбана — приглушените златни трели проникнаха през стените, а гредите, които отнасяха този звук в недрата на земята, приличаха на огромни тръби на орган. Отново чух онзи шепот и неразбираемото пеене. Смъртното момче ме гледаше и аз подуших горещия аромат на плътта му. Гъвкавата ръка на вампира му направи знак и то се приближи към мен. Гледаше ме безстрашно и развълнувано. Пристъпи към светлината на свещта и сложи ръце на раменете ми.

Никога не бях изпитвал подобно нещо, подобно съзнателно отдаване на смъртен. Но преди да успея да го отблъсна, за да го спася, видях раните на нежната му шия. Той ми се предлагаше. Притискаше се към мен и дори усетих твърдия му член под дрехите. Въздишка на похот излетя от устните ми, а той се наклони по-близо и докосна с устни студената ми, безжизнена плът. Забих зъби в кожата му, тялото ми се скова — членът му се притискаше в крака ми, — и аз вдигнах момчето от пода, обзет от страст. Сърцето му изпращаше вълни от кръв в мен и аз се люлеех заедно с жертвата си, изпитвах наслада не само от кръвта, но и от неговия екстаз, от удоволствието му.

След миг, отмалял и задъхан, видях как той се изплъзва от ръцете ми. Устата ми още беше пълна с кръвта му. Момчето се отпусна до вампира с кестенявата коса и го прегърна през кръста. Гледаше ме със същия спокоен поглед като наставника си, а очите му бяха замъглени от загубата на кръв. Помня, че пристъпих напред, привлечен от него и напълно изгубил контрол. Този поглед ме влудяваше. Той трябваше да умре, но не умря. Щеше да оживее, след като съзнателно беше вкусил и преживял тази интимност! Извърнах се. Множество вампири се появиха от сенките, а пламъците на свещите им потрепваха в студения въздух. Над тях се извисяваха огромни фрески: жена, разкъсвана от лешояд с човешко лице; гол мъж завързан за ръката и крака към дърво, а до него виси торс, чиито отрязани ръце са завързани за друг клон, а главата му е забита на пика.

Пеенето прозвуча отново. Постепенно гладът ми затихна и се подчини на волята. Главата ми обаче пулсираше и ми се струваше, че сиянието на свещите се слива в ярки кръгове. Някой ме докосна, а после ме блъсна грубо и аз едва не изгубих равновесие. Изправих се и

видях слабото ъгловато лице на лукавия вампир, когото ненавиждах. Той пак посегна към мен с белите си ръце, но другият се изпречи между нас. Направи нещо много бързо, може би удари чернокосия. И двамата стояха като вкаменени, вперили поглед един в друг. Ходът на времето напомняше прииждането на вълни по пуст бряг. Не можех да кажа колко дълго сме стояли така в сенките, и колко неподвижни ми изглеждаха. Само трептящите пламъци ми се струваха реални. Помня, че запристъпвах покрай стената, напипах едно огромно дъбово кресло и се свлякох в него. Клодия беше наблизо и шепнеше на някого със сладкия си глас. Челото ми пламтеше.

— Ела с мен — каза ми вампирът с кестенявата коса.

Взирах се в лицето му, за да видя дали помръдват устните му. След това тримата тръгнахме по дълго стълбище, което водеше дълбоко под града. Клодия вървеше напред и сянката ѝ се издължаваше по стената. Ставаше все по-хладно и замириса на вода. През камъните се процеждаха капки — като златни зрънца на светлината на свещта.

Озовахме се в малка стая. В дълбоко огнище, издълбано в каменната стена, гореше огън. В другия ъгъл, в една каменна ниша имаше легло, преградено от стаята с месингови врати. След това видях дългата стена с книги срещу огнището и дървеното писалище до нея. До другата стена имаше ковчег. После стаята започна да се върти пред очите ми, а вампирът с кестенявата коса сложи ръце на раменете ми и ме заведе до едно кожено кресло. Огънят пареше на краката ми, но това ми беше приятно, помагаше ми да надмогна объркването си. Облегнах се назад с притворени очи и се опитах да огледам отново стаята. Леглото ми заприлича на сцена, а на ленените възглавници лежеше онова момче. Черната му коса беше разделена на път и се къдреше около ушите. Така сънлив и трескав той приличаше на странните андрогенни същества от картина на Ботичели. До него лежеше Клодия и малката ѝ ръчичка сияеше на розовата му кожа. Лицето ѝ беше заровено в шията му. Кестенявият вампир плесна с ръце и Клодия се надигна, а момчето потрепери. Вампирът я взе нежно, както бих я вдигнал аз, и тя уви ръце около врата му. Очите ѝ бяха притворени, а устните ѝ червенееха от кръвта.

Той я постави внимателно на писалището и тя легна с гръб към подвързаните с кожа книги. Ръцете ѝ се отпуснаха грациозно в скута

на лилавата ѝ рокля. Вратите се затвориха пред момчето и то заспа, като зарови лице във възглавниците.

Нещо в тази стая ме притесняваше, но не знаех какво. Нямах представа какво ми е, знам само, че аз самият или някой друг се стремеше да ме откъсне от двете ужасяващи състояния: от вцепенението ми от мрачните картини и от спомена за убийството, което щях да извърша пред очите на всички.

Не знаех какво ме заплашва, от какво иска да избяга съзнанието ми. Не отделях очи от Клодия, която лежеше до книгите сред предметите по писалището — полиран бял череп, свещник, една отворена пергаментова книга, чийто ръкописен шрифт сияеше на светлината. Забелязах над нея лакирана и някак потрепваща средновековна картина на дявол с рога и копита, който беше надвиснал над сборище на вещици. Главата на Клодия беше точно под картината, а разпилените ѝ къдрици почти я докосваха. Тя гледаше вампира с разширени от удивление очи. Прииска ми се да я грабна и я видях във въображението си как увисва като кукла. Взирах се в дявола, чудовищното му лице ми се струваше за предпочитане пред нейната зловеща неподвижност.

— Няма да събудите момчето, ако говорите — каза ми кафявоокият вампир. — Дошли сте отдалеч, пътували сте дълго.

Постепенно объркването ми се разнесе като дим, издухан от порив свеж въздух. Вече бях съвсем буден и спокойно го наблюдавах. Той се беше настанил в креслото срещу мен. Клодия също го гледаше. Той местеше поглед ту към мен, ту към нея, а гладкото му лице и кротките му очи не се бяха променили изобщо.

— Казвам се Арманд — заяви той. — Изпратих Сантяго да ти предаде поканата ни. Знам вашите имена. Приветствам ви в моя дом.

Аз събрах сили да заговоря, но гласът ми прозвуча странно дори за самия мен, когато му казах, че сме се страхували, че сме сами на този свят.

— Но как изобщо сте се появили? — попита той.

Клодия вдигна съвсем леко ръка от скута си, а очите ѝ механично се преместиха от неговото лице на моето. Видях това и знаех, че и той го е забелязал, но още не го показваше с нищо. Веднага разбрах какво иска да ми каже тя.

— Не искате да ми отговорите — каза Арманд с нисък глас, който беше дори по-премерен от този на Клодия, съвсем нечовешки.

Усетих, че отново съм погълнат от присъствието му и се осъзнах с огромно усилие.

— Ти ли си лидерът на групата? — попитах аз.

— Не и в смисъла, който ти влагаш — отвърна ми той. — Но ако изобщо имаме лидер, това сигурно съм аз.

— Не бих искал... би ли ме извинил... но не съм дошъл да обсъждам моето превръщане във вампир. То не ме вълнува, вълнуват ме други въпроси. Затова ако ти нямаш някаква власт, на която съм длъжен да се подчиня, бих искал да не говорим за тези неща.

— А ако ти кажа, че имам такава власт, ще се подчиниш ли? — попита той.

Ще ми се да можех да опиша маниера му на говорене, как всеки път, когато заговореше, сякаш се откъсваше от същото дълбоко съзерцание, в което бях изпаднал и аз, всеки път изглеждаше като сепнат. Това ме объркваше и едновременно с това силно ме привличаше, както ме привличаше самата стая, нейната простота, разкошът ѝ, комбинацията от най-важните неща: книгите, писалището, двете кресла до огъня, ковчега, картините. Изведнъж разкошът на хотелския апартамент ми се стори вулгарен и безсмислен. Разбихах всичко тук, но не и спящото момче, което ме изумяваше.

— Не съм сигурен — отвърнах аз, неспособен да откъсна очи от средновековния Сатана. — Ще трябва да знам откъде... откъде произтича тази власт. Дали идва от другите вампири... или пък от другаде.

— От другаде... — повтори той. — Какво означава това?

— От него? — И аз посочих средновековната картина.

— Това е една картина — отбеляза той.

— И нищо повече?

— Нищо повече.

— А Сатаната... значи не той ти е дал власт като лидер или като вампир?

— Не — отвърна той така спокойно, че ми беше невъзможно да разбера какво мисли за въпросите ми, дали изобщо мисли за тях по единствения понятен за мен начин.

— А другите вампири?

— Не — каза той отново.

— Тогава ние не сме... — облегнах се назад. — Не сме деца на Сатаната?

— Как бихме могли да сме деца на Сатаната? — попита той. — Нима смяташ, че Сатаната е сътворил света, който те заобикаля?

— Не, аз вярвам, че той е дело на Бог, ако изобщо някой го е сътворил. Но Господ трябва да е сътворил и Сатаната и аз искам да знам дали ние сме негови чедра!

— Точно така. Следователно, ако вярваш, че Господ е сътворил Сатаната, трябва да разбереш, че цялата мощ на Сатаната идва от Господ и Сатаната е просто Божие творение, каквито сме и ние. Няма никакви деца на Сатаната.

Не можах да скрия емоцията си. Облегнах се назад в коженото кресло и се вгледах в една малка резбована фигурка на дявол. Най-сетне бях освободен за миг от оковите на присъствието на Арманд и потънах в собствените си мисли, в необоримата логика на това просто съждение.

— Но защо това те тревожи? Със сигурност моите думи не те изненадват — каза ми той. — Защо позволяваш на това да те безпокои?

— Нека ти обясня — започнах аз. — Знам, че ти си главен вампир. И аз те уважавам. Но не съм способен на твоята дистанцираност. Знам какво представлява тя, но не я притежавам. Съмнявам се, че изобщо някога ще я постигна. И приемам това.

— Разбирам — кимна той. — Видях те в театъра, ти страдаше, съчувстваше на онова момиче. Видях, че съчувстваше и на Денис, когато ти го предложих; ти също умираш, когато убиваш, сякаш смяташ, че заслужаваш да умреш и не си спестяваш никое страдание. Но защо тогава искаш да се наречеш дете на Сатаната, щом притежаваш подобна емоция и чувство за справедливост!

— Аз съм зъл, аз съм зло като всеки вампир, съществувал някога! Убивал съм хиляди пъти и ще го направя пак. Аз пих от това момче, когато ти ми го предложи, макар че не знаех, че ще оцелее след това.

— А защо това да те прави зъл като другите вампири? Нима няма степени на злото? Нима злото е огромна зловеща пропаст, в която падаш още с първия грях и политаш към дъното?

— Да, така мисля — отвърнах аз. — Може би не е логично, както би искал да звучи. Но за мен това е пустош и мрак, в които не намирам

утешение.

— Но ти не си докрай честен — каза ми той и за първи път усетих някаква емоция в гласа му. — Със сигурност разбираш, че при добродетелта има степени и вариации. Има детска добрина, която е невинност, съществува и добрината на монаха, който отдава всичко свое на другите и живее единствено, за да им служи. Има я и добродетелта на светците, добродетелта на обикновените домакини. Нима всичко това е едно и също?

— Не. Но това няма нищо общо и не може да се сравнява със злото — отговорих аз.

Не бях разсъждавал за тези неща, но сега отговорях убедено. Моите най-дълбоки чувства намираха форма, каквато нямаше да имат, ако не ги бях изрекъл точно в този разговор. В някакъв смисъл моят ум имаше пасивната роля. Имам предвид, че той трябваше само да извлече и формулира мисълта от мътилката на копнеж и болка, но само когато бъдеше докоснат от другото съзнание, когато бъдеше оплоден от него, дълбоко развълнуван от него и подтикнат да направи заключения. Най-сетне изпитвах така лелеяното и осезателно облекчение от самотата. Ясно си спомням и още страдам от онези мигове в друг век, когато стоях в подножието на стълбата на къщата на Бабет и когато изгарях от безсилие след годините, прекарани с Лестат. После дойде страстната и обречена любов към Клодия, която накара самотата ми да отстъпи благодарение на задоволяването на сетивата, същите онези сетива, които копнееха за убийство. Видях и пустия планински връх в Източна Европа, където се срещнах с безмозъчния вампир и го убих сред руините на манастира. Сега имах чувството, че някакъв огромен копнеж на ума ми се е пробудил отново, за да бъде задоволен. Това чувствах, въпреки че казах:

— Тази мрачна пустош съществува. Няма никаква утеха.

Гледах Арманд и големите му кафяви очи на изопнатото, неподвластно на времето лице. Той също ме гледаше, но както се гледа картина, и аз отново почувствах как се откъсвам от физическия свят и се плъзгам към познатия делириум. Пробуждането на нуждата ми беше така ужасяващо, че всяко обещание за задоволяването ѝ съдържаше и непоносимата възможност за разочарование. И все пак ужасният, древният, преследващият ме въпрос за злото ме измъчваше.

Мисля, че хванах главата си с ръце, както смъртните инстинктивно покриват лицето си с длани и посягат към мозъка си, сякаш могат да го достигнат през черепа, за да го масажират и да облекчат агонията му.

— А как се стига до злото? — попита ме той. — Как така някой изведнъж се откъсва от истинния път и твори зло, като трибунала на простолудието на Революцията или пък най-жестоките римски императори? Нима е нужно само да пропуснеш някоя неделна проповед или пък да изплюеш комката за причастие? Или пък да откраднеш самун хляб... или да спиш с жената на съседа?

— Не... — поклатих аз глава. — Не.

— Ако злото няма степени и наистина съществува, то тогава и един грях ще е достатъчен. Това ли искаш да ми кажеш? Че Бог съществува и...

— Не знам дали Бог съществува — прекъснах го аз. — От всичко, което наистина знам, излиза, че... той не съществува.

— Тогава грехът няма никакво значение — каза той. — Няма грях, няма зло.

— Това не е истина. Защото, ако Господ не съществува, то ние сме съществата с най-висше съзнание във вселената. Само ние разбираме понятието за време и стойността на всяка минута от човешкия живот. А злото, истинското зло, е отнемането на човешки живот. Няма значение, че човекът така или иначе може да умре утре или пък вдругиден, или когато и да било... Защото ако Господ не съществува, този живот... всяка секунда от него... е всичко, което имаме.

Той се облегна замислено назад, големите му очи се присвиха и се вгледаха в огъня. За първи път откъсваше поглед от мен и аз можех да го гледам спокойно. Дълго стоя така и аз почти долавях мислите му, сякаш бяха осезаеми като дим. Не ги четях, но чувствах силата им. Той притежаваше някаква аура и въпреки че лицето му беше младо, изглеждаше безкрайно стар и мъдър. Не мога да го обясня добре, защото не мога да опиша как на това младо лице и в тези невинни очи се четяха огромен опит и мъдрост.

Той стана, хвана ръце зад гърба си, и погледна към Клодия. Нейното мълчание бе неразбираемо за мен. Тя не се интересувахе от тези въпроси, но беше възхитена от него и чакаше да ѝ обърне

внимание, като междувременно се учеше от разговора ни. Разбрах и нещо друго, докато те се вираха един в друг. Движенията му бяха контролирани, с неподвластен на човешки жестове или навици маниер. Жестукираше единствено при нужда, ритуално, като продължение на мисълта, а неподвижността му беше направо свръхестествена. Клодия също беше замръзнала. Те се гледаха с някакво необикновено разбиране, от което аз бях напълно изключен.

За тях аз бях объркано и трескаво същество, каквито бяха смъртните за мен. Когато Арманд се обърна, знаех, че вече е разбрал, че Клодия не споделя моите схващания за злото.

Той заговори внезапно, обърнат към пламъците:

— Значи съществува само едно зло.

— Да — отвърнах аз и този всепоглъщащ въпрос оживя отново, изличавайки всички други тревоги.

— Така е — каза той изненадващо и засили тъгата и отчаянието ми.

— Значи Господ не съществува... ти не знаеш дали Той съществува?

— Не зная.

— Не знаеш! — повторих, без да скривам своята човешка болка.

— Не.

— И никой от вампирите тук не е беседвал с Бога или с Дявола!

— Не и тези, които аз познавам — отвърна той замислен, огънат танцуваше в очите му. — А доколкото знам, след четиристотин години, аз съм най-старият вампир на този свят.

Взирах се изумен в него.

От това се бях страхувал винаги. Значи имаше само самота, нямаше никаква надежда. Нещата щяха да продължат, както са били преди. Моето търсене беше приключило. Аз се облегнах назад и се загледах в огнените езици.

Беше безсмислено да продължавам този разговор, пътуването ми из света се оказа ненужно — ето че пак чух същата история.

— Четиристотин години — повторих аз.

Помня, че се вирах в огъня. Една цепеница се плъзгаше много бавно надолу и цяла нощ нямаше да достигне жаравата. По нея имаше малки дупчици с някаква субстанция, която гореше много бързо и във всяка дупка танцуваше пламъче. Тези малки пламъчета с черни

устички ми приличаха на лица, които пеят без глас. Всяко лумване на огъня караше безгласния хор да запее нямата си песен.

Арманд се извъртя и дрехите му изшумоляха. Коленичи пред мен като мозайка от потрепващи сенки и светлина. Протегна ръце да хване главата ми, очите му горяха.

— Това зло, това схващане за злото, е породено от разочарование и горчивина! Нима не разбираш? Деца на Сатаната! Деца на Бога! Само за това ли искаше да ме питаш, само това ли те интересува — искаш да ни превърнеш в божества и дяволи, когато единствената сила, която съществува, е в самите нас? Как може да вярваш в тези стари фантасмагории, в тези митове, в тези емблеми на свръхестественото?

Той откачи картината на дявола, която висеше над неподвижната Клодия, но така бързо, че не можах да проследя движението му. Демонът просто изведнъж се оказа точно пред очите ми и след миг се озова в прасящите пламъци.

Нещо в мен се прекърши от думите на Арманд. Нещо се скъса в душата ми и аз изпитах мъчителна болка във всеки мускул. Станах и отстъпих от него.

— Да не си луд? — попитах, изумен от собствения си гняв, от собственото си отчаяние. — Ето ни тук двамата, безсмъртни и вечни, ставаме нощем, за да се храним с човешка кръв. На писалището ти, до книгите, събрали знанието на вековете, седи красиво дете, което е демон също като нас. А ти ме питаш защо съм тръгнал да търся значението на свръхестественото! След като видях в какво се превърнах, имам правото да вярвам във всичко! И щом вярвам в това и докато съм така объркан, мога да приема и най-невероятната истина — че в нашето съществуване няма никакъв смисъл!

Тръгнах към вратата, далеч от изуменото му лице. Той беше вдигнал ръка пред устните си и единият му пръст беше забит в дланта.

— Недей! Върни се... — прошепна ми.

— Не, не и сега. Остави ме да си ида. Поне за малко... пусни ме... Нищо не се е променило; всичко си е същото. Дай ми време да го осмисля... просто ме пусни.

Обърнах се, преди да затворя вратата. Клодия ме гледаше и ми направи лек жест да си вървя — лек, като усмивката ѝ, в която се долавяше и малко тъга.

Исках да изляза от театъра и да бродя по улиците на Париж, да се съвзема след ужасните впечатления от тази нощ. Но докато вървах покрай стената на коридора в каменното подземие, започнах да се обърквам все повече. Може би просто не бях в състояние да се контролирам. Сега разбирах, че Лестат не биваше да умира, ако изобщо беше умрял. Като се замислих за него — а аз никога не бях спирал да мисля за него, — го видях в много по-добра светлина. И той беше изгубен като нас. Не пазеше ревниво знанието си, а просто не знаеше нищо. Нямаше нищо за научаване.

Всъщност лека-полека ми стана ясно, че съм го мразил по съвсем неоснователни причини; да, точно така беше. И все пак не го разбирах напълно. Най-сетне се озовах до мрачното стълбище, светлината от балната зала хвърляше сянката ми на грубия под. Аз притисках с ръце главата си, защото умората ме надвиваше. Умът ми казваше: Спи. Но по-мощната му повеля беше: Прогони тези мисли. Още не бях направил никакъв опит да се върна в хотел „Сен Габриел“, който ми се струваше най-сигурното място сега. Той ми предлагаше смъртната утеха на разкоша, където можех да се изтегна в кадифено кресло, да кача единия си крак на отоманката, да се взирам в огъня, който ближе мраморните плочи, и в отражението на един замислен човек във високите огледала. Избягай там, казвах си, но отново дойде онази мисъл: Бях мразил Лестат без никакво основание. Прошепнах я, опитвах се да я изтръгна от мрачния басейн на съзнанието ми. Шепотът ми прозвуча дрезгаво в каменния свод на стълбите.

Тогава чух тих глас, недоловим за смъртните:

— Как така? Защо си го мразил?

Извърнах се толкова рязко, че останах без дъх. Един вампир седеше близо до мен на стълбите, а рамото ми почти докосваше върха на ботуша му — беше събрал крака към гърдите си и ги прегръщаше с ръце. За миг реших, че очите ме лъжат. Това беше лукавият вампир, когото Арманд беше нарекъл Сантяго.

Сега не изглеждаше като преди, не беше нито дяволит, нито злонамерен, макар че само преди няколко часа беше посегнал да ме удари. Взираше се в мен над свитите си колене. Косата му беше разрошена, а устните — съвсем отпуснати.

— Това има значение само за мен — казах му аз, след като страхът ми отмина.

— Но ти каза едно име. Чух те да казваш име.

— Да, но не искам да го изричам отново — отсякох и се извърнах от него. Чак сега разбрах как ме е заблудил и защо не бях видял сянката му. Беше се свил в моята. Мисълта, че се беше прокраднал по стълбите, за да седне точно зад мен, беше доста притеснителна. Всичко в него беше притеснително и аз си припомних, че не бива да му имам доверие. Смятах, че Арманд, с хипнотичната си сила, се стреми към истината: той успяваше да извлече от мен истината без думи. А този вампир беше лъжец. Усещах силата му, жестокостта му, мощта му, която беше не по-малка от тази на Арманд.

— Дошъл си в Париж да ни търсиш, а сега седиш сам на стълбите — каза той с помирителен тон. — Защо не дойдеш горе с нас? Защо не говориш с нас за онзи, когото спомена. Аз знам кой е той, знам името му.

— Нищо не знаеш, няма откъде да знаеш. Той беше смъртен — казах аз, воден от инстинкта си. Мисълта за Лестат ме притесняваше, но мисълта, че това създание може да знае за смъртта му, направо ме плашеше.

— Значи дойде тук, за да мислиш за смъртните и тяхната съдба? — попита той, но без сарказъм.

— Дойдох, за да бъда сам. Нека това не те обижда, но е точно така — измърморих аз.

— Но да оставаш сам в това състояние на ума, когато дори не чу стъпките ми... Харесваш ми. Искам да дойдеш горе. — И той бавно ме вдигна на крака.

В този миг вратата на килията на Арманд се отвори и хвърли светлина в коридора. Чух го да идва и Сантяго ме пусна. Стоях съвсем объркан. Арманд се появи в подножието на стълбите с Клодия на ръце. Тя имаше същото безизразно изражение, като че ли беше дълбоко замислена за нещо и не виждаше нищо около себе си. Не разбирах какво й става. Взех я от Арманд и тя уви нежните си ръчички около мен, сякаш бяхме в ковчега и се отдавахме на дълбокия сън.

Арманд изблъска силно Сантяго и той политна назад, но бързо се надигна само за да получи още един удар от Арманд, който го изтласка към върха на стълбите. Всичко това се случи толкова бързо, че аз виждах само вихъра на дрехите им и чувах дращенето на ботушите им. После Арманд остана сам на върха на стълбите и аз тръгнах към него.

— Няма да можеш да напуснеш театъра тази нощ — прошепна ми той. — Сантяго се съмнява в теб. Аз те доведох тук и той смята, че има право да те опознае по-добре. Твоята сигурност зависи от това. — Поведете ме бавно към балната зала. После се обърна и притисна устни към ухото ми: — Трябва да те предупредя. Не отговаряй на никакви въпроси. Питай и намирай отговорите, които търсиш, постепенно. Но не разкривай нищо, особено за произхода си.

Отдалечи се от нас, но ни направи знак да го последваме в мрака, където се бяха събрали останалите — скупчени като мраморни статуи. Лицата и ръцете им приличаха на нашите. Изведнъж изпитах силното чувство, че сме направени от един и същ материал. Тази мисъл ми беше хрумвала от време на време през дългите години в Ню Орлиънс и сега ме разтревожи силно, когато видях отраженията на вампирите във високите огледала по стените, между ужасяващите стенописи.

Клодия сякаш се събуди, когато се настаних в едно от дъбовите кресла. Наведе се към мен и ми каза нещо несвързано, но в потвърждение на думите на Арманд: да не разкривам нищо за произхода ни. Искях да говоря с нея, но високият Сантяго ни гледаше, като хвърляше по някой поглед и на Арманд. Една групичка жени вампири се бяха събрали около Арманд и аз усетих лека възбуда, когато видях как са го прегърнали през кръста. Но най-впечатляващото не бяха изящните им тела, деликатните черти и грациозните ръце, нито омайващите им очи, фиксирани в мен. Впечатли ме собствената ми дива ревност. Изплаших се, когато ги видях да се приближават към него и той се обърна, за да ги целуне. После ги доведе при мен и това ме обърка още повече.

Помня имената само на Естел и Селесте — порцеланови красавици, които започнаха да гаят Клодия като слепци. Прокарваха ръце през сияйната ѝ коса, докосваха устните ѝ, а тя, с все още замъглен поглед, търпеше това. Жените не можеха да разберат нещо, което отдавна бях проумял: че в това малко телце живее остър ум на жена. И сега, докато наблюдавах как Клодия се извъръща към тях, прихванала лилавата си рокля и как се усмихва студено на възхищението им, аз се чудех колко ли пъти съм ѝ говорил като на малко дете, галил съм я без мярка и съм я вземал на ръце. Умът ми препускаше в три посоки: мислех за последната ни нощ в хотел „Сен Габриел“, от която сякаш беше минал цял век — тогава Клодия ми

беше говорила за любовта с ожесточение; още не можех да дойда на себе си след разговора с Арманд и едновременно с това бях погълнат от присъствието на вампирите, които си шепнеха в мрака под гротескните стенописи. Можех да науча много за тях, без дори да задавам въпроси. Ясно беше, че животът на вампирите в Париж е такъв, какъвто се страхувах, че е — случилото се на малката сцена в театъра го доказваше.

Цялата къща тънеше в приглушени светлини и навсякъде имаше картини, които се увеличаваха почти всяка нощ от вампирите с нова гравюра или пък с творба от съвременен художник. Селесте беше сложила студената си ръка на рамото ми и ми говореше с презрение за хората, създали тези картини, а Естел, която държеше Клодия в скута си, уточни за мен, наивния американец, че вампирите не са сътворили тези ужасии, а само са ги събрали, потвърждавайки отново и отново, че хората са способни на много по-голямо зло.

— Нима художниците на тези картини са сътворили зло? — попита тихо Клодия.

Селесте отметна назад черните си къдрици и се засмя.

— Представиш ли си нещо, то лесно може да се сътвори на практика — отвърна тя бързо, но очите ѝ криеха потисната враждебност. — Разбира се, ние се стараем да не отстъпваме на хората в разнообразните методи на убийство! — Наведе се бързо напред и докосна коляното на Клодия. Тя само я погледна, а Селесте се изсмя нервно и продължи.

Сантяго се приближи до нас и повдигна въпроса за хотела, в който бяхме отседнали. Каза, че бил крайно несигурен, и придружи думите си с малко пресилена жестикулация. Оказа се, че е доста добре информиран за нашия апартамент. Знаеше и за сандъка, в който спяхме. Това му се сторило вулгарно.

— Елате тук! — каза ми с почти детска простота, каквато бе показал и на стълбите. — Живейте с нас и няма да има нужда от подобни маскировки. Ние си имаме пазачи. Но кажи ми, откъде идвате! — настоя той, коленичи и сложи ръка на креслото ми. — Имаш някакъв акцент.

Бях смътно ужасен от мисълта, че френският ми има акцент, но това не беше главната ми грижа. Сантяго беше решителен и натрапчиво властен. Междувременно разговорът около нас

продължаваше. Естел обясняваше, че вампирите трябва да носят черно, лилавата рокля на Клодия била красива, но безвкусна.

— Така се сливаме с нощта — каза тя. — Имаме погребален шик.

После почти допря буза към бузата на Клодия и се засмя, за да смекчи забележката си. Селесте също се смееше, засмя се и Сантяго. Цялата зала сякаш оживя от неестествен звънлив смях, неестествени гласове отекваха в изографисаните стени и къдреха пламъчетата на свещите.

— Но пък как да скриеш подобни къдрици — каза Селесте, докато си играеше със златната коса на Клодия.

Тогавя осъзнах нещо, което вероятно беше очевидно: те всички бяха боядисали косите си в черно, всички освен Арманд. Това, и фактът, че се обличаха само в черно, допринасяше значително за смуцаващото впечатление, че сме статуи, изваяни от един скулптор. Не мога да опиша колко смутен бях от този факт — той събуждаше у мен толкова дълбоко безпокойство, че дори не можех да го осъзная.

Станах, пристъпих към едно от тесните огледала и започнах да ги наблюдавам. Клодия сияеше като скъпоценен камък сред тях, също като смъртното момче, което спеше долу. В този миг осъзнах, че са ужасно отегчителни. Всичко наоколо ме отегчаваше, сияещите им вампирски очи си приличаха като две капки вода, дори остроумията им бяха скучни.

Само мисълта за знанието, което исках да получа от тях, събуждаше интереса ми.

— Вампирите от Източна Европа... — казваше Клодия. — Какво общо имат с нас тези чудовищни създания?

— Те са завърнали се от онзи свят — отговори тихо Арманд от другия край на залата и свръхестественият слух на всички се напрегна, за да долови шепота му. Всички притихнаха. — Тяхната кръв е различна, мръсна. Те се умножават като нас, но без нужното умение и грижа. В старите времена... — Замълча и аз видях в огледалото, че лицето му се скова.

— О, разкажи ни за старите времена — обади се Селесте с по човешки писклив глас, а в тона ѝ се долавяше порочност.

Сантяго отново се върна към сарказма си.

— Да, разкажи ни за сборищата и за билките, които могат да ни направят невидими. — Усмихна се и продължи: — Кажи и за изгарянията на клада!

Арманд гледаше Клодия.

— Пазете се от тези чудовища — каза той и очите му се отклониха първо към Сантяго, а после към Селесте. — От завърналите се мъртви. Те ще ви нападнат все едно сте смъртни.

Селесте потрепери и каза нещо с презрение, както аристократ говори за селските си роднини, които носят същата фамилия. Аз гледах Клодия, защото очите ѝ отново се бяха замъглили. Тя внезапно се извърна от Арманд.

Гласовете на останалите пак се извисиха — като глъчка на парти. Разговаряха за нощните убийства, описваха срещите си със смъртни без никаква емоция, като ярки светкавици от време на време се чуваха и жестоки подробности. Висок слаб вампир беше нападнат в един ъгъл на залата заради ненужна романтичност, с която гледал на човешкия живот — липсвал му кураж, отказвал да върши най-забавното, което моментът му предлагал. Той изглеждаше простоват, свиваше рамене, говореше бавно и запазваше мълчание задълго, сякаш вече се беше преситил и се чудеше дали да не си легне в ковчега. Все пак остана сред тази странна група, която превръщаше безсмъртието в клуб на конформисти. Как ли би ги възприел Лестат? Дали е бил сред тях? Какво го е накарало да ги напусне? Никой не можеше да заповядва на Лестат, той беше господар на малкото си обкръжение, но как ли биха оценили неговата изобретателност и начина, по който си играеше с жертвите си. Често се чуваше думата „пропуснал“ — дума, която беше много важна за мен като новопревърнат вампир. „Пропусна“ възможността да убиеш това дете. „Пропусна“ възможността да изплашиш онази нещастна жена или пък да подлудиш онзи мъж, което нямаше да е много трудно.

Главата ми се замая. Обикновено главоболие на смъртен. Жадувах да се махна от тези вампири и само далечната фигура на Арманд ме задържаше. Той, а не предупрежденията му. Изглеждаше дистанциран от останалите, макар че често кимаше и изричаше по някоя дума. И макар че беше част от тях, много рядко вдигаше ръка от облегалката на креслото, която имаше форма на лъвска лапа. Вълнувах се, като го гледах такъв, виждах, че никой от малката група не улавя

погледа му, както го улавям аз, и никой не го задържа така, както го задържам аз. И все пак той оставаше далеч от мен, само очите му ме следяха. Предупрежденията му звънтяха в ушите ми, но аз ги пропъждах. Искях да се махна от този театър и в същия миг не помръдвах, слушах ги и всичко ми се струваше ненужно и скучно.

— Значи за вас всичко е позволено, няма никакви престъпления?
— попита Клодия. Виолетовите ѝ очи бяха фиксирани в мен през огледалото, защото стоях с гръб към нея.

— Престъпления ли, това е скука! — извика Естел и посочи Арманд с белия си пръст. Той се засмя тихо от ъгъла на залата. — Скуката е смърт! — изкрещя Естел и оголи вампирските си зъби, а Арманд вдигна ленивата си ръка към челото си в театрален жест на страх.

Но Сантяго, който стоеше с ръце зад гърба, се намеси.

— Престъпления! — каза той. — Да, има едно престъпление, заради което бихме преследвали всеки вампир, за да го унищожим. И можеш ли да се досетиш кое е то? — Погледна към мен и после пак към безизразното лице на Клодия. — Би трябвало да знаете, щом сте така потайни относно вампира, който ви е създал.

— И какво е то? — попита тя, а очите ѝ леко се разшириха.

Залата постепенно притихна, всички бели лица се извърнаха към Сантяго, който се беше надвесил над Клодия. Очите му блестяха от доволство, че е попаднал в целта. После тръгна към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Можете ли да се досетите за кое престъпление става дума? Нима вашият наставник не ви е казал?

Обърна ме леко и потупа по гърдите ми в синхрон с ритъма на сърцето.

— Има едно престъпление, което се наказва със смърт. И то е, когато посегнеш на някой от твоя собствен вид!

— Ооо! — извика Клодия и започна да се смее. Тръгна през залата, лилавата ѝ рокля се въртеше, а стъпките ѝ кънтяха по пода. Хвана ме за ръката и рече: — А аз се страхувах, че голямото престъпление е да се родиш като Венера от пяната на вълните, като нас! Господар вампир! Ела, да вървим! — кимна ми и ме задържа.

Арманд се смееше, а Сантяго беше съвсем неподвижен. Арманд стана, когато стигнахме до вратата, и каза:

— Добре дошли сте утре вечер. Както и следващата вечер.

Не можах да си поема дъх чак докато не излязохме на улицата. Още валеше и градът изглеждаше опустял, но все пак красив. Вятърът носеше парченца хартия, сияеща карета мина бавно с ритмичен тропот на копита. Небето беше бледо виолетово. Аз вървах бързо, а Клодия ситнеше до мен. Взех я на ръце, защото не можеше да смогне на ритъма ми.

— Не ги харесвам — каза ми тя гневно, когато наближихме хотел „Сен Габриел“. Дори неговото просторно, ярко осветено фоайе беше пусто в този предутринен час. Аз профучах покрай сънливите служители на рецепцията.

— Търсих ги из целия свят, а сега ги ненавиждам! — Тя хвърли пелерината си и тръгна към средата на стаята.

Дъждът обливаше френските прозорци. Аз запалих свещите една по една и вдигнах свещника, за да запаля газениците, както биха сторили Лестат или Клодия. После отидох до червеникавокафявото кадифено кресло, което си бях представял в подземиято, и се отпуснах изтощен в него. За миг ми се стори, че цялата стая е в пламъци, но щом погледът ми попадна на пастелната картина с позлатена рамка, изобразяваща дървета и спокойни води, магията на вампирите най-сетне се развали. Те не можеха да ни достигнат тук, мислех си, макар че осъзнавах, че това е глупава заблуда.

— Аз съм в голяма опасност — каза Клодия, още изгаряща от гняв.

— Но как са разбрали какво сме направили? А, между другото, и двамата сме в опасност! Нима си мислиш, че не съзнавам вината си! Дори и да не бях замесен... — Посегнах към нея и я придърпах към себе си, но тя ме погледна така яростно, че отпуснах ръце. — Нима мислиш, че бих те изоставил?

Тя се усмихваше. За миг не повярвах на очите си.

— Не, не би ме изоставил, Луи. Не би го направил. Опасността ни свързва...

— Любовта ни свързва — казах аз тихо.

— Любов? Какво имаш предвид под любов? — И сякаш видяла болката на лицето ми, тя се приближи и притисна длани към бузите ми. Беше студена, не се беше наситила с кръв, беше опитала от смъртното момче, но не се беше наситила.

— Ти приемаш обичта ми за даденост — казах ѝ аз. — Ние сме свързани и... — Още докато изричах тези думи, почувствах как увереността ми отслабва. Испитах същото мъчително чувство, както предишната нощ, когато тя говореше за страстта на смъртните. Извърнах се от нея.

— Ти би ме изоставил заради Арманд, ако той пожелае това...

— Никога... — отвърнах.

— Ще ме изоставиш, защото той те иска и ти го искаш. Той те чака...

— Никога... — Станах и тръгнах към сандъка. Вратите бяха заключени, но те нямаше да спрат онези вампири. Единственият начин да се предпазим от тях беше да се събудим възможно най-рано. Обърнах се към нея и ѝ казах да легне до мен. Искях да заровя лице в косата ѝ и да я помоля да ми прости. Защото всъщност беше права — още я обичах, обичах я както преди. Когато я придърпах към себе си, тя каза:

— Знаеш ли какво ми казваше той без думи; знаеш ли какво ме омагьосваше така, че не можех да отделя очи от него, защо ме привличаше, сякаш теглеше с връв сърцето ми?

— Значи и ти си се чувствала така... — прошепнах.

— Той ме лиши от сили! — каза тя и аз си спомних как стоеше до книгите на бюрото с отпуснато вратле и ръце.

— Какво говориш? Че ти е говорил без...

— Без думи! — повтори тя. Газениците вече догаряха и пламъците на свещите се бяха издължили. Дъждът барабанеше по капациите. — Знаеш ли какво ми каза... че трябва да умра! — прошепна тя. — Че трябва да те оставя на мира.

Поклатих глава и все пак чудовищното ми сърце се сви от вълнение. Тя говореше истината, така както я чувстваше. Очите ѝ изглеждаха някак стъклени и сребристи.

— Той извлече живота от мен — каза тя, а красивите ѝ устни потрепериха. Не можех да понеса това. Прегърнах я силно, но в очите ѝ още имаше сълзи. — Той извлича живота от момчето, което е негов роб, и от мен, защото иска да ме направи своя робиня. Той те обича. Той те обича. Той ще те получи и няма да позволи да застана на пътя му.

— Просто не си го разбрала! — възпротивих се аз и я целунах. Исках да я обсипя с целувки, по бузите, по устните.

— Не, много добре го разбрах — прошепна тя, докато я целувах. — Ти не го разбираш. Любовта те е заслепила, заслепява те възхищението към него, властта му. Ако знаеш как се опива от смъртта, би го намразил повече, отколкото мразеше Лестат. Луи, не бива да се връщаш при него. Казвам ти, аз съм в опасност!

* * *

Рано на следващата вечер аз я изоставих, защото бях убеден, че мога да имам доверие на Арманд, за разлика от останалите вампири. Тя се раздели с мен неохотно и аз се почувствах дълбоко натъжен от изражението в очите ѝ. Всяка слабост ѝ беше чужда и все пак в погледа ѝ видях страх и чувство за поражение. Забързах към театъра и изчаках отвън да се разотидат и последните посетители. Портиерите започнаха да затварят вратите.

Не знам за какъв ме мислеха. Сигурно за актьор като останалите, който не е свалил сценичния си грим? Нямаше значение. Важно беше само да ме пуснат вътре и аз минах покрай тях и покрай неколцина от вампирите в балната зала и най-сетне стигнах до отворената врата на Арманд. Той ме видя веднага, със сигурност беше чул стъпките ми. Приветства ме и ме покани да седна. С него беше смъртното момче, което вечеряше на писалището месо и риба в сребърна чиния, до която имаше и гарафа с бяло вино. Беше още трескаво и слабо заради случилото се предната нощ, но кожата му имаше цвят, а топлината и ароматът му ме измъчваха неимоверно. Арманд се настани до огъня, в коженото кресло срещу мен, и се обърна към момчето със скръстени на облегалката ръце. Момчето напълни чашата си и я вдигна за на здравица:

— За господаря ми — каза то и ме стрелна с развеселен поглед. Но тостът беше всъщност за Арманд.

— За твоя роб — прошепна страстно Арманд и загледа как то отпива на големи глътки. Поглъщаше с поглед влажните устни и движещата се плът на шията. Момчето забодя парченце бяло месо и преди да го лапне, вдигна вилцата за поздрав. Ядеше бавно, без да

отделя очи от Арманд. Имах чувството, че вампирът се гощава заедно с него, отпивайки от живота, от който вече не можеше да опита иначе, освен с поглед. Но колкото и увлечен да изглеждаше от това, той не се измъчваше; не се измъчваше като мен преди години, когато стоях под прозореца на Бабет и копнеех за човешкия й живот.

Момчето се нахрани, коленичи и прегърна Арманд през врата, сякаш се наслаждаваше на ледената му плът. Спомних си първата нощ, когато Лестат дойде при мен — как ме прогаряха очите му, как сияеше бялото му лице. Вероятно сега аз изглеждам такъв в твоите очи.

Най-сетне се свърши и момчето отиде да спи. Арманд заключи месинговите порти пред него. Смъртният задряма след минути, преситен, а Арманд се настани срещу мен. Очите му бяха огромни и красиво спокойни, някак невинни. Когато усетих, че потъвам в тях, аз откъснах поглед. Искаше ми се в камината да бушува огън, но там вече имаше само въглени.

— Каза ми да не издавам нищо за произхода си, защо? — попитах аз и го погледнах. Беше усетил отдръпването ми, но не изглеждаше обиден, само се взираше в мен с тиха почуда. Но дори това беше непосилно за мен, затова пак се извърнах.

— Убихте ли вампира, който ви е превърнал? Затова ли сте тук без него? Защо не ми кажеш името му? Сантяго смята, че сте го убили.

— Дори и да е така, или ако не можем да ви убедим в обратното, какво ще стане — ще ни унищожите ли? — попитах аз.

— Няма да ви сторя нищо — каза той спокойно. — Но, както вече ти казах, не съм главен тук, в смисъла, който ти влагаш в това понятие.

— Но те те смятат за главен, не е ли така? Вече два пъти ме спасяваш от Сантяго.

— Аз съм по-силен и по-стар от него. Сантяго е по-млад вампир дори от теб — каза Арманд. Говореше спокойно, без никаква гордост. Просто излагаше фактите.

— Не искаме да сме във вражда с вас.

— Вече се случи — каза той. — Не с мен, но с онези горе.

— Но защо той ни подозира?

Той като че ли се замисли, сведе поглед и облегна брадичка на юмрука си. След малко, макар че на мен ми се стори след цяла вечност, вдигна очи и каза:

— Мога да ти кажа защо. Първо, вие сте твърде потайни. По света има малко вампири и всички живеят в съперничество, подбират новациите много внимателно и искат да са сигурни, че те ще уважават събратята си. В тази къща има петнайсет вампира и този брой ревниво се пази. Освен това те се страхуват от слабите вампири. За тях е очевидно, че ти имаш много недостатъци: твърде чувствителен и умозрителен си. Както сам каза, не си способен на типичната за вампирите дистанцираност. Не бива да забравяме и мистериозното дете, което никога няма да порасне, никога няма да е способно да се грижи само за себе си. Аз не бих превърнал във вампир това момче, ако животът му, който е твърде ценен за мен, не се намира в огромна опасност. Той е още много млад, не е достатъчно силен и едва е отпил от живота, а ето, че ти водиш със себе си такова дете. Що за вампир е способен да я превърне, питат се те. Ти ли си този вампир? Е, както виждаш, откриват в теб доста недостатъци и много неща ги озадачават, а ти неизменно мълчиш. Затова не могат да ти имат доверие. А и Сантяго просто си търси повод. Има още една причина да те мрази, и може би тя е по-силна от всичко останало. Тя е силна и много проста: когато си го срещнал в Латинския квартал, ти... за нещастие... си го нарекъл „палячо“.

— Ооо! — Облегнах се назад.

— Може би за всички щеше да е по-добре, ако тогава си беше замълчал. — Той се усмихна, като видя, че разбирам иронията във всичко това.

Замислих се върху думите му, но най-много ми тежаха странните предупреждения на Клодия, че този мил мъж срещу мен ѝ е казал: „Умри“, както и бавно засилващото се отвращение, което изпитвах към вампирите в балната зала горе.

Изгарях от желание да говоря с него за всичко това. Но не биваше, не още, въпреки че като гледах очите му, не можех да повярвам, че е упражнил подобна сила над нея. Неговите очи ми казваха: „Живей“. Неговите очи ми казваха: „Учи се“. Колко копнеех да му споделя всичко, което ме объркваше, да споделя изумлението си от това, че след толкова години търсене откривам вампири, превърнали безсмъртието в клуб на евтин конформизъм. И все пак, въпреки объркването и тъгата, осъзнах, че не може да бъде иначе. Какво ли бях очаквал? Какво право имах да съм така огорчен и разочарован от

Лестат, че да позволя да бъде убит. Само защото не ми показва онова, което трябваше да открия сам? Какво ми беше казал Арманд? Че единствената сила е в нас самите...

— Чуй ме — каза ми той. — Трябва да стоиш далеч от тях. Лицето ти не скрива нищо. Сега ще ми разкажеш всичко, което искам да знам. Погледни ме в очите.

Аз не го направих. Забих поглед в една от малките картини на писалището му, докато Мадоната и Младенецът, изобразени на нея, не се превърнаха само в хармония от линии и цветове. Защото знаех, че казва истината.

— Тогава ги спри, посъветвай ги да не се опитват да ми навредят. Защо не го направиш? Сам каза, че не сме твои врагове, каквото и да сме направили...

Той въздъхна леко.

— Вече ги спрях веднъж. Не искам да налагам властта си над тях, за да ги възпра напълно. Защото ако упражня власт, ще трябва да я защитавам. Ще си създам врагове, с които ще трябва да се занимавам вечно. А единственото, което искам, е малко пространство и покой. Иначе нямаше да стоя тук. Приел съм скиптъра, доколкото са ми го връчили сами, но не за да ги управлявам, а за да ги държа на разстояние.

— Трябваше да се досетя — казах, а очите ми още прогаряха онази картина.

— Ще стоиш настрани. Селесте е много силна, защото е една от най-старите сред нас, освен това завижда на детето заради красотата му. А Сантяго само чака някакво доказателство за вашето престъпление.

Обърнах се бавно и го погледнах. Той отново стоеше зловещо неподвижен, сякаш не беше жив. Тишината се проточи. Още чувах думите му: „Искам само малко пространство и покой. Иначе нямаше да стоя тук.“ Изпитах такъв силен копнеж към него, че се наложи да впрегна всичките си сили, за да остана на мястото си. Щеше ми се нещата да се подредят така: Клодия да е в безопасност сред тези вампири, без да е заплашена от наказание за някакво престъпление, а аз да съм свободен, свободен завинаги в тази килия, докато съм добре дошъл в нея.

Погледнах към смъртното момче, но не го видях заспало на леглото, а коленичило и прегърнало Арманд. За мен това беше икона на любовта, която сам изпитвах. Не, това не беше физическа любов, макар че Арманд беше красив и мисълта за интимност с него не можеше да бъде отблъскваща. Но за вампирите физическата любов намира своята кулминация и се задоволява единствено в едно — в убийството. Говоря за друг вид любов, за привличането, което изпитвах към него като към мой учител. Учител, какъвто Лестат никога не е бил.

Знаех, че Арманд не би крил знание от мен. Той щеше да ме пропусне, както стъклото пропуска лъча, за да черпя от него и да укрепвам. Затворих очи. Той каза нещо, но съвсем тихо: „Знаеш ли защо съм тук?“.

Погледнах го, като се питах дали е разчел мислите ми, дали е способен на това, щом притежава огромна мощ. След всички тези години вече бях готов да простя на Лестат, че не бе способен да ми покаже как да използвам силата си. И все пак копнеех именно за това. Отново ме обзе тъга, заради собствената ми слабост и ужасната ми дилема. Клодия ме очакваше, моята дъщеря и любима.

— Какво трябва да сторя? — прошепнах. — Да стоя далеч от тях и от теб? След всички тези години...

— Какво значение имат годините за теб? — каза той.

Усмихнах се и кимнах.

— Какво искаш да сториш? — попита ме с най-нежния и съчувствен тон.

— Нима не знаеш, нима нямаш силата да разбереш? — отвърнах аз. — Не можеш ли да четеш мислите ми?

Той поклати глава.

— Не и по начина, който имаш предвид. Знам само, че ти и детето сте в истинска опасност. Знам, че си самотен въпреки обичта ѝ и че това е непоносимо за теб.

Аз се изправих. Трябваше само да ида до вратата, да прекося бързо коридора, но тези прости действия изискваха и последните капки от моята сила, от странната особеност на вампирското съществуване, която познавах едва повърхностно — отчуждеността.

— Просто те моля да ги държиш далеч от нас — казах аз от прага, но не можах да го погледна, дори не исках да чувам мекия му

глас.

— Не си отивай — каза той.

— Нямам избор.

Вече бях в коридора, когато го чух така близо до мен, че се сепнах. Гледаше ме право в очите и ми подаваше някакъв ключ.

— Тук има една врата — каза ми и посочи към тъмния край на пасажа, където си мислех, че има стена. — Стълбите водят към една странична уличка, само аз ги използвам. Мини оттам, за да избегнеш останалите. Разтревожен си и те ще го забележат. — Веднага се обърнах, въпреки че с цялото си същество копнеех да остана с него. — Но нека ти кажа едно — продължи той и леко притисна опакото на дланта си към сърцето ми. — Използвай силата в теб. Не се гнуси от нея. Използвай я! А когато те видят горе на улицата, използвай тази сила, за да направиш изражението си неразгадаемо, гледай на тях, както на всеки друг, и се пази. Запомни тези думи, нека те да са нещо като амулет за теб. А когато срещнеш погледа на Сантяго или на някой друг вампир, говори му любезно, но не забравяй предупреждението ми. Помни какво ти казах. Говоря ти направо, защото знам, че ти предпочиташ така. В това е твоята сила.

Взех ключа от него и дори не помня как съм отключил вратата и съм тръгнал по стълбите. Не помня и къде остана той. Помня само, че излязох на една тъмна странична уличка до театъра и чух Арманд да ми говори много тихо, някъде близо до мен: „Ела пак при мен, когато можеш.“ Огледах се, но не го видях никъде. Той на няколко пъти ми беше казал да не напускам хотела, за да не давам на останалите доказателството за вината ни, което те само чакаха.

— Да убиеш друг вампир е много вълнуващо — каза ми той. — Затова е забранено под страх от смъртно наказание.

Изведнъж ми се стори, че се пробуждам. Видях парижката улица, обливана от дъжда, високите тесни сгради от двете ми страни, видях и че вратата зад гърба ми се слива със стената и Арманд вече не е до мен.

Въпреки че Клодия ме чакаше, въпреки че я видях до прозореца ни в хотела, осветена от газените лампи — мъничка фигура сред восъчните листенца на цветята, — аз се отдалечих от булеварда и се потопих в тъмните улички, както често правех в Ню Орлиънс.

Не че не я обичах вече, но осъзнавах, че страстта ми към нея е така огромна, както и страстта ми към Арманд. Затова се опитвах да избягам и от двамата, оставих жаждата за убийство в мен да нарасне, като жадувана треска, за да замъгли съзнанието ми и да притъпи болката.

Един мъж вървеше към мен сред мъглата, спуснала се след дъжда. Струваше ми се, че броди из някакъв неестествен пейзаж, защото нощта беше много мрачна и нереална. Хълмът, на който стоях, можеше да бъде всеки хълм по света, а меките светлини на Париж се бяха превърнали в безформени искрици в мъглата. Мъжът беше пиян и вървеше право към смъртта си — пулсиращите му пръсти посегнаха право към лицето ми.

Но аз още не се бях отдал сляпо на жаждата и отчаянието. Трябваше да му кажа да се маха, дори устните ми оформиха заръката на Арманд: „Внимавай!“. И все пак той плъзна дръзко ръка около кръста ми и ме погледна с обожание. Искаше да ме нарисува, казваше, че щял да ме заведе на топло и приятно място. Боите, с които беше изцапана ризата му, миришеха приятно. Последвах го през Монмартър и му прошепнах:

— Ти не си мъртъв, нали?

Той ме превеждаше през някаква избуяла градина, между влажни треви, и ми отвърна, смеейки се:

— Жив съм, жив съм. — Докосна бузата ми и ме погали, като накрая извъртя леко брадичката ми, за да ме насочи към ниската врата.

Газените лампи вътре осветиха ярко зачервеното му лице, наистина беше много топло.

Видях огромните му блещукащи очи и малките червени венички по бялото. Топлата му ръка разгаряше глада ми, докато той ме водеше към едно кресло. В следващия миг се оказах заобиколен от пламтящи лица, които се издигаха над дима на лампите и потрепваха от жегата на огнището. Под скосения покрив имаше цял пъстър свят от платна — искряща, пулсираща красота.

— Седни, седни... — прикани ме мъжът, трескавите му ръце ме бутнаха в гърдите, а после потупаха дланите ми. Гладът ми се надигаше на вълни.

Той застана далеч от мен, с напрегнат поглед и палитра в едната си ръка. Ръката, която рисуваше, беше скрита зад огромно платно. Аз

седях безпомощен, без да мисля за нищо, плаващ сред картините му, погълнат от възхитата в очите му. Потъвах в тях, докато очите на Арманд изчезнаха от ума ми и вече не чувах тичащите стъпки на Клодия по каменния коридор, далеч, далеч от мен.

— Ти си жив... — прошепнах аз.

— Кости — произнесе той. — Кости.

И аз видях купчини кости, изровени от плитките гробове в Ню Орлиънс, за да може друг да легне в тясната дупка. Очите ми се затвориха, гладът ми прерастваше в агония, сърцето ми крещеше за живо сърце. Усетих, че той тръгва напред и слага ръце на лицето ми — фатална стъпка, фатално движение. От устните ми излетя въздишка.

— Спасявай се — прошепнах му. — Внимавай!

И тогава нещо се случи с лъчистото му влажно лице, сякаш някой пресуши спуканите кръвоносни съдове по крехката му кожа. Той отстъпи от мен, четката падна от ръката му. Аз станах, прехапал устни, очите ми поглъщаха багрите на лицето му, ушите ми се опиваха от задавения му вик, ръцете ми обгърнаха тази силна, съпротивляваща се плът. Притеглих го към себе си и разкъсах плътта, засмуках кръвта, която ѝ даваше живот.

— Умри — прошепнах му, когато той се отпусна в ръцете ми и главата му клюмна на палтото ми. — Умри! — Опита се да ме погледне, а аз започнах да пия отново. Той се замята, докато не се изплъзна безчувствен и скован на пода, на крачка от смъртта. Очите му не се затвориха.

Застанах пред платната му — примаял и спокоен. Взирах се в него, в мътните му избледняващи очи, в моите руменеещи ръце, в моята затопляща се кожа.

— Отново съм смъртен — прошепнах му. — Жив съм. Живея с твоята кръв.

Той затвори очи, а аз отстъпих към стената и се озовах пред собственото си лице.

Беше успял да направи само скица, дръзки черни линии, които съвършено формираха лицето и раменете ми. Цветовете бяха само загатнати: зеленото на очите ми, бялото на бузите. Обзе ме ужас, когато видях изражението! Той го беше уловил перфектно и в него нямаше нищо ужасяващо. Зелените очи се взираха в мен от платното с невинност и някакво вяло удивление пред завладяващия копнеж, който

той не бе успял да разбере. Това беше Луи отпреди сто години, Луи, който слуша поученията на свещеника с разтворени устни, с леко разрошена коса, със свита в скута ръка. Това беше смъртният Луи. Мисля, че започнах да се смея, закрих лицето си с ръце и се смях така, че сълзи избиха в очите ми. Свалих длани и видях, че са мокри от сълзите, смесени с кръвта на смъртен. В мен се беше събудило чудовището, което беше убило и щеше да убие отново, чудовище, което грабна картината, за да избяга с нея от малката къща.

В този миг мъжът се надигна с животински стон и се вкопчи в ботуша ми. Ръцете му се плъзнаха по кожата. С изумителна дързост той посегна към картината и я грабна с побеляващите си ръце.

— Върни я! — изрева. — Върни ми я!

Аз се вирах в него и в собствените си ръце, които държаха онова, което той така отчаяно искаше да си върне, сякаш щеше да го отнесе със себе си в ада или в рая. Аз бях същество, което неговата кръв не можеше да превърне в човек, а той беше човек, когото моето зло не можеше да победи. И тогава, обезумял, аз изтръгнах картината от ръцете му, вдигнах го и разкъсах гърлото му от гняв.

Щом влязох в апартамента ни в хотел „Сен Габриел“, аз поставих картината над камината и много дълго я съзерцавах. Клодия беше някъде из стаите, но чувствах и още нечие присъствие — сякаш на някой от балконите над нас стоеше мъж или жена, чиято уникална миризма долавях. Не знам защо взех картината, защо се бих за нея така, че сега се срамувах от тази си постъпка, повече отколкото от самото убийство. Защо я бях сложил върху мраморната поставка над камината, защо свеждах глава, защо трепереха ръцете ми. Извърнах се бавно, исках да огледам познатите форми в стаята, да видя цветята, кадифето, свещите в техните поставки. Да бъда смъртен, нормален и в безопасност. Тогава като през мъгла видях една жена.

Седеше спокойно до разкошната маса, пред която Клодия обикновено се решеше. Беше напълно неподвижна и не изглеждаше изплашена. Зелените ѝ ръкави и полата от тафта се отразяваха в наклонените огледала, сякаш пред мен стояха стотици жени. Тъмната ѝ коса беше разделена в средата и изпъната зад ушите, но около бледото ѝ лице висяха десетина букли. Виолетовите ѝ очи бяха напълно спокойни, а детската ѝ устичка изглеждаше много мека и съвършено оформена. Тази уста ми се усмихна и заговори, докато очите пламтяха:

— Да, той е точно какъвто ми го описа. Вече го обичам. Точно такъв е.

Тя стана, повдигна леко бухналата си рокля и трите малки огледала опустяха.

Аз бях объркан и онемял от изненада. Обърнах се към Клодия, която стоеше до огромното легло. Малкото ѝ лице изглеждаше съвсем спокойно, макар че юмрукът ѝ стискаше копринената завеса.

— Мадлен — каза тя тихо, — Луи е срамежлив.

И загледа хладно как жената се усмихна, приближи се към мен и дръпна дантелената яка на врата си, за да ми покаже двете малки червени дупчици. Усмивката ѝ помръкна и изведнъж стана мрачна и чувствена, очите ѝ се присвиха и тя прошепна с въздишка:

— Пий.

Аз се извърнах към нея и вдигнах юмрук в безсилието си да намеря думи. Клодия обаче го хвана и се вгледа в мен неумолимо.

— Направи го, Луи, защото аз не мога.

Гласът ѝ беше болезнено спокоен, под твърдия и премерен тон се криеше огромна емоция.

— Нямам достатъчно сила! Видял си как става. Направи го!

Аз се откъснах от нея и притиснах с ръка юмрука си, сякаш го беше прегорила. Знаех, че ще е най-добре да се махна от стаята, но чувствах силата на Клодия, силата на волята ѝ и огъня в очите на смъртната жена. Клодия ме задържа не с молби, които биха разрушили властта ѝ, като събудят съжалението ми. Тя ме задържа с емоцията, която надделяваше над хлада в очите ѝ, и с начина, по който се извърна от мен, сякаш признаваше поражението си. Седна на леглото, сведе глава, устните ѝ се движеха трескаво, очите ѝ обхождаха стените. Искях да я докосна, да ѝ кажа, че иска невъзможното. Искях да потуша огъня, който я изгаряше отвътре.

Смъртната жена се настани в едно от кадифените кресла до огъня сред шумолящата си рокля от тафта, която сякаш беше част от нейната мистерия, от безстрастните ѝ очи, от трескавото ѝ лице. Обърнах се към нея, примамен от детската ѝ нацупена уста. Вампирската целувка не беше оставила по нея видима следа, освен раните на шията. Кожата ѝ си беше все така розова.

— Какви ти се струваме? — попитах я аз, защото видях, че гледа към Клодия. Беше възхитена от тази малка красавица, сплела ръчички

с чисто женска страст.

Откъсна поглед от Клодия и ме погледна.

— Попитах те какви ти се струваме? Мислиш ли, че сме красиви, магически, харесва ли ти бялата ни кожа, свирепите ни очи? Много добре си спомням как изглежда вампирът в очите на смъртен, колко прелъстителна е красотата му! Казваш ми да пия, но нямаш и най-малка представа какво искаш от мен!

Клодия стана от леглото, приближи се и прошепна:

— Как смееш! Как смееш да решаваеш вместо нас! Да знаеш само как те мразя! Мразя те толкова силно, че изгарям отвътре! — Малкото й телце трепереше, а ръцете й сновяха по плисираното горнище на жълтата й рокля. — Не се извъръщай от мен! Това ми омръзна до смърт, омръзна ми вечното ти страдание. Нищо не разбираш. Твоята злина е, че не можеш да бъдеш зъл, и аз трябва да страдам заради това. Но край, няма да страдам повече! — Заби пръсти в китката ми. Аз се извих и отстъпих от нея, ужасен от омразата и гнева, надигащи се в нея като пробуден звяр, който ме гледаше през очите й.

— Вие ме откъснахте от света на живите като две ужасни чудовища от кошмарна приказка. Вие, слепите ми родители! Бащи! — Тя направо излая думата. — Нека сълзи избиват в очите ти. Нямаш достатъчно сълзи, за да оплачеш онова, което сторихте с мен. Още само шест, седем или осем години като смъртна... и щях да имам тази форма! — Тя посочи Мадлен, която беше вдигнала ръце към лицето си, а очите й гледаха като през мъгла. Изрече със стон името на Клодия, но тя не я чу. — Да, тази форма, и тогава щях да знам какво е да съм твоя спътница. Чудовища! Как можахте да ме запратите в безсмъртието с това жалко, безпомощно тяло! — Сълзи светеха в очите й. Замълча, а думите й затихнаха, сякаш се утаиха в гърдите й. — Сега ти ще ми я дадеш — каза тя и тръсна глава така, че къдриците й потрепнаха. — Ще ми я дадеш. Ще го направиш, или ще довършиш започнатото онази нощ в Ню Орлиънс. Няма да живея повече с тази омраза, няма да живея с този гняв! Не мога. Няма да го понеса! — Тя тръсна глава и запуши уши, сякаш да се предпази от собствените си думи. Дишаше бързо и накъсано, сълзите вече се стичаха по бузите й.

Коленичих до нея и протегнах ръце да я прегърна. И все пак не посмях да я докосна, не посмях дори да изрека името й, защото се

страхувах, че непоносимата болка ще се излее в чудовищен вик още с първата сричка.

Клодия поклати глава, избърса сълзите от бузите си и стисна зъби.

— Още те обичам и това е най-мъчителното. Никога не съм обичала Лестат. Но теб! Силата на омразата ми е равна на силата на обичта ми. Те са едно! Сега разбираш ли колко много те мразя! — Взря се в мен през червените сълзи, избили в очите й.

— Да — прошепнах и сведох глава. Тя се отдалечи от мен и отиде при Мадлен, която я прегърна отчаяно, сякаш можеше да я защити от мен — но всъщност иронията се криеше в това, че Клодия трябваше да бъде защитена от самата себе си. Мадлен й прошепна:

— Не плачи, не плачи! — И започна да гали лицето и косата й така ожесточено, че би наранила човешко дете.

Клодия се отпусна на гърдите й, затвори очи и лицето й се отпусна, сякаш цялата й страст се оттече от нея. Плъзна ръка по врата на Мадлен и главата й клюмна върху роклята от тафта и дантела. Остана неподвижна, сълзите се стичаха по бузите й, сякаш този изблик я беше изтощил и отчаял до крайност, сякаш стоята около нея и аз самият вече не съществувахме.

Двете стояха така, смъртната жена плачеше инстинктивно и прегръщаше онова, което не би могла да разбере — бялото, яростно и неестествено дете, което се заблуждаваше, че обича. Ако не съжалявах тази луда и безразсъдна жена, която си играеше с огъня, ако не я съжалявах, сякаш бях още смъртен, щях да изтръгна малкия демон от ръцете й, щях да го притисна силно и да опровергая всичко, което ми беше наговорила. Но още стоях на колене. Любовта й е равна на омразата. С тази мисъл се отпуснах назад и се облегнах на леглото.

Клодия се беше успокоила и седеше като статуя в скута на Мадлен. Влажните й очи бяха приковани в мен, без да обръщат внимание на меката коса на жената, която докосваше раменете й, и ласките на нежната й ръка. Аз седях свлечен до колоната на леглото и се взирах във вампирските очи на Клодия, неспособен и нежелаещ да заговоря в своя защита. Мадлен й шепнеше нещо, а сълзите й капеха по роклята на детето вампир. Накрая Клодия стана и й каза внимателно:

— Остави ни.

— Не — възпротиви се жената и се опита да я задържи. После затвори очи и цялата потрепери от раздразнение. Клодия обаче я хвана за ръка и тя стана от креслото. Беше вече отстъпчива, стъписана, пребледняла, роклята от зелена тафта се развяваше до малката жълта копринена роба.

Спряха под свода на салона и Мадлен се сепна объркана, ръката, с която притискаше шията си, трептеше като крило, а после застина. Тя се озърна, подобно на безпомощната жертва на сцената на „Театъра на вампирите“, която не знаеше къде се намира. Клодия излезе и след малко изникна от сенките с голяма кукла в ръце. Аз се надигнах на колене, за да я разгледам. Да, беше кукла с черна коса и зелени очи, цялата в дантела и панделки, със сладко лице и широко отворени очи. Порцелановите ѝ крачета изтракаха, когато Клодия я сложи в ръцете на Мадлен. Очите на жената станаха някак сурови, а устните ѝ се отдръпнаха назад в грозна гримаса, когато погали косата на куклата. Смееше се тихо и гърлено.

— Легни — каза ѝ Клодия и те сякаш потънаха във възглавниците на дивана, зелената тафта прошумоля и се отдръпна, когато Клодия легна до жената и обгърна врата ѝ. Видях как куклата се плъзга и пада на пода, ръката на Мадлен посегна за нея и остана да виси. Главата ѝ се отпусна назад, а очите се затвориха плътно. Къдриците на Клодия галеха лицето ѝ.

Аз отново седнах на пода и се облегнах на матрака на леглото. Клодия говореше нещо тихо, казваше на Мадлен да бъде търпелива, да не мърда. После чух стъпки по килима, затръшна се врата и отдели Мадлен от нас и от омразата ни, която се надигаше като отровни изпарения.

Вдигнах поглед и видях Клодия да седи като в транс, потънала в мисли, омразата и горчилката бяха изчезнали от лицето ѝ, изражението ѝ бе безизразно също като на куклата.

— Всичко, което каза, е вярно — заговорих аз. — Заслужавам омразата ти. Заслужавам я още в мига, в който Лестат те сложи в ръцете ми.

Тя сякаш не ме забелязваше, очите ѝ излъчваха мека светлина. Красотата ѝ прогаряше душата ми и аз не можах да ѝ устоя, когато тя ми каза:

— Ти си могъл да ме убиеш тогава. Могъл си. Въпреки Лестат.
— Очите ѝ се спряха спокойно на мен. — Искаш ли да го направиш сега?

— Какво? — Придърпах я близо до себе си, стоплен от тихия ѝ глас. — Полудя ли, че ми говориш така? Дали искам да го направя сега!

— Аз искам — каза тя. — Наведи се над мен, както тогава, и изпий кръвта ми до капка. Имаш нужната сила, накарай сърцето ми да спре. Аз съм малка, можеш да надделееш. Няма да ти противостоя, аз съм нещо крехко, което ще смачкаш като цвете.

— Защо говориш така? По-добре забий нож в мен и го завърти.

— Би ли умрял с мен? — попита тя с лукава и саркастична усмивка. — Наистина ли би умрял с мен? Не разбираш ли какво се случва? Той ме убива, онзи вампир, който те превърна в свой роб, няма да споделя любовта ти с мен, нито капчица от нея. Виждам мощта му в очите ти. Виждам нещастieto ти, любовта ти към него. Обърни се, гледай ме с тези любящи, копнеещи за него очи, и ме изслушай.

— Не, не искам... няма да те изоставя. Ние сме неразделни... нима не разбираш? Но не мога да ти дам онази жена.

— Но аз се боря за живота си! Тя ще се грижи за мен, ще продължи играта, нужна за оцеляването ми! И тогава ще можеш да идеш при него. Аз само се боря за живота си!

Изблъсках я назад и отвърнах:

— Не, не, това е лудост, това е отвратително. Ти си тази, която не иска да ме дели с него, ти искаш всяка капка от моята любов. И не само моята, а и нейната. Той е по-силен от теб, не ти обръща внимание, затова искаш смъртта му, както уби и Лестат. Но аз няма да стана съучастник в това убийство, няма! Няма да я направя една от нас, няма да нося вината за хилядите смъртни, които ще умрат в ръцете ѝ. Не, ти нямаш вече власт над мен!

Само да можеше да ме разбере!

И за миг не бях повярвал напълно в думите ѝ, че Арманд желае смъртта ѝ — той беше далеч от подобни егоистични страсти. Сега обаче не ме вълнуваше това, сега се случваше нещо много по-ужасно, нещо, което едва започвах да разбирам. Гневът ми не можеше да му противостои, усилията ми да се възпротивя на намеренията ѝ бяха напразни. Тя ме мразеше, ненавиждаше ме, както сама беше признала,

и сърцето ми се сви, защото като ме лиши от обичта, която бе поддържала живота ми, тя ми нанесе смъртен удар. Ножът беше забит. Аз умирах пред очите ѝ, умирах за тази любов, както първата нощ, когато Лестат я подаде в ръцете ми и изрече името ми, а тя ме погледна. Умирах за любовта, която ме бе сгрявала, която бе пропъждала ненавистта ми към самия себе си, която ми позволяваше да съществувам. Лестат бе искал точно това, но с плана му вече беше свършено.

Аз крачех напред-назад из стаята, отварях и затварях безпомощно ръце. Чувствах не само омразата на Клодия, чувствах и болката ѝ. Тя ми беше показала болката си! Ние я бяхме задрънчили в безсмъртието с това безпомощно тяло. Запуших ушите си, сякаш отново беше изрекла тези думи, и сълзите ми рукохнаха. През всичките тези години бях разчитал изцяло на нейната жестокост, на пълната ѝ неспособност да изпита болка! А сега ми беше показала огромната си болка. О, как ли би ни се присмял Лестат. Затова го беше убила, защото би ѝ се присмял. А за да съсипе мен, бе нужно само да ми покаже болката си. Детето, което бях превърнал във вампир, страдаше. Агонията ѝ беше моя агония.

В другата стая имаше ковчег, приготвен за Мадлен, и Клодия излезе, за да ме остави сам с неизбежното. Зарадвах се на тишината. До зазоряване имаше само няколко часа и аз заставах пред отворения прозорец, за да погледам ситния дъждец. Той блещукаше по листата на папратите, по сладките бели цветя и после се спускаше по стъблата им. На малкия балкон имаше истински цветен килим, дъждът потропваше меко по листенцата. Почувствах се много слаб и много самотен. Случилото се тази нощ не можеше да бъде поправено, както онова, което бях сторил на Клодия.

И все пак с удивление установих, че не изпитвам съжаление. Може би самата нощ, беззвездното небе, замръзналите в дъжда светлини на фенерите ми вдъхваха странна утеха, каквато не бях търсил и дори не знаех как да приема. Сам съм, мислех си. Съвсем сам. И това ми се стори прекрасно, приятно, неизбежно. Представих си какво би било, ако бях сам от самото начало. Ако след придобиването на вампирската сила бях напуснал Лестат, ако се бях откъснал от него и от всеки друг. Струваше ми се, че нощта ми говори: „Ти си нощта и

само нощта те разбира и те прегръща в обятията си.“ Сам в сенките. Без кошмари. Неизразим покой.

И все пак усетих края на този покой така осезаемо, както и краткото си потапяне в него. Разнесе се като тъмни облаци. Огромната болка от загубата на Клодия ме притисна отново, сякаш се материализира от ъглите на тази претрупана и странно чужда стая. Но нещо ме зовеше навън, въпреки че нощта сякаш се стапяше в яростния вятър. Чувствах как нещо вика, някаква непозната, неодушевена сила. А нещо в мен откликна на този зов, и то не неохотно, а със загадъчна, смразяваща сила.

Тръгнах бавно през стаите, като леко разтварях вратите, докато не видях в слабата светлина на газените лампи, че жената спи на дивана, а куклата лежи на гърдите ѝ. Малко преди да коленича до нея, видях, че очите ѝ се отварят. Усещах и други очи, които се взираха в мен от мрака, и притихналото малко вампирско лице.

— Ще се грижиш ли за нея, Мадлен? — Тя стисна куклата и обърна лицето ѝ към гърдите си. Аз също посегнах към нея, не знам защо.

— Да! — отговори жената и повтори това отчаяно.

— За това ли я мислиш, за кукла? — попитах и докоснах главата на куклата, но тя я издърпа от мен и стисна зъби.

— Дете, което не може да умре! Ето какво е тя — каза жената, сякаш произнасяше проклетие.

— Ооо... — прошепнах аз.

— Вече приключих с куклите — каза Мадлен и захвърли куклата на възглавниците. Посегна към гърдите си, за да ми покаже нещо. Знаех какво е, бях го забелязал вече. Медальон със златна игла. Ще ми се да можах да ти опиша страстта, която бе поразила чертите ѝ, колко разкривена беше меката ѝ детска уста.

— А не е ли дете, което вече е умряло? — попитах аз, без да откъсвам очи от нея. Представих си магазин за кукли, кукли с еднакви лица. Тя тръсна глава, ръката ѝ стискаше така силно медальона, че иглата разкъса тафтата. Вече изгаряше от страх, беше изпаднала в паника. Дланта ѝ кървеше, разранена от счупената игла. Взех медальона от пръстите ѝ.

— Дъщеря ми — прошепна тя с треперещи устни.

На белия порцелан бе нарисувано кукленско лице, лицето на Клодия, детско лице, сладко, невинно. Дете с черна коса, като на куклата. Ужасена, майката се взираше в мрака пред себе си.

— Мъка... — казах аз тихо.

— Стига толкова мъка — прошепна тя и очите ѝ се присвиха, когато ме погледна. — Ако знаеш само как копнея да имам твоята сила, готова съм за нея, жадувам я. — Извърна се към мен и си пое така дълбоко дъх, че гърдите ѝ сякаш се издуха под роклята.

Изведнъж лицето ѝ се разкриви от безсилие. Тя се извърна от мен и поклати глава.

— Само ако беше човек; само ако беше смъртен човек! — продума тя гневно. — Тогава щях да ти покажа и моята сила... — Усмихна се злобно. — Бих те накарала да ме желаеш, да копнееш за мен! Но ти не си човек! — Ъгълчетата на устата ѝ увиснаха. — Какво мога да ти дам! Какво да ти предложа, за да ми дадеш онова, което искам! — Тя вдигна ръка към гърдите си и започна да ги гали, както би направил мъж.

Това беше странен момент, защото се изненадах от чувствата, които думите ѝ събудиха в мен. Тънката ѝ талия беше прелъстителна, като заоблените ѝ гърди и деликатните нацупени устни. Тя дори не подозираше доколко жив е в мен смъртният мъж, не знаеше как ме измъчва изпитата тази нощ кръв. Желаех я повече, отколкото предполагаше, защото тя не разбираше какво представлява убийството. Мъжката гордост в мен искаше да ѝ го докажа, да я унижа заради думите ѝ, заради евтината суета на провокацията ѝ и очите, които се извъръщаха от мен с отвращение. Но това беше лудост. Това не бяха причини да дариш някого с безсмъртен живот.

Зададох ѝ жесток въпрос:

— Обичаше ли това дете?

Никога няма да забравя лицето ѝ, яростта ѝ, крайната ѝ омраза.

— Да — изсъска тя. — Как смееш!

Посегна да вземе медальона си, но виждах, че изгаря от вина, не от любов. Целият магазин с кукли, който Клодия ми беше описала, бе продукт на вина, рафтове с копия на мъртвото дете. Но тази вина я беше довела до смъртта. В нея имаше нещо така непреклонно и мощно, каквото бе и злото в мен. Мадлен протегна ръка и докосна

жилетката ми, отвори пръсти и притисна гърдите ми. Коленичих и я привлякох към себе си, косата ѝ погали лицето ми.

— Хвани се бързо за мен, когато те захая — казах аз, а очите ѝ се разшириха и устата ѝ се отвори. — Когато се унесеш, вслушай се силно в биенето на сърцето ми. Дръж се за него и си повтаряй: „Ще оживея.“

— Добре, добре — кимаше тя, сърцето ѝ биеше лудо от възбуждане.

Ръцете ѝ изгаряха врата ми, а пръстите ѝ трескаво посягаха към яката ми.

— Вгледай се в онази далечна светлина; не отделяй очи от нея дори за секунда и си повтаряй, че ще оживееш.

Тя изпъшка, когато забих зъби в плътта ѝ и топлата кръв рукна в устата ми. Гърдите ѝ се притискаха към мен, цялото ѝ тяло се изви безпомощно на дивана. Виждах очите ѝ, макар че бях затворил своите, виждах прелъстителната ѝ уста. Продължавах да пия и усещах как отслабва, ръцете ѝ се отпуснаха вяло до тялото.

— Дръж се — шептах ѝ, преглъщайки топлата кръв, сърцето ѝ бумтеше в ушите ми, а кръвта ѝ издуваше преситените ми вени. — Гледай лампата.

Сърцето ѝ забави ритъма си и започна да спира, главата ѝ клюмна върху кадифето, а очите ѝ се замъглиха. За миг ми се стори, че не мога да помръдна, но знаех, че трябва. Сякаш друг вдигна ръката ми и я поднесе към устата ми. Стаята се въртеше пред очите ми, бях се концентрирал върху светлината, както бях поръчал и на нея, и смучех кръв от китката си, а после я поднесох към устата ѝ.

— Пий! Пий! — казах ѝ, но тя лежеше като мъртва. Придърпах я към себе си, кръвта ми течеше по устните ѝ. Тя отвори очи и най-сетне усетих лекия натиск на устата ѝ. След миг хвана ръката ми здраво и започна да пие. Аз я люлеех, шепнех ѝ, отчаяно се опитвах да се отърся от унеса. А после усетих огромната ѝ жажда. Всяка вена в мен го усети. Имах чувството, че ме разнищава с всяко смукване, вкопчих се в канаето, усещах лудото биене на сърцето ѝ, пръстите ѝ се забиваха в ръката ми, в изпънатата ми длан. Болеше ме толкова много, че едва сдържах писъка си. Отдръпнах се от нея, но тя не ме пускаше, животът ми изтичаше през раната на китката, а Мадлен пиеше и стенеше. Вените ми, изпънали се като струни, като пламтящи жици, теглеха

силно сърцето ми, докато най-сетне успях да се освободя от нея и паднах на пода, стиснал кървящата си китка.

Жената се взираше в мен, устата ѝ беше цялата в кръв. Гледа ме сякаш цяла вечност. Образът ѝ се раздвояваше и утрояваше пред размътения ми поглед, докато накрая се отпуснах треперещ на пода. Тя вдигна ръка към устата си, очите ѝ не помръдваха, само се разширяваха все повече. Надигна се бавно, сякаш невидима сила я издърпа от канапето. Огледа втренчено стаята, а огромната ѝ рокля се въртеше като колосана. Приличаше на фигурка върху музикална кутия, която не спира да се върти в ритъма на музиката. Накрая се вгледа в тафтата, сграбчи я и я стисна така, че материята се смачка с шумолене. Пусна я и бързо запуши ушите си, затвори очи и след миг ги отвори широко. После видя лампата, далечната мъждукаща газена лампа в другата стая, която излъчваше слабо сияние през отворените врати. Хукна натам, спря до нея и я загледа с изумление.

— Не я докосвай — каза ѝ Клодия и внимателно я поведе настрана.

Мадлен обаче беше видяла цветята на балкона и тръгна към тях. Прокара ръце по цветчетата и после притисна влажните си длани към лицето си.

Аз стоях в края на стаята и я наблюдавах. Тя стисна няколко цвята, смачка ги и остави листенцата да се посипят около нея. После докосна огледалото и се взря в очите си. Болката ми вече отшумяваше, бях превързал раната с носна кърпа, и чаках, защото виждах, че Клодия не си спомня какво ще последва. Двете танцуваха заедно, докато кожата на Мадлен избледняваше все повече на златистата светлина. Тя грабна Клодия в прегръдките си и започнаха да се въртят в кръг. Клодия изглеждаше притеснена и бдителна въпреки усмивката си.

Мадлен скоро се изтощи. Отстъпи назад и залитна, но бързо се изправи и внимателно остави Клодия на земята, а тя се вдигна на пръсти и я прегърна.

— Луи — прошепна ми тихо. — Луи...

Кимнах ѝ да се отдалечи. Мадлен сякаш не виждаше и двама ни, взираше се в протегнатите си ръце. Лицето ѝ беше бяло като платно. Докосна устните си и се взря в тъмните петна по пръстите си.

— Не, не! — прошепнах аз, хванах Клодия за ръката и я издърпах към себе си. Мадлен изстена.

— Луи — прошепна ми Клодия толкова тихо, че Мадлен още не беше в състояние да я чуе.

— Тя умира, ти просто не си спомняш този етап, защото беше много малка — прошепнах ѝ и прибрах косата от очите ѝ, без да изпускам Мадлен от поглед. Тя се мятеше от огледало на огледало, обляна в сълзи — животът си отиваше от тялото ѝ.

— Но, Луи, ако тя умре... — извика Клодия.

— Не. — Коленичих пред нея, беше ужасена. — Кръвта е силна и ще ѝ помогне да живее. Но ще е много изплашена, много. — Стиснах нежно, но здраво ръката ѝ и я целунах по бузата. Тя ме погледна със смесица от учудване и страх. Продължи да ме гледа така, когато тръгнах към Мадлен. Тя се въртеше с разперени ръце и аз я хванах и я прегърнах. Очите ѝ вече горяха с неестествена светлина, а през сълзите в тях искреше виолетова ярост.

— Това е твоята човешка смърт — казах ѝ нежно. — Виждаш ли, небето изсветлява? Сега няма да се отделяш от мен, ще легнем заедно. Аз ще заспя много дълбоко и няма да мога да те утешавам. Ти ще лежиш до мен и ще се бориш със смъртта. Но не бива да се отделяш от мен, чу ли? Ще се притискаш към мен, а аз ще държа ръцете ти, докато съм в състояние да усещам нещо.

Тя потъна в погледа ми и аз усетих чудото, което я завладява. В сиянието на очите ми виждаше цялото богатство от цветове. Поведох я внимателно към ковчега, като ѝ повтарях да не се страхува.

— Когато се събудиш, ще си вече безсмъртна. Недостижима за смъртта. Ела, легни. Усетих страха ѝ, когато видя тесния ковчег, покрит със сатен. Кожата ѝ вече започваше да сияе, да придобива блясъка, който излъчвахме ние с Клодия. Знаех, че няма да се реши, докато не легна с нея.

Прегърнах я и погледнах към Клодия, която стоеше в другия край на стаята, до ковчега, и ме гледаше. Изглеждаше спокойна, но някак мрачна, обзета от неясно съмнение, от хладно недоверие. Положих Мадлен до ковчега ѝ и отидох при Клодия. Коленичих до нея и я хванах за ръцете.

— Не ме ли познаваш? — попитах. — Не знаеш ли кой съм?

Тя ме погледна и отвърна:

— Не.

Усмигнах се и кимнах.

— Не се сърди за миналото — казах. — Вече сме квит.

Тя обърна глава встрани и ме изгледа внимателно, после се усмигна сякаш въпреки волята си, и кимна.

Аз продължих спокойно:

— Не тази жена умря тук тази нощ. Тя ще умира още много нощи, може би години. Тази нощ умря и последната следа от човешкото в мен.

Лицето на Клодия притъмня, сякаш над него падна воал. Устните ѝ се разтвориха, но тя само си пое дъх.

След малко каза:

— Тогава си прав. Вече сме квит.

— Искам да изгоря магазина за кукли! — изрече Мадлен. Хвърляше в огъня дрехите на мъртвата си дъщеря, бяла дантела, бежови рокли, малки обувчици и бонета, които миришеха на камфор. — Вече няма нужда от това. — Тя се изправи и се вгледа в огъня. После се обърна триумфално към Клодия, а в очите ѝ се четеше яростна преданост.

Но не ѝ вярвах. Не ѝ вярвах дори след като нощ след нощ трябваше да я откъсвам от жертвите ѝ, чиято кръв бе изпила до капка. Въпреки че се насищаше, тя вдигаше жертвите си и разкъсваше гърлата им с белите си пръсти, за да ги пресуши до последно. Но аз знаех, че тази лудост ще спре, тя ще се събуди и сияещата ѝ кожа и разкошният апартамент в хотела ще ѝ се сторят кошмарни, ще иска да бъде свободна. Тя още не разбираше, че това не е някакъв експеримент. Още оглеждаше острите си зъби в наклонените огледала, още се поддаваше на лудостта си.

Но се оказа, че лудостта ѝ е голяма и тя не иска да се събуди от съня. Не искаше да се върне към реалността, искаше да захранва с нея собствената си фантазия. Сякаш някакъв демон захранваше паяжината ѝ с нишки, за да създаде своя собствена вселена. Вече започвах да разбирам огромната ѝ жажда, магията ѝ.

Тя беше изкусна в правенето на кукли, заедно със стария си любовник беше измайсторила подобия на мъртвото си дете и ги бе наредила по рафтовете в магазина, който скоро щяхме да посетим. А към това майсторство се добавяха и вампирските умения и неистовост.

Една нощ, след като едва я откъснах от жертвите ѝ, тя взе длето и нож и направи прекрасен люлеещ се стол за Клодия, за да може да седи в него пред огъня като истинска дама. През следващите нощи измайстори и масичка със същия размер, донесе от магазина си малка газена лампа, порцеланова чашка и чинийка. А от чантата на една жена пък бе взела малък, подвързан с кожа бележник, който изглеждаше като голям том в ръцете на Клодия. Светът сякаш се смаляваше и изчезваше напълно, щом пристъпиш в малкия будоар на Клодия — вътре имаше легло, чиито колони стигаха едва до гърдите ми, малки огледала, отразяващи само краката ми, картини, окачени на нивото на очите на Клодия, и накрая, на малката ѝ тоалетка, лежаха черни вечерни ръкавици с малки пръстчета, кадифена вечерна рокля с изрязан гръб и диадема като от детски маскен бал. Клодия приличаше на приказна кралица с голи бели рамене, докато бродеше облечена с елегантна рокля из миниатюрния си свят. Аз я гледах от прага като омагьосан, или пък лягах на килима и подпрян на лакът, се взирах в очите на любимата си, чийто поглед мистериозно беше омекнал благодарение на това съвършено светилище. Колко красива беше в черна дантела, русокоса красавица с лице на кукла и влажни очи, които ме гледат толкова сериозно и така дълго, че със сигурност вече не ме виждаха. Те виждаха нещо друго, не мен, не тромавата вселена, която ме заобикаляше, вселена, обезсилена вече, забравена от онази, която беше страдала в нея. Но тя вече не страдеше, докато слушаше музикалната си кутия или отпускате ръка над часовника играчка. Минутите отлитаха бързо, като златен пясък. Имах чувството, че полудявам.

Поставих ръце под главата си и се вгледах в полилея; беше ми трудно да се откъсна от единия свят и да попадна в другия. Мадлен седеше на дивана и работеше с обичайната си страст, сякаш безсмъртието не включваше и миг почивка. Пришиваше кремава дантела към лилав сатен за малкото легло, като спираше само за да попие смесената с кръв пот от бялото си чело.

Затворих очи и се зачудих дали този миниатюрен свят няма да превземе всички стаи и аз, като Гъливер, една сутрин ще се събудя като овързан, нежелан гигант. Представих си къща, построена за Клодия, с градина, в която мишките ще са чудовища, с малки карети и цъфнали храсти вместо дървета. Смъртните ще са очаровани, ще

коленичат да поглеждат през малките прозорчета. Те ще ги привличат като паяжина.

Но аз вече бях овързан със здрави въжета. Не само от приказната красота, от изкусителната тайна на белите рамене на Клодия и от сиянието на перлите, от омайващата апатия, от миниатюрните шишенца с парфюм, аз бях окован от страх. Страхувах се, че извън тези стаи, в които напътствах Мадлен — обяснявах ѝ вампирската природа и същността на убийството, макар че Клодия би се справила по-добре от мен, ако бе показала желание да го стори — че извън тези стаи, където всяка нощ получавах сладки целувки и спокойни погледи, уверяващи ме, че омразата на Клодия към мен няма да се завърне, извън тези стаи един ден ще открия, че по собствено желание съм позволил да се променя напълно, да загубя човешкото в себе си, което единствено бе способно да обича. Какво ще изпитвам тогава към Арманд, заради когото бях превърнал Мадлен, заради когото бях пожелал да бъда свободен? Странно и объркващо отчуждение? Тъпа болка? Неразпознаваема тръпка? Дори сред тази светска суета, аз пак го виждах в монашеската му килия, виждах тъмните му очи и усещах как ме привлича.

И все пак не отидох при него. Не смеех да науча колко голяма е загубата ми. Не смеех да я разгранича от друга, потискаща мисъл: че в Европа не открих никакво знание, което да излекува самотата ми, което да изличи отчаянието ми. Бях дълбал само в собствената си жалка душа, бях открил болката на Клодия и страстта по един вампир, който може би беше по-лош дори от Лестат и заради когото аз бях станал зъл като Лестат, но в когото за първи път бях видял обещание за добро наред това всепоглъщащо зло.

Но тези мисли вече се отдалечаваха от мен. Часовникът тиктакаше над камината, Мадлен искаше да види представления в „Театъра на вампирите“ и се кълнеше, че ще защитава Клодия от всеки вампир там. Клодия пък казваше:

— Не още, почакай.

Аз лежах и гледах с известно облекчение колко силна е любовта на Мадлен към Клодия, колко сляпо и страстно я обича. Не изпитвах никакво съжаление към нея. Смятах, че още не е изпитала никакво страдание, не разбираше изобщо смъртта. Беше се отдала изключително лесно на крайната жестокост. Но и аз, с огромното ми

самомянение и способност за самозаблуда, бях смятал, че единствената истинска емоция, която съм изпитвал, е мъката по покойния ми брат. Бях си позволил да забравя напълно как се влюбих в сияйните очи на Лестат, че продадох душата си заради тяхното искрящо многоцветие, и си мислех, че в тях се крие силата да ходиш по водата.

Какво би трябвало да стори Исус, за да ме накара да го последвам, както го беше последвал Матей или Петър? Като начало да се облича добре. Да има красиво лице и гъста руса коса.

Мразех се. И така, докато около мен приспивно жужеше разговорът между Клодия и Мадлен — Клодия шепнеше нещо за убиване и скорост, за вампирски умения, а Мадлен бе наведена над иглата си, — аз установих, че единствената емоция, на която вече съм способен, е ненавистта към самия мен. Обичах ли ги, мразех ли ги? Вече не ме интересуваше дали са там. Клодия докосна косата ми, сякаш искаше да ми покаже, че е намерила покой. Не ме интересуваше. Вече виждах Арманд като някакво привидение, като зад стъкло. И докато стисках ръката на Клодия, за първи път разбрах защо ми прости така лесно, макар че бе казала, че ме мрази и обича: защото всъщност не чувстваше нищо.

След седмица придружихме Мадлен до магазина ѝ, за да запалим света на куклите. Помня как се отдалечихме по улицата след това и завихме в една тясна и мрачна алея, където беше съвсем тихо — чуваше се само дъждът. Видях червено зарево в небето. Заби камбана, чуха се викове на мъже. Клодия говореше нещо за огъня. Гъстият дим, който се издигаше над сиянието, ме изнервяше. Почувствах страх. Не дивия страх на смъртен, а сякаш нещо студено се заби в гърдите ми. Спомних си старата къща на Рю Роял, обгърната от пламъци, и Лестат, проснат на пода.

— Огънят пречиства... — казва Клодия.

— Не, той просто руши... — отвърнах ѝ аз.

Мадлен бе минала покрай нас и сега бродеше в края на улицата, приличаше на призрак в дъжда, белите ѝ ръце се мятаха във въздуха и ни призоваваха да идем при нея. Помня, че Клодия тръгна натам. Гледах русата ѝ коса, когато ми нареди да я последвам. Една панделка беше паднала на земята и се въртеше в черна локва. Наведох се да я взема, но друга ръка я достигна преди мен. Ръката на Арманд.

За мен беше огромен шок да го видя така близо, като Мрачния жътвар, застанал на прага. Беше прекрасно реален с черната си пелерина и копринена вратовръзка, и все пак някак безплътен заради неподвижността си. Огънят блещукаше в очите му, червеното се смесваше с чернотата в тях в прекрасно, наситено кафяво.

Аз се сепнах като от сън, усетих, че ме прегръща, главата му се наведе, за да ми кимне да го последвам — отново бях завладян от присъствието му, то ме поглъщаше така пълно, както в килията му. Вървахме заедно към Сена, провирахме се толкова бързо и изкусно през тълпата, че хората не ни забелязваха и ние едва забелязвахме тях. Бях изумен колко лесно поддържах темпото му. Той ме тласкаше да опозная силите си, караше ме да разбера, че пътят, по който бях вървял, е чисто човешки, и няма нужда да продължавам по него.

Отчаяно исках да говоря с него, да го спра, да го хвана за раменете и само да погледна в очите му, както последната нощ, да го фиксирам във времето и пространството, за да успея да се справя с вълнението в гърдите си. Исках да му кажа толкова много неща, да му обясня. И все пак не знаех какво да изрека, нито защо, знаех само, че чувството е така силно, че прерасна в облекчение. Именно това се бях страхувал, че съм загубил.

Не знаех къде се намираме, бях минавал веднъж оттам — улица със стари къщи, градински стени и порти за каретите с кули отгоре, прозорци с оловни стъкла под каменни арки. Къщи от друго столетие, разкривени дървета, внезапно спокойствие, което означаваше, че тълпите вече ги няма. Шепа смъртни живееха в този огромен район от къщи с високи тавани.

Арманд опря крак на стената и се хвана за един клон. После ми подаде ръка. След миг вече стоях до него и влажната зеленина докосваше лицето ми. Над себе си виждах етаж след етаж, увенчани от самотна кула, която едва личеше в мрака и пелената на дъжда.

— Чуй ме, ще се покачим в кулата — каза ми Арманд.

— Не, не мога...

— Още не си опознал собствените си сили. Ще се изкатериш лесно. Помни, че ако паднеш, няма да се нараниш. Прави каквото правя аз. Но не забравяй следното. Хората в тази къща ме познават от сто години и ме мислят за призрак. Затова ако случайно те видят, или пък ти ги зърнеш през прозорците, ще те помислят за същото и не бива

да показваш, че си ги забелязал. Иначе ще ги разочароваш и объркаш. Разбра ли ме? Нищо не те застрашава.

Не бях сигурен кое ме плаши повече — самото катерене или мисълта, че ще ме помислят за призрак. Но нямаше време да се чудя повече. Арманд се закатери нагоре, краката му лесно откриваха процепите между камъните, ръцете му се забиваха здраво в издатините. Аз тръгнах след него, прилепен плътно към стената. Не смеех да погледна надолу и увиснах за миг на извитата арка над един прозорец, за да си почина. Надникнах вътре и видях огън, тъмно рамо, ръка, която държеше ръжен, човекът вътре нямаше представа, че го наблюдавам. Заизкачвахме се нагоре, докато не стигнахме до прозореца на кулата. Арманд веднага го отвори и промуши дългите си крака над перваза. Аз се издърпах след него и усетих как ме придърпва за раменете.

Щом се озовах в стаята, изпъшках неволно, потрих ръце и огледах това странно и влажно помещение. Покривите на къщите сребрееха под нас, тук-там между огромните, полюшващи се върхове на дърветата, се издигаха кулички. В далечината блещукаше разпокъсаната верига от светлини на булеварда. Стаята изглеждаше влажна като нощта навън. Арманд стъкваше огън.

Той вадеше столове от купчината гниещи мебели и без усилие ги чупеше на трески. В него имаше нещо гротескно, то се криеше в грациозността му и в неизменното спокойствие на бялото му лице. Той правеше нещо, което всеки би могъл да направи, чупеше дървени летви, и все пак го правеше така, както би го сторил единствено вампир. В него нямаше нищо човешко; дори красивите му черти и тъмната коса бяха част от красотата му на тъмен ангел, който само бегло прилича на хората. Изящно скроеното му палто беше като мираж. И въпреки че ме привличаше повече от всяко живо същество в живота ми, с изключение може би на Клодия, той ми вдъхваше и нещо като страх. Не се изненадах, че когато приключи, сложи един тежък дъбов стол за мен, но той самият отиде до камината и започна да грее ръцете си на огъня. Пламъците хвърляха червени сенки по лицето му.

— Чувам хората в къщата — казах аз.

Топлината беше приятна. Усещах как изсъхват кожените ми ботуши, как се сгряват пръстите ми.

— Да, значи знаеш, че и аз ги чувам — каза той тихо, и макар че го изрече без никакъв укор, веднага се усетих, че съм казал глупост.

— А ако дойдат тук? — настоях, без да откъсвам очи от него.

— Не можеш ли да заключиш от поведението ми, че няма да дойдат? — попита той. — Можем да стоим тук цялата нощ, без да говорим за тях. Искам да знаеш, че ако говорим за тях, то ще е по твое желание. — Аз не отговорих, вероятно съм изглеждал леко обиден, защото той побърза да ми каже, че те отдавна са запечатали тази кула и не влизат в нея. Виждали дима, който излиза от комина, и светлината през прозореца, но никой нямало да дръзне да се качи.

Чак тогава видях няколко лавици с книги от едната страна на огнището и писалището. Листовете върху него бяха смачкани, но имаше мастилница и няколко писалки. Представих си колко уютна ще е тази стая, когато не вали, или след като огънят изсуши въздуха.

— Е, виждаш ли — каза Арманд, — наистина нямаш нужда от онзи хотел. Трябва ти съвсем малко. Но всеки сам решава от какво има нужда. Хората в тази къща дори са ми дали име — от двайсет години се разказват истории за срещите им с мен. Но за мен тези години са само мигове и не означават нищо. Тези хора не могат да ми навредят и аз използвам дома им, за да се усамотя. Никой от вампирите в театъра не знае, че идвам тук. Това е моя тайна.

Гледах го напрегнато и отново ме споходиха същите мисли като при посещението ми в театъра.

Вампирите нямат възраст, но аз се зачудих как ли е изглеждало това младо лице преди век или преди два века. Защото то не носеше белезите на възрастта, но определено не беше безизразно. То беше също толкова изразително, както и ненатрапчивият му глас. Аз го изследвах така вгълбено, че забравих къде се намирам. Знаех само, че съм силно привлечен от него и думите, които изричам, са почти ненужни.

— Но какво те задържа в „Театъра на вампирите“? — попитах го аз.

— Нуждата, разбира се. Но вече открих онова, от което се нуждая — отвърна той. — Защо ме избягваш?

— Не съм те избягвал — казах, като се опитвах да скрия вълнението, което тези думи предизвикаха у мен. — Знаеш, че трябва

да защита Клодия, тя си няма никого освен мен. Или поне нямаше, докато...

— Докато Мадлен не дойде да живее с вас...

— Да...

— Но сега Клодия те освободи, а ти оставаш с нея, сякаш не можеш да се разделиш с любовница.

— Не, тя не ми е любовница, не разбираш — започнах аз. — Тя е по-скоро мое дете, а и не знам дали тя е тази, която може да ме освободи... Не знам дали детето има властта да освободи родителя си. Не знам дали няма да съм свързан с нея, докато е...

Спрях. Щях да кажа: „докато е жива“, но осъзнах, че ще изрека просто кухо клише, присъщо за смъртните. Тя щеше да живее вечно, също като мен. Но не е ли така и при смъртните бащи? Техните дъщери живеят вечно, защото те самите, бащите, умират първи. Внезапно се обърках, но си давах сметка за начина, по който ме слуша Арманд. Той ме слушаше така, както всички мечтаят да бъдат слушани — лицето му сякаш отразяваше всяка моя дума, не бързаше да ме прекъсне и при най-малката пауза, не твърдеше, че ме разбира, преди още да съм изказал мисълта си, не спореше импулсивно — все неща, които често правят разговора невъзможен.

След дълга пауза той ми каза:

— Искам те. Нуждая се от теб повече от всичко на света.

Първо си помислих, че не съм чул правилно. Стори ми се невъзможно. Тези думи ме обезоръжиха напълно и мечтата за съвместния ни вечен живот затъмни всяка друга мисъл в ума ми.

— Казах, че те искам. Искам те повече от всичко на света — повтори той с едва доловима промяна в изражението си. После седна и зачака. Лицето му беше спокойно, както винаги, гладкото му бяло чело под гъстата кестенява коса не беше набраздено от тревога, огромните му очи се взираха в мен, устните му не помръдваха.

— И ти искаш същото, но не дойде при мен — каза той. — Има неща, които искаш да знаеш, но не питаш за тях. Видя как Клодия се отдалечава от теб и нищо не можеш да сториш, но все пак не се помъчи да ускориш това, не направи нищо!

— Не разбирам собствените си чувства. Вероятно ти ги разбираш по-добре...

— Все още нямаш никаква представа каква мистерия си! — рече той.

— Ти поне познаваш себе си добре. Аз не мога да се похваля със същото. Обичам Клодия и все пак не сме близки. Когато съм до теб, както сега, разбирам, че не знам нищо за нея, че не знам нищо за никого.

— Тя е просто един етап от твоя живот. Ако и когато се разделиш с нея, ще се разделиш с единственото същество, което е споделяло с теб този етап от живота ти. Страхуваш се от това, от самотата, от това бреме, от мащаба на вечността.

— Да, това е вярно, но не е всичко. Този етап не значи нищо за мен, само Клодия му придава смисъл. Другите вампири също преживяват столетия.

— Не, не ги преживяват — каза той. — Светът щеше да е пълен с вампири, ако беше така. Как според теб се оказах най-възрастният тук, или където и да било?

Замислих се. После предположих:

— От насилствена смърт ли умират?

— Не, почти никога. Не е нужно. Според теб мнозина ли притежават силата да живеят вечно? Първо, повечето вампири имат доста неясни представи за безсмъртието. Защото те искат и животът им да бъде като тях: непроменим и неразрушим — каретите да си останат същите, модата да съответства на разбиранията им, хората да се държат и да говорят така, както са го правили преди. А всъщност всичко се променя, освен самия вампир; всичко освен вампира подлежи на постоянна разруха и деформация. За едно неизменчиво съзнание, та дори и за най-изменчивото, безсмъртието скоро се превръща в доживотна присъда, в лудница от фигури и форми, които са вече напълно неразбираеми и лишени от стойност. Една вечер вампирът става и осъзнава, че се е случило това, което го е плашило от десетилетия — че вече не иска да живее, на никаква цена. Защото онова, което е правило безсмъртието така примамливо — стилът, модата, начинът на живот — вече е изличено от света. И тогава вампирът излиза навън, за да умре. Никой няма да открие останките му. Никой няма да разбере къде е отишъл. А често и никой от обкръжението му — ако е имал обкръжение от вампири — няма да е

разбрал за неговото отчаяние. Защото той отдавна е престанал да говори — за себе си или за каквото и да било. Той просто изчезва.

Облегнах се назад, впечатлен от очевидната истина в това, и все пак всичко в мен се бунтуваше срещу подобна перспектива. Осъзнах колко дълбоки са надеждата и ужасът ми; колко различни са тези чувства от отчуждението, което той описваше, колко различни са и от това ужасно отчаяние. Внезапно то ми се стори вбесяващо и отвратително. Не можех да го приема.

— Ти обаче не би си позволил подобно състояние на ума. Виж се само — казах аз. — Дори да не беше останало и едно произведение на изкуството на този свят... а има хиляди от тях... дори да не беше останала и една природна красота... дори светът да се беше свил до една празна килия и една крехка свещица, ти ще се взираш в тази свещ, погълнат от трептенето на пламъка, от промяната на цветовете... Колко дълго би могло да те съхрани това... какви възможности би създало? Или греша? Нима съм просто луд идеалист?

— Не — отвърна той. На устните му се появи мимолетна усмивка, кратък прилив на удоволствие. После продължи: — Но ти изпитваш някакво задължение към света, който обичаш, защото той е все още непокътнат за теб. Разбираемо е как твоята чувствителност може да се превърне в инструмент на лудостта. Говориш за произведения на изкуството и природната красота. Ще ми се да бях художник, за да съживя Венеция от петнайсети век и палата на господаря ми там, любовта, която изпитвах към него, когато бях още смъртно момче, любовта, която той изпитваше към мен, когато ме направи вампир. О, ако можех да съживя тези времена за теб или за мен... само за миг! Какво не бих дал за това. Тежко е, че времето не успява да изтрие спомена за този период и той става все по-наситен и все по-магичен в светлината на света, който виждам днес.

— Любов ли? — попитах аз. — Между теб и вампира, който те е превърнал, е имало любов? — Наведох се напред.

— Да — отвърна той. — Толкова силна любов, че той не можеше да позволи да остареея и умра. Любов, която чакаше търпеливо, докато укрепна достатъчно, за да се преродя отново в мрака. Нима искаш да ми кажеш, че между теб и вампира, който те е създал, не е имало любов?

— Не — отговорих веднага. Не успях да потисна горчивата усмивка.

Той се вгледа в мен.

— Тогава защо ти е дарил тези сили?

Облегнах се назад и казах:

— Нима смяташ тези сили за дар! Разбира се, че така смяташ. Прости ми, но това ме изумява. Как е възможно да си тъй задълбочен и едновременно с това така наивен.

— Трябва ли да се обидя? — усмихна се той. Поведението му само потвърждаваше думите ми. Той наистина изглеждаше наивен. Беше ми трудно да го разбера.

— Не, не е обида. — Пулсът ми се учести, когато го погледнах. — Ти си всичко, за което съм мечтал, когато станах вампир. А смяташ тези сили за дар! Но кажи ми... още ли изпитваш любов към вампира, който ти е дал вечен живот?

Той сякаш се замисли, после каза:

— Това има ли значение? Не съм имал щастието да изпитвам любов към много хора или към много неща. Но него го обичам, да. Вероятно не по начина, който ти имаш предвид. Успяваш да ме объркаш доста лесно. Ти си загадка. Аз нямам нужда вече от онзи вампир.

— Бяха ми дарени вечен живот, изострени сетива и нуждата да убивам — бързо обясних аз, — защото вампирът, който ме превърна, искаше моята къща и парите ми. Можеш ли да разбереш подобно нещо? И все пак зад всичко това имаше още много други неща. Те започнаха да ми се разкриват постепенно, малко по малко! Все едно си открял врата пред мен, аз виждам светлината и трябва да стигна до нея, да отворя вратата изцяло и да навляза в мястото, за което ти си ми казал, че съществува! Но всъщност аз не вярвам, че то съществува! Вампирът, който ме превърна, за мен беше олицетворение на самото зло — беше мрачен, без въображение, безсъдържателен и винаги разочароващ! Сега го разбирам. Но ти, ти си нещо съвсем различно! Отвори вратата за мен, отвори я широко. Разкажи ми за онзи дворец във Венеция, за любовта, завършила с проклетие. Искам да чуя за това.

— Самозалъгваш се. Ти не се интересуваеш от онзи палат — каза Арманд. — Вратата, която виждаш, води към мен. Ти искаш да живеем

заедно, както го искам и аз. Аз съм зло, в което има безкрайно много степени, и няма никаква вина.

— Точно така — промърморих аз.

— Ето защо си нещастен. Ти дойде при мен и каза, че има само един грях — съзнателното отнемане на човешки живот.

— Да... Сигурно доста си се смял...

— Никога не съм ти се присмивал — каза той. — Не мога да си го позволя. Само ти можеш да ме спасиш от онова отчаяние, което ти описах. Ти си моята връзка с деветнайсети век, ти ще ми помогнеш да го разбера, да се съживя. От това имам отчаяна нужда. Точно теб чаках в онзи Театър на вампирите. Ако познавах смъртен с подобна чувствителност, с такава умозрителност, с такава болка в сърцето, щях да го превърна във вампир на мига. Но такива рядко се срещат. Трябвало е да чакам теб. И сега ще се боря за теб. Моята любов не познава жал. Това ли е за теб любовта?

— Но ти ще направиш ужасна грешка — казах веднага, като го гледах в очите. Още не бях осъзнал напълно думите му. Никога не бях потъвал в така дълбоко безсилие. Защото нямаше да мога да го задоволя. Не можах да задоволя Клодия. Не успях да задоволя и Лестат. Бях разочаровал дори смъртния си брат Пол!

— Не. Трябва да се свържа някак с този век — отговори ми той спокойно. — И мога да го сторя само чрез теб... не искам да ме учиш на нещо, което мога да видя в галерията или пък да прочета в книгите... ти носиш духа и сърцето на своя век.

— Не, не. — Разперих ръце, бях на път да избухна в горчив, истеричен смях. — Нима не разбираш? Не нося духа на своя век. Аз съм непригоден за нищо и винаги съм бил такъв! Не принадлежа на никой век, на никое място! — Да, това беше болезнената истина.

Лицето му обаче просветля от неустоима усмивка. Имах чувството, че ще се разсмее с глас, и наистина раменете му леко се разтресоха.

— Луи — каза той тихо. — Та именно това е духът на твоя век. Нима не го разбираш? Всички се чувстват така. Усещането ти за прокълнатост и за липса на вяра е характерно за твоето време.

Бях така зашеметен от думите му, че доста време не помръднах, само се вирах в огъня. Дървото вече беше изгоряло и в огнището имаше въглени — сиво-червена пустош, която би се пръснала на прах,

удариш ли я с ръжена. И все пак излъчваше много топлина и светлина. Виждах целия си живот като на длан.

— А вампирите от Театъра... — попитах тихо.

— Те реагират на този век с цинизъм, не могат да разберат смъртта на възможностите, техният глупав стремеж към изтънчено задоволяване на нуждите им е пародия на свръхестественото, упадък, чието последно убежище е в тази комична, маниерна безпомощност. Нали ги видя, виждал си такива като тях цял живот. Ти отразяваш своя век различно. Ти отразяваш разбитото му сърце.

— Но това е нещастие. Нещастие, което ти не можеш да разбереш.

— Не се и съмнявам. Кажи ми какво изпитваш сега, какво те кара да бъдеш нещастен. Кажи ми защо не дойде при мен цели седем дни, макар че изгаряше от желание да го направиш. Кажи ми какво още те задържа при Клодия и онази жена.

Поклатих глава.

— Не знаеш за какво ме питаш. За мен беше неимоверно трудно да превърна Мадлен във вампир. Бях си обещал никога да не го правя, бях се зарекъл да не позволя на самотата да ме принуди да го сторя. Аз не виждам нашия живот като дар от сила и мощ. За мен той е проклетие. Нямам куража да умра. Но да направя друг вампир! Да накарам друг да страда така, да нося вината за смъртта на всички онези, които този вампир ще убие! Наруших клетвата си...

— Не знам дали това ще ти донесе утеха... но сигурно разбираш, че и аз имам вина за случилото се.

— Имаш предвид, че го сторих, за да се освободя от Клодия, за да мога да дойда при теб... да, осъзнавам го. Но главната отговорност е моя!

— Не, имам предвид, че директно те накарах да го сториш! Бях наблизо онази нощ. Използвах най-голямата си сила, за да те принудя да го направиш. Знаеш ли това?

Аз сведох глава.

— И аз можех да я превърна във вампир — каза той тихо. — Но реших, че е най-добре да го направиш ти. Иначе нямаше да се откажеш от Клодия. Трябваше сам да го пожелаеш...

— Ненавиждам се за това! — извиках аз.

— Тогава ненавиждай мен, не себе си.

— Не. Ти не разбираш. Та ти едва не разруши онова, което цениш в мен, с този акт! Аз се опитах да ти устоя с всички сили, макар че не знаех, че се боря точно с теб. Нещо в мен почти умря! Някаква страст си отиде! Бях напълно разбит, когато Мадлен се превърна във вампир!

— Да, но тази страст отново е жива, как я наричаш хуманност. Ако не беше жива, сега в очите ти нямаше да има сълзи. Нямаше да има гняв в гласа ти.

Не можах да отвърна, само кимнах. Опитах се да заговоря отново:

— Не трябва да ме принуждаваш да върша нещо против волята си! Не трябва да прилагаш такава сила...

— Не — каза той веднага. — Не трябва. Моята сила бе блокирана някъде вътре в теб. Отвъд този праг аз съм безпомощен, обаче... все пак Мадлен беше превърната. Ти си свободен.

— Доволен ли си вече? — попитах, вече бях успял да се овладеея. — Не исках да бъда груб. Ето, вече ме имаш. Аз те обичам. Но съм толкова объркан. Ти поне доволен ли си?

— Как да не съм? — отвърна той. — Разбира се, че съм доволен.

Станах и отидох до прозореца. Последните въглени вече умираха. Светлината идваше от сивото небе. Чух как Арманд се приближи до мен. Очите ми свикваха все повече със сиянието на небето и можех да видя профила на Арманд и очите му, отразени в стъклото. Шумът на дъжда вече беше различен — водата шуртеше по улуците на покрива, тропаше по керемидите, стичаше се меко през потрепващите клони на дърветата, плющеше по наклонения каменен перваз пред ръцете ми. Мека смесица от шумове, които озвучаваха нощта.

— Ще ми простиш ли? — попита Арманд.

— Нямах нужда от прошката ми.

— Но ти имаш — каза той. — Затова и аз имам нужда от нея. — Лицето му беше съвършено спокойно.

— Тя ще се грижи ли за Клодия? Ще се справи ли? — попитах аз.

— Тя е идеална за целта. Луда е, но в днешно време това е преимущество. Ще се грижи за Клодия. Мадлен и за миг не може да остане сама, за нея е естествено да се грижи за близките си. Тя няма

нужда от конкретна причина, за да обича Клодия, но ето че причина все пак има. Клодия е красива, спокойна, властна. Те двете се допълват прекрасно. Но си мисля, че... трябва да напуснат Париж възможно най-скоро.

— Защо?

— Знаеш защо. Сантяго и другите вампири ги подозират. Всички вече са видели Мадлен. Страхуват се, защото тя знае много за тях, а те не знаят нищо за нея.

— А онова момче, Денис? Какво ще правиш с него?

— Той е мъртъв — отговори Арманд.

Бях изумен. От думите му и от спокойствието му.

— Ти ли го уби?

Той кимна, а аз не казах нищо. Големите му тъмни очи ме гледаха като омагьосани. Не успях да скрия ужаса си. Меката му деликатна усмивка сякаш ме привлече към него, ръката му покри моята длан върху перваза на прозореца и почувствах как тялото ми само се извъръща към него, приближава се, притегляно от неговата воля.

— Така беше най-добре — каза ми той внимателно, а после добави: — Трябва да вървим...

Погледна към улицата.

— Арманд — започнах аз, — не мога да...

— Луи, последвай ме — прошепна той, качи се на перваза и спря. — Помни, че ако паднеш долу на паважа, само малко ще те заболи. Ще се справиш бързо и след дни няма да остане и белег. Костите и кожата ти се възстановяват лесно. Нека тази мисъл ти даде свободата да откриеш възможностите си. Хайде, да слизаме.

— А какво може да ме убие? — попитах аз.

Той пак спря.

— Унищожаването на останките ти. Не знаеше ли? Огън, насичане... слънчевата топлина. Но само това. Може да остане белег, но нищо друго. Помни, че си безсмъртен.

Погледнах надолу в мрака през сребристата пелена на дъжда. Някаква светлинка блещукаше под люлеещите се клони на дърветата. Мокри павета, желязната кука на звънеца на портата за каретите, лози висят от върха на стената. Огромна черна карета мина под лозите и светлината отслабна. Улицата от жълта стана сребриста, а после

съвсем изчезна. Сякаш тъмните дървета я погълнаха. Не, по-скоро сякаш всичко беше извадено от самия мрак и се върна пак в него. Бях замаян. Имах чувството, че къщата се люлее. Арманд беше седнал на прозореца и ме гледаше.

— Луи, ела с мен тази нощ — прошепна ми внезапно и настойчиво.

— Не — отвърнах. — Твърде рано е, още не мога да ги напусна.

Той се извърна и погледна към тъмното небе. Стори ми се, че въздъхна. Докосна ръката ми на перваза, сякаш за да ми каже, че всичко е наред, после прехвърли крака навън и изчезна. Поколебах се за миг, защото сърцето ми биеше лудо. Прекрачих парапета и забързах след него, без да смея да погледна надолу.

* * *

Почти се зазоряваше, когато отключих апартамента ни в хотела. Газените лампи горяха. Мадлен беше заспала до камината, с иглата в ръка. Клодия бе застанала сред цветята до прозореца и ме гледаше. Държеше четката си за коса.

Останах на прага, за да се окопитя — всички чувствени удоволствия и объркването, които ми носеха тези стаи, ме заляха като вълни, напълно различни от магията на Арманд и помещението в кулата. Тук имаше нещо успокояващо и едновременно с това притеснително. Тръгнах към креслото си и седнах в него, притиснал ръце към слепоочията си. Клодия се приближи и усетих устните ѝ на челото си.

— Бил си с Арманд — каза тя. — Искаш да идеш при него.

Вдигнах поглед. Колко красиво беше лицето ѝ и колко близко ми се струваше. Поддадох се на желанието и докоснах бузите, клепачите — интимни жестове, които не си бях позволявал с нея от нощта на свадата ни.

— Ще се виждаме пак, не тук, на други места. Винаги ще знам къде си! — казах ѝ аз.

Тя ме прегърна през врата. Притисна се към мен и аз затворих очи и зарових лице в косата ѝ. Обсипах шията ѝ с целувки. Взех

малките ѝ ръчички и започнах да ги целувам, целувах вдлъбнатинките на сгъвките, китките, отворените длани. Тя галеше косата и лицето ми.

— Както ти решиш — каза ми. — Както ти решиш.

— Ти щастлива ли си? Вече имаш ли каквото искаше?

— Да, Луи. — Тя склочи пръсти на тила ми. — Имам всичко, каквото съм желала. Но дали ти знаеш какво точно искаш? — Повдигна лицето ми, за да я погледна в очите. — За теб се страхувам, ти може да направиш грешка. Защо не напуснеш Париж с нас? — попита внезапно. — Пред нас е целият свят!

— Не. — Отдръпнах се от нея. — Ти искаш да е както преди, с Лестат. Но не може да бъде така. Не може.

— Сега ще бъде друго, съвсем различно, с Мадлен. Не искам миналото да се повтори, нали точно аз сложих края му. Но се чудя дали ти добре разбираш какво те привлича в Арманд.

Отдръпнах се от нея. Тя упорито и неразбираемо отказваше да го приеме и да го разбере. Пак щеше да ми каже, че той е искал смъртта ѝ. Не разбираше, че той не би могъл да иска подобно нещо, защото аз не го исках. Но как да ѝ обясня това, без да прозвуча помпозно, като заслепен от любов към него.

— Така трябва да стане — казах аз, сякаш току-що съм го осъзнал, под натиска на нейните съмнения. — Само той може да ми даде силата да бъда такъв, какъвто съм. Не мога да продължа да живея раздвоен, погълнат от нещастие. Или ще ида при него, или ще умра. А има и още нещо, нещо ирационално и необяснимо, но важно...

— Какво е то? — попита тя.

— Обичам го.

— Да, сигурна съм — отвърна тя. — Щом обичаш него, значи можеш да обичаш и мен, дори мен.

— Клодия, Клодия. — Притиснах я към гърдите си.

— Остава ми само да се надявам, че когато ти потрябвам, ще ме намериш... — прошепна тя. — Поне това ти дължа... толкова често те наранявах, толкова болка ти причиних.

Тя притихна в прегръдките ми. Усещах я в ръцете си и си мислех: „След малко вече няма да е с мен.“ Сега исках само да я прегръщам. Това винаги ми е доставяло огромно удоволствие. Да усещам тежестта ѝ, да чувствам ръката ѝ на шията си.

Една от лампите угасна. Част от светлината напусна хладната влажна нощ. Имах чувството, че се унасям. Ако бях смъртен, със сигурност щях да се отпусна и да заспя така. И все пак в това сънливо и уютно състояние почувствах странно усещане, че слънцето след малко ще ме събуди и аз ще видя гъстите папрати на светлината на изгрева и искрящите капки на дъжда. Прогоних това чувство и притворих очи.

По-късно често се опитвах да си спомня точно тези мигове. Отново и отново се опитвах да извикам в паметта си как стояхме отпуснати в онази стая и нещо смътно започваше да ме тревожи. Изведнъж бяха настъпили промени, които не бях забелязал. Дълго след това, насинен, ограбен и огорчен до крайност, аз се връщах към тези моменти, към сънливите предутринни часове, когато часовникът тиктакаше едва доловимо от полицата на камината, а небето изсветляваше все повече. Но си спомнях единствено — въпреки отчаянието, с което се опитвах да задържа този момент, — леката промяна в осветлението.

Ако не се бях отпуснал така, щях да го забележа. Бях потънал в други притеснения и затова го пропуснах. Една лампа изгасна, след нея отмря и пламъкът на догоряла свещ. Очите ми бяха притворени и ми се стори, че настъпва пълен мрак.

Щом ги отворих, вече беше твърде късно. Помня, че скочих на крака и ръката на Клодия се смъкна от врата ми. Из стаите се движеха привидения — мъже и жени, облечени в черно. Дрехите им сякаш поглъщаха светлината от всяка лакирана повърхност. Извиках към тях, Мадлен се сепна и се вкопчи за облегалката на креслото, после се свлече на колене, когато стигнаха до нея. Сантяго и Селесте вървяха към нас, а зад тях Естел и останалите, чиито имена не знаех, изпълваха огледалата и се скупчваха така, че заприличваха на огромна черна сянка. Извиках на Клодия да бяга и отворих вратата. Избутах я през нея, а после препречих изхода и изритах Сантяго.

За разлика от първата ми среща с него, сега силата ми беше огромна. Вероятно бих изгубил всяка битка в своя защита, но инстинктът ми да защита Клодия и Мадлен беше много силен. Помня, че блъснах Сантяго назад и после ударих красивата Селесте, която се опитваше да мине покрай мен. Чувах стъпките на Клодия далеч долу по мраморното стълбище. Селесте беше бясна и издра лицето ми до

кръв. Извъртях се към Сантяго, който ме беше стиснал много силно и посягаше към гърлото ми.

— Бий се с тях, Мадлен — извиках аз, но чувах само хлипането й. После я видях — изплашена и неподвижна, заобиколена от вампирите. Те се смееха зловещо с кухия си, звънлив вампирски смях. Сантяго се държеше за лицето, защото бях забил зъби в него. Ударих го в гърдите, после в главата. Ръката ми се разкъсваше от болка, нечий ръце ме стиснаха през гърдите, аз ги отблъснах и чух зад себе си трясък на счупено стъкло. Но някой друг ме хвана за ръката и ме задържа с невероятна сила.

Не отслабвах съпротивата си и не си спомням кога ме надвиха. Помня само, че бяха много. Накрая вече бях безпомощен, заобиколен отвсякъде и принуден да изляза от апартамента. Вампирите ме поведоха по коридора и после полетях надолу по стълбите. Освободих се за миг преди тесните задни врати на хотела, но те веднага ме обградиха отново. Виждах лицето на Селесте много близо до мен и стига да можех, щях да я разкъсам със зъби. Някой стискаше така силно едната ми китка, че вече не усещах ръката си. Мадлен вървеше до мен и хлипаше. Набутаха ни в една карета. Не спираха да ме удрят, но аз не губех съзнание. Помня ударите по тила ми, главата ми беше цялата в кръв, която се стичаше по врата ми и капеше по пода на каретата. Мислех си само, че все още съм жив, че все още съм в съзнание.

Щом ни завлякоха в „Театъра на вампирите“, започнах да викам Арманд.

Вече не ме държаха, а вървяха след мен и пред мен по стълбите към подземие то и ме бутаха със злоба. По едно време успях да докопам Селесте, но тя изкрещя и някой ме удари в гръб.

Тогава видях Лестат — това беше най-тежкия удар. Той стоеше в средата на балната зала. Сивите му очи бяха приковани в мен, а устата му бе извита в лукава усмивка. Беше облечен безукорно, както винаги. Изглеждаше прекрасно с черното наметало и фината риза. Ужасните белези обаче още личаха и разкривяваха красивото му лице — тънки резки минаваха по деликатната кожа над горната му устна, по клепачите и по челото му. Очите му горяха от тиха ярост, която като че ли се подклаждаше от суетата му, от ужасната безмилостна суета, която казваше: „Видя ли в какво ме превърна?“.

— Този ли е? — попита Сантяго и ме блъсна напред.

Лестат се извърна рязко към него и рече дрезгаво:

— Казах ти, че искам Клодия, детето! Тя го направи!

Главата му се разтресе от ярост и той посегна към облегалката на креслото, но след миг се изправи и се взря в мен.

— Лестат — започнах аз, вече разбирах, че съм в безизходица. — Ти си жив! Нали си жив! Защо не им кажеш как се отнасяше с нас...

— Не. — Той тръсна яростно глава. — Ти се връщаш с мен, Луи.

Не можах да повярвам на ушите си. Разумът ми отчаяно ми нашепваше, че трябва да разговарям с него, но аз се изсмях и отвърнах:

— Ти си луд!

— Ще ти пощадя живота! — каза той, а клепачите му потрепнаха при тези думи, гърдите му се надигаха развълнувано и той отново посегна към мен, но отпусна ръка. — Вие ми обещахте — обърна се към Сантяго, — обещахте ми, че ще мога да го взема със себе си в Ню Орлиънс. — Започна да оглежда лицата на вампирите, скупчили се около нас, дишането му стана накъсано. — Къде е Клодия? — изкрещя. — Тя ми го причини, нали ви казах!

— Спокойно — отвърна Сантяго и посегна към него, но Лестат се отдръпна и почти изгуби равновесие. Хвана се за облегалката на креслото и остана така, със затворени очи, за да се успокои.

— Но той ѝ е помогнал... — започна Сантяго и пристъпи към него. Лестат вдигна поглед и отвърна:

— Не, Луи, ти трябва да се върнеш с мен. Трябва да ти кажа нещо... за онази нощ в блатото. — Замълча и пак се огледа така, сякаш беше в клетка, ранен и отчаян.

— Чуй ме, Лестат — започнах аз. — Остави я, остави я да си върви... и аз... аз ще се върна с теб. — Думите ми прозвучаха някак кухо. Опитах се да пристъпя към него, да го погледна спокойно, да усети силата ми. Той също ме гледаше, бореше се със собствената си слабост. Селесте ме хвана за китката. — Кажи им — продължих аз, — кажи им как се отнасяше с нас, че не знаехме законите, че тя не знаеше, че съществуват други вампири.

През цялото време си мислех само едно — че Арманд трябва да се върне тази нощ, че трябва да се появи. Той щеше да сложи край на това.

Тогава чух шум, сякаш нещо беше влачено по пода. Чувах и немощния плач на Мадлен. Огледах се и я видях в един стол. Взираше се в мен с нарастващ ужас. Опита се да стане, но те не ѝ позволиха.

— Лестат — започнах аз отново. — Какво искаш от мен? Каквото и да е, ще го направя...

Тогава видях откъде идва шумът. Лестат също го видя. Влачеха през залата ковчег с големи железни ключалки. Веднага разбрах какво ще последва и извиках отчаяно:

— Къде е Арманд?

— Тя ми го причини, Луи. Тя ми го причини. Не ти! Тя трябва да умре — говореше Лестат, гласът му изтъняваше все повече, а дъхът му се накъсваше от усилието. — Махнете това нещо оттук, Луи се връща с мен — изкрещя Лестат на Сантяго, но той само се изсмя. Селесте го последва и скоро вече всички вампири се смееха.

— Вие ми обещахте — извика Лестат.

— Нищо не сме ти обещавали — отвърна Сантяго.

— Те са се подиграли с теб — казах му аз, когато отвориха ковчег. — Подиграли са се! Трябва да намериш Арманд, той е главният тук. — Но Лестат като че ли не ме разбираше.

Започнах да се съпротивлявам с всички сили, ритах ги, опитвах да се освободя, крещях, че Арманд не би позволил това, че не бива да нараняват Клодия. И все пак те ме набутах в ковчег, а яростните ми опити да се освободя не доведоха до нищо друго, освен че ми попречиха да чувам воя на Мадлен и блокираха за миг ужасната мисъл, че и Клодия ще бъде довлечена тук. Помня, че натисках отчаяно капака, но той се затръшна над мен, ключалките се затвориха и заключиха със скърцане на метал. Тогава в ума ми пламнаха отдавна изречени думи, думите на Лестат: „Едно гладуващо дете е ужасна гледка, а гладуващ вампир е още по-лошо. Ще чуят писъците ѝ чак в Париж.“ Обляното ми в кръв треперещо тяло застина в задушния ковчег. Не спирах да си повтарям, че Арманд ще ме спаси.

Вдигнах ковчег и чух стържене на ботуши по пода. Люлеех се наляво-надясно, посегнах да се задържа за стените на ковчег и затворих очи. Заповядвах си да не докосвам стените и да не мисля за тясното пространство, в което съм затворен. Ковчегът се наклони, когато го понесоха по стълбите. Смътно долавях виковете на Мадлен, която зовеше Клодия, сякаш очакваше от нея спасение. „Викай

Арманд, мислех си, той трябва да се прибере тази нощ.“ Само мисълта колко унижително ще е да закрепця ме накара да остана тих в ковчег.

Но тогава ми хрумна друго: Ами ако той не се върне? Ако в онова имение има ковчег... Тогава се пречупих напълно, изгубих контрол над тялото си и се замятах диво, за да се обърна и да заблъскам с гръб капака. Но не можех, беше твърде тясно. Главата ми се отпусна на дъските, по тялото ми течеше пот.

Вече не чувах виковете на Мадлен. Чувах само тропота на ботушите им и собственото си дишане. Помислих си, че Арманд ще се върне поне на следващата нощ — да, ще се върне и те ще му кажат какво са сторили. Той ще ни открие и ще ни освободи. Ковчегът се залюля. Усетих мирис на вода, почувствах хладината ѝ в задушния ковчег. Но миришеше и на нещо друго — на пръст. Пуснаха рязко ковчег и всичко ме заболя. Започнах да разтривам ръцете си, като се опитвах да не докосвам капака, да не усещам колко е близо, за да не събудя отново паниката.

Мислех си, че ще ме оставят така и ще си тръгнат, но те все още бяха наблизко. Долових непозната миризма, а после застинах, защото установих, че зидат стена. Усещах миризмата на хоросан. Бавно вдигнах ръка и избърсах лицето си. Е, добре, утре вечер ще съм свободен, мислех си, но с всеки миг ковчегът ми се струваше все потесен. Арманд ще дойде утре вечер, а дотогава ще си представям, че съм в собствения си ковчег, и ще спя, както винаги.

И все пак в очите ми избиха сълзи и аз неистово започнах да удрям по капака. Главата ми се мятеше наляво-надясно, представях си ужаса на нощите, които ме очакват. За да се откъсна от връхлитащата ме лудост, започнах да мисля за Клодия — представях си как ръцете ѝ ме обгръщат в сумрака на хотела, виждах извивката на бузката ѝ, бавното потрепване на миглите ѝ, копринения допир на устните ѝ. Целият се сковах, а краката ми заритаха по дъските. Бяха приключили с тухлите и чух отдалечаващи се стъпки. Започнах да викам Клодия и да се мятам, докато вратът ми не пламна от болка и не разкървахих с нокти дланите си. Лека-полека, като леден поток, дойде и познатият парализиращ сън. Опитах се да призова Арманд — отчаяно и глупаво усилие. Докато клепачите ми натежаваха и ръцете ми се отпуснаха, смътно си давах сметка, че и той спи някъде, в своето убежище. Направих последно усилие да се освободя. Наоколо цареше мрак,

ръцете ми безсмислено удряха дървото. Бях много изтощен. После дойде забравата.

* * *

Събуди ме някакъв глас. Далечен, но ясно доловим. Изрече името ми два пъти. В първия миг не можах да осъзная къде съм. Бях сънувал някакъв сън, който се изплъзваше, без да остави никакъв спомен, и нещо ужасно, което исках да си отиде. Отворих очи и усетих капака на ковчега над себе си. Слава Богу, осъзнах къде се намирам в същия миг, в който чух гласа на Арманд. Отговорих му и викът ми беше оглушителен в тесния ковчег. С ужас установих, че той ме търси, а аз не знам къде съм и не мога да му кажа. Но после го чух да ми говори, казваше ми да не се страхувам. Чух силен шум, който се повтори. После нещо изскърца, тухлите се срутиха. Няколко паднаха върху капака на ковчега. Арманд ги вдигна една по една и започна да откъртва ключалките.

Капакът изскърца. В очите ми блесна малка пролука, поех си жадно дъх и усетих как по лицето ми избива пот. Капакът се отвори и аз ослепях за миг. Седнах и видях през пръстите си ярката светлина на газена лампа.

— Бързо — каза ми Арманд. — Не вдигай шум.

— Къде отиваме? — попитах, виждах някакъв тухлен проход зад разбитата врата, по който имаше запечатани врати. Веднага си представих ковчези зад тези тухлени стени, ковчези, в които лежат гладни и гниещи вампири. Арманд ме вдигна на крака и пак ми заръча да не вдигам шум. Тръгнахме по прохода. Той спря пред една дървена врата и изгаси лампата. Първо настъпи пълен мрак, но след миг под вратата засия светлина. Той я отвори внимателно, за да не изскърца. Чувах собственото си дишане и се опитвах да го сдържам. Влязохме в нисък проход, който водеше към неговата килия. Докато вървах до Арманд, прозрях една ужасна истина. Той спасяваше само мен. Протегнах ръка да го спра, но той ме дръпна след себе си. Чак когато се озовахме на уличката до театъра, успях да го накарам да се обърне, но той само поклати глава и каза:

— Не мога да я спася!

— Нали не очакваш да си тръгна без нея! Те я държат долу! — Бях ужасен. — Арманд, трябва да я спасиш! Нямах друг избор!

— Защо говориш така? — попита той. — Не разбираш ли, че не мога да я спася. Те ще се изправят срещу мен. Нищо не би ги спряло. Луи, разбери, не мога да я спася. Само ще те изложи на риск. Не бива да се връщаш там.

Отказвах да призная, че е точно така. Разчитах единствено на него. Даже вече не изпитвах страх. Искях само да се върна за Клодия, бях готов дори да умра. Наистина беше съвсем просто, не ставаше дума за кураж. Знаех и че Арманд ще ме последва и няма да се опита да ми попречи.

И се оказах прав. Хукнах обратно по коридора, към стълбището, което водеше към главната зала, и Арманд ме последва. Чувах вампирите горе. Чувах всякакви звуци, от движението по парижките улици. Вампирите се бяха събрали в залата. Когато стигнах до края на стълбите, видях Селесте пред вратата. Държеше една от онези странни маски и само ме гледаше. Не ми се стори притеснена. Всъщност дори беше странно безразлична.

Щях да разбера, ако се беше впуснала към мен или пък беше извикала на другите. Но тя не направи нищо подобно. Отстъпи към залата, обърна се рязко, явно наслаждавайки се на красивото движение на фустите си, и се приближи към кръга от вампири в центъра на залата. Вдигна маската пред лицето си и каза тихо зад нарисувания череп:

— Лестат... твоят приятел Луи е тук. Внимавай, Лестат!

Тя свали маската и отнякъде се чу смях. Вампирите бяха из цялата зала — тъмни фигури, настанени в креслата, или скупчени на групички. Лестат седеше прегърбен в едно кресло и не ме поглеждаше.

Правеше нещо с ръце, но не виждах какво. Вдигна бавно глава и кичури руса коса паднаха над очите му. В погледа му се четеше страх. Той се обърна към Арманд, който тръгна бавно през залата. Всички вампири се отдръпваха от него.

— Добър вечер, мосю — поклони му се Селесте, но той мина покрай нея, без да я погледне, взираше се в Лестат.

— Е, доволен ли си? — попита го.

Сивите очи на Лестат се взираха в него с учудване, устните му се раздвижиха, сякаш за да оформят думи. Очите му се напълниха със

сълзи.

— Да... — прошепна накрая, едната му ръка беше скрита под наметалото. Там имаше нещо. Той ме погледна и сълзите се стекоха по страните му.

— Луи, моля те, трябва да ме изслушаш — каза Лестат с дълбок и плътен глас, в който се усещаше някакво непоносимо страдание. — Трябва да се върнеш... — После сведе глава и изкриви лице от срам.

Сантяго се изсмя. Арманд каза тихо на Лестат, че трябва да напусне Париж, защото е прокуден.

Лестат обаче седеше в креслото със затворени очи и разкривено от болка лице. Не приличаше на себе си — това беше страдащ, наранен Лестат. Лестат, какъвто аз не познавах.

— Моля те — повтори той. — Не мога да говоря с теб тук! Няма да ме разбереш! Ще дойдеш ли с мен... само за малко... докато отново дойда на себе си?

— Това е лудост! — отвърнах аз и стиснах главата си с длани. — Къде е тя? Къде е? — Огледах безстрастните им лица с неразгадаеми усмивки. Обърнах се към Лестат и го сграбчих за реверите.

Тогава видях какво държи в ръцете си. Грабнах жълтата рокля и се втрених в нея — това беше роклята на Клодия. Лестат вдигна ръка към устните си и извърна лице. Чувах тихите му сподавени ридания, докато се вирах невярващо в роклята. Тя беше изцапана със сълзи и кръв, прокарвах пръсти по мокрите следи, сякаш за да ги излича. Помня, че покрай покритите със стенописи стени горяха много свещи. Някаква врата беше отворена и през нея се виждаше дъждът. Пламъците на свещите потрепваха и подскачаха от вятъра, сякаш се отделяха от фитилите. Знаех, че Клодия е отвъд този праг. Свещите започнаха да се движат, защото ги държаха вампирите. Сантяго ми даде знак да мина през вратата, но аз не му обръщах внимание, не обръщах внимание на никого. Знаех, че ако го направя, ще полудея. Те нямаха значение, само Клодия имаше значение. Но къде беше тя? Трябваше да я намеря. Чувах смеха им, но някак отдалеч.

После видях нещо отвъд отворената врата, нещо, което бях виждал преди много, много време. Никой не знаеше за него. Не. Лестат знаеше. Но това нямаше значение. Надали сега си спомняше как стояхме преди много години пред вратата на малката кухня в Рю Роял и гледахме майката и дъщерята, прегърнати на пода. Сега майка и

дъщеря лежаха под ситния дъждец — Мадлен и Клодия. Красивата червена коса на Мадлен, смесена със златната коса на Клодия, се развяваше от вятъра. Косите, кадифената рокля, малката покрита с кръв долна риза, обшитата с дантела, те бяха непокътнати. Всичко останало беше превърнато в пепел, която беше запазила чертите на лицето на Мадлен, формата на ръката, която притискаше детето. А детето, древното дете, моята Клодия, беше превърната във въглени.

В гърдите ми се надигна див вик, който бе подет от вятъра. Дъждът валеше кротко върху овъглените тела, отмиваше следата от малка ръчичка по стената, русите кичури се развяваха от вятъра. Викът ми още не беше секнал, когато обезумях. Вкопчих се в някого и започнах да го удрям. Мислех, че е Сантяго. Искях да го унищожа, да размажа ухиленото му лице. Виковете му се смесиха с моите, ботушите му нагазиха сред пепелта. Аз го изблъсках към стената, очите ми бяха заслепени от дъжда и сълзите. Той падна по гръб и аз пак се спуснах към него. Арманд ме хвана и ме изведе от малката гробница към балната зала, в която се чуваха виковете, гласове и сребрист смях.

Лестат изкрещя след мен:

— Луи, чакай ме. Луи, трябва да поговорим!

Виждах дълбоките му очи съвсем наблизо. Чувствах се все по-слаб, смътно осъзнавах смъртта на Мадлен и Клодия. Гласът на Арманд ми говореше съвсем тихо, може би даже без звук:

— Не можех да ги спра, не можех...

Те бяха мъртви, мъртви. А аз губех разсъдъка си. Сантяго лежеше някъде там, до тях, до полюшващите се от вятъра къдрици. Губех разсъдъка си.

Не можех да отнеса телата им с мен, не можех да ги взема. Арманд ме беше хванал под ръка и почти ме носеше през някакво кънтящо дървено пространство. Миризмите от улицата ставаха по-силни — миризми на коне, на кожа, — спираха бляскави карети. Можех да се видя как тичам по Булеварда на Капуцините с малък детски ковчег в ръце, а хората ми правят път, стават от масите пред кафенетата, а един от тях вдига ръка. Препънах се и усетих, че Арманд ме държи, пак зърнах кафявите му очи. Бях замаян, но продължавах да вървя. Видях блясъка на ботушите си.

— Луд ли е, че ми говори така? — Питам за Лестат, гласът ми трепереше от гняв, но звукът му ми носеше някаква утеха. Започнах да се смея, смеех се с цяло гърло. — Той трябва да е напълно луд, за да ми говори така. Чу ли го?

Очите на Арманд ми казаха: „Спи“. Искан да кажа нещо за Мадлен и Клодия, че не можем да ги оставим там, и пак усетих, че в мен се надига вик, който изтласка всичко по пътя си. Стиснах зъби, за да го задържа, защото беше толкова силен, че щеше да ме унищожи.

След това съзнанието ми се проясни. Вървахме сляпо, без посока, както се лутат пияните смъртни, изпълнени с омраза към останалите и с чувството, че са непобедими. Така вървах из Ню Орлиънс в нощта, когато срещнах Лестат за първи път, лутах се като пияница, който чудодейно открива пътя си и усеща стъпките си стабилни. Видях един пиян човек, който някак успя да запали клечка кибрит. Поднесе я към лулата си и дръпна дима. Стоях пред прозорците на едно кафене. Мъжът дърпаше от лулата си. Изобщо не беше пиян. Арманд стоеше до мен и чакаше, бяхме на Булеварда на Капуцините. Или пък това беше Дьо Темпъл? Не бях сигурен. Бях вбесен, че телата на Клодия и Мадлен останаха на онова гнусно място. Виждах как Сантяго рита овъгленото тяло на моето дете! Закресях през стиснати зъби и мъжът вътре се изправи от мястото си, а стъклото пред него се замъгли от дъха му.

— Махни се от мен — извиках на Арманд. — Продъни се в ада, не ме доближавай. Предупреждавам те, не ме доближавай.

Отдалечих се от него по булеварда, а една двойка отстъпи от пътя ми и мъжът даже протегна ръка, за да защити жената.

После се затичах. Хората ме гледаха учудени. Как ли съм изглеждал в очите им? Подивяло бледо създание, което се движи бързо като призрак. Когато най-сетне спрях, бях напълно изтощен, вените ми горяха от глад. Мисълта за убийство обаче ме изпълваше с отвращение. Седях на каменните стълби пред една църква, до една от малките странични врати, издълбани в камъка, които се залостват през нощта. Дъждът беше отслабнал, или поне така ми се стори. Улицата беше страховита и тиха, само един мъж мина далеч от мен с черен чадър. Арманд стоеше под дърветата от другата страна. Зад него се виждаше малка горичка с влажна трева, от която се издигаше мъгла.

Успях някак да се успокоя, като мислех единствено за болката в главата и стомаха си и за свитото си гърло. Лека-полека мислите ми се проявиха и аз си дадох сметка за всичко случило се, че съм се отдалечил много от Театъра и че останките на Мадлен и Клодия са още там. Жертви на унищожение, умрели в прегръдките си. Почувствах огромна решителност, бях готов на всичко.

— Не можех да го предотвратя — каза ми тихо Арманд.

Вдигнах очи и видях, че изражението му е изключително тъжно. Извърна се от мен, сякаш осъзна, че е безсмислено да ме убеждава в това. Почувствах огромната му мъка, поражението му. Знаех, че ако в този миг реша да излея целия си гняв върху него, той няма да ми се противопостави. Пак виждах старото отчуждение и пасивност, които сякаш бяха в основата на всичко и които го караха да повтаря: „Не можех да го предотвратя.“

— Напротив, можеше! — отвърнах тихо. — Много добре знаеш, че си могъл. Ти си техният водач! Само ти познаваш границите на мощта си. Те не разбират нищо, не са като теб.

Той все така не ме поглеждаше. Виждах какъв ефект имат върху него думите ми. Изглеждаше изтощен и тъжен.

— Ти имаш влияние върху тях. Те се страхуват от теб! — продължих аз. — Можеше да ги спреш, ако беше пожелал да използваш силата си, дори отвъд границите, които сам си си поставил. Ти сам си решил да не се намесваш. Заради скъпоценната си истина! Много добре те разбирам. В теб виждам отражение на самия себе си!

Той ме погледна в очите, но не каза нищо. Болката, изписана на лицето му, беше ужасна, толкова голяма, че не можеше да я контролира. Той се страхуваше от тази емоция. Аз не се страхувах. Той усещаше моята болка, защото способността му да съпреживява беше по-голяма от моята. Аз не усещах неговата болка, тя не значеше нищо за мен.

— Разбирам те много добре... — продължих. — Знаеш ли кое е в ядрото на моята злина? Пасивността ми. Слабостта, отказът да отхвърля този извратен и глупав морал, тази ужасяваща гордост! Позволих да се превърна в това, което съм, въпреки че знаех, че не бива. Позволих Клодия да бъде превърната във вампир. Стоях и гледах как тя убива Лестат, без да ѝ попреча с нищо. Не си помръднах пръста да я спра. А Мадлен, аз позволих тя да стигне дотам, макар че не

биваше да я превръщам в една от нас. Знаех, че не бива! Е, вече няма да бъда пасивно, слабо същество, което се лута от злина на злина и плете мрежата на злото, чиято жертва съм самият аз. Свърши се! Вече знам какво да сторя. И те предупреждавам, заради това, че ме спаси от онзи гроб: Не се връщай отново в „Театъра на вампирите“. Дори не го доближавай.

Не изчаках да ми отговори. Може би дори не е имал подобно намерение. Не зная. Тръгнах си, без да погледна назад. Не знам дали ме е последвал. Не ме интересувахе.

Отидох в гробището на Монмартър. Не знам защо, може би защото не беше далеч от Булеварда на Капуцините. По онова време Монмартър беше още в околностите на Париж, мрачно и спокойно място, далеч от метрополиса. Докато бродех сред ниските къщи с техните градинки, аз намерих жертва и се наситих, без да усетя удовлетворение. После потърсих в гробището ковчег, където да спя. Извадих останките на мъртвеца с голи ръце и легнах във вонящия гроб. Не мога да кажа, че ми беше приятно, но не това целях. Докато лежах в мрака и вдишвах вонята, далеч от всички смъртни и безсмъртни, аз се отдадох на мъката.

Но не задълго.

Когато на следващата вечер студеното сиво зимно слънце залезе, аз се събудих и сковаността бързо ме напусна, както винаги през зимата. Усещах тварите, които се щураха около мен в ковчегата, изплашени от възкръсването ми. Бавно се надигнах под бледата луна, наслаждавайки се на студа, на гладкостта на мраморната плоча, която надигнах, за да изляза от гроба. Докато минавах покрай гробовете, в ума ми се зароди план, в който щях да заложа живота си със свободата на същество, което вече не се страхува от смъртта, което притежава изключителната сила на готовия да умре.

В една зеленчукова градина видях онова, което смътно присъстваше в мислите ми. Малка коса с остро извито острие, наслоено със зелени плевели от последното косене. Веднага го изчистих и прокарах пръст по острието. Чак тогава планът ми се избистри съвсем и аз забързах да осигуря останалото, което щеше да ми е нужно: трябваше да намеря карета и кочияш, който да ми служи няколко дни. Не беше трудно, дадох му много пари и му обещах още. Изнесох сандъка си от хотел „Сен Габриел“ и го вкарах в каретата, а

после се снабдих с всичко останало. След това трябваше да изкарам до края на нощта — преструвах се, че пия с моя кочияш и го убедих да ме закара призори до Фонтенбло. Спах в каретата, като му обясних, че деликатното ми здраве не позволява да бъда буден при никакви обстоятелства — за да подчертая важността на думите си, му дадох още една щедра сума само за да не докосва вратата на каретата, докато сам не изляза оттам.

Когато се убедих, че е на мое разположение и е достатъчно пиян, за да не обръща внимание на нищо, освен на юздите, тръгнахме към Фонтенбло. Навлязохме бавно и внимателно в улицата, където беше „Театърът на вампирите“, и зачакахме на известно разстояние от сградата, докато небето започна да просветлява.

Театърът беше затворен и заключен през деня. Когато тръгнах натам, небето вече изсветляваше и знаех, че имам едва петнайсет минути, за да изпълня плана си. В този час вампирите бяха в ковчезите си, а дори някой да беше закъснял да си легне, не би чул какво става навън. Бързо пяхнах няколко летви до залостените врати и дръпнах резетата, които ги затвориха отвън. Един минувач видя какво правя, но продължи по пътя си, вероятно решил, че съм собственик на сградата. Аз не знаех. Опасявах се само, че вътре мога да срещна някой от продавачите на билети, разпоредителите или пък метач, останал да пази вампирите по време на дневния им сън.

Мислех за тази опасност, когато подкарахме каретата по уличката на Арманд. Оставих я там, взех две бурета с керосин и тръгнах към тайната врата.

Отключих лесно, както и предполагах. Щом влязох в коридора, отворих вратата на килията на Арманд и видях, че го няма вътре. Ковчегът му беше изчезнал. Всъщност всичко освен мебелите беше изчезнало. Бързо отворих едното буре и търколих другото по стълбите пред мен. Забързах след него и започнах да обливам откритите греди, дървените врати и килиите с керосин. Той миришеше много силно и лесно можеше да издаде присъствието ми. Спрях на стълбите и се заслушах, но не долових нищо, нямаше и помен от предполагаемите пазачи, както и от самите вампири. Стиснах дръжката на косата и тръгнах бавно нагоре, докато не заставах пред вратата на балната зала. Там нямаше никой и аз започнах да поливам с керосин креслата и драпериите. Спрях пред вратата, зад която бяха убити Мадлен и

Клодия. О, как исках да я отворя. Толкова се изкушавах да го сторя, че почти забравих за плана си. Но видях светлината да се процежда през пролукуите между дъските и разбрах, че трябва да продължа. Мадлен и Клодия не бяха там. Те бяха мъртви. Пък и какво щях да сторя, ако отворех вратата? Щях да видя останките им, сплъстената златна коса? Нямаше време, нито смисъл да го правя. Хукнах по тъмни коридори, в които не бях влизал, и заливах дървените врати с керосин. Бях сигурен, че вампирите лежат в стаите зад тях. После влязох в салона на театъра. Там беше много студено, от залостения преден вход се процеждаше сивкава светлина, затова аз побързах да облея всичко — огромната кадифена завеса, тапицираните кресла, драпериите към вратите на фойето. Едното буре се изпразни и аз го захвърлих. Извадих една стъкмена от мен факла и приближих запалена клечка кибрит към напоените с керосин парцали. Запалих креслата и пламъците веднага зализаха тапицериата. Хукнах към сцената и запалих тъмната завеса. След секунди целият театър лумна в огън, стана светло като ден. Конструкцията заскърца и застана, докато огънят се катереше по стените и ближеше огромната арка на авансцената, гипсовите орнаменти на издадените напред ложички. Но нямаш време да се възхищавам на гледката, нито да се наслаждавам на миризмата и прашенето. Тръгнах пак към подземията и подпалих едно от канапетата в балната зала, после завесите и всичко останало.

Някой затропа над главата ми — в помещението, които бях пропуснал. После чух отваряне на врата. Но вече е твърде късно, казах си, като стисках косата и факлата. Цялата сграда гореше. Те щяха да умрат. Хукнах по стълбите и чух как някъде далеч нечий писък се издига над прашенето и рева на пламъците. Плъзгах факлата по напоените с керосин летви по тавана и огънят бързо обгръщаше старото дърво, къдреше се под влажния таван. Сигурен бях, че изкрещя Сантяго. Когато стигнах долу, го видях да тича по стълбите зад мен. Димът вече беше много гъст и очите му сълзяха. Той изкрещя задавено: „Проклет да си!“. Аз спрях, присвих очи заради дима и усетих как се наливат със сълзи, но не го изпуснах от поглед нито за миг. Той се опитваше с всички сили да ме настигне, тичаше така бързо, че би бил невидим за смъртните. Щом ме наближи, аз завъртях косата и видях как тя се заби във врата му. Сантяго политна назад и посегна с две ръце към раната. Чуха се писъци, едно бяло, разкривено от ужас

лице изникна над Сантяго. Някои от вампирите тичаха по прохода пред мен, който водеше към тайната врата. Аз не помръдвах, стоях и се взирах в Сантяго. Той успя да се изправи въпреки раната. Завъртях косата отново и този път не отворих рана. Просто двете ръце, които посягаха към главата, вече ги нямаше.

А главата, с ококорени, диво втренчени в пламъците очи и с тъмна сплъстена коса, падна в краката ми. Ритнах я силно и тя полетя по прохода. Хукнах след нея и захвърлих факлата и косата, защото трябваше да се предпазя от ярката светлина, която струеше от стълбището към улицата.

Дъждът се забиваше като ситни иглички в присвитите ми очи, докато се опитвах да видя тъмните очертания на каретата. Кочияшът се беше смъкнал на капрата, но щом чу дрезгавата ми команда, бързо се изправи и инстинктивно посегна към камшика. Каретата потегли рязко в мига, в който отворих вратата. Конете препуснаха с всички сили, а аз отворих капака на сандъка си, хвърлих се вътре на една страна и изгорените ми ръце се плъзнаха по хладната коприна. Капакът падна над мен и мракът ме обгърна.

Конете препускаха все по-бързо, далеч от горящата сграда. Още усещах миризмата на дим, тя ме задавяше и прогаряше очите и дробовете ми. Ръцете и челото ми бяха изгорели от ранната утринна светлина.

Но ние бързо се отдалечавахме от дима и писъците. Напускахме Париж. Бях приключил. „Театърът на вампирите“ бе изгорял до основи.

Отпуснах глава и видях Клодия и Мадлен, вкопчени в прегръдките си. Наведох се над меките им коси, блещукащи на светлината на свещта, и казах: „Не можах да ви отведа оттук. Не можах. Но те ще умрат заедно с вас. Ако огънят не ги погълне, слънцето ще ги изгори. Ако то не ги изгори, хората, които дойдат да гасят огъня, ще ги открият и ще ги изкарат на светло. Обещавам ви, че те ще умрат, всички затворени там ще умрат. Единствено тези убийства, от хилядите, които съм извършил в дългия си живот, ще са в името на доброто.“

След две нощи се върнах. Трябваше да се уверя, че подземие то е изгоряло напълно, срутено и наводнено от дъжда. Само няколко почернели греди стърчаха като клади на фона на небето. Чудовищните

стенописи в балната зала се бяха разпилели на парчета из развалините — тук изкривено лице, там част от ангелско крило.

Купих си вечерните вестници и тръгнах през тълпата към малкия кафе-театър от другата страна на улицата. Седнах под прикритието на сумрачната светлина на лампите и гъстия дим от пурите и зачетох статиите за разрушението. Били открити малко изпепелени тела в изгорелия театър, навсякъде имало дрехи и костюми. Предполагаше се, че прочутите актьори са успели да напуснат сградата преди огъня. С други думи, от съобщението ставаше ясно, че бяха намерени костите само на младите вампири, старите бяха изгорели напълно. Не се споменаваха за очевидци или за оцелели от пожара. И как би могло да има такива?

Все пак едно ме тревожеше. Не се страхувах дали някой от вампирите се е спасил. Така или иначе нямах желание да ги преследвам. Бях сигурен, че повечето от тях са мъртви. Но защо нямаше никакви човешки пазачи? Сантяго беше споменал за пазачи и аз бях предположил, че те са разпоредители или портиери, които приготвят театъра преди представление. Дори се бях подготвил за евентуален сблъсък с тях. Но не ги срещнах никъде. Това беше странно. Не можех да си обясня този факт и той не спираше да ме тревожи.

Накрая, когато оставих вестниците и се замислих отново върху всичко случило се, реших, че това няма значение. Единственото, което имаше значение, бе, че вече съм абсолютно сам на този свят, по-самотен отвсякога. Клодия я нямаше и аз не намирах причина да живея, нито пък имах желание за това.

И все пак мъката не успя да ме погълне напълно, не успя да ме превърне в прекършеното и отчаяно същество, каквото бях преди. Вероятно ужасът ми, когато видях изгореното тяло на Клодия, бе толкова силен, че нямаше как да ме владее дълго. Иначе нямаше да оцелея и минута. Часовете минаваха, димът ставаше все по-гъст, а завесата на сцената се спускаше и вдигаше. Някакви жени пееха и бижутата им отразяваха светлината. Плътните им гласове бяха някак жаловити, скръбни — зачудих се какво ли е да претърпиш огромна загуба като тази, да отмъстиш за нея и после да получиш съчувствие и утеха. Аз не можех да получа утеха, не можех да се доверя на никого. Собствените ми сълзи нямаха значение дори за самия мен.

Тогава се запитах къде да ида, ако ще продължавам да живея. Странно е как се роди отговорът на този въпрос. Излязох от кафетаяра, обиколих изгорената сграда, а после закрачих по широкото авеню „Наполеон“ и стигнах близо до Лувъра. Имах чувството, че това място ме зове, въпреки че не бях стъпвал там. Бях минавал покрай дългата му фасада хиляди пъти с желанието да съм смъртен поне за ден, за да мога да вляза в многобройните зали и да разгледам прекрасните картини. Сега бях решен да го направя, бях обсебен от мисълта, че произведенията на изкуството ще ми донесат някаква утеха, без да се налага да убивам. Защото тези картини не бяха живи, но същевременно въплъщаваха самия живот.

Някъде по авеню „Наполеон“ чух стъпки зад себе си. Арманд ме следваше. Искаше да разбере, че е наблизо. Аз забавих крачка и го оставих да ме настигне. Дълго вървахме така, без да продумахме. Не смеех да го погледна. Разбира се, през цялото време бях мислил за него. Мислех си, че ако бяхме смъртни мъже, а Клодия бе моя любима, сигурно щях да се хвърля в прегръдките му, за да споделя мъката, която ме изгаря. Но още не бях стигнал до подобен преломен момент. Чувствах се като вкаменен.

— Ти знаеш какво сторих — казах накрая. Бяхме свили от авенюто и виждах пред себе си дългата редица двойни колони на фасадата на Кралския музей. — Махнал си ковчега си оттам, както ти заръчах.

— Да — отвърна той. Гласът му ми подейства успокояващо, обезоръжи ме. Но вече бях почти безчувствен и смазан от умора.

— И все пак си тук с мен. Нима не искаш да отмъстиш за тях?

— Не.

— Те ти бяха приятели и ти беше техен водач — казах аз. — И все пак не ги предупреди какво ще сторя?

— Не.

— Но сигурно ме ненавиждаш за това. Със сигурност смяташ, че съм престъпил някакво правило, предал съм собствения си вид.

— Не — отвърна той тихо.

Бях изумен колко логично звучат отговорите му, макар че не можех да ги разбера.

Тогава неспокойното ми съзнание най-сетне проумя нещо.

— Но в театъра имаше пазачи, нали? Някои от разпоредителите спяха там. Защо ги нямаше в нощта на пожара? Защо не защитиха спящите вампири?

— Защото бяха наети от мен и аз ги освободих — отговори Арманд.

Спрях насред крачка. Погледнах го смело в очите и щом срещнах погледа му, душата ми закопня светът да не беше такава мрачна пустош, изпълнена само с въглени и смърт. Прииска ми се да е красив и ярък и ние с Арманд да живеем в него и да се радваме на любовта си.

— Освободил си ги, въпреки че знаеше какво планирам?

— Да — отговори той.

— Но ти беше техен водач! Те ти вярваха. Живееха с теб! Не те разбирам... защо?

— Мисли каквото желаеш — каза ми той спокойно и някак внимателно, сякаш за нищо на света не искаше да ме нарани с неволен упрек, просто искаше да приема отговора му буквално. — Аз се сещам за много обяснения. Избери си онова, в което ще ти е най-приятно да вярваш. То няма да е по-лошо от всяко друго. Но все пак ще ти дам една причина: напускам Париж, а театърът беше мой, затова освободих персонала.

— Но ти знаеше, че...

— Вече ти казах, това е просто една възможна причина, но тя е далеч от истината — каза ми той търпеливо.

— Ще се откажеш ли и от мен така лесно, както се отказа от тях? — попитах аз.

— Защо да го правя?

— Господи!

— Много си се променил — каза той, — но в доста отношения пак си си същият.

Повървах още няколко крачки и спрях пред входа на Лувъра. Многобройните му прозорци изглеждаха сребристи от лунната светлина и дъжда. После ми се стори, че виждам слаба светлинка да се движи вътре. Може би някой от пазачите обикаляше сред съкровищата. Как му завидях! Зачудих се как да се добера до него, да отнема живота му, фенера и ключовете. Но аз не съм много по планирането. Плановете ме объркват. Единственият завършен план в живота ми вече беше изпълнен.

Накрая се предадох. Обърнах се към Арманд и се вгледах в очите му, позволих му да се приближи до мен, сякаш бях негова жертва. Сведох глава и усетих здравата му ръка да обгръща раменете ми. В този миг чух пак думите на Клодия, може би последните й думи — когато ми призна, че знае, че обичам Арманд, защото съм могъл да обичам дори нея. Сега тези думи ми се сториха многозначителни и иронични, видях в тях повече смисъл от вложения от нея.

— Да — казах му тихо, — това е венецът на злото. Ние можем да продължим напред и да живеем заедно, да се обичаме. Кой друг би ни дал и частица любов, частица съчувствие? Кой не би се опитал да ни унищожи? И все пак ние с теб се обичаме.

Той дълго остана неподвижен, вгледан в мен. После се приближи и наклони леко глава настрани, устните му се разтвориха, сякаш искаше да заговори. Но само се усмихна и поклати леко глава, за да покаже, че не ме е разбрал.

Аз вече не мислех за него. Беше настъпил един от онези редки моменти, в които като че ли не мислех за нищо. Умът ми беше празен. Видях, че дъждът е спрял, въздухът беше съвсем чист и студен. Улицата сияеше ярко. Искях да вляза в Лувъра. Дори казах това на Арманд и го помолих да ми помогне да вляза там преди съмване.

За него това беше много проста молба. Зачуди се само защо съм чакал толкова дълго.

* * *

Скоро напуснахме Париж. Казах на Арманд, че искам да се върна в Средиземноморието — не в Гърция, както си бях мечтал. Искях да ида в Египет. Искях да видя пустинята и най-вече пирамидите и гробниците на царете. Искях да се свържа с някои от грабителите, които вероятно познаваха гробниците по-добре от учените. Искях да проникна в още неразпечатаните камери и да видя мъртвите царе, техните вещи, произведенията на изкуството, струпани около тях, изображенията по стените. Арманд се съгласи охотно с идеята. Напуснахме Париж рано една вечер с карета, без никакви церемонии.

Но аз направих още нещо преди това. Върнах се в хотел „Сен Габриел“. Искях да взема някои от вещите на Клодия и Мадлен, да ги

сложаваше в ковчези и да ги погребва в гробището на Монмартър. Но не го направих. Постоях малко в апартамента, който беше изрядно подреден от персонала. Изглеждаше така, сякаш Клодия и Мадлен ще се върнат всеки момент — гергефът на Мадлен лежеше сред конците ѝ на масичката до креслото. Тогава реших, че намерението ми е безсмислено и си тръгнах.

В този миг проумях нещо важно, или по-скоро най-сетне ми се изясни мащабът на промяната в мен. Онези нощ бях влязъл в Лувъра, за да успокоя душата си, да открия някакво трансцендентно удоволствие, което да заглуши болката и да ме накара да забравя дори за себе си. Само тази мисъл ме крепеше. А сега, когато стоях на тротоара пред хотела и гледах хората — добре облечени мъже и жени, продавачи на вестници, носачи на багаж, кочияши — аз виждах всичко в нова светлина. Преди за мен изкуството беше обещание за някакво по-дълбоко разбиране на човешкото сърце. А сега самото човешко сърце не значеше нищо за мен. Не го презирах, просто бях забравил за него. За мен прекрасните картини в Лувъра вече не бяха свързани с ръцете на създателите си. Бяха отделени от тях като мъртви, вкаменени деца. Като Клодия, отделена от майка си, и замразена през вековете сред перли и злато. Като куклите на Мадлен. И разбира се, също като Клодия, Мадлен и мен самия, тези прекрасни картини лесно можеха да се превърнат в пепел.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Това е всъщност краят на историята.

Разбира се, ти сигурно се чудиш какво стана след това. Какво се случи с Арманд. Къде съм отишъл. Какво съм направил. Но повярвай ми, не се случи нищо. Нищо, което да не е било неизбежно. Онова посещение в Лувъра последната нощ в Париж се оказа пророческо.

Повече не се промених. Вече не търсех нищо в света на хората. Въпреки любовта ми към красотата на света, не можех да дам нищо в замяна. Отпихах от красотата, както вампирите се насищат с кръв. И бях доволен. Бях преситен. Но бях мъртъв. Бях непроменен. Историята свършва в Париж, както вече ти казах.

Дълго мислих, че смъртта на Клодия е причина за този финал. Мислех си, че ако Клодия и Мадлен бяха напуснали Париж, нещата за мен и Арманд щяха да са по-различни. Тогава пак щях да съм способен да обичам, да желая, да се стремя към някакво подобие на смъртен живот, който щеше да е също така пълен и разнообразен, макар и противоестествен. Но вече разбирам, че това е било напразна надежда. Дори Клодия да не беше умряла, дори да не презирах Арманд, задето бе допуснал смъртта ѝ, всичко пак щеше да е същото. Дали щях да осъзная злото малко по малко, или пък внезапно ще се потопя в него... каква е разликата. Накрая вече не исках нищо. И знаех, че не заслужавам нищо. Бях като паяк, очарован от светлината на пламъка. Дори моят постоянен и единствен спътник, Арманд, беше безкрайно далеч от мен, някъде отвъд воала, който ме разделяше от всички живи същества, воала, който всъщност беше погребален саван.

Но все пак знам, че нямаш търпение да разбереш какво се случи с Арманд. Пък и нощта почти свършва. Аз също искам да ти разкажа това, защото е много важно и разказът ми би бил незавършен без него.

Обиколихме света. Първо бяхме в Египет, после в Гърция, Италия, Мала Азия — навсякъде, където пожелаех, накъдето ме водеше жаждата ми за изкуство. Времето беше спряло да тече за нас през тези години. Често изпадах в захлас от нещо съвсем обикновено

— от картина в музей, от прозорец на катедрала, от красива статуя — и то задълго.

И все пак през всички тези години изпитвах смътния, но постоянен копнеж да се върна в Ню Орлиънс. Така и не забравих Ню Орлиънс. Когато попаднех на някое тропическо място, където цъфтяха познатите цветя и дървета на Луизиана, аз мислех много за този град и той, моят дом, събуждаше в мен единствения копнеж, на който вече бях способен, извън ненаситната ми жажда за изкуство. От време на време Арманд ме молеше да го заведа там. А аз, тъй като осъзнавах колко малко старания полагам да го зарадвам и често дори не говорех с него и не го забелязвах, реших да изпълня желанието му. Имах чувството, че ако ида там заради него, ще успея да преодолеея смътния страх от болката при срещата със спомена за миналото ми нещастие и копнеж. Но все отлагах. Вероятно все пак страхът ми е бил по-голям, отколкото съм си представял. Отидохме в Америка, но живяхме дълго в Ню Йорк. Продължих да отлагам пътуването до Ню Орлиънс. Накрая Арманд ме принуди по друг начин. Каза ми нещо, което беше крил от мен.

Лестат не бе умрял в „Театъра на вампирите“. Смятах, че е мъртъв, и когато попитах Арманд за онези вампири, той винаги ми казваше, че с тях е свършено. Но сега разбрах, че не е така. Лестат напуснал театъра в нощта, когато аз избягах от Арманд и се скрих в гробището на Монмартър. Двама от вампирите, които били превърнати от вампира, превърнал и Лестат, му помогнали да се върне в Ню Орлиънс.

Не мога да ти опиша какво изпитах, когато чух това. Разбира се, Арманд твърдеше, че нарочно ми го е спестил, за да не тръгна след Лестат с желанието да отмъстя и така да си докарам само още болка и скръб. Но всъщност аз нямах такова намерение. В нощта, когато подпалих театъра, изобщо не бях и помислял за Лестат. Мислех за Сантяго и Селесте и за останалите, които бяха унищожили Клодия. Лестат събуждаше у мен чувства, които не исках да споделя с никого, чувства, които исках да забравя, въпреки смъртта на Клодия. И омразата не беше сред тях.

Когато Арманд най-сетне ми призна това, сякаш булото, което ме отделяше от света, изтъня и стана прозрачно, и макар че не се вдигна

съвсем, усещах през него Лестат и пожелах да го видя отново. Затова се върнах в Ню Орлиънс.

Беше късна пролет. Още щом излязох от гарата, усетих, че съм се завърнал у дома. Сякаш самият въздух имаше свой собствен аромат, беше ми изумително леко да вървя по топлия паваж, под познатите дъбове и да слушам звуците на нощта.

Разбира се, градът се беше променил. Но аз не роптаех срещу това, бях благодарен за онова, което си беше останало същото. В Гардън Дистрикт, който по мое време се наричаше предградие Сен Мари, открих едно старо имение от онези години. Беше така изолирано от тихата улица, че когато се разхождах под магнолиите на лунната светлина, познавах същата сладост и покой, които си спомнях от старите дни не само из тесните улички на Френския квартал, но и в пустошта на Поант дю Лак. Там цъфтяха орлови нокти и рози, коринтските колони се издигаха към небето; портата извеждаше към сънливи улички и други имения... това беше крепост на изяществото.

Заведох Арманд на Рю Роял. Вървахме заедно с туристите покрай антикварните магазини и ярко осветените входи на модните ресторанти. С изумление открих къщата, в която живеях заедно с Лестат и Клодия. Фасадата не се беше променила много след ремонта. Двата ѝ френски прозореца още се отваряха към малки балкончета над магазина на долния етаж. Вътре светеха електрически полилеи и аз видях елегантни тапети, модерни по онова време, преди войната. Къщата събуди спомена за Лестат много по-силно, отколкото спомена за Клодия, и аз реших, че със сигурност ще го откроя в Ню Орлиънс.

Почувствах и още нещо. Когато Арманд продължи по улицата, ме заля огромна тъга. Но не беше болезнена, нито пък страдна. Беше някак сладка, като аромата на жасмин и рози, идващ от градината зад железните порти. Тази тъга ми донесе леко облекчение и ме задържа дълго там. Тя не ме напусна, дори когато си тръгнах. Сега се чудя какво ли се е родило от тази тъга, какво е събудила тя в мен — нещо по-силно от нея самата. Но нека не избързвам.

Скоро след това видях вампир в Ню Орлиънс — слаб бледалик младеж, който бродеше сам по широкия тротоар на Сейнт Чарлз авеню в ранните предутринни часове. Бях твърдо убеден, че ако Лестат е още в града, този вампир ще знае къде е и дори може да ме заведе при него. Разбира се, той не ме видя. Отдавна се бях научил да съзирам своите в

големите градове, без те да могат да ме видят. Арманд се беше срещнал с вампири в Лондон и Рим и бе разбрал, че из целия свят се е разчуло за пожара в „Театъра на вампирите“, а ние вече сме смятани за изгнаници. Това изобщо не ме вълнуваше и аз избягвах подобни срещи. Но ето че започнах да наблюдавам и да следя този вампир в Ню Орлиънс, макар че той често ме водеше единствено до театри и други развлекателни заведения, към които няхах никакъв интерес. Една нощ обаче нещата се промениха.

Беше много топла вечер и още щом забелязах младежа на Сейнт Чарлз авеню, разбрах, че се е запътил нанякъде. Вървеше бързо и изглеждаше притеснен. Когато свърна от булеварда в една тясна и тъмна уличка, вече бях напълно убеден, че целта му ще се окаже интересна и за мен.

Той обаче влезе в някаква дървена двуетажна къща и уби една жена вътре. Направи го много бързо, без никакво удоволствие. След като приключи, взе детето ѝ от люлката, уви го внимателно със синьо вълнено одеяло и излезе на улицата.

След една-две пресечки спря пред обрасла с бръшлян желязна ограда на запустял двор. Зад дърветата видях стара къща с лющеща се боя, перилата от ковано желязо по долната и горната веранда бяха покрити с ръжда. Къщата изглеждаше обречена сред малките дървени постройки. Високите ѝ прозорци гледаха към мрачно множество от ниски покриви, към малка бакалия и един бар наблизо. Големият запустял двор обаче сякаш защитаваше къщата от всичко наоколо. Продължих малко покрай оградата, преди най-сетне да забележа, че в един от прозорците на долния етаж блещука светлина. Вампирът беше влязъл през портата. Чувах плача на бебето, но скоро и той затихна. Лесно прескочих старата ограда, влязох в градината и тръгнах тихо към дългата предна веранда. Приближих се до един от френските прозорци и видях нещо изумително. Въпреки жегата на задушната вечер, в която всеки, човек или вампир, би излязъл на верандата, в салона гореше огън и всички прозорци бяха затворени. Младият вампир седеше до камината и говореше с друг вампир, който се беше надвесил съвсем близо до огъня. Беше вдигнал обутите си с чехли крака на самата решетка, а треперещите му пръсти не спираха да подръпват реверите на износения му син халат. От гипсовите рози на

тавана висеше електрическа жица, но в стаята светеше само една газена лампа, поставена на близката масичка, до ревящото бебе.

Очите ми се разшириха от изумление, когато разгледах този приведен и треперещ вампир, чиято руса коса висеше над лицето. Прииска ми се да избърша праха от прозореца, за да се убедя в това, което виждам.

— Всички ме напускате! — изстена вампирът с тънък и писклив глас.

— Ти не можеш да ни задържиш! — каза рязко младият вампир. Седеше с кръстосани крака и скръстени на тесните гърди ръце и се взираше с отвращение в прашната празна стая. — О, я тихо! — сопна се той на бебето. — Спри, стига.

— Дърва, дай дърва — каза вяло русият вампир и направи знак на другия да му подаде дърва. Тогава съвсем ясно видях профила на Лестат, по гладката му кожа не личеше и един белег.

— Поне веднъж да беше излязъл навън — ядоса се другият вампир и запрати една тежка цепеница в огъня. — Ако си беше направил труда да убиеш нещо друго, освен тези нещастни животни... — И той се огледа с отвращение.

Тогава видях в сенките малките космати тела на няколко котки. Лежаха разхвърляни в прахта. Това беше много странно, защото никой вампир не би стоял близо до мъртвите си жертви, както и никой бозайник не би останал близо до изпражненията си. — Знаеш ли, че навън е лято? — попита младият, а Лестат само потри ръце. Бебето спря да плаче и младият вампир добави: — Нахрани се с него, за да се сгрееш.

— Можеше да ми донесеш нещо друго! — отвърна Лестат с горчивина. Погледна към бебето и очите му се присвиха от слабата светлина на опушената лампа. Видях познатите очи, познато ми беше дори изражението на лицето му в сянката на кичурите руса коса. Но този виещ глас, превитият треперещ гръб! Без да се замисля, почуках силно по стъклото. Младият вампир веднага скочи от мястото си, но аз само му махнах да отвори резето. Лестат придърпа реверите на халата си и стана от креслото.

— Това е Луи! Луи! — каза той. — Пусни го. — И започна да маха трескаво, като инвалид, който иска сестрата да го обслужи веднага.

Прозорецът се отвори и аз усетих вонята в стаята и непоносимата жегата. Рояци насекоми плъзнаха от изгнилите животни и аз се отдръпнах неволно въпреки отчаяните молби на Лестат да вляза при него. В ъгъла на стаята видях ковчега му, полузакрит от пожълтели вестници и с олющен лак. Там имаше и кости, по които бяха останали късчета козина. Лестат хвана ръцете ми и ме задърпа към себе си, към горещата стая. В очите му имаше сълзи. Когато устата му се изви в странна, болезнена усмивка на отчаяно щастие, видях леки следи от старите белези. Колко ужасен и объркващ беше този треперещ безсмъртен мъж с гладко лице, прегърбен и скимтящ като старица.

— Да, Лестат — казах тихо. — Дойдох да те видя. Отблъснах леко и бавно ръката му и тръгнах към бебето, което плачеше отчаяно от страх и от глад. Вдигнах го, разтворих одеялцето и то се поуспокои, после го потупах леко и го залюлях. Лестат ми шепнеше нещо бързо и неразбираемо и по бузите му се стичаха сълзи. Младият вампир се взираше с отвращение в лицето му, без да сваля ръка от резето, сякаш бе готов всеки миг да го затвори.

— Значи ти си Луи — каза той.

Тези думи сякаш засилиха вълнението на Лестат и той трескаво избърса сълзите си с края на халата си.

Една муха кацна на челото на бебето и аз бързо я стиснах с два пръста и я пуснах на пода. То беше спряло да плаче. Гледаше ме с необикновените си тъмносини очи, кръглото му лице лъщеше от жегата, а на устните му играеше усмивка, която се разгаряше все повече, като пламък. Никога не бях убивал толкова младо, толкова невинно създание. Държах детето и изпитвах някаква странна тъга. Тя беше по-силна от тъгата, която Рю Роял събуди в сърцето ми. Залюлях нежно бебето и придърпах стола на младия вампир до камината, за да седна.

— Не се опитвай да говориш... всичко е наред — казах на Лестат, който се свлече с благодарност в стола си и посегна да докосне реверите на самото ми.

— Толкова се радвам да те видя — изломоти той през сълзи. — Мечтаех си, че ще дойдеш... — Изкриви лице от болка и бледите белези отново се появиха. Той погледна настрани, притиснал ръка към едното си ухо, сякаш се опитваше да се защити от ужасен звук. — Аз не... — започна отново, поклати глава и очите му се замъглиха,

неспособни да се фокусират. — Не исках да им сторят това, Луи... Онзи Сантяго не ми каза какво смятат да правят.

— Това е минало, Лестат — отвърнах аз.

— Да, да — закима той яростно. — Минало е. Тя не биваше... нали знаеш, Луи... — Той клатеше глава, а гласът му набираше сила. — Тя не биваше да става една от нас, Луи. — Той потупа по хълтналите си гърди с юмрук.

Имах чувството, че тя никога не е съществувала, че е била само някакъв странен, фантастичен сън, така интимен и съкровен, че не можех да го споделя с никого. Стар, отдавнашен сън. Вгледах се в него и се опитах да си спомня времето, когато бяхме тримата заедно.

— Не се страхувай от мен, Лестат — казах му. — Няма да те нараня.

— Ти се връщаш при мен, нали, Луи — прошепна той с тънък и писклив глас. — Връщаш се у дома, при мен, нали? — Прехапа устна и ме погледна с отчаяние.

— Не, Лестат. — Поклатих глава. Той като че обезумя за момент, направи няколко объркани, трескави жеста, а после седна и закри с длани лицето си. Другият вампир, който се взираше студено в мен, попита:

— Така ли е... връщаш ли се при него?

— Не, разбира се — отвърнах аз.

Той се ухили криво, сякаш да покаже, че е очаквал това и всичко отново се стоварва на неговите плещи. Излезе на верандата, но остана наблизо.

— Исках само да те видя, Лестат — продължих аз, но той като че ли не ме чуваше. Нещо друго беше привлякло вниманието му. Взираше се с широко отворени очи в пространството и притискаше ръце към ушите си. Тогава и аз го чух. Беше сирена. Звукът се засилваше, а неговите очи се присвиваха болезнено и пръстите му се впиваха все повече в ушите му. Сирената виеше оглушително.

— Лестат! — надвиках аз плача на бебето, което също се беше изплашило от сирената. Но той не ме чу. Устните му се бяха изопнали и разкриваха зъбите в отвратителна гримаса на болка. — Лестат, това е само сирена! — Той се наведе напред и ме стисна здраво, а аз, кой знае защо, също хванах ръката му. Лестат се наведе и зарови глава в гърдите ми, като стискаше ръката ми така, че ми причиняваше болка.

Стаята се изпълни с червени светлини за миг и сирената отмина нататък.

— Луи, не мога да издържам повече, не мога — изрева той през сълзи. — Помогни ми, остани с мен.

— Но от какво се страхуваш? — попитах. — Не знаеш ли какво представляват тези неща? — Русата му глава се притискаше към палтото ми и аз си го спомних какъвто беше преди — висок джентълмен с широко черно наметало, с отметната назад глава, който пее с плътен и прекрасен глас ария от операта, която сме гледали току-що, бастунът му потропва по паважа в такт с музиката, огромните му сияещи очи омагьосват някоя млада дама и песента замръзва на устните му, които се извиват в усмивка. Изведнъж всичкото зло се стопява в прилива на удоволствие от факта, че си жив.

Значи това беше цената? Страхът от промените, непоносими за сетивата? Замислих се какво да му кажа, как да му припомня, че е безсмъртен, че нищо не го задържа в това убежище, че няма от какво да се защитава, че е заобиколен от знаците на неизбежна смърт. Но не му казах нищо такова, знаех, че никога няма да го кажа.

Тишината отново се спусна над нас, като мрачно море, което сирената беше отблъснала за миг. Мухите кацаха по тялото на един плъх, а детето ме гледаше кротко, сякаш очите ми бяха интересни шарени топчета. Малката му ръчичка хвана пръста ми.

Лестат стана и изправи гръб, но само след миг се приведе отново и потъна в стола си.

— Ти няма да останеш с мен — въздъхна той, извърна поглед и потъна в мисли. — Искях да ти кажа толкова много неща. Онази нощ, когато дойдох в Рю Роял, исках само да говоря с теб! — Потрепери силно, затвори очи и гърлото му се сви, сякаш ударът, който му бях нанесъл тогава, го повали едва сега. Взря се с празен поглед пред себе си и облиза устни. Гласът му беше съвсем тих, почти като на смъртен: — Тръгнах към Париж, за да те намеря...

— И какво искаше да ми кажеш? — попитах.

Добре си спомнях дивата му настойчивост в „Театъра на вампирите“. Не бях мислил за това от години. Не, никога не бях мислил за това и се усетих, че сега го правя с огромно нежелание.

Той само ми се усмихна някак извинително. Поклати глава, а в очите му се четеше крайно отчаяние.

Изпитах огромно, неописуемо облекчение.

— Но ти ще останеш, нали! — настоя той.

— Не — отвърнах аз.

— Аз също! — заяви младият вампир от мрака навън. Застана за миг до отворения прозорец и ни погледна.

Лестат вдигна очи към него и бързо ги извърна, долната му устна затрепери.

— Затвори прозореца, затвори го — нареди той и посочи с пръст прозореца. След това се разтърси от ридание, покри устата си с ръка, сведе глава и се заплака.

Младият вампир си отиде. Чувах бързите му стъпки по пътеката и тежкото дрънчане на желязната порта. Останах сам с Лестат, а той плачеше. Мина доста време, преди да се успокои. Аз го гледах и мислех за всичко, което се беше случило между нас. Спомнях си неща, които смятах за забравени. Завладя ме същата огромна тъга, както когато видях старата ни къща на Рю Роял. И все пак не тъгувах за онзи Лестат, за умния, игрив вампир, който живееше там. Тъгувах за нещо друго, за нещо повече от него. Това беше тъга по всичко, което си обичал, познавал и загубил. Изведнъж попаднах в друго време и на друго място, в стая, пълна с жужащи насекоми, с въздух, който мирише на смърт и на пролет. Бях на ръба да разпозная това място, но предусещах ужасната болка, затова се отдръпнах от него и се озовах отново с Лестат.

Изумих се, когато видях моя сълза да капва на лицето на бебето. Заблещука на бузката му, която се изду от усмивката на детето. Избърсах мокрите си страни и се загледах смаян в ръцете си.

— Луи... — каза тихо Лестат. — Как успя да се съхраниш, как издържаш? — Погледна ме и устата му се разкриви в гримаса, лицето му беше мокро от сълзите. — Кажи ми, Луи, помогни ми да разбера! Как успяваш да проумееш всичко това, как издържаш?

По отчаянието в очите му и по дълбокия му глас разбрах, че той също се тласка към нещо много болезнено за него, към място, където не е стъпвал от много време. Изведнъж очите му се замъглиха и станаха някак объркани. Той придърпа халата си, поклати глава и се загледа в огъня. Потрепери целият, после изстена.

— Трябва да вървя, Лестат — казах аз. Бях много изморен, от него и от тази тъга. Копнеех да се потопя в тишината навън, в покоя, с

който вече бях свикнал напълно. Станах и осъзнах, че съм понесъл детето със себе си.

Лестат ме погледна с огромни, изпълнени с болка очи.

— Но ще се върнеш, нали... ще дойдеш да ме видиш, нали, Луи?

Извърнах се от него и излязох от къщата, докато той викаше името ми. Щом стигнах на улицата, погледнах назад и го видях на прозореца, сякаш се страхуваше да излезе. Осъзнах, че не е излизал от много, много време и вероятно няма да излезе никога повече.

Върнах се до малката къща, откъдето вампирът беше взел детето, и го оставих на тротоара отпред.

Не след дълго разказах на Арманд, че съм видял Лестат. Може би след месец, не помня точно. Тогаво времето нямаше никакво значение за мен, както и сега. Но се оказа, че има голямо значение за Арманд. Той беше изумен защо не съм му казал по-рано.

Вървахме една нощ из горната част на града, където започва Одюбон парк и по кея нямаше никой. Тревистият склон се спускаше към калния бряг, осеян с по някой и друг плавей и облизван от водите на реката. На другия бряг блещукаха светлините на фабрики — зелени и червени точки в далечината. Озарената от луната река бързаше в коритото си и дори лятната жега се беше вдигнала. Хладен бриз откъм водата разлюляваше мъха, увиснал от разкривения дъб, под който седяхме. Аз късах трева и я опитвах на вкус — беше горчива и странна. Имах чувството, че никога няма да напусна Ню Орлиънс отново. Но пък какво значат подобни мисли, когато ще живееш вечно? Какво значи „отново“, това е чисто човешка дума.

— Не изпита ли никакво желание за отмъщение? — попита ме Арманд. Лежеше до мен на тревата, облегнат на лакът, и ме гледаше.

— Защо? — попитах спокойно. Както често се случваше, и сега ми се искаше да го няма, да бъда сам с тази мощна и хладна река, под сиянието на луната. — Той е получил най-доброто отмъщение. Умира от страх, от неспособност да се промени. Умът му не приема това време. Но неговото състояние с нищо не напомня елегантната и печална смърт, за която ти ми говореше в Париж. Той умира някак тромаво и гротескно, както често умират хората в днешно време... от старост.

— А ти... какво почувства? — настоя той. Бях учуден от този въпрос, отдавна не бяхме разговаряли така. Изведнъж почувствах

присъствието му много ясно и отчетливо — спокойно, овладяно същество с права кестенява коса и големи, понякога меланхолични очи, които често виждат единствено собствените му мисли. Тази нощ те бяха озарени от някакъв мътен огън и изглеждаха необикновено.

— Нищо не почувствах — отвърнах.

— Съвсем нищо?

Казах, че не съм, но съвсем ясно си спомних сполетялата ме тъга, сякаш изобщо не беше отминавала, а бе кръжала близо до мен, готова да ме връхлети. Не можех да разкрия това на Арманд. Все пак усещах, че иска да му кажа нещо, жадуваше за отговора ми.

— И той не ти каза нищо, което да разпали старата омраза... — промърмори накрая. Чак сега осъзнах колко притеснен е всъщност.

— Какво има, Арманд? Защо ме разпитваш за това?

Той легна назад и дълго се взира в звездите. Те ми напомняха за нещо съвсем конкретно, за кораба, който бе отвел мен и Клодия в Европа, за нощите в морето, когато имах чувството, че звездите се спускат, за да докоснат вълните.

— Просто си помислих, че може да ти е казал нещо за Париж... — обади се Арманд.

— И какво да ми каже за Париж? Че не е искал Клодия да умре? — попитах аз.

Пак Клодия, името ѝ ми звучеше толкова странно. Клодия нарежда пасианс на масата, която се люлее заедно с кораба, газената лампа проскърцва на куката си, черният илюминатор е пълен със звезди. Клодия е склонила глава, посяга с пръсти към ушите си, за да разпусне кичури от косата си. После вдига очи от пасианса и аз виждам, че всъщност тя няма очи, само празни очни ями.

— Можеш да ми кажеш всичко за Париж, Арманд казах аз. — Вече няма значение.

— Дори ако аз съм бил този, който...

Обърнах се към него, а той не помръдна, все така се взираше в небето. На лицето му обаче беше изписана необичайна болка. Очите му бяха станали огромни.

— Ти ли я уби? Ти ли я затвори в онази дупка? — попитах аз и се усмихнах. — Само не ми казвай, че се измъчваш за това след толкова много години, не и ти.

Той затвори очи, извърна лице и сложи ръка на гърдите си, сякаш го бях ударил.

— Не можеш да ме убедиш, че ти пука за това — казах му аз студено. Загледах се във водата и отново изпитах познатото усещане... че искам да бъда сам. Знаех, че след малко ще стана и ще си тръгна. Освен ако той не си тръгнеше пръв, защото всъщност мястото ми харесваше. Беше тихо и усамотено.

— Ти не се вълнуваш от нищо... — добави той, стана бавно и се обърна към мен. Видях тъмния огън в очите му. — Мислех си, че поне това ще те интересува, че ще изпитах старата страст, стария гняв, ако видиш Лестат отново. Мислех си, че нещо в теб ще се съживи, когато го видиш... когато се върнеш тук, в този град.

— Че ще се съживя, така ли? — попитах тихо и усетих колко студено прозвучаха думите ми. Сякаш целият бях от метал, а той бе станал съвсем, съвсем крехък, и то от доста време насам.

— Да! — извика Арманд. — Че ще се съживиш!

Изглеждаше напълно объркан. Направи нещо много странно: сведе глава, сякаш признаваше поражението си. Нещо в този жест, нещо в изражението на гладкото му бяло лице ми напомни за някого. Странно, но ми трябваше доста време да си припомня лицето на Клодия с това изражение; Клодия стои до леглото в апартамента в „Сен Габриел“ и ме умолява да превърна Мадлен във вампир. Имаше същото безпомощно, пораженческо изражение, така искрено, че всичко останало беше забравено. След малко Арманд, също като Клодия, се съвзе, намери отнякъде сили и каза тихо:

— Аз умирам!

Гледах го и го чувах — единственото същество на света, което го чуваше и знаеше, че казва истината. Но не отвърнах нищо.

Той въздъхна и сведе глава. Дясната му ръка се отпусна на тревата.

— Омразата също е страст — каза той. — Отмъщението е страст...

— Не и за мен... — продумах тихо. — Вече не.

Той ме погледна, изражението му беше много спокойно.

— Мислех, че ще го надмогнеш и когато болката отmine, ще се съживиш отново, изпълнен с любов, ще се завърне онова неукротимо, ненаситно любопитство, с което дойде при мен, ще се завърне

упоритата жажда за знание, която те доведе чак в Париж, в моята килия. Мислех си, че това е част от теб, която не може да умре. Мислех си, че когато болката отmine, ще ми простиш за моята роля в нейната смърт. Тя никога не те е обичала, знаеш го. Не и както те обичам аз, както ти обичаше и двамата ни. Да, разбирах това! И вярвах, че ще мога да те имам и да те задържа до себе си. Ще живеем вечно и ще бъдем учители един на друг. Всичко, което те правеше щастлив, щеше да ощастливява и мен. Аз щях да те защитавам от болката. Моята сила щеше да бъде твоя. Но ти си вече мъртъв, студен и недостижим за мен! Сякаш не съм тук, до теб. А когато не съм с теб, имам ужасното чувство, че не съществувам изобщо. Ти си така отдалечен и безразличен към мен, като странните модерни картини от линии и ръбати форми, които не мога нито да обикна, нито да разбера, като механичните скулптури на този век, чужди на всякаква човешка форма. Когато съм до теб, ме обзема страх, защото поглеждам в очите ти и не виждам там отражението си...

— Ти искаш от мен невъзможното! — казах му бързо. — Нима не разбираш? Аз също исках невъзможното от самото начало.

Той понечи да възрази и вдигна ръка, сякаш да отблъсне думите ми.

— Исках любов и доброта в този живот сред смъртта — казах аз. — Но това наистина беше невъзможно, защото не можеш да съхраниш любов и доброта, когато вършиш онова, което смяташ за зло, което смяташ за грешно. Можеш само да тънеш в отчаяние и объркване и да копнееш за призрака на добротата в нейната човешка форма. Знаех как ще завърши търсенето ми още преди да стигна до Париж. Знаех го, когато за първи път отнех човешки живот. Знаех, че то ще завърши със смърт. И все пак не можех и не исках да приема това, защото, като всички създания, не исках да умра! Затова търсех други вампири, за да науча за Бога, за Дявола, за стотици други неща. Но винаги стигах до едно и също — до злото. Бях твърдо уверен, че съм прокълнат от собствената си душа и разум. Когато дойдох в Париж, реших, че си силен, красив и спокоен и страстно закопнях за това. Но ти си същият като мен, разрушител, дори по-безмилостен и по-коварен. Ти ми показва единственото, в което съм способен да се превърна, показва ми до каква степен на злото трябва да стигна, за да заглуша собствената си болка.

И аз го приех. Ето как страстта и любовта, които си видял в мен, загинаха. Сега съм просто отражение на теб самия.

Мина доста време, преди Арманд да заговори. Изправи се и застана с гръб към мен, загледан в реката. Главата му пак беше сведена, а ръцете отпуснати до тялото. Аз също гледах реката и си мислех, че няма какво повече да му кажа, няма какво повече да направя.

— Луи — каза ми той и вдигна глава, гласът му звучеше глухо.

— Да, Арманд.

— Има ли нещо друго, което искаш от мен, което мога да ти дам?

— Не, какво имаш предвид?

Той не отговори, а бавно се отдалечи. Първо реших, че иска само да се разходи по калния бряг. Но постепенно осъзнах, че си тръгва от мен. Скоро се превърна само в точица във водата, озарена от лунната светлина. Не го видях повече.

Разбира се, минаха няколко нощи, преди да се уверя напълно, че си е отишъл. Ковчегът му остана, но той не се върна за него. Минаха няколко месеца, преди да отнеса този ковчег на гробището „Сейнт Луис“ и да го поставя в криптата до моя. Гробът беше доста занемарен, защото всички от семейството ми бяха измрели. В него положих единственото, което ми остана от Арманд. Но след това започна да ми става тягостно. Мислех за ковчега, щом отворех очи вечер, и сутрин, преди да заспя. Отидох една нощ в гробището и го извадих, строших го на трески и ги оставих наскреде високата трева на тясната пътека.

Младият вампир, последното дете на Лестат, ме посети една нощ. Умоляваше ме да му разкажа за света, да стана негов учител и спътник. Казах му само, че ще го унищожа, ако го видя отново.

— Нали разбираш, трябва да убивам по някого всяка нощ, докато не събера кураж да сложа край на всичко това — обясних му аз. — А ти си идеален избор за жертва, защото си убиец като мен самия.

Напуснах Ню Орлиънс на следващата нощ, защото мъката не ме напускаше. Не исках да мисля за онази стара къща, в която умира Лестат, нито за дръзкия модерен вампир, който ме преследваше. Нито за Арманд.

Исках да ида на напълно непознато място, където нищо няма значение за мен.

Това е краят. Няма друго.

Момчето стоеше безмълвно и се взираше във вампира. Той стоеше спокойно, скръстил ръце на масата, присвитите му зачервени очи се взираха във въртящата се касета. Лицето му беше така изопнато, че се виждаха вените по слепоочията — като издялани от камък. Стоеше съвсем неподвижно, единствено зелените му очи изглеждаха живи и сякаш заплени от въртенето на касетата. Момчето се дръпна назад и прокара дясната си ръка през косата.

— Не — каза то и си пое рязко дъх. После повтори по-силно: — Не!

Вампирът сякаш не го чу. Откъсна поглед от касетата и се извърна към прозореца, към мрачно сивото небе.

— Не може да свърши така! — заяви момчето и се наведе напред. Вампирът се изсмя рязко и сухо, без да откъсва очи от небето.

— А всичко, което сте изпитали в Париж! — надигна глас момчето. — Любовта към Клодия, чувствата ви дори към Лестат! Това не може да свърши така, не и в такова отчаяние! Защото вие сте отчаян, нали?

— Престани! — каза рязко вампирът и вдигна дясната си ръка. Очите му се извърнаха почти механично към лицето на момчето. — Казах ти каквото имах за казване, не можеше да свърши иначе.

— Не, не мога да го приема — заяви момчето и скръсти ръце на гърдите си, като клатеше решително глава. — Не мога!

То беше така развълнувано, че неволно блъсна стола си назад, стана и закричи из стаята. Когато се обърна към вампира, думите, които смяташе да изрече, замръзнаха в гърлото му. Вампирът се взираше в него и на лицето му се четеше гняв и горчива насмешка.

— Нима не разбирате? Та вие ми разказахте приключение, което няма да преживея никога! Говорихте за страст, за копнеж! Говорихте за неща, които милиони хора няма никога да вкусат, нито да разберат. А после искате да ме убедите, че всичко е свършило така. Ето... — Застана пред вампира и протегна ръце към него. — Дарете ме с тази сила, силата да виждам, да чувствам и да живея вечно!

Очите на вампира бавно започнаха да се разширяват, устата му се отвори леко.

— Какво? — попита той тихо. — Какво?

— Дайте ми тази сила! — извика момчето, сви дясната си ръка в юмрук и се удари по гърдите. — Направете ме вампир!

Вампирът го гледаше слисан. Скочи бързо, хвана го за раменете и момчето разкриви лице от страх. Вампирът се взираше гневно в него.

— Това ли искаш? — прошепна той, а бледите му устни почти не помръднаха. — Това... след всичко, което ти разказах... ти искаш това?

Момчето изскимтя и се разтrese от страх, пот изби по челото му и над горната му устна. Стисна предпазливо вампира за ръката и каза почти през сълзи:

— Не знаете какъв е животът на хората! Вече сте забравили. Дори не разбирате значението на собствената си история, не разбирате какво означава тя за човек като мен. — Сподавен стон прекъсна думите му и той заби пръсти в ръката на вампира.

— Господи! — изпъшка вампирът и се извърна от момчето, като го запрати към стената. Застана гърбом към него, загледан в сивеещия прозорец.

— Моля ви... дайте още един шанс на всичко това. Само един шанс, превърнете мен! — каза момчето.

Вампирът се извърна към него с разкрито от гняв лице, което бавно започна да се отпуска. Очите му се притвориха и устните му се извиха в усмивка.

— Провалих се — въздъхна той, все още усмихнат. — Провалих се напълно...

— Не! — извика момчето.

— Не говори повече — каза вампирът. — Имам само още един шанс. Виждаш ли тази лента? Още се върти. Имам само един начин да разбереш онова, което ти разказах. — После посегна така бързо към момчето, че то понечи да се задържи за нещо и размята ръце във въздуха. Вампирът го притисна към себе си и сведе лице към врата му.

— Ето, гледай — прошепна той, меките му устни се отдръпнаха и дългите зъби се забиха в плътта.

Момчето заскимтя гърлено, ръката му посегна да се задържи за нещо, очите му се разшириха и погледът му помътня. Вампирът пиеше кръвта му и изглеждаше като заспал. Тесните му гърди се надигаха едва забележимо, той сякаш се откъсваше от пода и се спускаше

отново като в полусън. Момчето изстена и след малко вампирът се откъсна от него, отдръпна го от себе си и се вгледа в мокрото му бяло лице, в безжизнените ръце и притворените очи. Момчето пак изстена, горната му устна трепереше. Стоновете му станаха по-силни, а главата му клюмна назад и очите се извъртяха нагоре. Вампирът го постави внимателно в креслото. Момчето се опита да каже нещо, сълзи течаха от очите му, заради усилието да заговори и заради нещо друго. Главата му клюмна тежко напред, като на пияница, и ръката му легна на масата. Вампирът стоеше и го гледаше, бялата му кожа бе порозовяла, сякаш бе озарен от розово сияние, отразявано от цялото му същество. Устните му бяха добили цвят, вените на слепоочията му и на ръцете му почти не се виждаха под кожата, лицето му беше младо и съвсем гладко.

— Ще... ще умра ли? — прошепна момчето и бавно вдигна поглед, устата му беше влажна и отпусната. — Ще умра ли? — изстена пак то, горната му устна трепереше.

— Не зная — каза вампирът с усмивка. Момчето понечи да каже нещо, но ръката му се плъзна по масата и той падна върху нея, сякаш загуби съзнание.

* * *

Когато отвори очи, видя слънцето. То озаряваше прашния гол прозорец и топлеше лицето и ръката му. Остана известно време така, с долепена към масата буза, после се изправи с огромно усилие, пое си дълбоко дъх и затвори очи. Притисна ръка към раната на врата си. Докосна неволно металния капак на касетофона и извика от болка, защото беше горещ. После стана и с тромави несигурни крачки успя да стигне до белия умивалник.

Завъртя кранчето, напписа лицето си със студена вода и се избърса с мръсната кърпа, която висеше на гвоздей на стената. Вече дишаше по-равномерно. Изправи се и се погледна в огледалото, а после погледна и часовника си. Той като че ли успя да го върне полесно към живота, отколкото слънцето или студената вода.

Момчето бързо обиколи стаята и коридора, но не откри никого. Седна в креслото и извади от джоба си малък бял бележник и

химикалка. Сложи ги на масата и включи касетофона. Лентата бързо се превъртя и той я спря. Облегна се назад и заслуша гласа на вампира, като на няколко пъти спираше лентата, за да чуе отново част от разказа. Лицето му се проясни, когато гласът каза с равен тон: „Беше много топла вечер и още щом забелязах младежа на Сейнт Чарлз авеню, разбрах, че се е запътил нанякъде...“

Бързо си записа в бележника: „Лестат... близо до Сейнт Чарлз авеню. Стара порутена къща... беден квартал. Ръждясали перила.“

Прибра бележника в джоба си, сложи касетите и касетофона в куфарчето си и забърза по дългия коридор. Слезе по стълбището към улицата, колата му беше паркирана зад ъгъла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.